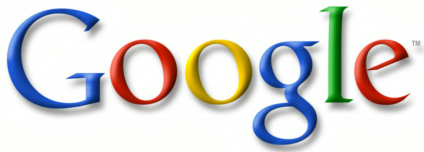

BIBLIOTHECA
SCRIPTORUM GRAECORUM
ET ROMANORUM
TEUBNERIANA

PLINIUS

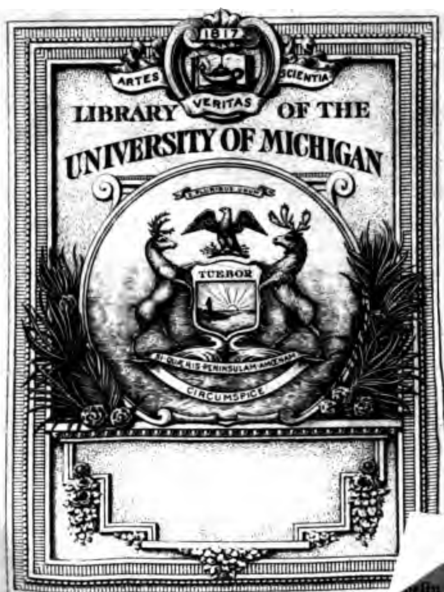
EPISTULAE

EDIDIT

C. F. W. MUELLER

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI

...de.

Ein ... Zeich-
nunge... 1. In
Origi...

größere ... begabte,
den nat... ...tung auf
... 1901.)

...ttag.

Ein ... Zeich-
nunge... Original-
Leinw...

... gegebenen Aus-
führung sehr wohl ... zu bilden, kann der Berichterst., der des Verf. ersten Band der Naturstudien wiederholt als Prämie gegeben hat, vollauf bestätigen. Diese Naturstudien eignen sich vortrefflich zu Geschenken seitens der Schule, bei deren Vorschlag der Biologe wegen der meist zu hohen Kosten wirklich brauchbarer Werke leicht in Verlegenheit gerät. (Naturwissenschaft, XXII, S. 15.)

Naturstudien in Wald und Feld.

Spaziergangs-Plaudereien.

Ein Buch für die Jugend von **Dr. K. Kraepelin.** Mit Zeichnungen von O. Schwindrazheim. 1901. In geschmackvollen Original-Leinwandband ℳ 3.60.

Gleich den „Naturstudien im Hause" und „im Garten" desselben Verfassers wendet sich das vorliegende Werkchen an die heranwachsende Jugend, deren Interesse für die mannigfachen Erscheinungen und Geschichten da draußen „in Wald und Feld" es erwecken möchte, um so zu eigener Beobachtung, zu eigener geistiger Arbeit hinzuleiten. In seiner ganzen Anlage schließt es sich eng an die früheren, das Haus und den Garten behandelnden Jugendschriften des Verfassers an, zu denen es also gewissermaßen den dritten, abschließenden Teil bildet, der aber auch für sich allein sehr wohl verständlich ist. Die Form des Dialogs ist gewählt, da sie allein die Phantasie zur vollen, lebendigen Anschauung fortzureißen vermag. Von dem Bilderschmuck, der auch diesmal von O. Schwindrazheim mit großer Liebe entworfen wurde, steht zu hoffen, daß er zur Veranschaulichung des Vorgeführten nicht unwesentlich beitragen wird.

Plinius Caecilius Secundus, C.

C. PLINI CAECILI SECUNDI

EPISTULARUM LIBRI NOVEM

EPISTULARUM AD TRAIANUM LIBER

PANEGYRICUS

RECOGNOVIT

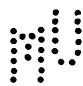
C. F. W. MUELLER

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI

MCMIII

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI

PRAEFATIO.

De Plini codicibus non est quod nos post Henr. Keilium pluribus disputemus. Triplex esse genus librorum docuit ille et in editione minore stereotypa primum anno 1853 vulgata, postea saepius repetita et in maiore anni 1870, unum novem libros membranis aliquot casu interceptis complectens, alterum 'octavo libro omisso, nono pro octavo posito octo libros' continens, tertium centum epistularum, I—V 6 praeter IV 27. 'Integrum novem librorum numerum unus omnium librorum manu scriptorum tenet cod. Mediceus vel Laurentianus plutei XLV 36', tenuerunt ii, ex quibus editiones Romana a. 1474 et Aldina a. 1508 promptae sunt. Octo libros, I—VII et IX, continet 'magnus numerus codicum quinto decimo saeculo scriptorum', ex quo numero unum potissimum, Dresdensem D 166, Keilius adhibuit, et ed. princeps a. 1471. Tertii 'generis codicum unum testem nunc habemus codicem Florentinum olim bibliothecae S. Marci 284', nunc Laurentianae, simillimum ei, quo Aldus usus est. Accedunt codices Vaticanus 3864, in quo sunt IV primi libri, cuius 'scriptura cum Mediceo codice tam accurate consentit, ut utrumque librum ex uno exemplari descriptum esse plane appareat', et Riccardianus, nunc Ashburnhamiensis 'Marciano aetate fere par', continens 'quatuor libros completos et initium quinti'.

Hoc apparatu Keilius ita usus est, ut principem locum daret Mediceo et Vaticano. At A. Otto in Herma XXI 1886 p. 287 sqq. accurate demonstravit foede corruptos esse vel neglegentia vel inscitia librariorum omnes Plini codices, Mediceo non tantum socordiam scribae nocuisse quantum libidinem eius, qui quamvis bono fonte usus, quae ipsi displicerent, corrigenda putaret.

Epistularum Plini ad Traianum et Traiani ad Plinium (quibus nos in adnotatione et in indice brevitatis causa nomen X libri ab Aldo datum reliquimus) nullum iam librum manu scriptum habuimus, quoniam periit is, ex quo Avantius a. 1502 epistulas 41—121, Aldus a. 1508 etiam primas quadraginta ediderunt. Nunc Oxonii codicem inventum esse audio.

Ad panegyrici recensionem praeter parvas reliquias palimpsesti Ambrosiani (de quibus v. Keil ind. Hal. hib. 1869) multo meliores libros quam Keilius adhibuit Aem. Baehrens in panegyricorum editione a. 1874, optimum omnium Upsaliensem A praef. p. XXI—XXV, postquam 'Plinii panegyricus iam impressus erat'.

Ego hoc mihi proposui, ut neglecta plurima codicum et ceterorum editorum discrepantia ea notarem, in quibus a Keilio et Baehrensio haec editio discreparet.

Postquam sex primae huius editionis plagulae typis expressae sunt, cognovi iam anno 1895 Riccardianum codicem Florentiae ab E. T. Merrillo diligentissime excussum eiusque operae rationem redditam esse in 'The American Journal of Philology' vol. XVI p. 468—490. Inde repeto haec: p. 1. 6 si *om.* — paulo accuratius — 18 ante — 2. 28 triclinia illa popine? quid euripus? quid cubicula — 3. 4 excute — 4. 7 aut — 19 tum — 20 quid sentiam — 24 quaero *om.* — 5. 2 inquit *habent Fpr, K.I, Otto p. 295 sq., om. etiam R, K.II* — 29 inquit *ante* interrogavi *Fpr, om. etiam R* — 6. 18 plinius — 8. 9 notasse — 26 optinere — 9. 35 gloriam non — 10. 7 quod — 8 culpatur — 11. 32 mihi tamen — 12. 21 quando, *non* quandoque — contigit — 31 bonum — 13. 18 acersita — 25 pignora, *non* pignera — 14. 2 incredibiles — 32 ego — fortissimi morte — 15. 18 tum (*bis ?*) — 16. 16 milicius aemilianus acilianus — 17. 25 perit — 27 comoedo — 18. 13 audii — 16 aptae — 24 idem qui in orationibus suis est — 19. 1 quas *om.* — 3 dignus

est — 13 & hoc — 20. 18 patria *post* mihi *om., sed habet post* carius, *ubi non recte om. cum K.I* — 21. 9 facturum, *non* te fact. — 18 alioqūi — 20 sint — 27 demosthenen—hyperidem — 22. 21 autem *om.* — 23. 7 amplectitur — 13 sq. genuisset aut talus — 23 et incerta — 32 contigisset, *corr., ut vid., ex* contigissent — 24. 21 illam *dupl.* — 30 tuae debeam — 25. 1 confirmaris — 10 decentis — 26. 6 quis — 27 vel *om.* — 27. 13 me esse aliquid, *eras. litt. post* esse — 28. 2 est — 5 oportunitas — 12 ille esset, mihi *superscr.,* tibi *in ras.* — 23 et perinde — 29. 3—5 atque — optimum *add. m. multo poster.* — 14 hunc, *non* haec — 30 adcucurrit — 30. 13 aliquos ciues, *corr. ex* ciuis — 26 dii — 31. 3 partis — 7 prohoemiatur — 19 nolumus — auditorum, *corr., ut vid., ex* audetorum — 32. 2 uoltus — 42. 30 quam *om.* — 32 et *om.* — 43. 20 conuertere — 23 plini *pro* ei — 25 huius quoque nomine &pi&ati — 26 primis ipse citerioris — 31 enim aut illoṣ — 44. 1 uoltuque *corr. ex* uultuque — 17 in intimam — 21 efficacissume *corr. ex* — ime — 29 in (*in ras.*) pauci — iuuat — 45. 17 heri — 19 sumpser̄ — 46. 6 ubi sibi silentium — 30 hoc allui — 47. 17 cui *om.* — 23 oport. — 48. 3 que *om.* — 8 sq. egregium eaduersū — 16 cauendum — 49. 8 balinei — 10 sin (in *corr.*) mare — 14 mirifice — 18 amoenissimas uillas — 28 circuitu — 50. 9 uentus — 15 a latere — 27 qua mare — 51. 7 hypocaustum — 12 recipi *corr. ex* recipio, *sed* ipi *in ras.* — 29 ipso mari — 52. 4 eū *pro* iam — 17 iocabantur — 22 quid de quoque — 53. 5 recitentur — 7 quasol& — 20 quasi *om.* — 26 aliud auditores *om.* — 27 alloquiis — 54. 3 esse, *non* inesse — 12 exigetur — 24 uoltum — 32 *ante* hominem *erasa litt.* — 55. 1 peierass& — 17 inquid *ut saepius* — 30 duplicata — 56. 15 qui &iam — 16 si non, *non* si non eo — 57. 3 residit — 5 doctissima — 7 balnei — 16 & adficitur — 21 que *om.* — 59. 20 dis — 26 comprobasse — 32 caecilii — 60. 12 compulit — 18 priore — 28 computabam — 29 iam *om.* — 61. 14 adstitit (*m. II corr.*

ex ast —) ei — 19 perfecit — 62. 21 fremitum — 22 insecessum solum — balinei, in *in ras.* — 30 inquid — 32 inpertiretur — 63. 4 larcio — 10 impedire — 73. 31 Adcatilinum seuer. *ind.* — 74. 26 adtollere — 31 Adpatilium (p *in ras. ?*) *ind.* — 75. 8 se *om.* — 9 inpleuit — 15 comprehensa — 76. 9 iis — 12 delinimentis *corr. m. II ex* delen. (*K. II* delen.) — 13 paululum — 14 reuelli — 77. 8 inmortalem — 10 ista *om.* — 17 *et* 23 *et* 32 inquid — 20 nauiculam — 32 ut non — 33 exiliuit cathedram — 78. 11 Recte omnia *ind.* — 16 mihi *om.* — 21 Aduirium seuerum *ind.* — 79. 32 accersita — 80. 19 uidetur *corr. ex* uideretur — 30 eo plures — 81. 32 conpetitoris — 82. 15 uolgaria et 84. 25 uolgo — 30 antiquis *corr. m. II ex* antiqui — 83. 1 desiimus — 84. 7 tifernium tiberinum, *item F.* — 14 quem· & vī celebrare, v *m. II in ras.* — 17 hilares certum ē — 30 omnis — 85. 4 immensis — 10 inmaturum — 21 te *om.* — 29 refectus — 86. 6 hoc, *non* in hoc — 15 auonculo *m. I* — 24 contigisse scriptis — 29 rhodi *RF ut D* — 30 conparationis — 87. 25 sq. de uita pueri recitauit *om.* — 26 librum — 27 transscriptum mille — 88. 8 plurimis — 28 cetera — 30 mihi uero etiam illud gratulatione *m. II in ras.* — 89. 5 in — 6 *alter.* ut *om.* — 8 possim — 11 diis — 18 tandemq., em *in ras.* — uindicatusque est — 20 redit — 90. 3 in prouincia eadem — 4 ac — 27 ut frigus ui deposita et taedium aut risum pateretur — 91. 5 polio — 9 nocte *om. RF.* — 14 sq. ut uterque recte *om.* — 15 quum tam diuersa censuerint — 92. 11 exspectabis — 20 prudentibus — 93. 16 dicens — 20 in — 23 exemplo — 94. 5 in *om.* — cubiculum — 7 carnifex manum — resiluit *corr. ex* resiliuit — 16 his — 21 recessit licinianus — 95. 4 nunties — 11 recens eius — 18 aerario populo *m. I,* q; *add. m. II* — 96. 7 in finem laxauero — 11 deinde ipsum quod p&o — 18 oppotune *m. II* — 25 omnia—emuntur *om.* — P. 103. 6 quidem, *non* tamen.

INDEX NOTARUM.

M cod. Mediceus cont. I—IX 26. 8.
R cod. Riccardianus.
V cod. Vaticanus.
F cod. Florentinus.
D cod. Dresdensis.
p ed. princeps.
r ed. Romana.
a Aldina.
ς exempla ante Aldum expressa, Pomponii Laeti a. 1490, Beroaldi Bonon. a. 1498, Catanaei Mediolan. a. 1506.

K(eili) disp. I = H. Keilii de Plinii epistulis emendandis disputatio Erlang. 1865, disp. II Erlang. 1866.
Otto 'Die Überlieferung der Briefe des jüng. Plin.' Hermes 1886 p. 287—306.
Stangl 'Zur Kritik der Briefe des jüng. Plin.' Phil. 1886 p. 642—679.

In panegyrico Baehrens his usus est notis:
M = liber Maguntinus sive librorum aut omnium aut potissimorum (*ABC, ABV* obstante *C*) consensus.
A = cod. Upsalensis.
B = Venetus Marcianus 436.
C = consensus librorum *mru*.
m = Monac. 756.
r = Reginensis 1475.
u = Vindobon. 48.
V = Vaticanus 1776.
W = Vatic. 1775.
R = schedae Ambrosianae.

K. *ind.* = Keilii de schedis Ambrosianis rescriptis panegyrici Plinii commentatio. Ind. schol. Halens. hib. 1869.
Schnelle 'Kritisches zum paneg. des Plin.' progr. Meissen 1879.
Burkhard 'observ. crit. ad panegyricos Lat.' in actis semin. Erlang. 1884 p. 162—179.

C. PLINI CAECILI SECUNDI

EPISTULARUM

LIBER PRIMUS.

I.

C. PLINIUS SEPTICIO SUO S.

Frequenter hortatus es, ut epistulas, si quas paulo 1
cura maiore scripsissem, colligerem publicaremque.
Collegi non servato temporis ordine (neque enim historiam conponebam), sed ut quaeque in manus venerat.
Superest, ut nec te consilii nec me paeniteat obsequii. 2
Ita enim fiet, ut eas, quae adhuc neglectae iacent, requiram et, si quas addidero, non supprimam. Vale.

II.

C. PLINIUS ARRIANO SUO S.

Quia tardiorem adventum tuum prospicio, librum, 1
quem prioribus epistulis promiseram, exhibeo. Hunc rogo ex consuetudine tua et legas et emendes, eo magis, quod nihil ante peraeque eodem ζήλῳ scripsisse videor.
Temptavi enim imitari Demosthenen semper tuum, 2
Calvum nuper meum dumtaxat figuris orationis; nam vim tantorum virorum 'pauci, quos aequus amavit', adsequi possunt. Nec materia ipsa huic (vereor, ne 3

---

7 cura (curam) maiore *M V ς*, curatius *D, K (disp. I 10)*, accuratius *Fpr, Otto 289. Cf. III 7. 5, Maurenbr. Sall. frg. II 72 p. 90.* 18 ante *F D p a, K. I, Otto 295*, umquam *M V ς, K. II.* — ζήλῳ *a, K. II, Otto 289*, zelo *Dp*, stilo *F, K. I (disp. I 10).* 21 tantam *M V ς.* — pauci — amavit *Verg. A.* VI 129.

inprobe dicam) aemulationi repugnavit; erat enim prope
tota in contentione dicendi, quod me longae desidiae
indormientem excitavit, si modo is sum ego, qui exci-
4 tari possim. Non tamen omnino Marci nostri ληκύ-
θους fugimus, quotiens paulum itinere decedere non
intempestivis amoenitatibus admonebamur; acres enim
5 esse, non tristes volebamus. Nec est, quod putes me
sub hac exceptione veniam postulare. Nam, quo magis
intendam limam tuam, confitebor et ipsum me et con-
tubernales ab editione non abhorrere, si modo tu for-
6 tasse errori nostro album calculum adieceris. Est enim
plane aliquid edendum, atque utinam hoc potissimum,
quod paratum est! (audis desidiae votum?) edendum
autem ex pluribus causis, maxime quod libelli, quos
emisimus, dicuntur in manibus esse, quamvis iam
gratiam novitatis exuerint; nisi tamen auribus nostris
bibliopolae blandiuntur. Sed sane blandiantur, dum
per hoc mendacium nobis studia nostra commendent.
Vale.

III.

C. PLINIUS CANINIO RUFO SUO S.

1 Quid agit Comum, tuae meaeque deliciae? quid sub-
urbanum amoenissimum? quid illa porticus verna sem-
per? quid platanon opacissimus? quid euripus viridis
et gemmeus? quid subiectus et serviens lacus? quid
illa mollis et tamen solida gestatio? quid balineum
illud, quod plurimus sol implet et circumit? quid tri-
clinia illa popularia, illa paucorum? quid cubicula di-
urna, nocturna? Possident te et per vices partiuntur?
2 an, ut solebas, intentione rei familiaris obeundae crebris
excursionibus avocaris? Si possident, felix beatusque
3 es, si minus, unus ex multis. Quin tu (tempus est
enim) humiles et sordidas curas aliis mandas et ipse

---

3 ut exc. *MVς*. 4 nostri *om. DM*. 10 modo non fort. *MV*. 13 audias *MV*. 29 nocturnaque *Dpra ut ep. 5. 1* humilioremque *rς*. 31 te possid. *MVr, K; v. Stangl 668*.

te in alto isto pinguique secessu studiis adseris? Hoc
sit negotium tuum, hoc otium, hic labor, haec quies,
in his vigilia, in his etiam somnus reponatur. Effinge 4
aliquid et excude, quod sit perpetuo tuum. Nam re-
liqua rerum tuarum post te alium atque alium dominum
sortientur, hoc numquam desinet esse, si semel coeperit,
tuum. Scio, quem animum, quod horter ingenium; tu 5
modo enitere, ut tibi ipse sis tanti, quanti videberis
aliis, si tibi fueris. Vale.

IV.

C. PLINIUS POMPEIAE CELERINAE SOCRUI S.

Quantum copiarum in Ocriculano, in Narniensi, in 1
Carsulano, in Perusino tuo! in Narniensi vero etiam
balineum. Ex epistulis meis (nam iam tuis opus non
est) una illa brevis et vetus sufficit. Non mehercule 2
tam mea sunt, quae mea sunt, quam quae tua, hoc
tamen differunt, quod sollicitius et intentius tui me
quam mei excipiunt. Idem fortasse eveniet tibi, si 3
quando in nostra deverteris. Quod velim facias, primum
ut perinde nostris rebus ac nos tuis perfruaris, deinde
ut mei expergiscantur aliquando, qui me secure ac prope
neglegenter expectant. Nam mitium dominorum apud 4
servos ipsa consuetudine metus exolescit; novitatibus
excitantur probarique dominis per alios magis quam
per ipsos laborant. Vale.

V.

C. PLINIUS VOCONIO ROMANO SUO S.

Vidistine quemquam M. Regulo timidiorem, humi- 1
liorem post Domitiani mortem? sub quo non minora
flagitia commiserat quam sub Nerone, sed tectiora.
Coepit vereri, ne sibi irascerer; nec fallebatur, irascebar.

---

4 excude *psa, K. I, Otto 295, Stangl 669,* excute *Fr.,* exclude *MVD, K. II.* 6 numq. des. esse, si s. coep., tuum *MVς, Stangl 662,* numq. tuum des. esse, si s. coep. FDa, K.

2 Rustici Aruleni periculum foverat, exultaverat morte,
adeo ut librum recitaret publicaretque, in quo Rusticum
insectatur atque etiam Stoicorum simiam appellat; adicit
3 Vitelliana cicatrice stigmosum. Agnoscis eloquentiam
Reguli. Lace*rar*at Herennium Senecionem tam intem-
peranter quidem, ut dixerit ei Mettius Carus: 'Quid
tibi cum meis mortuis? numquid ego aut Crasso aut
Camerino molestus sum?' quos ille sub Nerone accu-
4 saverat. Haec me Regulus dolenter tulisse credebat
ideoque, etiam cum recitaret librum, non adhibuerat.
Praeterea reminiscebatur, quam capitaliter ipsum me
5 apud centumviros lacessisset. Aderam Arrionillae, Ti-
monis uxori, rogatu Aruleni Rustici; Regulus contra.
Nitebamur nos in parte causae sententia Metti Modesti,
optimi viri. Is tunc in exilio erat, a Domitiano rele-
gatus. Ecce tibi Regulus: 'Quaero' inquit, 'Secunde,
quid de Modesto sentias'. Vides, quod periculum, si
respondissem 'bene', quod flagitium, si 'male'. Non
possum dicere aliud tunc mihi quam deos adfuisse.
'Respondebo' inquam, 'quid sentiam, si de hoc centum-
viri iudicaturi sunt'. Rursus ille: 'Quaero, quid de Mo-
6 desto sentias'. Iterum ego: 'Solebant testes in reos, non
in damnatos interrogari'. Tertio ille: 'Non iam, quid de
Modesto, sed quid de pietate Modesti sentias, quaero'.
7 'Quaeris' inquam, 'quid sentiam; at ego ne interrogare
quidem fas puto, de quo pronuntiatum est'. Conticuit;
me laus et gratulatio secuta est, quod nec famam meam
aliquo responso utili fortasse, inhonesto tamen, laeseram
nec me laqueis tam insidiosae interrogationis invol-
8 veram. Nunc ergo conscientia exterritus adprehendit
Caecilium Celerem, mox Fabium Iustum, rogat, ut me
sibi reconcilient, nec contentus pervenit ad Spurinnam;

---

5 Lacerarat *Madv. adv. III 215*, Lacerat *codd. et edd.* 6. Mettius *K. II,* Metius *Dςp, K. I.* 7. aut Cr. *Fpra, Otto 295, Stangl 669 sq.,* aut *om. MVDς, K.* 20 quid sentiam *Fpςa, Otto 295, om. MVDr, K.* 24 quaero *MVς, K. II, om. FDpra, K. I.*

huic suppliciter, ut est, cum timet, abiectissimus: 'Rogo'
inquit, 'mane videas Plinium domi, sed plane mane
(neque enim diutius ferre sollicitudinem possum), et
quoquo modo efficias, ne mihi irascatur'. Evigilaveram; 9
nuntius a Spurinna: 'Venio ad te'. 'Immo ego ad te'.
Coimus in porticum Liviae, cum alter ad alterum ten-
deremus. Exponit Reguli mandata, addit preces suas,
ut decebat optimum virum pro dissimillimo, parce.
Cui ego: 'Dispicies ipse, quid renuntiandum Regulo pu- 10
tes. Te decipi a me non oportet. Expecto Mauricum'
(nondum ab exilio venerat); 'ideo nihil alterutram in
partem respondere tibi possum facturus, quidquid ille
decreverit; illum enim esse huius consilii ducem, me co-
mitem decet'. Paucos post dies ipse me Regulus con- 11
venit in praetoris officio; illuc persecutus secretum
petit; ait timere se, ne animo meo penitus haereret,
quod in centumvirali iudicio aliquando dixisset, cum
responderet mihi et Satrio Rufo: 'Satrius Rufus, cui
non est cum Cicerone aemulatio, et qui contentus est
eloquentia saeculi nostri'. Respondi nunc me intellegere 12
maligne dictum, quia ipse confiteretur; ceterum potuisse
honorificum existimari. 'Est enim' inquam 'mihi cum
Cicerone aemulatio, nec sum contentus eloquentia saeculi
nostri; nam stultissimum credo ad imitandum non op- 13
tima quaeque proponere. Sed tu, qui huius iudicii me-
ministi, cur illius oblitus es, in quo me interrogasti,
quid de Metti Modesti pietate sentirem?' Expalluit no-
tabiliter, quamvis palleat semper, et haesitabundus:
'Interrogavi' inquit, 'non ut tibi nocerem, sed ut Modesto.'
Vide hominis crudelitatem, qui se non dissimulet exuli
nocere voluisse. Subiunxit egregiam causam: 'Scripsit' 14
inquit 'in epistula quadam, quae apud Domitianum re-
citata est: "Regulus, omnium bipedum nequissimus";

---

5 ait Spur. *Fpr*, it a *coni. Otto 296.* 6 porticum *FDp Catan. a, K.II*, porticu *MVrς, K.I.* 29 inquit *Fpr*, *Otto 296, om. rell.*

15 quod quidem Modestus verissime scripserat. Hic fere
nobis sermonis terminus; neque enim volui progredi
longius, ut mihi omnia libera servarem, dum Mauricus
venit, nec me praeterit esse Regulum δυςκαθαίρετον;
est enim locuples, factiosus, curatur a multis, timetur
a pluribus, quod plerumque fortius amore est. Potest
tamen fieri, ut haec concussa labantur; nam gratia
16 malorum tam infida est quam ipsi. Verum, ut idem
saepius dicam, expecto Mauricum. Vir est gravis, pru-
dens, multis experimentis eruditus, et qui futura possit
ex praeteritis providere. Mihi et temptandi aliquid
17 et quiescendi illo auctore ratio constabit. Haec tibi
scripsi, quia aequum erat te pro amore mutuo non
solum omnia mea facta dictaque, verum etiam consilia
cognoscere. Vale.

VI.

C. PLINIUS CORNELIO TACITO SUO S.

1 Ridebis, et licet rideas. Ego Plinius ille, quem
nosti, apros tres et quidem pulcherrimos cepi. 'Ipse?'
inquis. Ipse; non tamen ut omnino ab inertia mea
et quiete discederem. Ad retia sedebam; erat in
proximo non venabulum aut lancea, sed stilus et pu-
gillares; meditabar aliquid enotabamque, ut, si manus
2 vacuas, plenas tamen ceras reportarem. Non est, quod
contemnas hoc studendi genus; mirum est, ut animus
agitatione motuque corporis excitetur; iam undique
silvae et solitudo ipsumque illud silentium, quod ve-
nationi datur, magna cogitationis incitamenta sunt.
3 Proinde, cum venabere, licebit auctore me ut panarium
et laguneulam sic etiam pugillares feras; experieris
non Dianam magis montibus quam Minervam inerrare.
Vale.

---

13 aecum *K.I*, qui mecum *MV*. *Ad I 24. 2.* 18 Plinius *Fpra, Otto 296, om. rell.*

VII.

C. PLINIUS OCTAVIO RUFO SUO S.

Vide, in quo me fastigio collocaris, cum mihi idem 1
potestatis idemque regni dederis quod Homerus Iovi
Optimo Maximo:

‘τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν.’

Nam ego quoque simili nutu ac renutu respondere 2
voto tuo possum. Etenim, sicut fas est mihi, praeser-
tim te exigente, excusare Baeticis contra unum hominem
advocationem, ita nec fidei nostrae nec constantiae,
quam diligis, convenit adesse contra provinciam, quam
tot officiis, tot laboribus, tot etiam periculis meis ali-
quando devinxerim. Tenebo ergo hoc temperamentum, 3
ut ex duobus, quorum alterutrum petis, eligam id po-
tius, in quo non solum studio tuo, verum etiam iudicio
satisfaciam. Neque enim tantopere mihi considerandum
est, quid vir optimus in praesentia velis, quam quid
semper sis probaturus. Me circa Idus Octobris spero 4
Romae futurum eademque haec praesentem quoque tua
meaque fide Gallo confirmaturum; cui tamen iam nunc
licet spondeas de animo meo ‘ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ'
ὀφρύσι νεῦσε’. Cur enim non usquequaque Home- 5
ricis versibus agam tecum? quatenus tu me tuis agere
non pateris, quorum tanta cupiditate ardeo, ut videar
mihi hac sola mercede posse corrumpi, ut vel contra
Baeticos adsim. Paene praeterii, quod minime prae- 6
tereundum fuit, accepisse me careotas optimas, quae
nunc cum ficis et boletis certandum habent. Vale.

VIII.

C. PLINIUS POMPEIO SATURNINO SUO S.

Peropportune mihi redditae sunt litterae tuae, qui- 1
bus flagitabas, ut tibi aliquid ex scriptis meis mitterem,

---

6 *Hom. Π 250.* 17 tantopere *MFpra,* tanto opere *et* quanto opere *K. constanter. V. ep. 14.1, II 17.1, IV 26.2, V 17.1.*
22 *Hom. A 528.*

cum ego id ipsum destinassem. Addidisti ergo cal-
caria sponte currenti pariterque et tibi veniam recu-
sandi laboris et mihi exigendi verecundiam sustulisti.
2 Nam nec me timide uti decet eo, quod oblatum est,
nec te gravari, quod depoposcisti. Non est tamen,
quod ab homine desidioso aliquid novi operis expectes.
Petiturus sum enim, ut rursus vaces sermoni, quem
apud municipes meos habui bibliothecam dedicaturus.
3 Memini quidem te iam quaedam adnotasse, sed gene-
raliter; ideo nunc rogo, ut non tantum universitati
eius attendas, verum etiam particulas, qua soles lima,
persequaris. Erit enim et post emendationem liberum
4 nobis vel publicare vel continere. Quin immo fortasse
hanc ipsam cunctationem nostram in alterutram sen-
tentiam emendationis ratio deducet, quae aut indignum
editione, dum saepius retractat, inveniet aut dignum,
5 dum id ipsum experitur, efficiet. Quamquam huius
cunctationis meae causae non tam in scriptis quam in
ipso materiae genere consistunt; est enim paulo quasi
gloriosius et elatius; onerabit hoc modestiam nostram,
etiamsi stilus ipse pressus demissusque fuerit, prop-
terea quod cogimur cum de munificentia parentum
6 nostrorum tum de nostra disputare. Anceps hic et
lubricus locus est, etiam cum illi necessitas lenocina-
tur. Etenim, si alienae quoque laudes parum aequis
auribus accipi solent, quam difficile est obtinere, ne
molesta videatur oratio de se aut de suis disserentis!
nam cum ipsi honestati tum aliquanto magis gloriae
eius praedicationique invidemus atque ea demum recte
facta minus detorquemus et carpimus, quae in obscu-
7 ritate et silentio reponuntur. Qua ex causa saepe ipse
mecum, nobisne tantum, quicquid est istud, conpo-
suisse an et aliis debeamus. Ut nobis, admonet illud,
quod pleraque, quae sunt agendae rei necessaria, eadem
peracta nec utilitatem parem nec gratiam retinent.

---

26 optin. *MVF, K.I ut VI 2.7, VIII 24.6, IX 13.22 ex. Cf. ad VII 18.1.*

Ac, ne longius exempla repetamus, quid utilius fuit 8
quam munificentiae rationem etiam stilo prosequi? Per
hoc enim adsequebamur, primum ut honestis cogita-
tionibus inmoraremur, deinde ut pulchritudinem illarum
longiore tractatu pervideremus, postremo ut subitae
largitionis comitem paenitentiam caveremus. Nasce-
batur ex his exercitatio quaedam contemnendae pe-
cuniae. Nam, cum omnes homines ad custodiam eius 9
natura restrinxerit, nos contra multum ac diu pen-
sitatus amor liberalitatis communibus avaritiae vin-
culis eximebat, tantoque laudabilior munificentia nostra
fore videbatur, quod ad illam non impetu quodam,
sed consilio trahebamur. Accedebat his causis, quod 10
non ludos aut gladiatores, sed annuos sumptus in ali-
menta ingenuorum pollicebamur. Oculorum porro et
aurium voluptates adeo non egent commendatione, ut
non tam incitari debeant oratione quam reprimi; ut 11
vero aliquis libenter educationis taedium laboremque
suscipiat, non praemiis modo, verum etiam exquisitis
adhortationibus inpetrandum est. Nam, si medici sa- 12
lubres, sed voluptate carentes cibos blandioribus ad-
loquiis prosecuntur, quanto magis decuit publice con-
sulentem utilissimum munus, sed non perinde populare
comitate orationis inducere? praesertim cum enitendum
haberemus, ut, quod parentibus dabatur, et orbis pro-
baretur, honoremque paucorum ceteri patienter et ex-
pectarent et mererentur. Sed, ut tunc communibus 13
magis commodis quam privatae iactantiae studebamus,
cum intentionem effectumque muneris nostri vellemus
intellegi, ita nunc in ratione edendi veremur, ne forte
non aliorum utilitatibus, sed propriae laudi servisse
videamur. Praeterea meminimus, quanto maiore animo 14
honestatis fructus in conscientia quam in fama repo-
natur. Sequi enim gloria, non adpeti debet, nec, si
casu aliquo non sequatur, idcirco quod gloriam non

---

35 *alter.* non *Fpra, Otto 296, om.* rell.

15 meruit, minus pulchrum est. Ii vero, qui benefacta
sua verbis adornant, non ideo praedicare, quia fecerint,
sed ut praedicarent, fecisse creduntur. Sic, quod magnificum referente alio fuisset, ipso, qui gesserat, recensente vanescit. Homines enim, cum rem destruere non possunt, iactationem eius incessunt. Ita, si silenda feceris, factum ipsum, si laudanda, quod non sileas, ipse
16 culparis. Me vero peculiaris quaedam inpedit ratio.
Etenim hunc ipsum sermonem non apud populum, sed apud decuriones habui nec in propatulo, sed in curia.
17 Vereor ergo, ut sit satis congruens, cum in dicendo
adsentationem vulgi adclamationemque defugerim, nunc eadem illa editione sectari, cumque plebem ipsam, cui consulebatur, limine curiae parietibusque discreverim, ne quam in speciem ambitionis inciderem, nunc eos etiam, ad quos ex munere nostro nihil pertinet praeter
18 exemplum, velut obvia ostentatione conquirere. Habes
cunctationis meae causas; obsequar tamen consilio tuo, cuius mihi auctoritas pro ratione sufficit. Vale.

IX.

C. PLINIUS MINICIO FUNDANO SUO S.

1 Mirum est, quam singulis diebus in urbe ratio aut
constet aut constare videatur, pluribus iunctisque non
2 constet. Nam, si quem interroges: 'Hodie quid egisti?',
respondeat: 'Officio togae virilis interfui, sponsalia aut nuptias frequentavi, ille me ad signandum testamentum,
3 ille in advocationem, ille in consilium rogavit.' Haec
quo die feceris, necessaria, eadem, si cotidie fecisse te reputes, inania videntur, multo magis cum secesseris. Tunc enim subit recordatio: 'Quot dies quam frigidis

---

7 quod *Fpra, om. rell. codd., K.* 17 ostentatione *F Ricc. pa, K.I, Otto 296,* adsentatione *V corr. ex* adsentione *(M), K.II (dip. I 12),* assentatione *rς.* 19 sufficit *F Ricc. pra, Otto 296,* sufficiet *M Vς, K.* 21 Minicio *Momms. ind. p. 419,* MINUTIO *codd., edd.* (MINUC.) 23 iunctisque *F Ricc. a, K.II (disp. I 12),* cunctisque *Dpr,* cunctaque *M V, K.I.*

rebus absumpsi!' Quod evenit mihi, postquam in 4
Laurentino meo aut lego aliquid aut scribo aut etiam
corpori vaco, cuius fulturis animus sustinetur. Nihil 5
audio, quod audisse, nihil dico, quod dixisse paeniteat;
nemo apud me quemquam sinistris sermonibus carpit,
neminem ipse reprehendo, nisi tamen me, cum parum
commode scribo; nulla spe, nullo timore sollicitor,
nullis rumoribus inquietor, mecum tantum et cum
libellis loquor. O rectam sinceramque vitam, o dulce 6
otium honestumque ac paene omni negotio pulchrius!
O mare, o litus, verum secretumque *μουσεῖον*, quam
multa invenitis, quam multa dictatis! Proinde tu quo- 7
que strepitum istum inanemque discursum et multum
ineptos labores, ut primum fuerit occasio, relinque
teque studiis vel otio trade. Satius est enim, ut Ati- 8
lius noster eruditissime simul et facetissime dixit,
otiosum esse quam nihil agere. Vale.

X.

C. PLINIUS ATTIO CLEMENTI SUO S.

Si quando urbs nostra liberalibus studiis floruit, 1
nunc maxime floret. Multa claraque exempla sunt; 2
sufficeret unum, Euphrates philosophus. Hunc ego in
Syria, cum adulescentulus militarem, penitus et domi
inspexi amarique ab eo laboravi; etsi non erat labo-
randum. Est enim obvius et expositus plenusque hu-
manitate, quam praecipit. Atque utinam sic ipse, 3
quam spem tunc ille de me concepit, impleverim, ut
ille multum virtutibus suis addidit! aut ego nunc illas
magis miror, quia magis intellego. Quamquam ne nunc
quidem satis intellego. Ut enim de pictore, scalptore, 4
fictore nisi artifex iudicare, ita nisi sapiens non potest
perspicere sapientem. Quantum tamen mihi cernere 5
datur, multa in Euphrate sic eminent et elucent, ut
mediocriter quoque doctos advertant et adficiant. Dis-
putat subtiliter, graviter, ornate, frequenter etiam Pla-
tonicam illam sublimitatem et latitudinem effingit.

Sermo est copiosus et varius, dulcis in primis, et qui
6 repugnantis quoque ducat, inpellat. Ad hoc proceritas
corporis, decora facies, demissus capillus, ingens et
cana barba; quae licet fortuita et inania putentur, illi
7 tamen plurimum venerationis adquirunt. Nullus horror
in cultu, nulla tristitia, multum severitatis; reverearis
occursum, non reformides. Vitae sanctitas summa,
comitas par; insectatur vitia, non homines nec castigat
errantes, sed emendat. Sequaris monentem attentus et
pendens et persuaderi tibi, etiam cum persuaserit, cu-
8 pias. Iam vero liberi tres, duo mares, quos diligen-
tissime instituit. Socer Pompeius Iulianus cum cetera
vita tum vel hoc uno magnus et clarus, quod ipse
provinciae princeps inter altissimas condiciones generum
9 non honoribus principem, sed sapientia elegit. Quam-
quam quid ego plura de viro, quo mihi frui non licet?
an ut magis angar, quod non licet? Nam distringor
officio ut maximo sic molestissimo; sedeo pro tribu-
nali, subnoto libellos, conficio tabulas, scribo plurimas,
10 sed inlitteratissimas litteras. Soleo non numquam (nam
id ipsum quando contingit!) de his occupationibus apud
Euphraten queri. Ille me consolatur, adfirmat etiam
esse hanc philosophiae et quidem pulcherrimam par-
tem, agere negotium publicum, cognoscere, iudicare,
promere et exercere iustitiam, quaeque ipsi doceant,
11 in usu habere. Mihi tamen hoc unum non persuadet,
satius esse ista facere quam cum illo dies totos audiendo
discendoque consumere. Quo magis te, cui vacat, hor-
tor, cum in urbem proxime veneris (venias autem ob
hoc maturius), illi te expoliendum limandumque per-
12 mittas. Neque enim ego ut multi invideo aliis bono,
quo ipse careo, sed contra sensum quendam volupta-
temque percipio, si ea, quae mihi denegantur, amicis
video superesse. Vale.

---

14 condition. *K.I constanter usque ad IX 26. 8 ex M(V), lib. X tac.*

XI.

C. PLINIUS FABIO IUSTO SUO S.

Olim mihi nullas epistulas mittis. Nihil est, inquis, 1
quod scribam. At hoc ipsum scribe, nihil esse, quod
scribas, vel solum illud, unde incipere priores solebant:
'Si vales, bene est; ego valeo.' Hoc mihi sufficit; est
enim maximum. Ludere me putas? serio peto. Fac 2
sciam, quid agas, quod sine sollicitudine summa nescire
non possum. Vale.

XII.

C. PLINIUS CALESTRIO TIRONI SUO S.

Iacturam gravissimam feci, si iactura dicenda est 1
tanti viri amissio. Decessit Corellius Rufus et quidem
sponte, quod dolorem meum exulcerat. Est enim luc-
tuosissimum genus mortis, quae non ex natura nec
fatalis videtur. Nam utcumque in illis, qui morbo 2
finiuntur, magnum ex ipsa necessitate solacium est, in
iis vero, quos accersita mors aufert, hic insanabilis
dolor est, quod creduntur potuisse diu vivere. Corel- 3
lium quidem summa ratio, quae sapientibus pro ne-
cessitate est, ad hoc consilium compulit, quamquam
plurimas vivendi causas habentem, optimam conscien-
tiam, optimam famam, maximam auctoritatem, prae-
terea filiam, uxorem, nepotem, sorores interque tot
pignora veros amicos. Sed tam longa, tam iniqua 4
valetudine conflictabatur, ut haec tanta pretia vivendi
mortis rationibus vincerentur. Tertio et tricensimo
anno, ut ipsum audiebam, pedum dolore correptus est.
Patrius hic illi; nam plerumque morbi quoque per
successiones quasdam ut alia traduntur. Hunc absti- 5
nentia, sanctitate, quoad viridis aetas, vicit et fregit;

---

18 accersita *VFpra*, arcess. *M*, *K.*; *cf. III 18.10 m.*, *V 6. 42 ex.*, *45*, *VI 25. 4.* 26 valit. *K. I ex VF, item infra bis et I 22.1, 7, 8, II 1. 4, ex M VF II 20.7, ex M VI 4.1, VII 24.1, 30. 1, VIII 1.1, 24.5, IX 22. 1, sua sponte X 5. 1, 8. 3,* valet. *III 7.1, IV 24.3, V 16.3 ex. et 5, 19. 9, VII 1. 1, 3, 5, 19.1, pan. 22. 2, 25. 4.*

novissime cum senectute ingravescentem viribus animi
6 sustinebat, cum quidem incredibilis cruciatus et indi-
gnissima tormenta pateretur. Iam enim dolor non pe-
dibus solis ut prius insidebat, sed omnia membra per-
vagabatur. Veni ad eum Domitiani temporibus in sub-
7 urbano iacentem. Servi e cubiculo recesserunt; habebat
enim hoc moris, quotiens intrasset fidelior amicus;
quin etiam uxor quamquam omnis secreti capacissima
8 digrediebatur. Circumtulit oculos et 'cur' inquit 'me
putas hos tantos dolores tam diu sustinere? ut scilicet
isti latroni vel uno die supersim.' Dedisses huic animo
par corpus, fecisset, quod optabat. Adfuit tamen deus
voto, cuius ille compos ut iam securus liberque mori-
turus multa illa vitae, sed minora retinacula abrupit.
9 Increverat valetudo, quam temperantia mitigare temp-
tavit; perseverantem constantia fugit. Iam dies alter,
tertius, quartus; abstinebat cibo. Misit ad me uxor
eius Hispulla communem amicum C. Geminium cum
tristissimo nuntio destinasse Corellium mori nec aut
suis aut filiae precibus flecti, solum superesse me,
10 a quo revocari posset ad vitam. Cucurri. Perveneram
in proximum, cum mihi ab eadem Hispulla Iulius
Atticus nuntiat nihil iam ne me quidem inpetraturum;
tam obstinate magis ac magis induruisse. Dixerat
sane medico admoventi cibum: '*Κέκρικα*', quae vox
quantum admirationis in animo meo tantum desiderii
11 reliquit. Cogito, quo amico, quo viro caream. Imple-
vit quidem annum septimum et sexagensimum, quae
aetas etiam robustissimis satis longa est; scio. Evasit
perpetuam valetudinem; scio. Decessit superstitibus suis,
florente re publica, quae illi omnibus suis carior erat;
12 et hoc scio. Ego tamen tamquam et iuvenis et fir-
missimi mortem doleo, doleo autem (licet me inbecillum
putes) meo nomine. Amisi enim, amisi vitae meae
testem, rectorem, magistrum. In summa dicam, quod

---

7 enim *Fprς, Catan., Otto 296, om. MV Ricc., K.*
32 ego *Fpraς, K.II (disp. I 12 sq.), om. MV, K.I.*

recenti dolore contubernali meo Calvisio dixi: 'Vereor,
ne neglegentius vivam.' Proinde adhibe solacia mihi, 13
non haec: 'Senex erat, infirmus erat' (haec enim no-
vi), sed nova aliqua, sed magna, quae audierim num-
quam, legerim numquam. Nam, quae audivi, quae
legi, sponte succurrunt, sed tanto dolore superantur.
Vale.

XIII.

C. PLINIUS SOSIO SENECIONI SUO S.

Magnum proventum poëtarum annus hic attulit; 1
toto mense Aprili nullus fere dies, quo non recitaret
aliquis. Iuvat me, quod vigent studia, proferunt se
ingenia hominum et ostentant, tametsi ad audiendum
pigre coitur. Plerique in stationibus sedent tempus- 2
que audiendi fabulis conterunt ac subinde sibi nun-
tiari iubent, an iam recitator intraverit, an dixerit
praefationem, an ex magna parte evolverit librum;
tunc demum ac tunc quoque lente cunctanterque ve-
niunt nec tamen permanent, sed ante finem recedunt
alii dissimulanter et furtim, alii simpliciter et libere.
At hercule memoria parentum Claudium Caesarem fe- 3
runt, cum in palatio spatiaretur audissetque clamorem,
causam requisisse, cumque dictum esset recitare No-
nianum, subitum recitanti inopinatumque venisse. Nunc 4
otiosissimus quisque multo ante rogatus et identidem
admonitus aut non venit aut, si venit, queritur se diem,
quia non perdiderit, perdidisse. Sed tanto magis lau- 5
dandi probandique sunt, quos a scribendi recitandique
studio haec auditorum vel desidia vel superbia non
retardat. Equidem prope nemini defui. Erant sane
plerique amici; neque enim est fere quisquam, qui
studia, ut non simul et nos amet. His ex causis lon- 6
gius, quam destinaveram, tempus in urbe consumpsi.
Possum iam repetere secessum et scribere aliquid, quod

---

21 ad *et* adque *K. I paene constanter ex M (IX 37.4 ex Dpra) ut* inquid.

non recitem, ne videar, quorum recitationibus adfui, non auditor fuisse, sed creditor. Nam ut in ceteris rebus ita in audiendi officio perit gratia, si reposcatur. Vale.

XIV.

C. PLINIUS IUNIO MAURICO SUO S.

1 Petis, ut fratris tui filiae prospiciam maritum; quod
merito mihi potissimum iniungis. Scis enim, quanto-
pere summum illum virum suspexerim dilexerimque,
quibus ille adulescentiam meam exhortationibus fove-
rit, quibus etiam laudibus, ut laudandus viderer, effe-
2 cerit. Nihil est, quod a te mandari mihi aut maius
aut gratius, nihil, quod honestius a me suscipi possit,
quam ut eligam iuvenem, ex quo nasci nepotes Aru-
3 leno Rustico deceat. Qui quidem diu quaerendus fu-
isset, nisi paratus et quasi provisus esset Minicius
Acilianus, qui me ut iuvenis iuvenem (est enim minor
pauculis annis) familiarissime diligit, reveretur ut se-
nem. Nam ita formari a me et institui cupit, ut ego
4 a vobis solebam. Patria est ei Brixia ex illa nostra
Italia, quae multum adhuc verecundiae, frugalitatis at-
5 que etiam rusticitatis antiquae retinet ac servat. Pater
Minicius Macrinus, equestris ordinis princeps, quia nihil
altius voluit; adlectus enim a divo Vespasiano inter
praetorios honestam quietem huic nostrae ambitioni
6 dicam an dignitati constantissime praetulit. Habet
aviam maternam Serranam Proculam e municipio Pa-
tavino. Nosti loci mores; Serrana tamen Patavinis
quoque severitatis exemplum est. Contigit et avun-
culus ei P. Acilius gravitate, prudentia, fide prope sin-
gulari. In summa nihil erit in domo tota, quod non
7 tibi tamquam in tua placeat. Aciliano vero ipsi plu-
rimum vigoris, industriae, quamquam in maxima vere-
cundia. Quaesturam, tribunatum, praeturam honestis-
sime percucurrit ac iam pro se tibi necessitatem am-

---

8 quantop. *MVFpra; v. p. 7.17.* 29 auonculus *Ricc.*

biendi remisit. Est illi facies liberalis multo sanguine, 8
multo rubore suffusa, est ingenua totius corporis pul-
chritudo et quidam senatorius decor. Quae ego ne-
quaquam arbitror neglegenda; debet enim hoc castitati
puellarum quasi praemium dari. Nescio, an adiciam 9
esse patri eius amplas facultates. Nam, cum imaginor
vos, quibus quaerimus generum, silendum de faculta-
tibus puto; cum publicos mores atque etiam leges ci-
vitatis intueor, quae vel in primis census hominum
spectandos arbitrantur, ne id quidem praetereundum
videtur. Et sane de posteris et his pluribus cogitanti
hic quoque in condicionibus deligendis ponendus est
calculus. Tu fortasse me putes indulsisse amori meo 10
supraque ista, quam res patitur, sustulisse. At ego
fide mea spondeo futurum ut omnia longe ampliora,
quam a me praedicantur, invenias. Diligo quidem
adulescentem ardentissime, sicut meretur; sed hoc ip-
sum amantis est, non onerare eum laudibus. Vale.

XV.

C. PLINIUS SEPTICIO CLARO SUO S.

Heus tu! promittis ad cenam nec venis. Dicitur 1
ius; ad assem inpendium reddes nec id modicum.
Paratae erant lactucae singulae, cochleae ternae, ova 2
bina, alica cum mulso et nive (nam hanc quoque
computabis, immo hanc in primis, quae periit in fer-
culo), olivae, betacei, cucurbitae, bulbi, alia mille non
minus lauta. Audisses comoedum vel lectorem vel
lyristen vel, quae mea liberalitas, omnis. At tu apud 3
nescio quem ostrea, vulvas, echinos, Gaditanas malu-

21 dicetur *K.I.* 27 comoedos *M, K,* comoedes *D; v. Otto 296 cf. IX 17. 3, 36. 4 (ubi* comoedia *pra,* comoediam *D,* comoedi *ς), 40. 2.* 28 omnis *F, sic K. alibi saepius tac., FD V 6. 40, D VI 17. 5,* acris *IX 37. 4 rς,* acreis *a,* aeris *Dp,* sapientis *V 8. 5 Mpr,* abeuntis *VI 20. 7 K. tac.,* peregrinantis *D VI 19. 4,* pertinentis *VI 29. 2 K.I ex MD,* sedentis *VI 20. 5 D,* ignis *VI 16.13 pra,* partis *VI 20. 8 D,* voluptatis *VI 4. 2 M.*

isti. Dabis poenas, non dico quas. Dure fecisti; in-
vidisti, nescio an tibi, certe mihi, sed tamen et tibi.
Quantum nos lusissemus, risissemus, studuissemus!
4 Potes apparatius cenare apud multos, nusquam hila-
rius, simplicius, incautius. In summa experire et, nisi
postea te aliis potius excusaveris, mihi semper ex-
cusa. Vale.

XVI.

C. PLINIUS ERUCIO SUO S.

1 Amabam Pompeium Saturninum, hunc dico nostrum,
laudabamque eius ingenium, etiam antequam scirem,
quam varium, quam flexibile, quam multiplex esset;
2 nunc vero totum me tenet, habet, possidet. Audivi
causas agentem acriter et ardenter nec minus polite
et ornate, sive meditata sive subita proferret. Adsunt
aptae crebraeque sententiae, gravis et decora constru-
ctio, sonantia verba et antiqua. Omnia haec mire pla-
cent, cum impetu quodam et flumine pervehuntur, pla-
3 cent, si retractentur. Senties quod ego, cum orationes
eius in manus sumpseris, quas facile cuilibet veterum,
4 quorum est aemulus, comparabis. Idem tamen in hi-
storia magis satisfaciet vel brevitate vel luce vel sua-
vitate vel splendore etiam et sublimitate narrandi.
Nam in contionibus eadem quae in orationibus vis
est, pressior tamen et circumscriptior et adductior.
5 Praeterea facit versus, quales Catullus aut Calvus, re
vera quales Catullus et Calvus. Quantum illis leporis,
dulcedinis, amaritudinis, amoris! inserit sane, sed data
opera, mollibus levibusque duriusculos quosdam, et hoc
6 quasi Catullus aut Calvus. Legit mihi nuper epistulas,

---

13 audii *F, K. I ut 12. 13 Ricc.*, audi *D ut V 16. 7 et VI 11. 1, MDp VI 21. 2, pr VII 24. 5, a IX 13. 25. Cf. II 14. 10.* 16 aptae *Fpra, K. II*, acutae *Dς, K. I.* 24 eadem quae in or. vis *Drςa, K. I (v. v. 14)*, idem qui in or. *Ricc. p, K. II*, idem qui in or. suis *F, Otto 296.* 25 tamen *Dpra, K.*, tantum *F Ricc., Otto.* 26 revera quales Catullus aut Calvus *add. post* Calvus *D, K. II cf. II 17. 20, III 9. 37; disp. I p. 14 sq.*

quas uxoris esse dicebat. Plautum vel Terentium me-
tro solutum legi credidi. Quae sive uxoris sunt, ut
adfirmat, sive ipsius, ut negat, pari gloria dignus, qui
aut illa componat aut uxorem, quam virginem accepit,
tam doctam politamque reddiderit. Est ergo mecum 7
per diem totum; eundem, antequam scribam, eundem,
cum scripsi, eundem, etiam cum remittor, non tam-
quam eundem lego. Quod te quoque ut facias et
hortor et moneo. Neque enim debet operibus eius 8
obesse, quod vivit. An, si inter eos, quos numquam
vidimus, floruisset, non solum libros eius, verum etiam
imagines requireremus; eiusdem nunc honor praesentis
et gratia quasi satietate languescit? At hoc pravum 9
malignumque est, non admirari hominem admiratione
dignissimum, quia videre, adloqui, audire, complecti
nec laudare tantum, verum etiam amare contigit. Vale.

XVII.

C. PLINIUS CORNELIO TITIANO SUO S.

Est adhuc curae hominibus fides et officium, sunt, 1
qui defunctorum quoque amicos agant. Titinius Ca-
pito ab imperatore nostro impetravit, ut sibi liceret
statuam L. Silani in foro ponere. Pulchrum et magna 2
laude dignum amicitia principis in hoc uti, quantumque
gratia valeas, aliorum honoribus experiri. Est omnino 3
Capitoni in usu claros viros colere; mirum est, qua
religione, quo studio imagines Brutorum, Cassiorum,
Catonum domi, ubi potest, habeat. Idem clarissimi
cuiusque vitam egregiis carminibus exornat. Scias 4
ipsum plurimis virtutibus abundare, qui alienas sic
amat. Redditus est L. Silano debitus honor, cuius
inmortalitati Capito prospexit pariter et suae. Neque
enim magis decorum et insigne est statuam in foro
populi Romani habere quam ponere. Vale.

---

1 quas *F Ricc. pr, Otto 296, om. Da, K.* 3 dignus est *Fp, dubitat Otto 296.* 10 at si *Fpς, dub.* Otto.

XVIII.

C. PLINIUS SUETONIO TRANQUILLO SUO S.

1 Scribis te perterritum somnio vereri, ne quid ad-
versi in actione patiaris, rogas, ut dilationem petam
et pauculos dies, certe proximum, excusem. Difficile
est, sed experiar: 'καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν.'
2 Refert tamen, eventura soleas an contraria somniare.
Mihi reputanti somnium meum istud, quod times tu,
3 egregiam actionem portendere videtur. Susceperam
causam Iuni Pastoris, cum mihi quiescenti visa est
socrus mea advoluta genibus, ne agerem, obsecrare.
Et eram acturus adulescentulus adhuc, eram in qua-
druplici iudicio, eram contra potentissimos civitatis
atque etiam Caesaris amicos; quae singula excutere
4 mentem mihi post tam triste somnium poterant. Egi
tamen λογισάμενος illud:

'Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνασθαι περὶ πάτρης.'

Nam mihi patria, et si quid carius, fides videbatur.
Prospere cessit, atque adeo illa actio mihi aures ho-
5 minum, illa ianuam famae patefecit. Proinde dispice,
an tu quoque sub hoc exemplo somnium istud in bo-
num vertas, aut, si tutius putas illud cautissimi cuius-
que praeceptum: 'Quod dubites, ne feceris', id ipsum
6 rescribe. Ego aliquam stropham inveniam agamque
causam tuam, ut ipsam agere tu, cum voles, possis.
Est enim sane alia ratio tua, alia mea fuit. Nam iu-
dicium centumvirale differri nullo modo, istud aegre
quidem, sed tamen potest. Vale.

XIX.

C. PLINIUS ROMATIO FIRMO SUO S.

1 Municeps tu meus et condiscipulus et ab ineunte
aetate contubernalis, pater tuus et matri et avunculo
meo, mihi etiam, quantum aetatis diversitas passa est,

---

6 *Hom. A 63.* 17 *Hom. M 243.* 25 ipsam *Dpra, K.I,* istam *K.II,* ista *F Ricc.*

familiaris; magnae et graves causae, cur suscipere,
augere dignitatem tuam debeam. Esse autem tibi 2
centum milium censum satis indicat, quod apud nos
decurio es. Igitur, ut te non decurione solum, verum
etiam equite Romano perfruamur, offero tibi ad in-
plendas equestres facultates trecenta milia nummum.
Te memorem huius muneris amicitiae nostrae diutur- 3
nitas spondet; ego ne illud quidem admoneo, quod
admonere deberem, nisi scirem sponte facturum, ut
dignitate a me data quam modestissime ut a me data
utare. Nam sollicitius custodiendus est honor, in quo 4
etiam beneficium amici tuendum est. Vale.

XX.

C. PLINIUS CORNELIO TACITO SUO S.

Frequens mihi disputatio est cum quodam docto 1
homine et perito, cui nihil aeque in causis agendis ut
brevitas placet. Quam ego custodiendam esse confi- 2
teor, si causa permittat; alioqui praevaricatio est trans-
ire dicenda, praevaricatio etiam cursim et breviter
attingere, quae sint inculcanda, infigenda, repetenda.
Nam plerisque longiore tractatu vis quaedam et pon- 3
dus accedit, utque corpori ferrum sic oratio animo
non ictu magis quam mora inprimitur. Hic ille me- 4
cum auctoritatibus agit ac mihi ex Graecis orationes
Lysiae ostentat, ex nostris Gracchorum Catonisque,
quorum sane plurimae sunt circumcisae et breves; ego
Lysiae Demosthenen, Aeschinen, Hyperiden multosque
praeterea, Gracchis et Catoni Pollionem, Caesarem,
Caelium, in primis M. Tullium oppono, cuius oratio
optima fertur esse quae maxima. Et hercule ut aliae
bonae res ita bonus liber melior est quisque quo
maior. Vides, ut statuas, signa, picturas, hominum 5
denique multorumque animalium formas, arborum

---

20 sint *Fpa, K.I, Otto 296,* sunt *Drς, K.II.* 28 Polionem *K.I, ex M V 3. 5, VI 29. 5, VII 31. 1.*

etiam, si modo sint decorae, nihil magis quam ampli-
tudo commendet. Idem orationibus evenit, quin etiam
voluminibus ipsis auctoritatem quandam et pulchri-
6 tudinem adicit magnitudo. Haec ille multaque alia,
quae a me in eandem sententiam solent dici, ut est
in disputando inconprehensibilis et lubricus, ita eludit,
ut contendat hos ipsos, quorum orationibus nitar, pau-
7 ciora dixisse, quam ediderint. Ego contra puto. Testes
sunt multae multorum orationes et Ciceronis pro Mu-
rena, pro Vareno, in quibus brevis et nuda quasi sub-
scriptio quorundam criminum solis titulis indicatur.
Ex his apparet illum permulta dixisse, cum ederet,
8 omisisse. Idem pro Cluentio ait se totam causam
vetere instituto solum perorasse et pro C. Cornelio
quadriduo egisse, ne dubitare possimus, quae per plu-
res dies, ut necesse erat, latius dixerit, postea recisa
ac repurgata in unum librum grandem quidem, unum
9 tamen coartasse. At aliud est actio bona, aliud oratio.
Scio non nullis ita videri, sed ego (forsitan fallar)
persuasum habeo posse fieri, ut sit actio bona, quae
non sit bona oratio, non posse autem non bonam ac-
tionem esse, quae sit bona oratio. Est enim oratio
10 actionis exemplar et quasi *ἀρχέτυπον*. Ideo in optima
quaque mille figuras extemporales invenimus, in iis
etiam, quas tantum editas scimus, ut in Verrem: 'ar-
tificem quem? quemnam? recte admones; Polyclitum
esse dicebant.' Sequitur ergo, ut actio sit absolutissima,
quae maxime orationis similitudinem expresserit, si
modo iustum et debitum tempus accipiat; quod si
11 negetur, nulla oratoris, maxima iudicis culpa est. Ad-
sunt huic opinioni meae leges, quae longissima tempora
largiuntur nec brevitatem dicentibus, sed copiam, hoc
est diligentiam, suadent; quam praestare nisi in angu-
12 stissimis causis non potest brevitas. Adiciam, quod
me docuit usus, magister egregius. Frequenter egi,

---

21 autem *Fpr, Otto 296, om. MVςa, K.*

frequenter iudicavi, frequenter in consilio fui. Aliud
alios movet, ac plerumque parvae res maxime trahunt.
Varia sunt hominum iudicia, variae voluntates. Inde,
qui eandem causam simul audierunt, saepe diversum,
interdum idem, sed ex diversis animi motibus sentiunt.
Praeterea suae quisque inventioni favet et quasi for- 13
tissimum complectitur, cum ab alio dictum est, quod
ipse praevidit. Omnibus ergo dandum est aliquid,
quod teneant, quod agnoscant. Dixit aliquando mihi 14
Regulus, cum simul adessemus: 'Tu omnia, quae sunt
in causa, putas exequenda, ego iugulum statim video,
hunc premo'. Premit sane, quod elegit, sed in eligendo
frequenter errat. Respondi posse fieri, ut genu esset 15
aut tibia aut talus, ubi ille iugulum putaret. 'At ego'
inquam, 'qui iugulum perspicere non possum, omnia per-
tempto, omnia experior, *πάντα* denique *λίθον κινῶ,*' ut- 16
que in cultura agri non vineas tantum, verum etiam
arbusta, nec arbusta tantum, verum etiam campos curo
et exerceo, utque in ipsis campis non far aut siliginem
solam, sed hordeum, fabam ceteraque legumina sero,
sic in actione plura quasi semina latius spargo, ut,
quae provenerint, colligam. Neque enim minus inper- 17
spicua, incerta, fallacia sunt iudicum ingenia quam
tempestatum terrarumque. Nec me praeterit summum
oratorem Periclen sic a comico Eupolide laudari:

'Πρὸς δέ γ' αὐτοῦ τῷ τάχει
πειθώ τις ἐπεκάθητο τοῖσι χείλεσιν.
οὕτως ἐκήλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων
τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκροωμένοις.'

Verum huic ipsi Pericli nec illa '*πειθὼ*' nec illud 18
'*ἐκήλει*' brevitate vel velocitate vel utraque (differunt
enim) sine facultate summa contigisset. Nam delec-

---

2 maxime *p,* maxime trahuntur *F Ricc. a,* maximas *M V D r ς, K, vel* maxime trahunt *vel* parvis rebus maxime trahuntur *Otto 296 sq.* 7 compl. *F p r a, Otto 296,* ampl. *M V D ς, K.* 14 tibia aut *r, Beroald., Otto 297,* sibi aut *F p,* om. M V D ς a, K.

tare, persuadere copiam dicendi spatiumque desiderat,
relinquere vero aculeum in audientium animis is de-
19 mum potest, qui non pungit, sed infigit. Adde, quae
de eodem Pericle comicus alter:

'ἤστραπτ', ἐβρόντα, συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα.'

Non enim amputata oratio et abscisa, sed lata et
magnifica et excelsa tonat, fulgurat, omnia denique
20 perturbat ac miscet. Optimus tamen modus est; quis
negat? sed non minus non servat modum, qui infra
rem quam qui supra, qui adstrictius quam qui effusius
21 dicit. Itaque audis frequenter ut illud: 'immodice et
redundanter' ita hoc: 'ieiune et infirme'. Alius ex-
cessisse materiam, alius dicitur non inplesse. Aeque
uterque, sed ille inbecillitate, hic viribus peccat; quod
certe, etsi non limatioris, maioris tamen ingenii vitium
22 est. Nec vero, cum haec dico, illum Homericum
ἀμετροεπῆ probo, sed hunc:

'καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν',

non quia non et ille mihi validissime placeat:

'παῦρα μέν, ἀλλὰ μάλα λιγέως',

si tamen detur electio, illam orationem similem nivi-
bus hibernis, id est crebram et adsiduam et largam,
23 postremo divinam et caelestem, volo. At est gratior
multis oratio brevis. Est, sed inertibus, quorum deli-
cias desidiamque quasi iudicium respicere ridiculum
est. Nam, si hos in consilio habeas, non solum satius
24 est breviter dicere, sed omnino non dicere. Haec est
adhuc sententia mea, quam mutabo, si dissenseris tu,
sed plane, cur dissentias, explices rogo. Quamvis enim
cedere auctoritati tuae debeam, rectius tamen arbitror
25 in tanta re ratione quam auctoritate superari. Proinde,
si non errare videor, id ipsum quam voles brevi epi-

4 *Arist. Ach. 531.* 18 *Hom. Γ 222.* 20 *Hom. Γ 214.*
30 debeam tuae *MVς, K. II.*

stula, sed tamen scribe (confirmaveris enim iudicium meum); si erravero, longissimam para. Num corrupi te, qui tibi, si mihi accederes, brevis epistulae necessitatem, si dissentires, longissimae inposui? Vale.

XXI.

C. PLINIUS PLINIO PATERNO SUO S.

Ut animi tui iudicio sic oculorum plurimum tribuo, 1
non quia multum, ne tibi placeas, sed quia tantum
quantum ego sapis; quamquam hoc quoque multum
est. Omissis iocis credo decentes esse servos, qui sunt 2
empti mihi ex consilio tuo. Superest, ut frugi sint,
quod de venalibus melius auribus quam oculis iudi-
catur. Vale.

XXII.

C. PLINIUS CATILIO SEVERO SUO S.

Diu iam in urbe haereo et quidem attonitus. Per- 1
turbat me longa et pertinax valetudo Titi Aristonis,
quem singulariter et miror et diligo. Nihil est enim
illo gravius, sanctius, doctius, ut mihi non unus homo,
sed litterae ipsae omnesque bonae artes in uno ho-
mine summum periculum adire videantur. Quam pe- 2
ritus ille et privati iuris et publici! quantum rerum,
quantum exemplorum, quantum antiquitatis tenet! Ni-
hil est, quod doceri velis, quod ille docere non possit;
mihi certe, quotiens aliquid abditum quaero, ille the-
saurus est. Iam quanta sermonibus eius fides, quanta 3
auctoritas, quam pressa et decora cunctatio! quid est,
quod non statim sciat? Et tamen plerumque haesitat,
dubitat diversitate rationum, quas acri magnoque iu-
dicio ab origine causisque primis repetit, discernit,
expendit. Ad hoc quam parcus in victu, quam modi- 4

---

1 confirmaveris *Fpr, Otto 297,* confirmaris *a,* confirma *D,* confirmabis *MV Ricc. ς, K.* 2 erravero *F Ricc. pra, Otto,* erraro *D,* errare *MVς, K.* 24 doceri *F Ricc. p, Otto 297, Stangl 670sq.,* discere *MVDrςa, K.*

cus in cultu! Soleo ipsum cubiculum illius ipsum-
que lectum ut imaginem quandam priscae frugalitatis
5 aspicere. Ornat haec magnitudo animi, quae nihil ad
ostentationem, omnia ad conscientiam refert recteque
facti non ex populi sermone mercedem, sed ex facto
6 petit. In summa non facile quis quemquam ex istis,
qui sapientiae studium habitu corporis praeferunt, huic
viro comparabit. Non quidem gymnasia sectatur aut
porticus nec disputationibus longis aliorum otium su-
umque delectat, sed in toga negotiisque versatur, mul-
7 tos advocatione, plures consilio iuvat. Nemini tamen
istorum castitate, pietate, iustitia, fortitudine etiam
primo loco cesserit. Mirareris, si interesses, qua pa-
tientia hanc ipsam valetudinem toleret, ut dolori resi-
stat, ut sitim differat, ut incredibilem febrium ardorem
8 inmotus opertusque transmittat. Nuper me paucosque
mecum, quos maxime diligit, advocavit rogavitque, ut
medicos consuleremus de summa valetudinis, ut, si es-
set insuperabilis, sponte exiret e vita, si tantum diffi-
9 cilis et longa, resisteret maneretque; dandum enim
precibus uxoris, dandum filiae lacrimis, dandum etiam
nobis amicis, ne spes nostras, si modo non essent
10 inanes, voluntaria morte desereret. Id ego arduum in
primis et praecipua laude dignum puto. Nam impetu
quodam et instinctu procurrere ad mortem commune
cum multis, deliberare vero et causas eius expendere,
utque suaserit ratio, vitae mortisque consilium vel sus-
11 cipere vel ponere ingentis est animi. Et medici qui-
dem secunda nobis pollicentur; superest, ut promissis
deus adnuat tandemque me hac sollicitudine exsolvat;
qua liberatus Laurentinum meum, hoc est libellos et
pugillares studiosumque otium, repetam. Nunc enim
nihil legere, nihil scribere aut adsidenti vacat aut anxio

---

1 illius *F Ricc. pra, Otto 297, om. D,* eius *MVς, K.*
6 quis *Fpa, Otto 297, om. MVDrς, K.* 8 comparabit *Otto,* comparauit *F Ricc.,* comperabit *p,* compararit *a,* comparabis *MVDrς, K.*

libet. Habes, quid timeam, quid optem, quid etiam in 12
posterum destinem; tu quid egeris, quid agas, quid
velis agere, invicem nobis, sed laetioribus epistulis
scribe. Erit confusioni meae non mediocre solacium,
si tu nihil quereris. Vale.

XXIII.

C. PLINIUS POMPEIO FALCONI SUO S.

Consulis, an existimem te in tribunatu causas agere 1
debere. Plurimum refert, quid esse tribunatum putes,
inanem umbram et sine honore nomen an potestatem
sacrosanctam, et quam in ordinem cogi ut a nullo ita
ne a se quidem deceat. Ipse cum tribunus essem, 2
erraverim fortasse, qui me aliquid putavi, sed, tam-
quam essem, abstinui causis agendis, primum quod
deforme arbitrabar, cui adsurgere, cui loco cedere om-
nis oporteret, hunc omnibus sedentibus stare, et, qui
iubere posset tacere quemcumque, huic silentium
clepsydra indici, et, quem interfari nefas esset, hunc
etiam convicia audire et, si inulta pateretur, inertem,
si ulcisceretur, insolentem videri. Erat hic quoque 3
aestus ante oculos, si forte me appellasset vel ille, cui
adessem, vel ille, quem contra, intercederem et auxilium
ferrem an quiescerem sileremque et quasi eiurato ma-
gistratu privatum ipse me facerem. His rationibus 4
motus malui me tribunum omnibus exhibere quam
paucis advocatum. Sed tu (iterum dicam) plurimum 5
interest quid esse tribunatum putes, quam personam
tibi inponas; quae sapienti viro ita aptanda est, ut
perferatur. Vale.

XXIV.

C. PLINIUS BAEBIO HISPANO SUO S.

Tranquillus, contubernalis meus, vult emere agellum, 1
quem venditare amicus tuus dicitur. Rogo, cures, 2

---

4 scripseris. Confusioni *F Ricc.*, *Otto* p. 297.

quanti aequum est, emat; ita enim delectabit emisse.
Nam mala emptio semper ingrata est eo maxime, quod
3 exprobrare stultitiam domino videtur. In hoc autem
agello, si modo adriserit pretium, Tranquilli mei sto-
machum multa sollicitant, vicinitas urbis, opportunitas
viae, mediocritas villae, modus ruris, qui avocet magis
4 quam distringat. Scholasticis porro dominis, ut hic
est, sufficit abunde tantum soli, ut relevare caput, re-
ficere oculos, reptare per limitem unamque semitam
terere omnisque viticulas suas nosse et numerare ar-
busculas possint. Haec tibi exposui, quo magis scires,
quantum ille esset mihi, ego tibi debiturus, si prae-
diolum istud, quod commendatur his dotibus, tam
salubriter emerit, ut paenitentiae locum non relinquat.
Vale.

C. PLINI CAECILI SECUNDI

EPISTULARUM

LIBER SECUNDUS.

I.

C. PLINIUS ROMANO SUO S.

1 Post aliquot annos insigne atque etiam memorabile
populi Romani oculis spectaculum exhibuit publicum
funus Vergini Rufi, maximi et clarissimi civis et per-
inde felicis. Triginta annis gloriae suae supervixit;
2 legit scripta de se carmina, legit historias et posteri-

---

1 aequom *ex M K.I, item V 10. 3 et VI 5. 1 (superscr.* v*),* iniquom *V 9. 7 et VI 5. 1 ex eodem (superscr.* v*).* Aecum *5. 16;* relicum *III 5. 9.* 2 est *Fpra, Otto 297, om. MVς, K.* 10 vitec. *MV, K.I.* 12 ille esset *Fpra, Stangl 662,* esset ille *MV, K.* 23 *alter.* et *Fpra, Otto 292, om. rell.*

tati suae interfuit. Perfunctus est tertio consulatu, ut
summum fastigium privati hominis inpleret, cum prin-
cipis noluisset. Caesares, quibus suspectus atque etiam 3
invisus virtutibus fuerat, evasit, reliquit incolumem
optimum atque amicissimum tamquam ad hunc ipsum
honorem publici funeris reservatus. Annum tertium 4
et octogensimum excessit in altissima tranquillitate,
pari veneratione. Usus est firma valetudine, nisi quod
solebant ei manus tremere, citra dolorem tamen. Aditus
tantum mortis durior longiorque, sed hic ipse lauda-
bilis. Nam, cum vocem praepararet acturus in con- 5
sulatu principi gratias, liber, quem forte acceperat
grandiorem, et seni et stanti ipso pondere elapsus est.
Hunc dum sequitur colligitque, per leve et lubricum
pavimentum fallente vestigio cecidit coxamque fregit,
quae parum apte collocata reluctante aetate male coiit.
Huius viri exequiae magnum ornamentum principi, 6
magnum saeculo, magnum etiam foro et rostris attu-
lerunt. Laudatus est a consule Cornelio Tacito; nam
hic supremus felicitati eius cumulus accessit, laudator
eloquentissimus. Et ille quidem plenus annis abiit, 7
plenus honoribus, illis etiam, quos recusavit; nobis
tamen quaerendus ac desiderandus est ut exemplar
aevi prioris, mihi vero praecipue, qui illum non solum
publice quantum admirabar tantum diligebam; primum
quod utrique eadem regio, municipia finitima, agri 8
etiam possessionesque coniunctae, praeterea quod ille
mihi tutor relictus adfectum parentis exhibuit. Sic
candidatum me suffragio ornavit, sic ad omnes hono-
res meos ex secessibus accucurrit, cum iam pridem
eiusmodi officiis renuntiasset, sic illo die, quo sacer-
dotes solent nominare, quos dignissimos sacerdotio
iudicant, me semper nominabat. Quin etiam in hac 9
novissima valetudine veritus, ne forte inter quinque-
viros crearetur, qui minuendis publicis sumptibus iu-
dicio senatus constituebantur, cum illi tot amici senes
consularesque superessent, me huius aetatis, per quem

excusaretur, elegit his quidem verbis: 'Etiam si filium
10 haberem, tibi mandarem.' Quibus ex causis necesse est
tamquam inmaturam mortem eius in sinu tuo defleam,
si tamen fas est aut flere aut omnino mortem vocare,
qua tanti viri mortalitas magis finita quam vita est.
11 Vivit enim vivetque semper atque etiam latius in memoria hominum et sermone versabitur, postquam ab oculis recessit.

12 Volui tibi multa alia scribere, sed totus animus in hac una contemplatione defixus est. Verginium cogito, Verginium video, Verginium iam vanis imaginibus, recentibus tamen, audio, adloquor, teneo; cui fortasse aliquos cives virtutibus pares et habemus et habebimus, gloria neminem. Vale.

II.

C. PLINIUS PAULINO SUO S.

1 Irascor, nec liquet mihi, an debeam, sed irascor.
Scis, quam sit amor iniquus interdum, inpotens saepe,
μικραίτιος semper. Haec tamen causa magna est, nescio an iusta; sed ego, tamquam non minus iusta quam
magna sit, graviter irascor, quod a te tam diu litterae
2 nullae. Exorare me potes uno modo, si nunc saltem
plurimas et longissimas miseris. Haec mihi sola excusatio vera, ceterae falsae videbuntur. Non sum audi-
3 turus: 'Non eram Romae' vel: 'Occupatior eram.' Illud
enim nec di sinant, ut 'infirmior.' Ipse ad villam partim studiis, partim desidia fruor, quorum utrumque ex otio nascitur. Vale.

III.

C. PLINIUS NEPOTI SUO S.

1 Magna Isaeum fama praecesserat, maior inventus est. Summa est facultas, copia, ubertas; dicit semper ex tempore, sed tamquam diu scripserit. Sermo Grae-

---

13 aliq. cives *Fpr, Stangl 662,* cives al. *rell.*

cus, immo Atticus, praefationes tersae, graciles, dulces,
graves interdum et erectae. Poscit controversias plures, 2
electionem auditoribus permittit, saepe etiam partes,
surgit, amicitur, incipit; statim omnia ac paene pariter
ad manum, sensus reconditi occursant, verba, sed qua-
lia! quaesita et exculta. Multa lectio in subitis, multa
scriptio elucet. Prohoemiatur apte, narrat aperte, pu- 3
gnat acriter, colligit fortiter, ornat excelse, postremo
docet, delectat, adficit, quid maxime, dubites, crebra
ἐνθυμήματα, crebri syllogismi, circumscripti et effecti,
quod stilo quoque adsequi magnum est, incredibilis
memoria, repetit altius, quae dixit ex tempore, ne
verbo quidem labitur. Ad tantam ἕξιν studio et ex- 4
ercitatione pervenit; nam diebus et noctibus nihil aliud
agit, nihil audit, nihil loquitur. Annum sexagesimum 5
excessit et adhuc scholasticus tantum est; quo genere
hominum nihil aut sincerius aut simplicius aut melius.
Nos enim, qui in foro verisque litibus terimur, multum
malitiae, quamvis nolimus, addiscimus. Schola et au- 6
ditorium et ficta causa res inermis, innoxia est nec
minus felix, senibus praesertim. Nam quid in senectute
felicius quam quod dulcissimum est in iuventa? Quare 7
ego Isaeum non disertissimum tantum, verum etiam
beatissimum iudico; quem tu nisi cognoscere concu-
piscis, saxeus ferreusque es. Proinde, si non ob alia 8
nosque ipsos, at certe ut hunc audias, veni. Num-
quamne legisti Gaditanum quendam Titi Livi nomine
gloriaque commotum ad visendum eum ab ultimo ter-
rarum orbe venisse statimque, ut viderat, abisse?
Ἀφιλόκαλον, inlitteratum, iners ac paene etiam turpe
est non putare tanti cognitionem, qua nulla est iucun-
dior, nulla pulchrior, nulla denique humanior. Dices: 9
'Habeo hic, quos legam, non minus disertos.' Etiam;
sed legendi semper occasio est, audiendi non semper.
Praeterea multo magis, ut vulgo dicitur, viva vox ad-

7 prohoem. *MV, K.I,* prooem. *rell.*

ficit. Nam, licet acriora sint, quae legas, altius tamen
in animo sedent, quae pronuntiatio, vultus, habitus,
10 gestus etiam dicentis adfigit; nisi vero falsum putamus
illud Aeschinis, qui cum legisset Rhodiis orationem
Demosthenis admirantibus cunctis, adiecisse fertur: 'τί
δὲ, εἰ αὐτοῦ τοῦ θηρίου ἠκούσατε;' et erat Aeschines,
si Demostheni credimus, λαμπροφωνότατος. Fatebatur
tamen longe melius eadem illa pronuntiasse ipsum,
11 qui pepererat. Quae omnia huc tendunt, ut audias
Isaeum, vel ideo tantum, ut audieris. Vale.

IV.

C. PLINIUS CALVINAE SUAE S.

1 Si pluribus pater tuus vel uni cuilibet alii quam
mihi debuisset, fuisset fortasse dubitandum, an adires
2 hereditatem etiam viro gravem. Cum vero ego ductus
adfinitatis officio dimissis omnibus, qui, non dico molestiores, sed diligentiores erant, creditor solus exstiterim, cumque ego nubenti tibi in dotem centum milia contulerim praeter eam summam, quam pater tuus quasi de meo dixit (erat enim solvenda de meo), magnum habes facilitatis meae pignus, cuius fiducia debes famam defuncti pudoremque suscipere; ad quod te ne verbis magis quam rebus horter, quidquid mihi pater
3 tuus debuit, acceptum tibi fieri iubebo. Nec est, quod verearis, ne sit mihi onerosa ista donatio. Sunt quidem omnino nobis modicae facultates, dignitas sumptuosa, reditus propter condicionem agellorum nescio minor an incertior; sed, quod cessat ex reditu, frugalitate suppletur, ex qua velut e fonte liberalitas nostra
4 decurrit; quae tamen ita temperanda est, ne nimia profusione inarescat, sed temperanda in aliis, in te vero facile ratio constabit, etiamsi modum excesserit. Vale.

---

22 ne te *pr, K.I.* 29 e (ex) *Fpr, Otto 297, om. rell.*, ex quo velut fonte *coni. K.* 32 facile ei *K.II*, facile et *FD*. *Innumerabilibus locis* et *vel add. vel. om.*

V.

C. PLINIUS LUPERCO SUO S.

Actionem et a te frequenter efflagitatam et a me 1
saepe promissam exhibui tibi, nondum tamen totam;
adhuc enim pars eius perpolitur. Interim, quae abso- 2
lutiora mihi videbantur, non fuit alienum iudicio tuo
tradi. His tu rogo intentionem scribentis accommodes.
Nihil enim adhuc inter manus habui, cui maiorem
sollicitudinem praestare deberem. Nam in ceteris actio- 3
nibus existimationi hominum diligentia tantum et fides
nostra, in hac etiam pietas subicietur. Inde et liber
crevit, dum ornare patriam et amplificare gaudemus
pariterque et defensioni eius servimus et gloriae. Tu 4
tamen haec ipsa, quantum ratio exegerit, reseca. Quo-
tiens enim ad fastidium legentium deliciasque respicio,
intellego nobis commendationem et ex ipsa mediocri-
tate libri petendam. Idem tamen, qui a te hanc au- 5
steritatem exigo, cogor id, quod diversum est, postu-
lare, ut in plerisque frontem remittas. Sunt enim
quaedam adulescentium auribus danda, praesertim si
materia non refragetur; nam descriptiones locorum,
quae in hoc libro frequentiores erunt, non historice
tantum, sed prope poëtice prosequi fas est. Quod ta- 6
men si quis extiterit qui putet nos laetius fecisse,
quam orationis severitas exigat, huius, ut ita dixerim,
tristitiam reliquae partes actionis exorare debebunt.
Adnisi certe sumus, ut quamlibet diversa genera lecto-
rum per plures dicendi species teneremus, ac, sicut 7
veremur, ne quibusdam pars aliqua secundum suam
cuiusque naturam non probetur, ita videmur posse con-
fidere, ut universitatem omnibus varietas ipsa commen-
det. Nam et in ratione conviviorum, quamvis a ple- 8
risque cibis singuli temperemus, totam tamen cenam
laudare omnes solemus, nec ea, quae stomachus noster
recusat, adimunt gratiam illis, quibus capitur. Atque 9

---

13 que *Fpra*, *Otto 297*, *om.* *MVD*, K.

haec ego sic accipi volo, non tamquam adsecutum me
esse credam, sed tamquam adsequi laboraverim, for-
tasse non frustra, si modo tu curam tuam admoveris
10 interim istis, mox iis, quae secuntur. Dices te non posse
satis diligenter id facere, nisi prius totam actionem
cognoveris. Fateor; in praesentia tamen et ista tibi
familiariora fient, et quaedam ex his talia erunt, ut
11 per partes emendari possint. Etenim, si avolsum sta-
tuae caput aut membrum aliquod inspiceres, non tu
quidem ex illo posses congruentiam aequalitatemque
deprendere, posses tamen iudicare, an id ipsum satis
12 elegans esset; nec alia ex causa principiorum libri cir-
cumferuntur, quam quia existimatur pars aliqua etiam
sine ceteris esse perfecta.
13 Longius me provexit dulcedo quaedam tecum lo-
quendi; sed iam finem faciam, ne modum, quem etiam
orationi adhibendum puto, in epistula excedam. Vale.

VI.

C. PLINIUS AVITO SUO S.

1 Longum est altius repetere, nec refert, quemadmo-
dum acciderit, ut homo minime familiaris cenarem
apud quendam, ut sibi videbatur, lautum et diligen-
2 tem, ut mihi, sordidum simul et sumptuosum. Nam
sibi et paucis opima quaedam, ceteris vilia et minuta
ponebat. Vinum etiam parvolis lagunculis in tria ge-
nera discripserat, non ut potestas eligendi, sed ne ius
esset recusandi, aliud sibi et nobis, aliud minoribus
amicis (nam gradatim amicos habet), aliud suis no-
3 strisque libertis. Animadvertit, qui mihi proximus
recumbebat, et, an probarem, interrogavit. Negavi. 'Tu
ergo' inquit 'quam consuetudinem sequeris?' 'Eadem
omnibus pono; ad cenam enim, non ad notam invito

---

4 sequentur *Fpς, Otto 297 prob.* 8 avolsum *MVF, K.I,* avuls. *vulg.* 25 parvolis *MV, K.I,* parvulis *vulg.* 26 discr. *DMr, K.II (disp. I 23),* descr. *VFpςa, K.I* (discr. *p. 33. 21 MV, etiam* dilic. *ib. 15 V); cf. V 6. 35.*

cunctisque rebus exaequo, quos mensa et toro aequavi.'
'Etiamne libertos?' 'Etiam; convictores enim tunc, non 4
libertos puto.' Et ille: 'Magno tibi constat.' 'Minime.'
'Qui fieri potest?' 'Quia scilicet liberti mei non idem
quod ego bibunt, sed idem ego quod liberti.' Et hercule, 5
si gulae temperes, non est onerosum, quo utaris, ipse
communicare cum pluribus. Illa ergo reprimenda, illa
quasi in ordinem redigenda est, si sumptibus parcas,
quibus aliquanto rectius tua continentia quam aliena
contumelia consulas.

Quorsus haec? ne tibi, optimae indolis iuveni, quo- 6
rundam in mensa luxuria specie frugalitatis inponat.
Convenit autem amori in te meo, quotiens tale aliquid
inciderit, sub exemplo praemonere, quid debeas fugere.
Igitur memento nihil magis esse vitandum quam istam 7
luxuriae et sordium novam societatem; quae cum sint
turpissima discreta ac separata, turpius iunguntur. Vale.

VII.

C. PLINIUS MACRINO SUO S.

Here a senatu Vestricio Spurinnae principe auctore 1
triumphalis statua decreta est, non ita ut multis, qui
numquam in acie steterunt, numquam castra viderunt,
numquam denique tubarum sonum nisi in spectaculis
audierunt, verum ut illis, qui decus istud sudore et
sanguine et factis adsequebantur. Nam Spurinna Bru- 2
cterum regem vi et armis induxit in regnum osten-
tatoque bello ferocissimam gentem, quod est pulcher-
rimum victoriae genus, terrore perdomuit. Et hoc 3
quidem virtutis praemium, illud solacium doloris ac-
cepit, quod filio eius Cottio, quem amisit absens, ha-
bitus est honor statuae. Rarum id in iuvene; sed
pater hoc quoque merebatur, cuius gravissimo vulneri
magno aliquo fomento medendum fuit. Praeterea Cot- 4
tius ipse tam clarum specimen indolis dederat, ut vita
[illegible] brevis et angusta debuerit hac velut inmortalitate
[illegible]ri. Nam tanta ei sanctitas, gravitas, auctoritas

etiam, ut posset senes illos provocare virtute, quibus
5 nunc honore adaequatus est. Quo quidem honore,
quantum ego interpretor, non modo defuncti memoriae,
dolori patris, verum etiam exemplo prospectum
est. Acuent ad bonas artes iuventutem adulescentibus
quoque, ut digni sint modo, tanta praemia constituta,
acuent principes viros ad liberos suscipiendos et gaudia
ex superstitibus et ex amissis tam gloriosa solacia.
6 His ex causis statua Cotti publice laetor nec privatim
minus. Amavi consummatissimum iuvenem tam ardenter,
quam nunc inpatienter requiro. Erit ergo pergratum
mihi hanc effigiem eius subinde intueri, subinde
respicere, sub hac consistere, praeter hanc com-
7 meare. Etenim, si defunctorum imagines domi positae
dolorem nostrum levant, quanto magis hae, quibus in
celeberrimo loco non modo species et vultus illorum,
sed honor etiam et gloria refertur? Vale.

VIII.

C. PLINIUS CANINIO SUO S.

1 Studes an piscaris an venaris an simul omnia?
Possunt enim omnia simul fieri ad Larium nostrum.
Nam lacus piscem, feras silvae, quibus lacus cingitur,
2 studia altissimus iste secessus adfatim suggerunt. Sed,
sive omnia simul sive aliquid facis, non possum dicere
'invideo'; angor tamen non et mihi licere, quae sic
concupisco ut aegri vinum, balinea, fontes. Numquamne
hos artissimos laqueos, si solvere negatur,
3 abrumpam? Numquam, puto. Nam veteribus negotiis
nova adcrescunt, nec tamen priora peraguntur; tot
nexibus, tot quasi catenis maius in dies occupationum
agmen extenditur. Vale.

---

6 ut *Frςp*, *om. rell.*, utinam *coni. Otto p. 292.*

IX.

C. PLINIUS APOLLINARI SUO S.

Anxium me et inquietum habet petitio Sexti Eruci 1
mei. Adficior cura et, quam pro me sollicitudinem
non adii, quasi pro me altero patior; et alioqui meus
pudor, mea existimatio, mea dignitas in discrimen ad-
ducitur. Ego Sexto latum clavum a Caesare nostro, 2
ego quaesturam inpetravi, meo suffragio pervenit ad
ius tribunatum petendi, quem nisi obtinet in senatu,
vereor, ne decepisse Caesarem videar. Proinde adni- 3
tendum est mihi, ut talem eum iudicent omnes, qua-
lem esse princeps mihi credidit. Quae causa si studium
meum non incitaret, adiutum tamen cuperem iuvenem
probissimum, gravissimum, eruditissimum, omni deni-
que laude dignissimum et quidem cum tota domo.
Nam pater ei Erucius Clarus, vir sanctus, antiquus, 4
disertus atque in agendis causis exercitatus, quas summa
fide, pari constantia nec verecundia minore defendit.
Habet avunculum C. Septicium, quo nihil verius, nihil
simplicius, nihil candidius, nihil fidelius novi. Omnes 5
me certatim et tamen aequaliter amant, omnibus nunc
ego in uno referre gratiam possum. Itaque prenso
amicos, supplico, ambio, domos stationesque circumeo,
quantumque vel auctoritate vel gratia valeam, precibus
experior. Te quoque obsecro, ut aliquam oneris mei 6
partem suscipere tanti putes. Reddam vicem, si re-
posces, reddam, et si non reposces. Diligeris, coleris,
frequentaris; ostende modo velle te, nec deerunt, qui,
quod tu velis, cupiant. Vale.

X.

C. PLINIUS OCTAVIO SUO S.

Hominem te patientem vel potius durum ac paene 1
crudelem, qui tam insignes libros tam diu teneas!
Quousque et tibi et nobis invidebis, tibi maxima 2

---

25 quoque p Catan., K. I, que K. II.

laude, nobis voluptate? Sine per ora hominum feran-
tur isdemque quibus lingua Romana spatiis pervagen-
tur. Magna et iam longa expectatio est, quam frustrari
3 adhuc et differre non debes. Enotuerunt quidam tui
versus et invito te claustra sua refregerunt. Hos nisi
retrahes in corpus, quandoque ut errones aliquem,
4 cuius dicantur, invenient. Habe ante oculos mortali-
tatem, a qua adserere te hoc uno monimento potes;
nam cetera fragilia et caduca non minus quam ipsi
homines occidunt desinuntque. Dices, ut soles: 'amici
5 mei viderint'. Opto equidem amicos tibi tam fideles,
tam eruditos, tam laboriosos, ut tantum curae inten-
tionisque suscipere et possint et velint, sed dispice,
ne sit parum providum sperare ex aliis, quod tibi ipse
6 non praestes. Et de editione quidem interim, ut vo-
les; recita saltem, quo magis libeat emittere, utque
tandem percipias gaudium, quod ego olim pro te non
7 temere praesumo. Imaginor enim, qui concursus, quae
admiratio te, qui clamor, quod etiam silentium maneat;
quo ego, cum dico vel recito, non minus quam cla-
more delector, sit modo silentium acre et intentum
8 et cupidum ulteriora audiendi. Hoc fructu tanto, tam
parato desine studia tua infinita ista cunctatione frau-
dare; quae cum modum excedit, verendum est, ne
inertiae et desidiae vel etiam timiditatis nomen acci-
piat. Vale.

XI.

C. PLINIUS ARRIANO SUO S.

1 Solet esse gaudio tibi, si quid actum est in senatu
dignum ordine illo. Quamvis enim quietis amore se-
cesseris, insidet tamen animo tuo maiestatis publicae
cura. Accipe ergo, quod per hos dies actum est per-
sonae claritate famosum, severitate exempli salubre,
2 rei magnitudine aeternum. Marius Priscus accusanti-
bus Afris, quibus pro consule praefuit, omissa defen-

---

6 retrahes *Fa, Otto 297,* retrahas *r,* retrahis *MVDpς, K.*

sione iudices petiit. Ego et Cornelius Tacitus adesse
provincialibus iussi existimavimus fidei nostrae con-
venire notum senatui facere excessisse Priscum inma-
nitate et saevitia crimina, quibus dari iudices possent,
cum ob innocentes condemnandos, interficiendos etiam
pecunias accepisset. Respondit Fronto Catius depre- 3
catusque est, ne quid ultra repetundarum legem quae-
reretur, omniaque actionis suae vela vir movendarum
lacrimarum peritissimus quodam velut vento misera-
tionis inplevit. Magna contentio, magni utrimque cla- 4
mores aliis cognitionem senatus lege conclusam, aliis
liberam solutamque dicentibus, quantumque admisisset
reus, tantum vindicandum. Novissime consul designa- 5
tus Iulius Ferox, vir rectus et sanctus, Mario quidem
iudices interim censuit dandos, evocandos autem, qui-
bus diceretur innocentium poenas vendidisse. Quae 6
sententia non praevaluit modo, sed omnino post tantas
dissensiones fuit sola frequens, adnotatumque experi-
mentis, quod favor et misericordia acres et vehementes
primos impetus habent, paulatim consilio et ratione
quasi restincta considunt. Unde evenit, ut, quod multi 7
clamore permixto tuentur, nemo tacentibus ceteris di-
cere velit; patescit enim, cum separaris a turba, con-
templatio rerum, quae turba teguntur. Venerunt, qui 8
adesse erant iussi, Vitellius Honoratus et Flavius Mar-
cianus; ex quibus Honoratus trecentis milibus exilium
equitis Romani septemque amicorum eius ultimam
poenam, Marcianus unius equitis Romani septingentis
milibus plura supplicia arguebatur emisse; erat enim
fustibus caesus, damnatus in metallum, strangulatus
in carcere. Sed Honoratum cognitioni senatus mors 9
opportuna subtraxit, Marcianus inductus est absente
Prisco. Itaque Tuccius Cerialis consularis iure sena-
torio postulavit, ut Priscus certior fieret, sive quia
miserabiliorem, sive quia invidiosiorem fore arbitraba-
tur, si praesens fuisset, sive, quod maxime credo, quia
aequissimum erat commune crimen ab utroque defendi

10 et, si dilui non potuisset, in utroque puniri. Dilata
res est in proximum senatum; cuius ipse conspectus
augustissimus fuit. Princeps praesidebat; erat enim
consul; ad hoc Ianuarius mensis cum cetera tum prae-
cipue senatorum frequentia celeberrimus; praeterea
causae amplitudo auctaque dilatione expectatio et fama
insitumque mortalibus studium magna et inusitata no-
11 scendi omnes undique exciverat. Imaginare, quae sol-
licitudo nobis, qui metus, quibus super tanta re in
illo coetu praesente Caesare dicendum erat. Equidem
in senatu non semel egi, quin immo nusquam audiri
benignius soleo, tunc me tamen ut nova omnia novo
12 metu permovebant. Obversabatur praeter illa, quae
supra dixi, causae difficultas; stabat modo consularis,
13 modo septemvir epulonum, iam neutrum. Erat igitur
perquam onerosum accusare damnatum, quem ut pre-
mebat atrocitas criminis, ita quasi peractae damnationis
14 miseratio tuebatur. Utcumque tamen animum cogita-
tionemque collegi, coepi dicere non minore audientium
adsensu quam sollicitudine mea; dixi horis paene quin-
que. Nam duodecim clepsydris, quas spatiosissimas
acceperam, sunt additae quattuor. Adeo illa ipsa, quae
dura et adversa dicturo videbantur, secunda dicenti
15 fuerunt. Caesar quidem tantum mihi studium, tantam
etiam curam (nimium est enim dicere sollicitudinem)
praestitit, ut libertum meum post me stantem saepius
admoneret, voci laterique consulerem, cum me vehe-
mentius putaret intendi, quam gracilitas mea perpeti
posset. Respondit mihi pro Marciano Claudius Mar-
16 cellinus. Missus deinde senatus et revocatus in poste-
rum; neque enim iam inchoari poterat actio, nisi ut
17 noctis interventu scinderetur. Postero die dixit pro
Mario Salvius Liberalis, vir subtilis, dispositus, acer,
disertus; in illa vero causa omnes artes suas protulit.
Respondit Cornelius Tacitus eloquentissime et, quod

---

15 igitur *Fpa, Otto 297,* ergo *MVDrς, K.*

eximium orationi eius inest, σεμνῶς. Dixit pro Mario 18
rursus Fronto Catius insigniter, utque iam locus ille poscebat, plus in precibus temporis quam in defensione consumpsit. Huius actionem vespera inclusit, non tamen sic, ut abrumperet. Itaque in tertium diem probationes exierunt. Iam hoc ipsum pulchrum et antiquum, senatum nocte dirimi, triduo vocari, triduo
contineri. Cornutus Tertullus, consul designatus, vir 19
egregius et pro veritate firmissimus, censuit septingenta milia, quae acceperat Marius, aerario inferenda, Mario urbe Italiaque interdicendum, Marciano hoc amplius Africa. In fine sententiae adiecit, quod ego et Tacitus iniuncta advocatione diligenter et fortiter functi essemus, arbitrari senatum ita nos fecisse, ut dignum
mandatis partibus fuerit. Adsenserunt consules desi- 20
gnati, omnes etiam consulares usque ad Pompeium Collegam; ille et septingenta milia aerario inferenda et Marcianum in quinquennium relegandum, Marium repetundarum poenae, quam iam passus esset, censuit
relinquendum. Erant in utraque sententia multi, for- 21
tasse etiam plures in hac vel solutiore vel molliore. Nam quidam ex illis quoque, qui Cornuto videbantur adsensi, hunc, qui post ipsos censuerat, sequebantur.
Sed, cum fieret discessio, qui sellis consulum adstite- 22
rant, in Cornuti sententiam ire coeperunt. Tum illi, qui se Collegae adnumerari patiebantur, in diversum transierunt, Collega cum paucis relictus. Multum postea de inpulsoribus suis, praecipue de Regulo questus est, qui se in sententia, quam ipse dictaverat, deseruisset. Est alioqui Regulo tam mobile ingenium, ut plurimum audeat, plurimum timeat.

Hic finis cognitionis amplissimae. Superest tamen 23
λειτούργιον non leve, Hostilius Firminus, legatus Mari Prisci, qui permixtus causae graviter vehementerque vexatus est. Nam et rationibus Marciani et sermone,

---

7 dirimi *MDp, Pomp. Laet., K.*, dirimit *V*, dimitti F r a, *Otto 297 sq. cf. § 16, Cic. Att. I 14. 5* m., melius Gierig.

sermone, quem ille habuerat in ordine Lepcitanorum, operam suam turpissimo ministerio commodasse stipularique de Marciano quinquaginta milia denariorum probabatur, ipse praeterea accepisse sestertia decem milia foedissimo quidem titulo, nomine unguentarii, qui titulus a vita hominis compti semper et pu-
24 micati non abhorrebat. Placuit censente Cornuto referri de eo proximo senatu; tunc enim, casu incertum an conscientia, afuerat.

25 Habes res urbanas; invicem rusticas scribe. Quid arbusculae tuae, quid vineae, quid segetes agunt, quid oves delicatissimae? In summa, nisi aeque longam epistulam reddis, non est, quod postea nisi brevissimam exspectes. Vale.

XII.

C. PLINIUS ARRIANO SUO S.

1 *Λειτούργιον* illud, quod superesse Mari Prisci causae proxime scripseram, nescio an satis, circumcisum
2 tamen et adrasum est. Firminus inductus in senatum respondit crimini noto. Secutae sunt diversae sententiae consulum designatorum. Cornutus Tertullus censuit ordine movendum, Acutius Nerva in sortitione provinciae rationem eius non habendam. Quae sententia tamquam mitior vicit, cum sit alioqui durior
3 tristiorque. Quid enim miserius quam exectum et exemptum honoribus senatoriis labore et molestia non carere? quid gravius quam tanta ignominia adfectum non in solitudine latere, sed in hac altissima specula
4 conspiciendum se monstrandumque praebere? praeterea quid publice minus aut congruens aut decorum *quam* notatum a senatu in senatu sedere ipsisque illis, a quibus sit notatus, aequari, summotum a proconsulatu, quia se in legatione turpiter gesserat, de proconsulibus

8 incertum *Fpr*, *Otto 298*, *om. rell.*, *K.* 30 quam *Sichard.*, *K. II (disp. I p. 16)*, *om. MVFDpra*, *K. I.* 32 et *ante* summot. *add. codd. praeter Fa*, *K.*, *del. Stangl p. 671.*

iudicare damnatumque sordium vel damnare alios vel
absolvere? Sed hoc pluribus visum est. Numerantur 5
enim sententiae, non ponderantur; nec aliud in pu-
blico consilio potest fieri, in quo nihil est tam inae-
quale quam aequalitas ipsa. Nam, cum sit inpar
prudentia, par omnium ius est. Inplevi promissum 6
priorisque epistulae fidem exsolvi, quam ex spatio
temporis iam recepisse te colligo; nam et festinanti
et diligenti tabellario dedi; nisi quid impedimenti in
via passus est. Tuae nunc partes, ut primum illam, 7
deinde hanc remunereris litteris, quales istinc redire
uberrimae possunt. Vale.

XIII.

C. PLINIUS PRISCO SUO S.

Et tu occasiones obligandi me avidissime ample- 1
cteris, et ego nemini libentius debeo. Duabus ergo 2
de causis a te potissimum petere constitui, quod in-
petratum maxime cupio. Regis exercitum amplissimum;
hinc tibi beneficiorum larga materia, longum praeterea
tempus, quo amicos tuos exornare potuisti. Conver- 3
tere ad nostros nec hos multos. Malles tu quidem
multos, sed meae verecundiae sufficit unus aut alter
ac potius unus. Is erit Voconius Romanus. Pater ei 4
in equestri gradu clarus, clarior vitricus, immo pater
alius (nam huic quoque nomini pietate successit), ma-
ter e primis. Ipse citerioris Hispaniae (scis, quod
iudicium provinciae illius, quanta sit gravitas) flamen
proxime fuit. Hunc ego, cum simul studeremus, arte 5
familiariterque dilexi; ille meus in urbe, ille in secessu
contubernalis, cum hoc seria, cum hoc iocos miscui.
Quid enim illo aut fidelius amico aut sodale iucundius? 6

---

20 Convertere *MVFDpra, K.I,* converte te *Sich., K.II. Cf. VII 3.3* terere, *Cic. Q. fr. III 2. 2, Liv. II 12. 10, Sen. n. q. IV pr. 5, 13 etc.* 26 primis. ipse cit. *VFpr Catan. a, Momms. C. I. II 3866,* ipsa ς, primis citerioris *M, K.* 27 ipse flamen '*vulgo ex Catanaei edit. secunda, ut videtur*' K.II, ipse om. rell.

Mira in sermone, mira etiam in ore ipso vultuque
7 suavitas. Ad hoc ingenium excelsum, subtile, dulce,
facile, eruditum in causis agendis; epistulas quidem
8 scribit, ut Musas ipsas Latine loqui credas. Amatur
a me plurimum nec tamen vincitur. Equidem iuvenis
statim iuveni, quantum potui per aetatem, avidissime
contuli et nuper ab optimo principe trium liberorum
ius impetravi. Quod quamquam parce et cum delectu
9 daret, mihi tamen, tamquam eligeret, indulsit. Haec
beneficia mea tueri nullo modo melius, quam ut au-
geam, possum, praesertim cum ipse illa tam grate
interpretetur, ut, dum priora accipit, posteriora me-
10 reatur. Habes, qualis, quam probatus carusque sit
nobis; quem rogo pro ingenio, pro fortuna tua exor-
nes. In primis ama hominem; nam, licet tribuas ei,
quantum amplissimum potes, nihil tamen amplius
potes amicitia tua; cuius esse eum usque ad intimam
familiaritatem capacem quo magis scires, breviter tibi
studia, mores, omnem denique vitam eius expressi.
11 Extenderem preces, nisi et tu rogari diu nolles, et ego
tota hoc epistula fecissem; rogat enim et quidem ef-
ficacissime, qui reddit causas rogandi. Vale.

XIV.

C. PLINIUS MAXIMO SUO S.

1 Verum opinaris; distringor centumviralibus causis,
quae me exercent magis quam delectant. Sunt enim
pleraeque parvae et exiles; raro incidit vel personarum
2 claritate vel negotii magnitudine insignis. Ad hoc
perpauci, cum quibus iuvet dicere, ceteri audaces
atque etiam magna ex parte adulescentuli obscuri ad
declamandum huc transierunt tam inreverenter et te-

---

17 in intimam *Fa, Otto 298.* 25 destringor *MV, K.I (idem codd. § 6* desertiss. *et innumerab. talia); v. disp. I 23, infr. VII 15. 1, IX 25. 3.* 27 exilis *M, K.I,* exillis *V,* ex illis ς. 29 perpauci *Fpra, Otto 298, Stangl 671,* in pauci *Ricc.,* pauci *MVD*ς, *K.*

mere, ut mihi Atilius noster expresse dixisse videatur
sic in foro pueros a centumviralibus causis auspicari
ut ab Homero in scholis. Nam hic quoque ut illic
primum coepit esse, quod maximum est. At hercule
ante memoriam meam (ita maiores natu solent dicere)
ne nobilissimis quidem adulescentulis locus erat nisi
aliquo consulari producente; tanta veneratione pul-
cherrimum opus colebatur. Nunc refractis pudoris et 4
reverentiae claustris omnia patent omnibus, nec indu-
cuntur, sed inrumpunt. Sequuntur auditores actoribus
similes, manceps convenitur a conductis et redemptis;
in media basilica tam palam sportulae quam in tricli-
nio dantur; ex iudicio in iudicium pari mercede trans-
itur. Inde iam non inurbane σοφοκλεῖς vocantur 5
[ἀπὸ τοῦ σοφῶς καὶ καλεῖσθαι]; isdem Latinum nomen
inpositum est 'laudiceni'. Et tamen crescit in dies 6
foeditas utraque lingua notata. Here duo nomencla-
tores mei (habent sane aetatem eorum, qui nuper togas
sumpserunt) ternis denariis ad laudandum trahebantur.
Tanti constat, ut sis disertissimus. Hoc pretio quam-
libet numerosa subsellia inplentur, hoc ingens corona
colligitur, hoc infiniti clamores commoventur, cum me- 7
sochorus dedit signum. Opus est enim signo apud
non intellegentes, ne audientes quidem; nam plerique 8
non audiunt, nec ulli magis laudant. Si quando trans-
ibis per basilicam et voles scire, quo modo quisque
dicat, nihil est, quod tribunal ascendas, nihil, quod
praebeas aurem; facilis divinatio; scito eum pessime
dicere, qui laudabitur maxime. Primus hunc audiendi 9
morem induxit Larcius Licinus, hactenus tamen, ut

---

6 adulescentulis *F Ricc. pr, Otto 298,* adulescentibus *MVDςa, K.* 11 conv. a conductis et red. *F* (*om.* manceps), *Otto 291,* conducti et redempti mancipes. convenitur a cond. et red. *pra,* conducti et redempti: manceps convenitur: in media *K. ex MVDς.* 17 nomenculatores *D.* 19 sumpserunt *Fpra, Otto 298,* sumpserint *MVD, K.* 30 Larcius *F Ricc. a, Otto 298, v. Momms. ind. K. II p. 416,* Largius *MVDpr, K.;* *III 5. 17.*

auditores corrogaret. Ita certe ex Quintiliano, prae-
10 ceptore meo, audisse memini. Narrabat ille: 'Adse-
ctabar Domitium Afrum. Cum apud centumviros diceret
graviter et lente (hoc enim illi actionis genus erat),
audiit ex proximo inmodicum insolitumque clamorem.
Admiratus reticuit. Ubi silentium factum est, repetiit,
11 quod abruperat. Iterum clamor, iterum reticuit, et post
silentium coepit idem tertio. Novissime, quis diceret,
quaesivit. Responsum est: 'Licinus.' Tum intermissa
12 causa 'Centumviri' inquit, 'hoc artificium periit''. Quod
alioqui perire incipiebat, cum perisse Afro videretur,
nunc vero prope funditus extinctum et eversum est.
Pudet referre, quae quam fracta pronuntiatione dican-
13 tur, quibus quam taetris clamoribus excipiantur. Plau-
sus tantum ac potius sola cymbala et tympana illis
canticis desunt; ululatus quidem (neque enim alio vo-
cabulo potest exprimi theatris quoque indecora lauda-
14 tio) large supersunt. Nos tamen adhuc et utilitas
amicorum et ratio aetatis moratur ac retinet; veremur
enim, ne forte non has indignitates reliquisse, sed la-
borem fugisse videamur. Sumus tamen solito rariores,
quod initium est gradatim desinendi. Vale.

XV.

C. PLINIUS VALERIANO SUO S.

1 Quo modo te veteres Marsi tui? quo modo emptio
nova? Placent agri, postquam tui facti sunt? Rarum
id quidem; nihil enim aeque gratum est adeptis quam
2 concupiscentibus. Me praedia materna parum commode
tractant, delectant tamen ut materna, et alioqui longa
patientia occallui. Habent hunc finem adsiduae que-
rellae, quod queri pudet. Vale.

---

5 audiit *aς*, audit *K.* 6 repetit *K. II tac. Sic* petit *II 11. 2 FDp, V 4. 1 FDpr, V 20. 2 MDpra, X 81. 3 A, alibi* abit, coit, perit, audit, quaesit. *Cf. p. 18. 13, III 21. 3.* 14 taetris *Momms., K. II,* teneris *vulg.*

XVI.

C. PLINIUS ANNIO SUO S.

Tu quidem pro cetera tua diligentia admones me 1
codicillos Aciliani, qui me ex parte instituit heredem,
pro non scriptis habendos, quia non sint confirmati
testamento; quod ius ne mihi quidem ignotum est, 2
cum sit iis etiam notum, qui nihil aliud sciunt. Sed
ego propriam quandam legem mihi dixi, ut defuncto-
rum voluntates, etiamsi iure deficerentur, quasi per-
fectas tuerer. Constat autem codicillos istos Aciliani
manu scriptos. Licet ergo non sint confirmati testa- 3
mento, a me tamen ut confirmati observabuntur, prae-
sertim cum delatori locus non sit. Nam, si verendum 4
esset, ne, quod ego dedissem, populus eriperet, cun-
ctantior fortasse et cautior esse deberem; cum vero
liceat heredi donare, quod in hereditate subsedit, nihil
est, quod obstet illi meae legi, cui publicae leges non
repugnant. Vale.

XVII.

C. PLINIUS GALLO SUO S.

Miraris, cur me Laurentinum vel, si ita mavis, 1
Laurens meum tanto opere delectet. Desines mirari,
cum cognoveris gratiam villae, opportunitatem loci,
litoris spatium. Decem et septem milibus passuum ab 2
urbe secessit, ut peractis, quae agenda fuerint, salvo
iam et composito die possis ibi manere. Aditur non
una via; nam et Laurentina et Ostiensis eodem ferunt,
sed Laurentina a quarto decimo lapide, Ostiensis ab
undecimo relinquenda est. Utrimque excipit iter ali-
qua ex parte harenosum iunctis paulo gravius et lon-
gius, equo breve et molle. Varia hinc atque inde 3

---

2 Annio *F Ricc. Cat. a, Otto 298*, Anniano *MVDpς, K.*, Ammiano *r.* 7 his *MVD, K.I.* 22 tantop. *V. Ad p. 7. 17.* 23 oport. *K.I ex MVFD, non I 8. 1 ex VF, I 24. 3, II 11. 9 ex MF*, opport. *tac. III 14. 6, IV 13. 4, VIII 21. 2, IX 13. 6.* 25 recessit *K.II cf. V 6. 2, disp. I p. 16* probab., non cert.

facies; nam modo occurrentibus silvis via coartatur,
modo latissimis pratis diffunditur et patescit; multi
greges ovium, multa ibi equorum boumque armenta,
quae montibus hieme depulsa herbis et tepore verno
nitescunt. Villa usibus capax, non sumptuosa tutela.
4 Cuius in prima parte atrium frugi nec tamen sordidum,
deinde porticus in D litterae similitudinem circumactae,
quibus parvola, sed festiva area includitur. Egregium
hae adversus tempestates receptaculum; nam specula-
ribus ac multo magis imminentibus tectis muniuntur.
5 Est contra medias cavaedium hilare, mox triclinium
satis pulchrum, quod in litus excurrit ac, si quando
Africo mare inpulsum est, fractis iam et novissimis
fluctibus leviter adluitur. Undique valvas aut fenestras
non minores valvis habet atque ita a lateribus, a fronte
quasi tria maria prospectat; a tergo cavaedium, porti-
cum, aream, porticum rursus, mox atrium, silvas et
6 longinquos respicit montes. Huius a laeva retractius
paulo cubiculum est amplum, deinde aliud minus,
quod altera fenestra admittit orientem, occidentem
altera retinet, hac et subiacens mare longius quidem,
7 sed securius intuetur. Huius cubiculi et triclinii illius
obiectu includitur angulus, qui purissimum solem con-
tinet et accendit. Hoc hibernaculum, hoc etiam gym-
nasium meorum est; ibi omnes silent venti exceptis,
qui nubilum inducunt et serenum, ante quam usum
8 loci eripiunt. Adnectitur angulo cubiculum in hapsida
curvatum, quod ambitum solis fenestris omnibus se-
quitur. Parieti eius in bibliothecae speciem armarium
insertum est, quod non legendos libros, sed lectitandos
9 capit. Adhaeret dormitorium membrum transitu inter-
iacente, qui suspensus et tubulatus conceptum vapo-
rem salubri temperamento huc illuc digerit et mini-
strat. Reliqua pars lateris huius servorum libertorumque

---

3 que *om.* *M V D, K.*, *add.* *F r ς a*, *Otto 298.* 9 hae *om.* *M V r ς, K. II, add. F D p, K. I, Otto* 298, haec *a*, ea *Ricc.* 22 *triclini M V D, K. I.*

usibus detinetur plerisque tam mundis, ut accipere
hospites possint. Ex alio latere cubiculum est poli- 10
tissimum; deinde vel cubiculum grande vel modica
cenatio, quae plurimo sole, plurimo mari lucet; post
hanc cubiculum cum procoetone altitudine aestivum,
munimentis hibernum; est enim subductum omnibus
ventis. Huic cubiculo aliud et procoeton communi
pariete iunguntur. Inde balinei cella frigidaria spa- 11
tiosa et effusa, cuius in contrariis parietibus duo ba-
ptisteria velut eiecta sinuantur, abunde capacia, si
nare in proximo cogites. Adiacet unctorium, hypo-
causton, adiacet propnigeon balinei, mox duae cellae
magis elegantes quam sumptuosae; cohaeret calida
piscina mirifica, ex qua natantes mare aspiciunt, nec 12
procul sphaeristerium, quod calidissimo soli inclinato
iam die occurrit. Hic turris erigitur, sub qua diaetae
duae, totidem in ipsa, praeterea cenatio, quae latissi-
mum mare, longissimum litus, villas amoenissimas
prospicit. Est et alia turris. In hac cubiculum, in 13
quo sol nascitur conditurque, lata post apotheca et
horreum, sub hoc triclinium, quod turbati maris non
nisi fragorem et sonum patitur eumque iam languidum
ac desinentem; hortum et gestationem videt, qua hor-
tus includitur. Gestatio buxo aut rore marino, ubi 14
deficit buxus, ambitur; nam buxus, qua parte defen-
ditur tectis, abunde viret; aperto caelo apertoque vento
et quamquam longinqua aspergine maris inarescit.
Adiacet gestationi interiore circumitu vinea tenera et 15
umbrosa nudisque etiam pedibus mollis et cedens.
Hortum morus et ficus frequens vestit, quarum arbo-

---

8 balinei *FD, K.II,* balnei *MV, K.I, item II 17. 26 bis, non ex p II 8. 2 nec ex F III 14. 8,* balin. *tac. plus viginti locis.* 11 nare *Catan., Otto 298,* innare *a,* mare *MVDrς, K.,* sin mare *Fp.* 23 et des. *MVς, K.I.* Et *pro* ac *MVpr IV 9. 6, r III 6. 4 ex., pra IV 30. 6 ex., rςa VII 5. 1 ex., a VI 13. 2,* A pan. *16. 3, 23. 5 ex., 48. 2 ex.* et tanto, B d 20. 1 ex., cd 82. 4, ac pro et 28 *pr ep. VI 6. 3 ex., A pan. 44 ex.,* 55. 9, 68. 7 in., c 63. 3 ex. *via Kukula Sert. Hartel. p. 247* sq.

rum illa vel maxime ferax terra est, malignior ceteris.
Hac non deteriore quam maris facie cenatio remota
a mari fruitur, cingitur diaetis duabus a tergo, quarum
fenestris subiacet vestibulum villae et hortus alius
16 pinguis et rusticus. Hinc cryptoporticus prope publici
operis extenditur. Utrimque fenestrae a mari plures,
ab horto singulae, sed alternis pauciores. Hae, cum
serenus dies et inmotus, omnes, cum hinc vel inde
ventus inquietus, qua venti quiescunt, sine iniuria pa-
17 tent. Ante cryptoporticum xystus violis odoratus. Te-
porem solis infusi repercussu cryptoporticus auget,
quae ut tenet solem sic aquilonem inhibet summovet-
que, quantumque caloris ante tantum retro frigoris.
Similiter Africum sistit atque ita diversissimos ventos
alium alio latere frangit et finit. Haec iucunditas
18 eius hieme, maior aestate. Nam ante meridiem xystum,
post meridiem gestationis hortique proximam partem
umbra sua temperat, quae, ut dies crevit decrevitve,
19 modo brevior, modo longior hac vel illa cadit. Ipsa
vero cryptoporticus tum maxime caret sole, cum ar-
dentissimus culmini eius insistit. Ad hoc patentibus
fenestris favonios accipit transmittitque nec umquam
20 aëre pigro et manente ingravescit. In capite xysti
deinceps cryptoporticus horti diaeta est, amores mei,
re vera amores; ipse posui. In hac heliocaminus qui-
dem alia xystum, alia mare, utraque solem, cubiculum
autem valvis cryptoporticum, fenestra prospicit mare.
21 Contra parietem medium zotheca perquam eleganter
recedit, quae specularibus et velis obductis reductisve
modo adicitur cubiculo, modo aufertur. Lectum et
duas cathedras capit; a pedibus mare, a tergo villae,
a capite silvae. Tot facies locorum totidem fenestris
22 et distinguit et miscet. Iunctum est cubiculum noctis

7 ab horto pauciores, sed alt. singulae *K.I, disp.I p. 17.* 9 ventus *Fpra, K.I, Otto 298,* ventis *MVD, K.II.* 19 illac *Fpra, VII 9.7 Dpa, VIII 20.7 ra.* 24 [cryptop. horti] *K.II, disp.I 17.* 27 qua mare *Fra, Otto 298*

et somni. Non illud voces servulorum, non maris
murmur, non tempestatum motus, non fulgurum lumen
ac ne diem quidem sentit nisi fenestris apertis. Tam
alti abditique secreti illa ratio, quod interiacens andron
parietem cubiculi hortique distinguit atque ita omnem
sonum media inanitate consumit. Adplicitum est cubi- 23
culo hypocauston perexiguum, quod angusta fenestra
suppositum calorem, ut ratio exigit, aut effundit aut
retinet. Procoeton inde et cubiculum porrigitur in
solem, quem orientem statim exceptum ultra meridiem
oblicum quidem, sed tamen servat. In hanc ego diae- 24
tam cum me recepi, abesse mihi etiam a villa mea
videor magnamque eius voluptatem praecipue Satur-
nalibus capio, cum reliqua pars tecti licentia dierum
festisque clamoribus personat; nam nec ipse meorum
lusibus nec illi studiis meis obstrepunt. Haec utilitas, 25
haec amoenitas deficitur aqua salienti, sed puteos ac
potius fontes habet; sunt enim in summo. Et omnino
litoris illius mira natura. Quocumque loco moveris
humum, obvius et paratus umor occurrit isque since-
rus ac ne leviter quidem tanta maris vicinitate cor-
ruptus. Suggerunt adfatim ligna proximae silvae; ce- 26
teras copias Ostiensis colonia ministrat. Frugi quidem
homini sufficit etiam vicus, quem una villa discernit.
In hoc balinea meritoria tria, magna commoditas, si
forte balineum domi vel subitus adventus vel brevior
mora calfacere dissuadeat. Litus ornant varietate gra- 27
tissima nunc continua, nunc intermissa tecta villarum,
quae praestant multarum urbium faciem, sive mari
sive ipso litore utare; quod non numquam longa tran-
quillitas mollit, saepius frequens et contrarius fluctus
indurat. Mare non sane pretiosis piscibus abundat, 28
soleas tamen et squillas optimas suggerit. Villa vero

1 servol. *M V, K. I.* 13 *Aliquid turbatum. F Ricc. a post.* volupt. *habent* ecce, *D* ex ea (ea *in litura alia man.*). *Displicet* eius. *An* eius secessus? 25 *sq.* balin. *v. ad p. 49. 8.* 33 suggerit *r ς*, egerit *codd. K.*

nostra etiam mediterraneas copias praestat, lac in primis; nam illuc e pascuis pecora conveniunt, si quando aquam umbramve sectantur.

29 Iustisne de causis iam tibi videor incolere, inhabitare, diligere secessum? quem tu nimis urbanus es nisi concupiscis. Atque utinam concupiscas! ut tot tantisque dotibus villulae nostrae maxima commendatio ex tuo contubernio accedat. Vale.

XVIII.

C. PLINIUS MAURICO SUO S.

1 Quid a te mihi iucundius potuit iniungi, quam ut
praeceptorem fratris tui liberis quaererem? Nam be-
neficio tuo in scholam redeo et illam dulcissimam
aetatem quasi resumo; sedeo inter iuvenes, ut solebam,
atque etiam experior, quantum apud illos auctoritatis
2 ex studiis habeam. Nam proxime frequenti auditorio
inter se coram multis ordinis nostri clare iocabantur;
intravi, conticuerunt; quod non referrem, nisi ad illo-
rum magis laudem quam ad meam pertineret, ac nisi
sperare te vellem posse fratris tui filios probe discere.
3 Quod superest, cum omnes, qui profitentur, audiero,
quid de quoque sentiam, scribam efficiamque, quantum
tamen epistula consequi potero, ut ipse omnes audisse
4 videaris. Debeo enim tibi, debeo memoriae fratris
tui hanc fidem, hoc studium, praesertim super tanta re.
Nam quid magis interest vestra, quam ut liberi (di-
cerem tui, nisi nunc illos magis amares) digni illo
patre, te patruo reperiantur? quam curam mihi, etiam
5 si non mandasses, vindicassem. Nec ignoro suscipien-
das offensas in eligendo praeceptore, sed oportet me
non modo offensas, verum etiam simultates pro fratris
tui filiis tam aequo animo subire quam parentes pro
suis. Vale.

---

17 *iocabantur FDpra, K.I, Otto* 298 sq., iocub. *Ricc.*, loque-*bantur MVς, K.II, disp.I 17.*

XIX.

C. PLINIUS CERIALI SUO S.

Hortaris, ut orationem amicis pluribus recitem. 1
Faciam, quia hortaris, quamvis vehementer addubitem.
Neque enim me praeterit actiones, quae recitantur, 2
impetum omnem caloremque ac prope nomen suum
perdere, ut quas soleant commendare simul et accen-
dere iudicum consessus, celebritas advocatorum, expe-
ctatio eventus, fama non unius actoris diductumque in
partes audientium studium, ad hoc dicentis gestus,
incessus, discursus etiam omnibusque motibus animi
consentaneus vigor corporis. Unde accidit, ut ii, qui 3
sedentes agunt, quamvis illis maxima ex parte supersint
eadem illa quae stantibus, tamen hoc, quod sedent,
quasi debilitentur et deprimantur. Recitantium vero 4
praecipua pronuntiationis adiumenta, oculi, manus,
praepediuntur. Quo minus mirum est, si auditorum
intentio relanguescit nullis extrinsecus aut blandimen-
tis capta aut aculeis excitata. Accedit his, quod oratio, 5
de qua loquor, pugnax et quasi contentiosa est. Porro
ita natura comparatum est, ut ea, quae scripsimus cum
labore, etiam cum labore audiri putemus. Et sane 6
quotus quisque tam rectus auditor, quem non potius
dulcia haec et sonantia quam austera et pressa de-
lectent? Est quidem omnino turpis ista discordia, est
tamen, quia plerumque evenit, ut aliud auditores, aliud
iudices exigant, cum alioqui iis praecipue auditor ad-
fici debeat, quibus idem, si foret iudex, maxime permo-
veretur. Potest tamen fieri, ut quamquam in his diffi- 7
cultatibus libro isti novitas lenocinetur, novitas apud
nostros; apud Graecos enim est quiddam quamvis ex

---

18 intentio relang. *F D Ricc. pr, K.*, intentione lang. *M V Pomp. Laet. a*, intentio lang. *Beroald., Novak 'Ztschr. f. d. oest. G.' 1891 p. 1067.* 20 quasi *M V ς, om. D F r a p*, K.; *cf. VII 9. 7.* 26 quia *M V, K. II*, qui D, quae F Ricc. a, K. I, quod *pr.* 27 iis *K. II*, is D, alloquiis F, alioquin pr, his *M V ς, K. I.*

8 diverso, non tamen omnino dissimile. Nam, ut illis
erat moris leges, quas ut contrarias prioribus legibus
arguebant, aliarum collatione convincere, ita nobis in-
esse repetundarum legi, quod postularemus, cum hac
ipsa lege tum aliis colligendum fuit; quod nequaquam
blandum auribus inperitorum tanto maiorem apud doctos
habere gratiam debet, quanto minorem apud indoctos
9 habet. Nos autem, si placuerit recitare, adhibituri
sumus eruditissimum quemque. Sed plane adhuc, an
sit recitandum, examina tecum, omnisque, quos ego
movi, in utraque parte calculos pone idque elige, in
quo vicerit ratio. A te enim ratio exigetur, nos excu-
sabit obsequium. Vale.

XX.

C. PLINIUS CALVISIO SUO S.

1 Assem para et accipe auream fabulam, fabulas immo;
nam me priorum nova admonuit, nec refert, a qua
2 potissimum incipiam. Verania Pisonis graviter iacebat,
huius dico Pisonis, quem Galba adoptavit. Ad hanc
Regulus venit. Primum inpudentiam hominis, qui ve-
nerit ad aegram, cuius marito inimicissimus, ipsi in-
3 visissimus fuerat! Esto, si venit tantum; at ille etiam
proximus toro sedit, quo die, qua hora nata esset, in-
terrogavit. Ubi audiit, componit vultum, intendit ocu-
los, movet labra, agitat digitos, computat; nihil. Ut
diu miseram expectatione suspendit, 'Habes' inquit
4 'climactericum tempus, sed evades. Quod ut tibi magis
liqueat, haruspicem consulam, quem sum frequenter
5 expertus'. Nec mora, sacrificium facit, adfirmat exta
cum siderum significatione congruere. Illa ut in peri-
culo credula poscit codicillos, legatum Regulo scribit.
Mox ingravescit; clamat moriens hominem nequam,
perfidum ac plus etiam quam periurum, qui sibi per

12 exigetur *Fpς*, *Stangl 672*, exigere *r*, exigitur *D*, *K.*, *exigit MV.* 32 o homin. *Fpra*, *quod tueri possis ita interp.*: '*O hom. — periurum!*' qui.

salutem filii perierasset. Facit hoc Regulus non minus 6
scelerate quam frequenter, quod iram deorum, quos
ipse cotidie fallit, in caput infelicis pueri detestatur.
Velleius Blaesus, ille locuples consularis, novissima 7
valetudine conflictabatur. Cupiebat mutare testamen-
tum. Regulus, qui speraret aliquid ex novis tabulis,
quia nuper captare eum coeperat, medicos hortari, ro-
gare, quoquo modo spiritum homini prorogarent. Post- 8
quam signatum est testamentum, mutat personam,
vertit adlocutionem isdemque medicis: 'Quousque mi-
serum cruciatis? quid invidetis bona morte, cui dare
vitam non potestis?' Moritur Blaesus et, tamquam omnia
audisset, Regulo ne tantulum quidem. Sufficiunt duae 9
fabulae, an scholastica lege tertiam poscis? est, unde fiat.
Aurelia, ornata femina, signatura testamentum sump- 10
serat pulcherrimas tunicas. Regulus cum venisset ad
signandum, 'Rogo' inquit, 'has mihi leges'. Aurelia 11
ludere hominem putabat, ille serio instabat; ne multa,
coëgit mulierem aperire tabulas ac sibi tunicas, quas
erat induta, legare; observavit scribentem, inspexit,
an scripsisset. Et Aurelia quidem vivit, ille tamen
istud tamquam morituram coëgit. Et hic hereditates,
hic legata, quasi mereatur, accipit.
Ἀλλὰ τί διατείνομαι in ea civitate, in qua iam pri- 12
dem non minora praemia, immo maiora nequitia et
improbitas quam pudor et virtus habent? Aspice Re- 13
gulum, qui ex paupere et tenui ad tantas opes per
flagitia processit, ut ipse mihi dixerit, cum consuleret,
quam cito sestertium sescenties impleturus esset, in-
venisse se exta duplicia, quibus portendi milies et du-
centies habiturum. Et habebit, si modo, ut coepit, 14
aliena testamenta, quod est inprobissimum genus falsi,
ipsis, quorum sunt illa, dictaverit. Vale.

---

1 perierasset *K.II.*, peierasset *Fpra*, *K.I*, perierierasset *MV*, perieras sed *D*. 30 duplicata *Fpa*, Otto 299.

C. PLINI CAECILI SECUNDI
EPISTULARUM
LIBER TERTIUS.

I.

C. PLINIUS CALVISIO RUFO SUO S.

1 Nescio, an ullum iucundius tempus exegerim, quam
quo nuper apud Spurinnam fui, adeo quidem, ut ne-
minem magis in senectute, si modo senescere datum
est, aemulari velim; nihil est enim illo vitae genere
2 distinctius. Me autem ut certus siderum cursus ita
vita hominum disposita delectat, senum praesertim.
Nam iuvenes confusa adhuc quaedam et quasi turbata
non indecent, senibus placida omnia et ordinata con-
3 veniunt, quibus industria sera, turpis ambitio est. Hanc
regulam Spurinna constantissime servat; quin etiam
parva haec, parva, si non cotidie fiant, ordine quodam
4 et velut orbe circumagit. Mane lectulo continetur, hora
secunda calceos poscit, ambulat milia passuum tria
nec minus animum quam corpus exercet. Si adsunt
amici, honestissimi sermones explicantur, si non, liber
legitur, interdum etiam praesentibus amicis, si tamen
5 illi non gravantur. Deinde considit, et liber rursus
aut sermo libro potior; mox vehiculum ascendit, ad-
sumit uxorem singularis exempli vel aliquem amicorum
6 ut me proxime. Quam pulchrum illud, quam dulce
secretum! quantum ibi antiquitatis! quae facta, quos
viros audias! quibus praeceptis imbuare! quamvis ille

---

5 RUFO add. e cod. Ricc. Havet Revue crit. N. S. XVI 1883 p. 254.

hoc temperamentum modestiae suae indixerit, ne prae-
cipere videatur. Peractis septem milibus passuum iterum 7
ambulat mille, iterum residit vel se cubiculo ac stilo
reddit. Scribit enim et quidem utraque lingua lyrica
doctissime; mira illis dulcedo, mira suavitas, mira hila-
ritas, cuius gratiam cumulat sanctitas scribentis. Ubi 8
hora balinei nuntiata est (est autem hieme nona,
aestate octava), in sole, si caret vento, ambulat nudus.
Deinde movetur pila vehementer et diu; nam hoc quo-
que exercitationis genere pugnat cum senectute. Lotus
accubat et paulisper cibum differt; interim audit legen-
tem remissius aliquid et dulcius. Per hoc omne tempus
liberum est amicis vel eadem facere vel alia, si malint.
Adponitur cena non minus nitida quam frugi in ar- 9
gento puro et antiquo; sunt in usu et Corinthia, qui-
bus delectatur nec adficitur. Frequenter comoedis cena
distinguitur, ut voluptates quoque studiis condiantur.
Sumit aliquid de nocte et aestate. Nemini hoc longum
est; tanta comitate convivium trahitur. Inde illi post 10
septimum et septuagensimum annum aurium oculorum-
que vigor integer, inde agile et vividum corpus sola-
que ex senectute prudentia. Hanc ego vitam voto et 11
cogitatione praesumo ingressurus avidissime, ut primum
ratio aetatis receptui canere permiserit. Interim mille
laboribus conteror, quorum mihi et solacium et ex-
emplum est idem Spurinna; nam ille quoque, quoad
honestum fuit, obiit officia, gessit magistratus, pro-
vincias rexit multoque labore hoc otium meruit.
Igitur eundem mihi cursum, eundem terminum sta- 12
tuo idque iam nunc apud te subsigno, ut, si me lon-
gius evehi videris, in ius voces ad hanc epistulam
meam et quiescere iubeas, cum inertiae crimen effu-
gero. Vale.

---

5 doctissime *MVrς, K.II,* doctissima FDpa, K.I, Otto *299 (lyrica, doctissima).* 21 que Fpra, Otto 299, om. *MVD, K.*

II.

C. PLINIUS VIBIO MAXIMO SUO S.

1 Quod ipse amicis tuis obtulissem, si mihi eadem
materia suppeteret, id nunc iure videor a te meis pe-
2 titurus. Arrianus Maturus Altinatium est princeps. Cum
dico princeps, non de facultatibus loquor, quae illi
large supersunt, sed de castitate, iustitia, gravitate,
3 prudentia. Huius ego consilio in negotiis, iudicio in
studiis utor; nam plurimum fide, plurimum veritate,
4 plurimum intellegentia praestat. Amat me, nihil pos-
sum ardentius dicere, ut tu. Caret ambitu; ideo se in
equestri gradu tenuit, cum facile posset ascendere al-
tissimum. Mihi tamen ornandus excolendusque est.
5 Itaque magni aestimo dignitati eius aliquid adstruere
inopinantis, nescientis, immo etiam fortasse nolentis,
adstruere autem, quod sit splendidum nec molestum.
6 Cuius generis, quae prima occasio tibi, conferas in eum
rogo; habebis me, habebis ipsum gratissimum debito-
rem. Quamvis enim ista non adpetat, tam grate tamen
excipit, quam si concupiscat. Vale.

III.

C. PLINIUS CORELLIAE HISPULLAE SUAE S.

1 Cum, patrem tuum, gravissimum et sanctissimum
virum, suspexerim magis an amaverim, dubitem teque
et in memoriam eius et in honorem tuum unice dili-
gam, cupiam necesse est atque etiam, quantum in me
fuerit, enitar, ut filius tuus avo similis existat, equidem
malo materno; quamquam illi paternus etiam clarus
spectatusque contigerit, pater quoque et patruus in-
2 lustri laude conspicui. Quibus omnibus ita demum
similis adolescet, si imbutus honestis artibus fuerit,
3 quas plurimum refert a quo potissimum accipiat. Ad-
huc illum pueritiae ratio intra contubernium tuum
tenuit, praeceptores domi habuit, ubi est erroribus

---

2 VIBIO add. ex Ricc. Havet p. 254.

modica vel etiam nulla materia. Iam studia eius extra
limen proferenda sunt, iam circumspiciendus rhetor La-
tinus, cuius scholae severitas, pudor, in primis castitas
constet. Adest enim adulescenti nostro cum ceteris 4
naturae fortunaeque dotibus eximia corporis pulchri-
tudo, cui in hoc lubrico aetatis non praeceptor modo,
sed custos etiam rectorque quaerendus est. Videor 5
ergo demonstrare tibi posse Iulium Genitorem. Amatur
a me; iudicio tamen meo non obstat caritas hominis,
quae ex iudicio nata est. Vir est emendatus et gra-
vis, paulo etiam horridior et durior ut in hac licentia
temporum. Quantum eloquentia valeat, pluribus credere 6
potes; nam dicendi facultas aperta et exposita statim
cernitur. Vita hominum altos recessus magnasque late-
bras habet; cuius pro Genitore me sponsorem accipe.
Nihil ex hoc viro filius tuus audiet nisi profuturum,
nihil discet, quod nescisse rectius fuerit, nec minus
saepe ab illo quam a te meque admonebitur, quibus 7
imaginibus oneretur, quae nomina et quanta sustineat.
Proinde faventibus dis trade eum praeceptori, a quo
mores primum, mox eloquentiam discat, quae male sine
moribus discitur. Vale.

IV.

C. PLINIUS CAECILIO MACRINO SUO S.

Quamvis et amici, quos praesentes habebam, et ser- 1
mones hominum factum meum conprobasse videantur,
magni tamen aestimo scire, quid sentias tu. Nam, 2
cuius integra re consilium exquirere optassem, huius
etiam peracta iudicium nosse mire concupisco. Cum
publicum opus mea pecunia inchoaturus in Tuscos
excucurrissem accepto ut praefectus aerari commeatu,
legati provinciae Baeticae questuri de proconsulatu Cae-
cili Classici advocatum me a senatu petierunt. Collegae 3

---

20 dis D, K.II, diis *MVFpra*, K.I. 24 CAECILIO *ex Ricc. add. Havet.*

optimi meique amantissimi de communis officii necessi-
tatibus praelocuti excusare me et eximere temptarunt.
Factum est senatus consultum perquam honorificum,
ut darer provincialibus patronus, si ab ipso me impe-
4 trassent. Legati rursus inducti iterum me iam praesen-
tem advocatum postulaverunt inplorantes fidem meam,
quam essent contra Massam Baebium experti, adlegan-
tes patrocinii foedus. Secuta est senatus clarissima ad-
sensio, quae solet decreta praecurrere. Tum ego 'Desino'
inquam 'patres conscripti, putare me iustas excusatio-
5 nis causas attulisse'. Placuit et modestia sermonis et
ratio. Conpulit autem me ad hoc consilium non solum
consensus senatus, quamquam hic maxime, verum et
alii quidam minores, sed tamen numeri. Veniebat in
mentem priores nostros etiam singulorum hospitum in-
iurias voluntariis accusationibus exsecutos; quo defor-
6 mius arbitrabar publici hospitii iura neglegere. Prae-
terea cum recordarer, quanta pro isdem Baeticis supe-
riore advocatione etiam pericula subissem, conservandum
veteris officii meritum novo videbatur. Est enim ita
comparatum, ut antiquiora beneficia subvertas, nisi illa
posterioribus cumules. Nam quamlibet saepe obligati,
si quid unum neges, hoc solum meminerunt, quod ne-
7 gatum est. Ducebar etiam, quod decesserat Classicus,
amotumque erat, quod in eiusmodi causis solet esse
tristissimum, periculum senatoris. Videbam ergo ad-
vocationi meae non minorem gratiam, quam si viveret
8 ille, propositam, invidiam nullam. In summa conputa-
bam, si munere hoc iam tertio fungerer, faciliorem
mihi excusationem fore, si quis incidisset, quem non
deberem accusare. Nam, cum est omnium officiorum
finis aliquis, tum optime libertati venia obsequio prae-
9 paratur. Audisti consilii mei motus, superest alterutra ex
parte iudicium tuum, in quo mihi aeque iucunda erit sim-
plicitas dissentientis quam conprobantis auctoritas. Vale.

---

8 patrocini *et* 17 hospiti *ex MVD K.I.* 18 priore *Fra, Otto 299.*

V.

C. PLINIUS BAEBIO MACRO SUO S.

Pergratum est mihi, quod tam diligenter libros avun- 1
culi mei lectitas, ut habere omnes velis quaerasque,
qui sint omnes. Fungar indicis partibus atque etiam, 2
quo sint ordine scripti, notum tibi faciam; est enim
haec quoque studiosis non iniucunda cognitio. 'De 3
iaculatione equestri unus'; hunc, cum praefectus alae
militaret, pari ingenio curaque conposuit. 'De vita Pom-
poni Secundi duo'; a quo singulariter amatus hoc me-
moriae amici quasi debitum munus exsolvit. 'Bellorum 4
Germaniae viginti'; quibus omnia, quae cum Germanis
gessimus bella, collegit. Inchoavit, cum in Germania
militaret, somnio monitus. Adstitit ei quiescenti Drusi
Neronis effigies, qui Germaniae latissime victor ibi
periit, commendabat memoriam suam orabatque, ut se
ab iniuria oblivionis adsereret. 'Studiosi tres' in sex 5
volumina propter amplitudinem divisi, quibus oratorem
ab incunabulis instituit et perfecit. 'Dubii sermonis
octo'; scripsit sub Nerone novissimis annis, cum omne
studiorum genus paulo liberius et erectius periculosum
servitus fecisset. 'A fine Aufidi Bassi triginta unus.' 6
'Naturae historiarum triginta septem', opus diffusum,
eruditum nec minus varium quam ipsa natura. Miraris, 7
quod tot volumina multaque in his tam scrupulosa
homo occupatus absolverit, magis miraberis, si scieris
illum aliquandiu causas actitasse, decessisse anno sexto
et quinquagensimo, medium tempus distentum impe-
ditumque qua officiis maximis qua amicitia principum
egisse. Sed erat acre ingenium, incredibile studium, 8
summa vigilantia. Lucubrare Vulcanalibus incipiebat
non auspicandi causa, sed studendi, statim a nocte
multa, hieme vero ab hora septima vel, cum tardis-
sime, octava, saepe sexta. Erat sane somni paratissimi,

---

14 enim ei *Fp, Otto 292 et 299; v. K. disp. I 9.* 19 perfecit *Fra, Otto 299, Stangl 672,* perficit *vulg.*

non numquam etiam inter ipsa studia instantis et
9 deserentis. Ante lucem ibat ad Vespasianum imperato-
rem (nam ille quoque noctibus utebatur), inde ad dele-
gatum sibi officium. Reversus domum, quod reliquum
10 temporis, studiis reddebat. Post cibum saepe, quem
interdiu levem et facilem veterum more sumebat, aestate,
si quid otii, iacebat in sole, liber legebatur, adnotabat
excerpebatque. Nihil enim legit, quod non excerperet;
dicere etiam solebat nullum esse librum tam malum,
11 ut non aliqua parte prodesset. Post solem plerumque
frigida lavabatur, deinde gustabat dormiebatque mini-
mum; mox quasi alio die studebat in cenae tempus.
Super hanc liber legebatur, adnotabatur et quidem cur-
12 sim. Memini quendam ex amicis, cum lector quaedam
perperam pronuntiasset, revocasse et repeti coëgisse;
huic avunculum meum dixisse: 'Intellexeras nempe'.
Cum ille adnuisset, 'Cur ergo revocabas? decem amplius
13 versus hac tua interpellatione perdidimus.' Tanta erat
parsimonia temporis. Surgebat aestate a cena luce,
hieme intra primam noctis et tamquam aliqua lege
cogente. Haec inter medios labores urbisque fremitum;
14 in secessu solum balinei tempus studiis eximebatur.
Cum dico balinei, de interioribus loquor; nam, dum
destringitur tergiturque, audiebat aliquid aut dictabat.
15 In itinere quasi solutus ceteris curis huic uni vacabat;
ad latus notarius cum libro et pugillaribus, cuius ma-
nus hieme manicis muniebantur, ut ne caeli quidem
asperitas ullum studiis tempus eriperet; qua ex causa
16 Romae quoque sella vehebatur. Repeto me correptum
ab eo, cur ambularem. 'Poteras' inquit 'has horas non
perdere'; nam perire omne tempus arbitrabatur, quod
17 studiis non inpertiretur. Hac intentione tot ista volu-
mina peregit electorumque commentarios centum se-

4 relicum *MD, K.I,* reliquom *Ricc. Cf. ad I 24. 1.*
23 immersionibus *Boot Cic. Att. XVI 15. 5,* ipsis lavationibus *coni. Gierig, intinctionibus ?* 32 inpertiretur *Fpra, Otto 299,* *inpenderetur MV, K.*

xaginta mihi reliquit opisthographos quidem et minutis-
sime scriptos; qua ratione multiplicatur hic numerus.
Referebat ipse potuisse se, cum procuraret in Hispania,
vendere hos commentarios Larcio Licino quadringentis
milibus nummum, et tunc aliquanto pauciores erant.
Nonne videtur tibi recordanti, quantum legerit, quan- 18
tum scripserit, nec in officiis ullis nec in amicitia prin-
cipis fuisse, rursus, cum audis, quid studiis laboris
inpenderit, nec scripsisse satis nec legisse? Quid est
enim, quod non aut illae occupationes inpedire aut haec
instantia non possit efficere? Itaque soleo ridere, cum 19
me quidam studiosum vocant, qui, si comparer illi,
sum desidiosissimus. Ego autem tantum, quem partim
publica, partim amicorum officia distringunt? quis ex
istis, qui tota vita litteris adsident, collatus illi non
quasi somno et inertiae deditus erubescat?

Extendi epistulam, cum hoc solum, quod require- 20
bas, scribere destinassem, quos libros reliquisset; con-
fido tamen haec quoque tibi non minus grata quam
ipsos libros futura, quae te non tantum ad legendos
eos, verum etiam ad simile aliquid elaborandum pos-
sunt aemulationis stimulis excitare. Vale.

VI.

C. PLINIUS ANNIO SEVERO SUO S.

Ex hereditate, quae mihi obvenit, emi proxime 1
Corinthium signum modicum quidem, sed festivum et
expressum, quantum ego sapio, qui fortasse in omni
re, in hac certe perquam exiguum sapio; hoc tamen
signum ego quoque intellego. Est enim nudum nec 2
aut vitia, si qua sunt, celat aut laudes parum ostentat.
Effingit senem stantem; ossa, musculi, nervi, venae,
rugae etiam ut spirantis apparent, rari et cedentes ca-
pilli, lata frons, contracta facies, exile collum, pendent

---

4 *Larcio p, Otto 298,* lartio F q, Laertio r, Largio MVD *Ricc., K.; v. p. 45. 30.*

3 lacerti, papillae iacent, recessit venter; a tergo quoque
eadem aetas ut a tergo. Aes ipsum, quantum verus
color indicat, vetus et antiquum; talia denique omnia,
ut possint artificum oculos tenere, delectare imperito-
4 rum. Quod me quamquam tirunculum sollicitavit ad
emendum. Emi autem, non ut haberem domi (neque
enim ullum adhuc Corinthium domi habeo), verum ut
in patria nostra celebri loco ponerem, ac potissimum
5 in Iovis templo; videtur enim dignum templo, dignum
deo donum. Tu ergo, ut soles omnia, quae a me tibi
iniunguntur, suscipe hanc curam et iam nunc iube
basim fieri, ex quo voles marmore, quae nomen meum
honoresque capiat, si hos quoque putabis addendos.
6 Ego signum ipsum, ut primum invenero aliquem, qui
non gravetur, mittam tibi vel ipse, quod mavis, ad-
feram mecum. Destino enim, si tamen officii ratio per-
7 miserit, excurrere isto. Gaudes, quod me venturum esse
polliceor, sed contrahes frontem, cum adiecero ad pau-
cos dies; neque enim diutius abesse me eadem haec,
quae nondum exire patiuntur. Vale.

VII.

C. PLINIUS CANINIO RUFO SUO S.

1 Modo nuntiatus est Silius Italicus in Neapolitano
2 suo inedia finisse vitam. Causa mortis valetudo. Erat
illi natus insanabilis clavus, cuius taedio ad mortem
inrevocabili constantia decucurrit usque ad supremum
diem beatus et felix, nisi quod minorem ex liberis
duobus amisit, sed maiorem melioremque florentem
3 atque etiam consularem reliquit. Laeserat famam suam
sub Nerone, credebatur sponte accusasse; sed in Vitelli
amicitia sapienter se et comiter gesserat, ex procon-
sulatu Asiae gloriam reportaverat, maculam veteris in-
4 dustriae laudabili otio abluerat. Fuit inter principes

1 recessit venter Fprą, venter recessit *rell. codd., K.*
2 ut ante. aerugo aes ipsum Stahl Mus. Rhen. XXIX 365.

civitatis sine potentia, sine invidia; salutabatur, coleba-
tur multumque in lectulo iacens cubiculo semper non
ex fortuna frequenti doctissimis sermonibus dies trans-
igebat, cum a scribendo vacaret. Scribebat carmina 5
maiore cura quam ingenio, non numquam iudicia ho-
minum recitationibus experiebatur. Novissime ita sua- 6
dentibus annis ab urbe secessit seque in Campania
tenuit ac ne adventu quidem novi principis inde com-
motus est. Magna Caesaris laus, sub quo hoc liberum 7
fuit, magna illius, qui hac libertate ausus est uti. Erat
φιλόκαλος usque ad emacitatis reprehensionem. Plures 8
isdem in locis villas possidebat adamatisque novis pri-
ores neglegebat. Multum ubique librorum, multum sta-
tuarum, multum imaginum, quas non habebat modo,
verum etiam venerabatur, Vergili ante omnes, cuius
natalem religiosius quam suum celebrabat, Neapoli
maxime, ubi monimentum eius adire ut templum so-
lebat. In hac tranquillitate annum quintum et septua- 9
gensimum excessit delicato magis corpore quam infirmo;
utque novissimus a Nerone factus est consul, ita post-
remus ex omnibus, quos Nero consules fecerat, deces-
sit. Illud etiam notabile: ultimus ex Neronianis con- 10
sularibus obiit, quo consule Nero periit. Quod me re-
cordantem fragilitatis humanae miseratio subit. Quid 11
enim tam circumcisum, tam breve quam hominis vita
longissima? An non videtur tibi Nero modo modo fuisse?
cum interim ex iis, qui sub illo gesserant consulatum,
nemo iam superest. Quamquam quid hoc miror? nuper 12
L. Piso, pater Pisonis illius, qui a Valerio Festo per
summum facinus in Africa occisus est, dicere solebat
neminem se videre in senatu, quem consul ipse sen-
tentiam rogavisset. Tam angustis terminis tantae mul- 13
titudinis vivacitas ipsa concluditur, ut mihi non venia
solum dignae, verum etiam laude videantur illae regiae

---

15 *Vergilii K. I ex M V,* uirgilii F D; p. 64. 30 Vitelli *omnes, ut vid., praeter r ς* (Vitelii *p a*).

lacrimae. Nam ferunt Xersen, cum inmensum exer-
citum oculis obisset, inlacrimasse, quod tot milibus tam
14 brevis immineret occasus. Sed tanto magis hoc, quid-
quid est temporis futtilis et caduci, si non datur factis
(nam horum materia in aliena manu), certe studiis profe-
ramus et, quatenus nobis denegatur diu vivere, relinqua-
15 mus aliquid, quo nos vixisse testemur. Scio te stimulis
non egere; me tamen tui caritas evocat, ut currentem quo-
que instigem, sicut tu soles me. 'Ἀγαθὴ δ' ἔρις', cum in-
vicem se mutuis exhortationibus amici ad amorem inmor-
talitatis exacuunt. Vale.

VIII.

C. PLINIUS SUETONIO TRANQUILLO SUO S.

1 Facis pro cetera reverentia, quam mihi praestas, quod
tam sollicite petis, ut tribunatum, quem a Neratio Mar-
cello, clarissimo viro, impetravi tibi, in Caesennium Sil-
2 vanum, propinquum tuum, transferam. Mihi autem sicut
iucundissimum ipsum te tribunum ita non minus gratum
alium per te videre. Neque enim esse congruens arbitror,
quem augere honoribus cupias, huic pietatis titulis invi-
3 dere, qui sunt omnibus honoribus pulchriores. Video etiam,
cum sit egregium et mereri beneficia et dare, utramque
te laudem simul adsecuturum, si, quod ipse meruisti, alii
tribuas. Praeterea intellego mihi quoque gloriae fore, si
ex hoc tuo facto non fuerit ignotum amicos meos non
4 gerere tantum tribunatus posse, verum etiam dare. Quare
ego vero honestissimae voluntati tuae pareo. Neque enim
adhuc nomen in numeros relatum est, ideoque liberum
est nobis Silvanum in locum tuum subdere; cui cupio tam
gratum esse munus tuum, quam tibi meum est. Vale.

IX.

C. PLINIUS CORNELIO MINICIANO SUO S.

1 Possum iam perscribere tibi, quantum in publica
2 provinciae Baeticae causa laboris exhauserim. Nam fuit

---

1 xersen F, Xersem pr, Xerxen *M V D*, K., Xerxem *ςa*. *4 futilis K., fuitilis M V.* 5 nos *ante* certe M ς, noscere V; posita?

multiplex actaque est saepius cum magna varietate.
Unde varietas? unde plures actiones? Caecilius Clas-
sicus, homo foedus et aperte malus, proconsulatum in
ea non minus violenter quam sordide gesserat eodem
anno quo in Africa Marius Priscus. Erat autem Pri- 3
scus ex Baetica, ex Africa Classicus. Inde dictum Bae-
ticorum, ut plerumque dolor etiam venustos facit, non
inlepidum ferebatur: 'Dedi malum et accepi.' Sed Ma- 4
rium una civitas publice multique privati reum perege-
runt, in Classicum tota provincia incubuit. Ille accu- 5
sationem vel fortuita vel voluntaria morte praevertit.
Nam fuit mors eius infamis, ambigua tamen; ut enim
credibile videbatur voluisse exire de vita, cum defendi
non posset, ita mirum pudorem damnationis morte
fugisse, quem non puduisset damnanda committere.
Nihilo minus Baetica etiam in defuncti accusatione 6
perstabat. Provisum hoc legibus, intermissum tamen
et post longam intercapedinem tunc reductum. Ad-
diderunt Baetici, quod simul socios ministrosque Clas-
sici detulerunt nominatimque in eos inquisitionem po-
stulaverunt. Aderam Baeticis mecumque Lucceius Al- 7
binus, vir in dicendo copiosus, ornatus; quem ego cum
olim mutuo diligerem, ex hac officii societate amare
ardentius coepi. Habet quidem gloria, in studiis prae- 8
sertim, quiddam *ἀκοινονόητον*, nobis tamen nullum cer-
tamen, nulla contentio, cum uterque pari iugo non pro
se, sed pro causa niteretur; cuius et magnitudo et
utilitas visa est postulare, ne tantum oneris singulis
actionibus subiremus. Verebamur, ne nos dies, ne vox, 9
ne latera deficerent, si tot crimina, tot reos uno velut
fasce complecteremur, deinde ne iudicum intentio mul-
tis nominibus multisque causis non lassaretur modo,
verum etiam confunderetur, mox ne gratia singulorum
collata atque permixta pro singulis quoque vires om-

25 AKOINONOHTON *et in marg.* ακοινωνητον F, *ἀκοινώ-νητον D Catan. a, K., ἀκοινωνιτον ς. Adn.* crit. Cic. Att. p. 162. 28.
32 lassaretur FDrςa, K. I, lasseretur p, laxaretur K. II.

nium acciperet, postremo ne potentissimi vilissimo
quoque quasi piaculari dato alienis poenis elaberentur.
10 Etenim tum maxime favor et ambitio dominatur, cum
11 sub aliqua specie severitatis delitescere potest. Erat in
consilio Sertorianum illud exemplum, qui robustissi-
mum et infirmissimum militem iussit caudam equi—
reliqua nosti. Nam nos quoque tam numerosum agmen
reorum ita demum videbamus posse superari, si per
12 singulos carperetur. Placuit in primis ipsum Classicum
ostendere nocentem. Hic aptissimus ad socios eius et
ministros transitus erat, quia socii ministrique probari
nisi illo nocente non poterant; ex quibus duos statim
Classico iunximus, Baebium Probum et Fabium Hispa-
num, utrumque gratia, Hispanum etiam facundia vali-
13 dum. Et circa Classicum quidem brevis et expeditus
labor. Sua manu reliquerat scriptum, quid ex quaque
re, quid ex quaque causa accepisset; miserat etiam
epistulas Romam ad amiculam quandam iactantes et
gloriosas his quidem verbis: 'Io io, liber ad te venio;
iam sestertium quadragies redegi parte vendita Baeti-
14 corum.' Circa Hispanum et Probum multum sudoris.
Horum ante quam crimina ingrederer, necessarium cre-
didi elaborare, ut constaret ministerium crimen esse;
15 quod nisi fecissem, frustra ministros probassem. Neque
enim ita defendebantur, ut negarent, sed ut necessitati
veniam precarentur; esse enim se provinciales et ad
16 omne proconsulum imperium metu cogi. Solet dicere
Claudius Restitutus, qui mihi respondit, vir exercitatus
et vigilans et quamlibet subitis paratus, numquam sibi
tantum caliginis, tantum perturbationis offusum, quam
cum praerepta et extorta defensioni suae cerneret, in
17 quibus omnem fiduciam reponebat. Consilii nostri exi-
tus fuit: bona Classici, quae habuisset ante provinciam,
placuit senatui a reliquis separari, illa filiae, haec spo-
liatis relinqui. Additum est, ut pecuniae, quas credito-
ribus solverat, revocarentur. Hispanus et Probus in
quinquennium relegati. Adeo grave visum est, quod

initio dubitabatur an omnino crimen esset. Post paucos 18
dies Claudium Fuscum, Classici generum, et Stilonium
Priscum, qui tribunus cohortis sub Classico fuerat, ac-
cusavimus dispari eventu. Prisco in biennium Italia
interdictum, absolutus est Fuscus. Actione tertia com- 19
modissimum putavimus plures congregare, ne, si longius
esset extracta cognitio, satietate et taedio quodam iusti-
tia cognoscentium severitasque languesceret; et alioqui
supererant minores rei data opera hunc in locum reser-
vati, excepta tamen Classici uxore, quae sicut inplicita
suspicionibus ita non satis convinci probationibus visa
est. Nam Classici filia, quae et ipsa inter reos erat, 20
ne suspicionibus quidem haerebat. Itaque, cum ad
nomen eius in extrema actione venissem (neque enim
ut initio sic etiam in fine verendum erat, ne per hoc
totius accusationis auctoritas minueretur), honestissi-
mum credidi non premere inmerentem idque ipsum
dixi et libere et varie. Nam modo legatos interroga- 21
bam, docuissentne me aliquid, quod re probari posse
confiderent, modo consilium a senatu petebam, puta-
retne debere me, si quam haberem in dicendo facul-
tatem, in iugulum innocentis quasi telum aliquod in-
tendere; postremo totum locum hoc fine conclusi:
'Dicet aliquis 'Iudicas ergo?' ego vero non iudico,
memini tamen me advocatum ex iudicibus datum.'
Hic numerosissimae causae terminus fuit quibusdam 22
absolutis, pluribus damnatis atque etiam relegatis, aliis
in tempus, aliis in perpetuum.

Eodem senatus consulto industria, fides, constantia 23
nostra plenissimo testimonio comprobata est, dignum
solumque par pretium tanti laboris. Concipere animo 24
potes, quam simus fatigati, quibus totiens agendum,
totiens altercandum, tam multi testes interrogandi,
sublevandi, refutandi. Iam illa quam ardua, quam 25

2 Claudium *Fpς*, *K.I*, Clau *r*, Clavium *a*, Cluvium *D*, *K.II*.
11 suspition. *ex F*, *v. 13 ex FD*, *VI 31.11*, VII 1.5 tac. K.I.

molesta, tot reorum amicis secreto rogantibus negare,
adversantibus palam obsistere! Referam unum aliquid
ex iis, quae dixi. Cum mihi quidam e iudicibus ipsis
pro reo gratiosissimo reclamarent, 'Non minus' in-
26 quam 'hic innocens erit, si ego omnia dixero.' Conie-
ctabis ex hoc, quantas contentiones, quantas etiam
offensas subierimus dumtaxat ad breve tempus; nam
fides in praesentia eos, quibus resistit, offendit, deinde
ab illis ipsis suspicitur laudaturque. Non potui magis
27 te in rem praesentem perducere. Dices: 'Non fuit
tanti; quid enim mihi cum tam longa epistula?' Nolito
ergo identidem quaerere, quid Romae geratur. Et
tamen memento non esse epistulam longam, quae tot
dies, tot cognitiones, tot denique reos causasque com-
28 plexa sit. Quae omnia videor mihi non minus breviter
quam diligenter persecutus. Temere dixi 'diligenter';
succurrit, quod praeterieram, et quidem sero, sed, quam-
quam praepostere, reddetur. Facit hoc Homerus mul-
tique illius exemplo, est alioqui perdecorum, a me ta-
men non ideo fiet.

29 E testibus quidam sive iratus, quod evocatus esset
invitus, sive subornatus ab aliquo reorum, ut accusatio-
nem exarmaret, Norbanum Licinianum, legatum et in-
quisitorem, reum postulavit, tamquam in causa Castae
30 (uxor haec Classici) praevaricaretur. Est lege cautum,
ut reus ante peragatur, tunc de praevaricatore quae-
ratur, videlicet quia optime ex accusatione ipsa accu-
31 satoris fides aestimatur. Norbano tamen non ordo le-
gis, non legati nomen, non inquisitionis officium
praesidio fuit; tanta conflagravit invidia homo alioqui fla-
gitiosus et Domitiani temporibus usus ut multi electus-
que tunc a provincia ad inquirendum non tamquam
32 bonus et fidelis, sed tamquam Classici inimicus. Erat
ab illo relegatus. Dari sibi diem ad diluenda crimina

---

34 diem ad diluenda crimina *Fpra*, Otto 291, diem et edi *crimina K., diem edi cr. D,* idem et edi cr. MF.

postulavit. Neutrum impetravit, coactus est statim
respondere; respondit, malum pravumque ingenium ho-
minis facit ut dubitem, confidenter an constanter, certe
paratissime. Obiecta sunt multa, quae magis quam 33
praevaricatio nocuerunt; quin etiam duo consulares,
Pomponius Rufus et Libo Frugi, laeserunt eum testi-
monio, tamquam apud iudicem sub Domitiano Salvi
Liberalis accusatoribus adfuisset. Damnatus et in in- 34
sulam relegatus est. Itaque, cum Castam accusarem,
nihil magis pressi, quam quod accusator eius praeva-
ricationis crimine corruisset; pressi tamen frustra; ac-
cidit enim res contraria et nova, ut accusatore prae-
varicationis damnato rea absolveretur. Quaeris, quid 35
nos, dum haec aguntur. Indicavimus senatui ex Nor-
bano didicisse nos publicam causam rursusque debere
ex integro discere, si ille praevaricator probaretur,
atque ita, dum ille peragitur reus, sedimus. Postea
Norbanus omnibus diebus cognitionis interfuit eandem-
que usque ad extremum vel constantiam vel audaciam
pertulit.

Interrogo ipse me, an aliquid omiserim rursus, et 36
rursus paene omisi. Summo die Salvius Liberalis re-
liquos legatos graviter increpuit, tamquam non omnes,
quos mandasset provincia, reos peregissent, atque, ut
est vehemens et disertus, in discrimen adduxit. Pro-
texi viros optimos eosdemque gratissimos; mihi certe
debere se praedicant, quod illum turbinem evaserint.
Hic erit epistulae finis, re vera finis; litteram non ad- 37
dam, etiamsi adhuc aliquid praeterisse me sensero. Vale.

X.

C. PLINIUS VESTRICIO SPURINNAE SUO ET COTTIAE S.

Composuisse me quaedam de filio vestro non dixi 1
vobis, cum proxime apud vos fui, primum quia non
ideo scripseram, ut dicerem, sed ut meo amori, meo

---

1 postulavit ***Fpra****, Otto* 299, postulabat MVD, K.

dolori satisfacerem, deinde quia te, Spurinna, cum au-
disses recitasse me, ut mihi ipse dixisti, quid recitas-
2 sem, simul audisse credebam. Praeterea veritus sum,
ne vos festis diebus confunderem, si in memoriam
gravissimi luctus reduxissem. Nunc quoque paulisper
haesitavi, id solum, quod recitavi, mitterem exigentibus
vobis an adicerem, quae in aliud volumen cogito re-
3 servare. Neque enim adfectibus meis uno libello ca-
rissimam mihi et sanctissimam memoriam prosequi
satis est, cuius famae latius consuletur, si dispensata
4 et digesta fuerit. Verum haesitanti mihi, omnia, quae
iam composui, vobis exhiberem an adhuc aliqua differ-
rem, simplicius et amicius visum est omnia, praecipue
cum adfirmetis intra vos futura, donec placeat emittere.
5 Quod superest, rogo, ut pari simplicitate, si qua exi-
stimabitis addenda, commutanda, omittenda, indicetis
6 mihi. Difficile est hucusque intendere animum in do-
lore; difficile, sed tamen, ut scalptorem, ut pictorem,
qui filii vestri imaginem faceret, admoneretis, quid
exprimere, quid emendare deberet, ita me quoque for-
mate, regite, qui non fragilem et caducam, sed immor-
talem, ut vos putatis, effigiem conor efficere; quae
hoc diuturnior erit, quo verior, melior, absolutior
fuerit. Valete.

XI.

C. PLINIUS IULIO GENITORI SUO S.

1 Est omnino Artemidori nostri tam benigna natura,
ut officia amicorum in maius extollat. Inde etiam
meum meritum ut vera ita supra meritum praedica-
2 tione circumfert. Equidem, cum essent philosophi ab
urbe summoti, fui apud illum in suburbano et, quo
notabilius, hoc est periculosius, esset, fui praetor. Pe-
cuniam etiam, qua tunc illi ampliore opus erat, ut
aes alienum exsolveret contractum ex pulcherrimis
causis, mussantibus magnis quibusdam et locupletibus
3 amicis mutuatus ipse gratuitam dedi. Atque haec feci,

cum septem amicis meis aut occisis aut relegatis, oc-
cisis Senecione, Rustico, Helvidio, relegatis Maurico,
Gratilla, Arria, Fannia, tot circa me iactis fulminibus
quasi ambustus mihi quoque inpendere idem exitium
certis quibusdam notis augurarer. Non ideo tamen 4
eximiam gloriam meruisse me, ut ille praedicat, credo,
sed tantum effugisse flagitium. Nam et C. Musonium, 5
socerum eius, quantum licitum est per aetatem, cum
admiratione dilexi et Artemidorum ipsum iam tum,
cum in Syria tribunus militarem, arta familiaritate
complexus sum idque primum non nullius indolis dedi
specimen, quod virum aut sapientem aut proximum
simillimumque sapienti intellegere sum visus. Nam 6
ex omnibus, qui nunc se philosophos vocant, vix unum
aut alterum invenies tanta sinceritate, tanta veritate.
Mitto, qua patientia corporis hiemes iuxta et aestates
ferat, ut nullis laboribus cedat, ut nihil in cibo, in
potu voluptatibus tribuat, ut oculos animumque con-
tineat. Sunt haec magna, sed in alio, in hoc vero 7
minima, si ceteris virtutibus comparentur, quibus me-
ruit, ut a C. Musonio ex omnibus omnium ordinum
adsectatoribus gener adsumeretur. Quae mihi recor- 8
danti est quidem iucundum, quod me cum apud alios
tum apud te tantis laudibus cumulat, vereor tamen,
ne modum excedat, quem benignitas eius (illuc enim,
unde coepi, revertor) non solet tenere. Nam in hoc 9
uno interdum vir alioqui prudentissimus honesto qui-
dem, sed tamen errore versatur, quod pluris amicos
suos, quam sunt, arbitratur. Vale.

XII.

C. PLINIUS CATILIO SEVERO SUO S.

Veniam ad cenam, sed iam nunc paciscor, sit ex- 1
pedita, sit parca, Socraticis tantum sermonibus abundet,
in his quoque teneat modum. Erunt officia antelu- 2
cana, in quae incidere inpune ne Catoni quidem licuit,

26 *non solet Fpra, K.I,* solet non MVDς, K.II.

quem tamen C. Caesar ita reprehendit, ut laudet.
3 Describit enim eos, quibus obvius fuerit, cum caput
ebrii retexissent, erubuisse; deinde adicit: 'Putares non
ab illis Catonem, sed illos a Catone deprehensos.' Po-
tuitne plus auctoritatis tribui Catoni, quam si ebrius
4 quoque tam venerabilis erat? Nostrae tamen cenae ut
apparatus et inpendii sic temporis modus constet.
Neque enim ii sumus, quos vituperare ne inimici
quidem possint, nisi ut simul laudent. Vale.

XIII.

C. PLINIUS VOCONIO ROMANO SUO S.

1 Librum, quo nuper optimo principi consul gratias
2 egi, misi exigenti tibi missurus, etsi non exegisses. In
hoc consideres velim ut pulchritudinem materiae ita
difficultatem. In ceteris enim lectorem novitas ipsa
intentum habet, in hac nota, vulgata, dicta sunt omnia;
quo fit, ut quasi otiosus securusque lector tantum
elocutioni vacet, in qua satisfacere difficilius est, cum
3 sola aestimatur. Atque utinam ordo saltem et trans-
itus et figurae simul spectarentur! Nam invenire prae-
clare, enuntiare magnifice interdum etiam barbari so-
lent, disponere apte, figurare varie nisi eruditis nega-
4 tum est. Nec vero adfectanda sunt semper elata et
excelsa. Nam, ut in pictura lumen non alia res magis
quam umbra commendat, ita orationem tam summit-
5 tere quam attollere decet. Sed quid ego haec doctis-
simo viro? quin potius illud: adnota, quae putaveris
corrigenda. Ita enim magis credam cetera tibi placere,
si quaedam displicuisse cognovero. Vale.

XIV.

C. PLINIUS ACILIO SUO S.

1 Rem atrocem nec tantum epistula dignam Larcius
Macedo, vir praetorius, a servis suis passus est, super-

---

2 fuerit *FDRicc.ςa, K.II,* fuerat *MVr, K.I,* fuit *p.*
32 Larcius *Momms. ind. p. 416,* Largius *vulg.*

bus alioqui dominus et saevus, et qui servisse patrem
suum parum, immo nimium meminisset. Lavabatur 2
in villa Formiana. Repente eum servi circumsistunt;
alius fauces invadit, alius os verberat, alius pectus et
ventrem atque etiam, foedum dictu, verenda contundit;
et, cum exanimem putarent, abiciunt in fervens pa-
vimentum, ut experirentur, an viveret. Ille, sive quia
non sentiebat, sive quia se non sentire simulabat, im-
mobilis et extentus fidem peractae mortis implevit.
Tum demum quasi aestu solutus effertur; excipiunt 3
servi fideliores, concubinae cum ululatu et clamore
concurrunt. Ita et vocibus excitatus et recreatus loci
frigore sublatis oculis agitatoque corpore vivere se (et
iam tutum erat) confitetur. Diffugiunt servi; quorum 4
magna pars conprehensa est, ceteri requiruntur. Ipse
paucis diebus aegre focilatus non sine ultionis solacio
decessit ita vivus vindicatus, ut occisi solent. Vides, 5
quot periculis, quot contumeliis, quot ludibriis simus
obnoxii; nec est, quod quisquam possit esse securus,
quia sit remissus et mitis; non enim iudicio domini,
sed scelere perimuntur. Verum haec hactenus.

Quid praeterea novi? quid? nihil; alioqui subiun- 6
gerem; nam et charta adhuc superest, et dies feriatus
patitur plura contexi. Addam, quod opportune de eo-
dem Macedone succurrit. Cum in publico Romae la-
varetur, notabilis atque etiam, ut exitus docuit, ominosa
res accidit. Eques Romanus a servo eius, ut transitum 7
daret, manu leviter admonitus convertit se nec servum,
a quo erat tactus, sed ipsum Macedonem tam graviter
palma percussit, ut paene concideret. Ita balineum 8
illi quasi per gradus quosdam primum contumeliae
locus, deinde exitii fuit. Vale.

XV.

C. PLINIUS SILIO PROCULO SUO S.

Petis, ut libellos tuos in secessu legam, examinem, 1
an editione sint digni, adhibes preces, adlegas exem-

plum; rogas enim, ut aliquid subsicivi temporis studiis meis subtraham, inpertiam tuis, adicis M. Tullium mira
2 benignitate poëtarum ingenia fovisse. Sed ego nec rogandus sum nec hortandus; nam et poëticen ipsam religiosissime veneror et te validissime diligo. Faciam ergo, quod desideras, tam diligenter quam libenter.
3 Videor autem iam nunc posse rescribere esse opus pulchrum nec supprimendum, quantum aestimare licuit ex his, quae me praesente recitasti, si modo mihi non inposuit recitatio tua; legis enim suavissime et peritissime. Confido tamen me non sic auribus duci, ut omnes aculei iudicii mei illarum delinimentis refrin-
4 gantur; hebetentur fortasse et paulum retundantur,
5 evelli quidem extorquerique non possunt. Igitur non temere iam nunc de universitate pronuntio, de partibus experiar legendo. Vale.

XVI.

C PLINIUS NEPOTI SUO S.

1 Adnotasse videor facta dictaque virorum femina-
2 rumque alia clariora esse, alia maiora. Confirmata est opinio mea hesterno Fanniae sermone. Neptis haec Arriae illius, quae marito et solacium mortis et exemplum fuit. Multa referebat aviae suae non minora hoc, sed obscuriora; quae tibi existimo tam mirabilia
3 legenti fore, quam mihi audienti fuerunt. Aegrotabat Caecina Paetus, maritus eius, aegrotabat et filius, uterque mortifere, ut videbatur. Filius decessit eximia pulchritudine, pari verecundia et parentibus non minus
4 ob alia carus, quam quod filius erat. Huic illa ita funus paravit, ita duxit exequias, ut ignoraret maritus; quin immo, quotiens cubiculum eius intraret, vivere filium atque etiam commodiorem esse simulabat ac

---

5 valdiss. *Fa* (valed. *M*), *IV 4. 1 MVD, corr. F, VI 8. 9 Ma, IX 35. 1 nullus.* 9 his *MVFpr, K. I,* iis *K. II.*
13 paulum *MVDx K., disp. II 19,* paululum *Fpra, Otto 299; cf. VII 27. 9.*

persaepe interroganti, quid ageret puer, respondebat:
'Bene quievit, libenter cibum sumpsit'; deinde, cum 5
diu cohibitae lacrimae vincerent prorumperentque,
egrediebatur; tunc se dolori dabat; satiata siccis oculis
composito vultu redibat, tamquam orbitatem foris re-
liquisset. Praeclarum quidem illud eiusdem, ferrum 6
stringere, perfodere pectus, extrahere pugionem, por-
rigere marito, addere vocem immortalem ac paene di-
vinam: 'Paete, non dolet'; sed tamen ista facienti,
ista dicenti gloria et aeternitas ante oculos erant; quo
maius est sine praemio aeternitatis, sine praemio gloriae
abdere lacrimas, operire luctum amissoque filio matrem
adhuc agere. Scribonianus arma in Illyrico contra 7
Claudium moverat; fuerat Paetus in partibus, occiso
Scriboniano Romam trahebatur. Erat ascensurus na- 8
vem. Arria milites orabat, ut simul inponeretur.
'Nempe enim' inquit 'daturi estis consulari viro ser-
vulos aliquos, quorum e manu cibum capiat, a quibus
vestiatur, a quibus calcietur; omnia sola praestabo.'
Non impetravit; conduxit piscatoriam naviculam ingens- 9
que navigium minimo secuta est. Eadem apud Clau-
dium uxori Scriboniani, cum illa profiteretur indicium,
'Ego' inquit 'te audiam, cuius in gremio Scribonianus
occisus est, et vivis?' Ex quo manifestum est ei con-
silium pulcherrimae mortis non subitum fuisse. Quin 10
etiam, cum Thrasea, gener eius, deprecaretur, ne mori
pergeret, interque alia dixisset: 'Vis ergo filiam tuam,
si mihi pereundum fuerit, mori mecum?', respondit:
'Si tam diu tantaque concordia vixerit tecum quam
ego cum Paeto, volo.' Auxerat hoc responso curam 11
suorum, attentius custodiebatur. Sensit et 'Nihil agi-
tis' inquit; 'potestis enim efficere, ut male moriar, ne
moriar, non potestis.' Dum haec dicit, exiluit cathedra 12

---

14 et *ante* occiso *MVD, K.*, *om. FRicc.pra.* 20 navic. *MFDpra*, naucul. *K. ex V*, *V 6.37 ex MD*, *IX 7.4 ex M*, *X 17.2* navic. *omnes.* 32 ne *Fpra*, *Otto 292*, ut non *MVD, K.*

adversoque parieti caput ingenti impetu impegit et
corruit. Focilata 'Dixeram' inquit 'vobis inventuram
me quamlibet duram ad mortem viam, si vos facilem
13 negassetis.' Videnturne haec tibi maiora illo 'Paete, non
dolet', ad quod per haec perventum est? cum interim
illud quidem ingens fama, haec nulla circumfert. Unde
colligitur, quod initio dixi, alia esse clariora, alia maiora.
Vale.

XVII.

C. PLINIUS IULIO SERVIANO SUO S.

1 Rectene omnia, quod iam pridem epistulae tuae
cessant? an omnia recte, sed occupatus es tu? an tu
non occupatus, sed occasio scribendi vel rara vel nulla?
2 Exime hunc mihi scrupulum, cui par esse non possum,
exime autem vel data opera tabellario misso. Ego viati-
cum, ego etiam praemium dabo, nuntiet mihi modo, quod
3 opto. Ipse valeo, si valere est suspensum et anxium
vivere expectantem in horas timentemque pro capite
amicissimo, quidquid accidere homini potest. Vale.

XVIII.

C. PLINIUS VIBIO SEVERO SUO S.

1 Officium consulatus iniunxit mihi, ut rei publicae
nomine principi gratias agerem. Quod ego in senatu
cum ad rationem et loci et temporis ex more fecissem,
bono civi convenientissimum credidi eadem illa spa-
2 tiosius et uberius volumine amplecti, primum ut im-
peratori nostro virtutes suae veris laudibus commen-
darentur, deinde ut futuri principes non quasi a magistro,
sed tamen sub exemplo praemonerentur, qua potissimum
3 via possent ad eandem gloriam niti. Nam praecipere,
qualis esse debeat princeps, pulchrum quidem, sed
onerosum ac prope superbum est, laudare vero opti-
mum principem ac per hoc posteris velut e specula
lumen, quod sequantur, ostendere idem utilitatis habet,

---

16 mihi *om. FDpςa.* 21 VIBIO *Momms. ind. nom. p. 429,* CURIO *Fpr, K.,* '*Ricc. in indice* Vivium Severum *vocat*'.

adrogantiae nihil. Cepi autem non mediocrem volu- 4
ptatem, quod, hunc librum cum amicis recitare volu-
issem, non per codicillos, non per libellos, sed 'si
commodum' et 'si valde vacaret', admoniti (numquam
porro aut valde vacat Romae, aut commodum est au-
dire recitantem), foedissimis insuper tempestatibus per
biduum convenerunt, cumque modestia mea finem re-
citationi facere voluisset, ut adicerem tertium diem,
exegerunt. Mihi hunc honorem habitum putem an 5
studiis? studiis malo, quae prope extincta refoventur.
At cui materiae hanc sedulitatem praestiterunt? nempe 6
quam in senatu quoque, ubi perpeti necesse erat, gra-
vari tamen vel puncto temporis solebamus, eandem
nunc, et qui recitare et qui audire triduo velint, in-
veniuntur, non quia eloquentius quam prius, sed quia
liberius ideoque etiam libentius scribitur. Accedet 7
ergo hoc quoque laudibus principis nostri, quod res
antea tam invisa quam falsa nunc ut vera ita amabilis
facta est. Sed ego cum studium audientium tum iudi- 8
cium mire probavi; animadverti enim severissima quae-
que vel maxime satisfacere. Memini quidem me non 9
multis recitasse, quod omnibus scripsi, nihilo minus
tamen, tamquam sit eadem omnium futura sententia,
hac severitate aurium laetor ac, sicut olim theatra
male musicos canere docuerunt, ita nunc in spem ad-
ducor posse fieri, ut eadem theatra bene canere mu-
sicos doceant. Omnes enim, qui placendi causa scribunt, 10
qualia placere viderint, scribent. Ac mihi quidem con-
fido in hoc genere materiae laetioris stili constare
rationem, cum ea potius, quae pressius et adstrictius,
quam illa, quae hilarius et quasi exultantius scripsi,
possint videri accersita et inducta. Non ideo tamen
segnius precor, ut quandoque veniat dies (utinamque
iam venerit!), quo austeris illis severisque dulcia haec
blandaque vel iusta possessione decedant.

---

32 accers. *MFpra, K.I,* arcess. *D, KII*; *ad* p.13.18.

11 Habes acta mea tridui; quibus cognitis volui tan-
tum te voluptatis absentem et studiorum nomine et
meo capere, quantum praesens percipere potuisses. Vale.

XIX.

C. PLINIUS CALVISIO RUFO SUO S.

1 Adsumo te in consilium rei familiaris, ut soleo.
Praedia agris meis vicina atque etiam inserta venalia
sunt. In his me multa sollicitant, aliqua nec minora
2 deterrent. Sollicitat primum ipsa pulchritudo iungendi,
deinde quod non minus utile quam voluptuosum posse
utraque eadem opera, eodem viatico invisere, sub eodem
procuratore ac paene isdem actoribus habere, unam
3 villam colere et ornare, alteram tantum tueri. Inest
huic computationi sumptus supellectilis, sumptus atri-
ensium, topiariorum, fabrorum atque etiam venatorii
instrumenti; quae plurimum refert unum in locum
4 conferas an in diversa dispergas. Contra vereor, ne
sit incautum rem tam magnam isdem tempestatibus,
isdem casibus subdere; tutius videtur incerta fortunae
possessionum varietatibus experiri. Habet etiam mul-
tum iucunditatis soli caelique mutatio ipsaque illa pe-
5 regrinatio inter sua. Iam, quod deliberationis nostrae
caput est, agri sunt fertiles, pingues, aquosi, constant
campis, vineis, silvis, quae materiam et ex ea reditum
6 sicut modicum ita statum praestant. Sed haec felicitas
terrae inbecillis cultoribus fatigatur. Nam possessor
prior saepius vendidit pignora et, dum reliqua colono-
rum minuit ad tempus, vires in posterum exhausit,
7 quarum defectione rursus reliqua creverunt. Sunt
ergo instruendi complures frugi mancipes; nam nec
ipse usquam vinctos habeo nec ibi quisquam. Superest,
ut scias, quanti videantur posse emi. Sestertio tricies,
non quia non aliquando quinquagies fuerint, verum et
hac paenuria colonorum et communi temporis iniqui-

---

30 compl. fr. mancipes Catan., eo pluris, quod. fr. man-*cipiis K., eo plures Fpa.*

tate ut reditus agrorum sic etiam pretium retro abiit.
Quaeris, an hoc ipsum tricies facile colligere possimus. 8
Sum quidem prope totus in praediis, aliquid tamen
fenero, nec molestum erit mutuari; accipiam a socru,
cuius arca non secus ac mea utor. Proinde hoc te non 9
moveat, si cetera non refragantur, quae velim quam
diligentissime examines. Nam cum in omnibus rebus
tum in disponendis facultatibus plurimum tibi et usus
et providentiae superest. Vale.

XX.

C. PLINIUS MESSIO MAXIMO SUO S.

Meministine te saepe legisse, quantas contentiones 1
excitarit lex tabellaria, quantumque ipsi latori vel
gloriae vel reprehensionis attulerit? At nunc in senatu 2
sine ulla dissensione hoc idem ut optimum placuit;
omnes comitiorum die tabellas postulaverunt. Exces- 3
seramus sane manifestis illis apertisque suffragiis li-
centiam contionum. Non tempus loquendi, non tacendi
modestia, non denique sedendi dignitas custodiebatur.
Magni undique dissonique clamores, procurrebant omnes 4
cum suis candidatis, multa agmina in medio multique
circuli et indecora confusio; adeo desciveramus a con-
suetudine parentum, apud quos omnia disposita, mo-
derata, tranquilla maiestatem loci pudoremque retine-
bant. Supersunt senes, ex quibus audire soleo hunc 5
ordinem comitiorum: citato nomine candidati silentium
summum; dicebat ipse pro se, explicabat vitam suam,
testes et laudatores dabat vel eum, sub quo militave-
rat, vel eum, cui quaestor fuerat, vel utrumque, si
poterat, addebat quosdam ex suffragatoribus; illi gra-
viter et paucis loquebantur. Plus hoc quam preces 6
proderat. Non numquam candidatus aut natales com-
petitoris aut annos aut etiam mores arguebat. Audie-
bat senatus gravitate censoria. Ita saepius digni quam
gratiosi praevalebant. Quae nunc inmodico favore cor- 7
rupta ad tacita suffragia quasi ad remedium decucur-

rerunt; quod interim plane remedium fuit; erat enim
8 novum et subitum. Sed vereor, ne procedente tempore
ex ipso remedio vitia nascantur. Est enim periculum,
ne tacitis suffragiis inpudentia inrepat. Nam quoto
cuique eadem honestatis cura secreto quae palam?
9 Multi famam, conscientiam pauci verentur. Sed nimis
cito de futuris; interim beneficio tabellarum habebimus
magistratus, qui maxime fieri debuerunt. Nam ut in
reciperatoriis iudiciis sic nos in his comitiis quasi re-
pente adprehensi sinceri iudices fuimus.
10 Haec tibi scripsi, primum ut aliquid novi scriberem,
deinde ut non numquam de re publica loquerer, cuius
materiae nobis quanto rarior quam veteribus occasio
11 tanto minus omittenda est. Et hercule quousque illa
vulgaria 'Quid agis? ecquid commode vales?' Habeant
nostrae quoque litterae aliquid non humile nec sordi-
12 dum nec privatis rebus inclusum. Sunt quidem cuncta
sub unius arbitrio, qui pro utilitate communi solus
omnium curas laboresque suscepit; quidam tamen sa-
lubri temperamento ad nos quoque velut rivi ex illo
benignissimo fonte decurrunt, quos et haurire ipsi et ab-
sentibus amicis quasi ministrare epistulis possumus. Vale.

XXI.

C. PLINIUS CORNELIO PRISCO SUO S.

1 Audio Valerium Martialem decessisse et moleste
fero. Erat homo ingeniosus, acutus, acer, et qui plu-
rimum in scribendo et salis haberet et fellis nec can-
2 doris minus. Prosecutus eram viatico secedentem;
dederam hoc amicitiae, dederam etiam versiculis, quos
3 de me composuit. Fuit moris antiquis eos, qui vel
singulorum laudes vel urbium scripserant, aut hono-
ribus aut pecunia ornare; nostris vero temporibus ut
alia speciosa et egregia ita hoc in primis exolevit.

---

30 antiquis Fr ς, Otto 299, antiqui *K. Cf. II 19. 8, VII 27. 14, VIII 19. 2, pan. 13. 3, 56. 4, 82. 5.*

Nam, postquam desiimus facere laudanda, laudari quo-
que ineptum putamus. Quaeris, qui sint versiculi, qui- 4
bus gratiam rettuli. Remitterem te ad ipsum volumen,
nisi quosdam tenerem; tu, si placuerint hi, ceteros in
libro requires. Adloquitur Musam, mandat, ut domum 5
meam Esquiliis quaerat, adeat reverenter:

Sed ne tempore non tuo disertam
pulses ebria ianuam, videto.
Totos dat tetricae dies Minervae,
dum centum studet auribus virorum
hoc, quod saecula posterique possint
Arpinis quoque comparare chartis.
Seras tutior ibis ad lucernas;
haec hora est tua, cum furit Lyaeus,
cum regnat rosa, cum madent capilli.
Tunc me vel rigidi legant Catones.

Meritone eum, qui haec de me scripsit, et tunc dimisi 6
amicissime et nunc ut amicissimum defunctum esse doleo? Dedit enim mihi, quantum maximum potuit, daturus amplius, si potuisset. Tametsi quid homini potest dari maius quam gloria et laus et aeternitas? At non erunt aeterna, quae scripsit. Non erunt fortasse, ille tamen scripsit, tamquam essent futura. Vale.

C. PLINI CAECILI SECUNDI
EPISTULARUM
LIBER QUARTUS.

I.

C. PLINIUS FABATO PROSOCERO SUO S.

Cupis post longum tempus neptem tuam meque 1
una videre. Gratum est utrique nostrum, quod cupis,
mutuo mehercule. Nam invicem nos incredibili quo- 2

1 *desiimus Fpra, K.II,* desimus MVD, K.I. Cf. p. 46.6.

dam desiderio vestri tenemur, quod non ultra differe-
mus; atque adeo iam sarcinulas alligamus festinaturi,
3 quantum itineris ratio permiserit. Erit una, sed bre-
vis mora; deflectemus in Tuscos, non ut agros remque
familiarem oculis subiciamus (id enim postponi potest),
4 sed ut fungamur necessario officio. Oppidum est prae-
diis nostris vicinum (nomen Tiferni Tiberini), quod me
paene adhuc puerum patronum cooptavit tanto maiore
studio quanto minore iudicio. Adventus meos celebrat,
5 profectionibus angitur, honoribus gaudet. In hoc ego,
ut referrem gratiam (nam vinci in amore turpissimum
est), templum pecunia mea extruxi, cuius dedicationem,
cum sit paratum, differre longius inreligiosum est.
6 Erimus ergo ibi dedicationis die, quem epulo celebrare
constitui. Subsistemus fortasse et sequenti, sed tanto
7 magis viam ipsam corripiemus. Contingat modo te
filiamque tuam fortes invenire! nam hilares certum
est, si nos incolumes receperitis. Vale.

II.

C. PLINIUS ATTIO CLEMENTI SUO S.

1 Regulus filium amisit hoc uno malo indignus, quod
nescio an malum putet. Erat puer acris ingenii, sed
ambigui, qui tamen posset recta sectari, si patrem non
2 referret. Hunc Regulus emancipavit, ut heres matris
existeret; mancipatum (ita vulgo ex moribus hominis
loquebantur) foeda et insolita parentibus indulgentiae
simulatione captabat. Incredibile, sed Regulum cogita.
3 Amissum tamen luget insane. Habebat puer mannulos
multos et iunctos et solutos, habebat canes maiores
minoresque, habebat luscinias, psittacos, merulas; omnes
4 Regulus circa rogum trucidavit. Nec dolor erat ille,
sed ostentatio doloris. Convenitur ad eum mira cele-
britate. Cuncti detestantur, oderunt et, quasi probent,

---

17 nam hil. certum est *Fpra, Otto 299,* nam contingent hil. *MVD, K. (disp. I 9),* nam hil. cont. *Stangl 662.*

quasi diligant, cursant, frequentant, utque breviter,
quod sentio, enuntiem, in Regulo demerendo Regulum
imitantur. Tenet se trans Tiberim in hortis, in quibus 5
latissimum solum porticibus inmensis, ripam statuis
suis occupavit, ut est in summa avaritia sumptuosus,
in summa infamia gloriosus. Vexat ergo civitatem 6
insaluberrimo tempore et, quod vexat, solacium putat.
Dicit se velle ducere uxorem, hoc quoque sicut alia
perverse. Audies brevi nuptias lugentis, nuptias senis; 7
quorum alterum immaturum, alterum serum est. Unde
hoc augurer, quaeris. Non quia adfirmat ipse, quo 8
mendacius nihil est, sed quia certum est Regulum esse
facturum, quidquid fieri non oportet. Vale.

III.

C. PLINIUS ARRIO ANTONINO SUO S.

Quod semel atque iterum consul fuisti similis an- 1
tiquis, quod proconsul Asiae, qualis ante te, qualis
post te vix unus aut alter (non sinit enim me vere-
cundia tua dicere nemo), quod sanctitate, quod aucto-
ritate, aetate quoque princeps civitatis, est quidem
venerabile et pulchrum; ego tamen te vel magis in
remissionibus miror. Nam severitatem istam pari iu- 2
cunditate condire summaeque gravitati tantum comitatis
adiungere non minus difficile quam magnum est. Id
tu cum incredibili quadam suavitate sermonum tum
vel praecipue stilo adsequeris. Nam et loquenti tibi 3
illa Homerici senis mella profluere et, quae scribis,
complere apes floribus et innectere videntur. Ita certe
sum adfectus ipse, cum Graeca epigrammata tua, cum
mimiambos proxime legerem. Quantum ibi huma- 4
nitatis, venustatis, quam dulcia illa, quam antiqua,
quam arguta, quam recta! Callimachum me vel He-
roden, vel si quid his melius, tenere credebam; quorum

---

15 ARRIO *Ricc., K. I, om. rell.* 30 mimiambos *D, Skutsch Herm. 1892. 317 sq.,* iambos *vulg.* 31 antiqua *F Ricc. a, Otto 299,* amantia *M V D p ς, K. (disp. I 9).*

5 tamen neuter utrumque aut absolvit aut attigit. Hominemne Romanum tam Graece loqui? Non medius fidius ipsas Athenas tam Atticas dixerim. Quid multa? invideo Graecis, quod illorum lingua scribere maluisti. Neque enim coniectura eget, quid sermone patrio exprimere possis, cum hoc insiticio et inducto tam praeclara opera perfeceris. Vale.

IV.

C. PLINIUS SOSIO SENECIONI SUO S.

1 Varisidium Nepotem validissime diligo, virum in-
dustrium, rectum, disertum, quod apud me vel poten-
tissimum est. Idem C. Calvisium, contubernalem meum,
amicum tuum, arta propinquitate conplectitur; est enim
2 filius sororis. Hunc rogo semestri tribunatu splendi-
diorem et sibi et avunculo suo facias. Obligabis me,
obligabis Calvisium nostrum, obligabis ipsum, non mi-
3 nus idoneum debitorem, quam nos putas. Multa bene-
ficia in multos contulisti; ausim contendere nullum te
melius, aeque bene unum aut alterum conlocasse. Vale.

V.

C. PLINIUS IULIO SPARSO SUO S.

1 Aeschinen aiunt petentibus Rhodiis legisse orationem
suam, deinde Demosthenis, summis utramque clamori-
2 bus. Quod tantorum virorum contigisse scriptis non
miror, cum orationem meam proxime doctissimi ho-
mines hoc studio, hoc adsensu, hoc etiam labore per
biduum audierint, quamvis intentionem eorum nulla
hinc et inde collatio, nullum quasi certamen accenderet.
3 Nam Rhodii cum ipsis orationum virtutibus tum etiam
comparationis aculeis excitabantur, nostra oratio sine
aemulationis gratia probabatur. An merito, scies, cum
legeris librum, cuius amplitudo non sinit me longiore

---

21 IULIO *add. Ricc. (Havet p. 254), om. rell.* 24 cont. scriptis *Fpra, Stangl 662,* scr. cont. *MVDς, K.*

epistula praeloqui. Oportet enim nos in hac certe, in 4
qua possumus, breves esse, quo sit excusatius, quod
librum ipsum, non tamen ultra causae amplitudinem
extendimus. Vale.

VI.

C. PLINIUS IULIO NASONI SUO S.

Tusci grandine excussi, in regione Transpadana 1
summa abundantia, sed par vilitas nuntiatur; solum
mihi Laurentinum meum in reditu. Nihil quidem ibi 2
possideo praeter tectum et hortum statimque harenas,
solum tamen mihi in reditu. Ibi enim plurimum
scribo nec agrum, quem non habeo, sed ipsum me
studiis excolo; ac iam possum tibi ut aliis in locis
horreum plenum sic ibi scrinium ostendere. Igitur tu 3
quoque, si certa et fructuosa praedia concupiscis, ali-
quid in hoc litore para. Vale.

VII.

C. PLINIUS CATIO LEPIDO SUO S.

Saepe tibi dico inesse vim Regulo. Mirum est, 1
quam efficiat, in quod incubuit. Placuit ei lugere
filium; luget ut nemo; placuit statuas eius et imagines
quam plurimas facere; hoc omnibus officinis agit, illum
coloribus, illum cera, illum aere, illum argento, illum
auro, ebore, marmore effingit. Ipse vero nuper adhi- 2
bito ingenti auditorio librum de vita eius recitavit, de
vita pueri, recitavit tamen; eundem librum in exem-
plaria mille transscriptum per totam Italiam provin-
ciasque dimisit. Scripsit publice, ut a decurionibus
eligeretur vocalissimus aliquis ex ipsis, qui legeret eum
populo. Factum est. Hanc ille vim, seu quo alio no- 3
mine vocanda est intentio, quidquid velis, obtinendi,
si ad potiora vertisset, quantum boni efficere potuisset!

---

26 librum *F* (*hic om.* in) *pa, Otto 299, Stangl 672, om. MVD, K.* 31 opt. *MVFD, K.I.*

Quamquam minor vis bonis quam malis inest, ac, sicut 'ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει', ita recta ingenia debilitat verecundia, perversa confir-
4 mat audacia. Exemplo est Regulus. Inbecillum latus, os confusum, haesitans lingua, tardissima inventio, memoria nulla, nihil denique praeter ingenium insanum, et tamen eo inpudentia ipsoque illo furore pervenit,
5 ut a plurimis orator habeatur. Itaque Herennius Senecio mirifice Catonis illud de oratore in hunc e contrario vertit: 'Orator est vir malus dicendi imperitus.' Non mehercule Cato ipse tam bene verum
6 oratorem quam hic Regulum expressit. Habesne, quo tali epistulae parem gratiam referas? Habes, si scripseris, num aliquis in municipio vestro ex sodalibus meis, num etiam ipse tu hunc luctuosum Reguli librum ut circulator in foro legeris, 'ἐπάρας' scilicet, ut ait Demosthenes, 'τὴν φωνὴν καὶ γεγηθὼς καὶ λα-
7 ρυγγίζων'. Est enim tam ineptus, ut risum magis possit exprimere quam gemitum; credas non de puero scriptum, sed a puero. Vale.

VIII.

C. PLINIUS MATURO ARRIANO SUO S.

1 Gratularis mihi, quod acceperim auguratum. Iure gratularis, primum quod gravissimi principis iudicium in minoribus etiam rebus consequi pulchrum est, deinde quod sacerdotium ipsum cum priscum et religiosum tum hoc quoque sacrum plane et insigne est, quod
2 non adimitur viventi. Nam cetera quamquam dignitate propemodum paria ut tribuuntur sic auferuntur, in hoc
3 fortunae hactenus licet, ut dari possit. Mihi vero illud etiam gratulatione dignum videtur, quod successi Iulio Frontino, principi viro, qui me nominationis die per hos continuos annos inter sacerdotes nominabat, tam-

---

2 *Thuc. II 40. 3.* 8 a plurimis *Fpr (hi om.* a*) Catan. a, Otto 299, om. MVD, K.* 17 *Dem. cor. 291.* 28 cetera *Fa, Otto 299,* alia *MVDpr, K.* 33 sacerdotis *MV, K.I.*

quam in locum suum cooptaret; quod nunc eventus
ita conprobavit, ut non furtuitum videretur. Te quidem, 4
ut scribis, ob hoc maxime delectat auguratus meus,
quod M. Tullius augur fuit. Laetaris enim, quod ho-
noribus eius insistam, quem aemulari in studiis cupio.
Sed utinam, ut sacerdotium idem, ut consulatum multo 5
etiam iuvenior quam ille sum consecutus, ita senex
saltem ingenium eius aliqua ex parte adsequi possim!
Sed nimirum, quae sunt in manu hominum, et mihi 6
et multis contigerunt, illud vero ut apisci arduum sic
etiam sperare nimium est, quod dari non nisi a dis
potest. Vale.

IX.

C. PLINIUS CORNELIO URSO SUO S.

Causam per hos dies dixit Iulius Bassus, homo la- 1
boriosus et adversis suis clarus. Accusatus est sub
Vespasiano a privatis duobus, ad senatum remissus diu
pependit, tandem absolutus vindicatusque. Titum ti- 2
muit ut Domitiani amicus, a Domitiano relegatus est;
revocatus a Nerva sortitusque Bithyniam rediit reus
accusatus non minus acriter quam fideliter defensus.
Varias sententias habuit, plures tamen quasi mitiores.
Egit contra eum Pomponius Rufus, vir paratus et ve- 3
hemens; Rufo successit Theophanes, unus ex legatis,
fax accusationis et origo. Respondi ego. Nam mihi 4
Bassus iniunxerat, ut totius defensionis fundamenta
iacerem, dicerem de ornamentis suis, quae illi et ex
generis claritate et ex periculis ipsis magna erant,
dicerem de conspiratione delatorum, quam in quaestu 5
habebant, dicerem causas, quibus factiosissimum quem-
que ut illum ipsum Theophanen offendisset. Eundem
me voluerat occurrere crimini, quo maxime premebatur.
In aliis enim quamvis auditu gravioribus non absolu-
tionem modo, verum etiam laudem merebatur, hoc 6

---

5 in *Fpra, om. rell., K.* 8 possim *FDpa, K.II,* possem *MVς, K.I.*

illum onerabat, quod homo simplex et incautus quae-
dam a provincialibus ut amicus acceperat. Nam fuerat
in eadem provincia quaestor. Haec accusatores furta
ac rapinas, ipse munera vocabat; sed lex munera quo-
7 que accipi vetat. Hic ego quid agerem, quod iter
defensionis ingrederer? Negarem? verebar, ne plane
furtum videretur, quod confiteri timerem. Praeterea
rem manifestam infitiari augentis erat crimen, non di-
luentis, praesertim cum reus ipse nihil integrum advo-
catis reliquisset. Multis enim atque etiam principi
dixerat sola se munuscula dumtaxat natali suo aut
8 Saturnalibus accepisse et plerisque misisse. Veniam
ergo peterem? iugulassem reum, quem ita deliquisse
concederem, ut servari nisi venia non posset. Tam-
quam recte factum tuerer? non illi profuissem, sed ipse
9 inpudens extitissem. In hac difficultate placuit medium
quiddam tenere; videor tenuisse. Actionem meam, ut
proelia solet, nox diremit. Egeram horis tribus et
dimidia, supererat sesquihora. Nam, cum e lege ac-
cusator sex horas, novem reus accepisset, ita diviserat
tempora reus inter me et eum, qui dicturus post erat,
10 ut ego quinque horis, ille reliquis uteretur. Mihi suc-
cessus actionis silentium finemque suadebat. Temera-
rium est enim secundis non esse contentum. Ad hoc
verebar, ne me corporis vires iterato labore desererent,
11 quem difficilius est repetere quam iungere. Erat etiam
periculum, ne reliqua actio mea et frigus ut deposita
et taedium ut resumpta pateretur. Ut enim faces ignem
adsidua concussione custodiunt, dimissum aegerrime
reparant, sic et dicentis calor et audientis intentio con-
tinuatione servatur, intercapedine et quasi remissione
12 languescit. Sed Bassus multis precibus, paene etiam
lacrimis obsecrabat, implerem meum tempus. Parui
utilitatemque eius praetuli meae. Bene cessit; inveni

---

4 ac *Da, K.II,* et *M Vpr, K.I,* aut *F. Ad p. 49. 23.*
13 iugularem *F Ricc. pra, Otto 299,* iugulasset *D.* 25 defi-
cerent *Dpr.*

ita erectos animos senatus, ita recentes, ut priore
actione incitati magis quam satiati viderentur. Succes- 13
sit mihi Lucceius Albinus tam apte, ut orationes nostrae
varietatem duarum, contextum unius habuisse credan-
tur. Respondit Herennius Pollio instanter et graviter, 14
deinde Theophanes rursus. Fecit enim hoc quoque ut
cetera inpudentissime, quod post duos et consulares et
disertos tempus sibi et quidem laxius vindicavit. Dixit
in noctem atque etiam nocte inlatis lucernis. Postero 15
die egerunt pro Basso Titius Homullus et Fronto mi-
rifice; quartum diem probationes occuparunt. Censuit 16
Baebius Macer, consul designatus, lege repetundarum
Bassum teneri, Caepio Hispo salva dignitate iudices
dandos, uterque recte. 'Qui fieri potest' inquis 'ut 17
uterque recte, cum tam diversa censuerint?' Quia sci-
licet et Macro legem intuenti consentaneum fuit dam-
nare eum, qui contra legem munera acceperat, et
Caepio, cum putaret licere senatui, sicut licet, et mi-
tigare leges et intendere, non sine ratione veniam dedit
facto vetito quidem, non tamen inusitato. Praevaluit 18
sententia Caepionis, quin immo consurgenti ei ad cen-
sendum adclamatum est, quod solet residentibus. Ex
quo potes aestimare, quanto consensu sit exceptum,
cum diceret, quod tam favorabile fuit, cum dicturus
videretur. Sunt tamen ut in senatu ita in civitate in 19
duas partes hominum iudicia divisa. Nam, quibus
sententia Caepionis placuit, sententiam Macri ut rigi-
dam duramque reprehendunt; quibus Macri, illam al-
teram dissolutam atque etiam incongruentem vocant;
negant enim congruens esse retinere in senatu, cui
iudices dederis. Fuit et tertia sententia. Valerius 20
Paulinus adsensus Caepioni hoc amplius censuit refe-
rendum de Theophane, cum legationem renuntiasset.

---

10 Titius Hom. *M V ς*, *K. I*, Tit. *om. rell.*, *K. II.* 14 ut uterque recte *M V*, *secl. K. II*, *om. F p r a*, *K. I.* 15 cum tam div. censuerint *F p r a*, *K. II*, *om. M V*, *K. I*; *cf. Stangl p. 672 sq.*, *K. disp. I p. 15.*

Arguebatur enim multa in accusatione fecisse, quae
21 illa ipsa lege, qua Bassum accusaverat, tenerentur. Sed
hanc sententiam consules, quamquam maximae parti
senatus mire probabatur, non sunt persecuti. Paulinus
22 tamen et iustitiae famam et constantiae tulit. Misso
senatu Bassus magna hominum frequentia, magno cla-
more, magno gaudio exceptus est. Fecerat eum favo-
rabilem renovata discriminum vetus fama notumque
periculis nomen et in procero corpore maesta et squa-
23 lida senectus. Habebis hanc interim epistulam ut
πρόδρομον, exspectabis orationem plenam onustamque,
exspectabis diu; neque enim leviter et cursim ut de
re tanta retractanda est. Vale.

X.

C. PLINIUS STATIO SABINO SUO S.

1 Scribis mihi Sabinam, quae nos reliquit heredes,
Modestum, servum suum, nusquam liberum esse iussisse,
eidem tamen sic adscripsisse legatum: 'Modesto, quem
2 liberum esse iussi.' Quaeris, quid sentiam. Contuli
cum prudentibus. Convenit inter omnes nec libertatem
deberi, quia non sit data, nec legatum, quia servo suo
dederit. Sed mihi manifestus error videtur, ideoque
puto nobis, quasi scripserit Sabina, faciendum, quod
3 ipsa scripsisse se credidit. Confido accessurum te sen-
tentiae meae, cum religiosissime soleas custodire de-
functorum voluntatem, quam bonis heredibus intellexisse
pro iure est. Neque enim minus apud nos honestas
4 quam apud alios necessitas valet. Moretur ergo in
libertate sinentibus nobis, fruatur legato, quasi omnia
diligentissime caverit. Cavit enim, quae heredes bene
elegit. Vale.

---

20 prudentibus *Fa et add.* peritis iuris (uiris) *pr, Otto 299, Stangl 673,* peritis iuris *MVDς, K.*

XI.

C. PLINIUS CORNELIO MINICIANO SUO S.

Audistine Valerium Licinianum in Sicilia profiteri? 1
nondum te puto audisse; est enim recens nuntius.
Praetorius modo hic inter eloquentissimos causarum
actores habebatur, nunc eo decidit, ut exul de senatore,
rhetor de oratore fieret. Itaque ipse in praefatione 2
dixit dolenter et graviter: 'Quos tibi, Fortuna, ludos
facis? facis enim ex senatoribus professores, ex pro-
fessoribus senatores.' Cui sententiae tantum bilis, tan-
tum amaritudinis inest, ut mihi videatur ideo professus,
ut hoc diceret. Idem, cum Graeco pallio amictus in- 3
trasset (carent enim togae iure, quibus aqua et igni
interdictum est), postquam se composuit circumspexit-
que habitum suum, 'Latine' inquit 'declamaturus
sum.' Dices tristia et miseranda, dignum tamen illum, 4
qui haec ipsa studia incesti scelere macularit. Con- 5
fessus est quidem incestum, sed incertum, utrum quia
verum erat, an quia graviora metuebat, si negasset.
Fremebat enim Domitianus aestuabatque in ingenti
invidia destitutus. Nam, cum Corneliam, Vestalium 6
maximam, defodere vivam concupisset, ut qui inlustrari
saeculum suum eiusmodi exemplis arbitraretur, ponti-
ficis maximi iure seu potius immanitate tyranni, licentia
domini reliquos pontifices non in Regiam, sed in Al-
banam villam convocavit. Nec minore scelere, quam
quod ulcisci videbatur, absentem inauditamque dam-
navit incesti, cum ipse fratris filiam incesto non pol-
luisset solum, verum etiam occidisset; nam vidua abortu
periit. Missi statim pontifices, qui defodiendam necan- 7
damque curarent. Illa nunc ad Vestam, nunc ad ce-
teros deos manus tendens multa, sed hoc frequentissime
clamitabat: 'Me Caesar incestam putat, qua sacra fa-

---

5 modo hic *MVς, Stangl 662,* hic modo *vulg.* 20 in *FD, K.II, om. MVpra, K.I.* 21 Corn. maximillam uestalem *FRicc.pra.*

8 ciente vicit, triumphavit.' Blandiens haec an inridens,
ex fiducia sui an ex contemptu principis dixerit, du-
bium est. Dixit, donec ad supplicium, nescio an inno-
9 cens, certe tamquam innocens ducta est. Quin etiam,
cum in illud subterraneum cubiculum demitteretur,
haesissetque descendenti stola, vertit se ac recollegit,
cumque ei manum carnifex daret, aversata est et resi-
luit foedumque contagium quasi plane a casto puro-
que corpore novissima sanctitate reiecit omnibusque
numeris pudoris 'πολλὴν πρόνοιαν ἔσχεν εὐσχή-
10 μων πεσεῖν.' Praeterea Celer, eques Romanus, cui
Cornelia obiciebatur, cum in comitio virgis caederetur,
11 in hac voce persteterat: 'Quid feci? nihil feci.' Ar-
debat ergo Domitianus et crudelitatis et iniquitatis
infamia. Arripit Licinianum, quod in agris suis occul-
tasset Corneliae libertam. Ille ab iis, quibus erat curae,
praemonetur, si comitium et virgas pati nollet, ad
12 confessionem confugeret quasi ad veniam; fecit. Lo-
cutus est pro absente Herennius Senecio tale quiddam,
quale est illud: 'κεῖται Πάτροκλος.' Ait enim: 'Ex
advocato nuntius factus sum; Licinianus recessit.'
13 Gratum hoc Domitiano adeo quidem, ut gaudio pro-
deretur diceretque: 'Absolvit nos Licinianus.' Adiecit
etiam non esse verecundiae eius instandum; ipsi vero
permisit, si qua posset, ex rebus suis raperet, ante
quam bona publicarentur, exiliumque molle velut prae-
14 mium dedit. Ex quo tamen postea clementia divi
Nervae translatus est in Siciliam, ubi nunc profitetur
seque de fortuna praefationibus vindicat.

15 Vides, quam obsequenter paream tibi, qui non so-
lum res urbanas, verum etiam peregrinas tam sedulo
scribo, ut altius repetam. Et sane putabam te, quia
tunc afuisti, nihil aliud de Liciniano audisse quam re-
legatum ob incestum. Summam enim rerum nuntiat

5 cubiculum *Fpra, Otto 299sq., om. MVD, K. (disp. I 9).* 7 carnifex manum *Fpra.* 8 contagium *F Ricc. a, Otto 300,* contactum *MVDpr, K.* 10 *Eur. Hec. 569.* 20 *Hom Σ 20.*

fama, non ordinem. Mereor, ut vicissim, quid in op- 16
pido tuo, quid in finitimis agatur (solent enim quaedam
notabilia incidere), perscribas, denique, quidquid voles,
dum modo non minus longa epistula, nunties. Ego
non paginas tantum, sed versus etiam syllabasque
numerabo. Vale.

XII.

C. PLINIUS MATURO ARRIANO SUO S.

Amas Egnatium Marcellinum atque etiam mihi 1
saepe commendas; amabis magis commendabisque, si
cognoveris eius recens factum. Cum in provinciam 2
quaestor exisset scribamque, qui sorti obtigerat, ante
legitimum salarii tempus amisisset, quod acceperat
scribae daturus, intellexit et statuit subsidere apud se
non oportere. Itaque reversus Caesarem, deinde Cae- 3
sare auctore senatum consuluit, quid fieri de salario
vellet. Parva quaestio, sed tamen quaestio. Heredes
scribae sibi, praefecti aerari populo vindicabant. Acta 4
causa est; dixit heredum advocatus, deinde populi,
uterque percommode. Caecilius Strabo aerario censuit
inferendum, Baebius Macer heredibus dandum; obtinuit
Strabo. Tu lauda Marcellinum, ut ego statim feci. 5
Quamvis enim abunde sufficiat illi, quod est et a prin-
cipe et a senatu probatus, gaudebit tamen testimonio
tuo. Omnes enim, qui gloria famaque ducuntur, mirum 6
in modum adsensio et laus a minoribus etiam profecta
delectat. Te vero Marcellinus ita veretur, ut iudicio
tuo plurimum tribuat. Accedit his, quod, si cogno- 7
verit factum suum isto usque penetrasse, necesse est
laudis suae spatio et cursu et peregrinatione laetetur.
Etenim nescio quo pacto vel magis homines iuvat
gloria lata quam magna. Vale.

---

4 nunties *Fpra*, nuntia *MVD, K.* 18 aerario populoque *Fpra*, (aerario populo *D*), *vel sic vel* aerarii aerario populoque *(sic Casaub.) Otto 300.* 27 veretur *FD Ricc. pra, K. II (disp. I p. 19)*, rever. *MV, K. I. Cf. V 12. 1.*

XIII.

C. PLINIUS CORNELIO TACITO SUO S.

1 Salvum te in urbem venisse gaudeo; venisti autem,
si quando alias, nunc maxime mihi desideratus. Ipse
pauculis adhuc diebus in Tuscano commorabor, ut
2 opusculum, quod est in manibus, absolvam. Vereor
enim, ne, si hanc intentionem iam in fine laxavero,
aegre resumam. Interim, ne quid festinationi meae
pereat, quod sum praesens petiturus, hac quasi prae-
3 cursoria epistula rogo. Sed prius accipe causas ro-
gandi, deinde ipsum, quod peto. Proxime cum in
patria mea fui, venit ad me salutandum municipis mei
filius praetextatus. Huic ego 'Studes?' inquam. Re-
spondit: 'Etiam.' 'Ubi?' 'Mediolani.' 'Cur non hic?'
Et pater eius (erat enim una atque etiam ipse ad-
duxerat puerum): 'Quia nullos hic praeceptores habe-
4 mus.' 'Quare nullos? nam vehementer intererat vestra,
qui patres estis' (et opportune conplures patres audie-
bant), 'liberos vestros hic potissimum discere. Ubi
enim aut iucundius morarentur quam in patria aut
pudicius continerentur quam sub oculis parentum aut
5 minore sumptu quam domi? Quantulum est ergo col-
lata pecunia conducere praeceptores, quodque nunc in
habitationes, in viatica, in ea, quae peregre emuntur
(omnia autem peregre emuntur), inpenditis, adicere
mercedibus? Atque adeo ego, qui nondum liberos
habeo, paratus sum pro re publica nostra quasi pro
filia vel parente tertiam partem eius, quod conferre
6 vobis placebit, dare. Totum etiam pollicerer, nisi ti-
merem, ne hoc munus meum quandoque ambitu cor-
rumperetur, ut accidere multis in locis video, in quibus

---

2 CORNELIO *Ricc. (Havet p. 254), om. rell.* 3 te *pra, K. I, om. rell. Fort.* venisse te. 5 Tuscano *Momms. Herm. III 53. 6,* Tusculano *codd. et edd.* 7 laxavero *FDpa, K. I, Otto 300,* intermisero *MVrς, K. II.* 11 deinde ipsum, quod peto *Fpra, Otto 291 ex., om. rell.* 25 omnia autem per. em. *MV Ricc. ς, K. II, (disp. I p. 15) om. FDpra, K. I.*

praeceptores publice conducuntur. Huic vitio occurri 7
uno remedio potest, si parentibus solis ius conducendi
relinquatur, isdemque religio recte iudicandi necessi-
tate collationis addatur. Nam, qui fortasse de alieno 8
neglegentes, certe de suo diligentes erunt dabuntque
operam, ne a me pecuniam [non] nisi dignus accipiat,
si accepturus et ab ipsis erit. Proinde consentite, con- 9
spirate maioremque animum ex meo sumite, qui cupio
esse quam plurimum, quod debeam conferre. Nihil
honestius praestare liberis vestris, nihil gratius patriae
potestis. Educentur hic, qui hic nascuntur, statimque
ab infantia natale solum amare, frequentare consue-
scant. Atque utinam tam claros praeceptores indu-
catis, ut finitimis oppidis studia hinc petantur, utque
nunc liberi vestri aliena in loca ita mox alieni in
hunc locum confluant!'

Haec putavi altius et quasi a fonte repetenda, quo 10
magis scires, quam gratum mihi foret, si susciperes,
quod iniungo. Iniungo autem et pro rei magnitudine
rogo, ut ex copia studiosorum, quae ad te ex admira-
tione ingenii tui convenit, circumspicias praeceptores,
quos sollicitare possimus, sub ea tamen condicione,
ne cui fidem meam obstringam. Omnia enim libera
parentibus servo; illi iudicent, illi eligant; ego mihi
curam tantum et inpendium vindico. Proinde, si quis 12
fuerit repertus, qui ingenio suo fidat, eat illuc ea lege,
ut hinc nihil aliud certum quam fiduciam suam ferat.
Vale.

XIV.

C. PLINIUS PATERNO SUO S.

Tu fortasse orationem, ut soles, et flagitas et ex- 1
pectas, at ego quasi ex aliqua peregrina delicataque

---

6 a me *MVDp, K,* eam *RFa,* eam a me *rς; dubit. Otto 300.* — [non] *Gesnero auct. K.II, tuetur K.I. Aut* non *aut* nisi *delend.* 14 in finitimis *FDpa,* a fin. *rς,* etiam fin. *coni. K.,* et fin. *disp.I p. 18 prob.*

2 merce lusus meos tibi prodo. Accipies cum hac epistula
hendecasyllabos nostros, quibus nos in vehiculo, in
3 balineo, inter cenam oblectamus otium temporis. His
iocamur, ludimus, amamus, dolemus, querimur, irasci-
mur, describimus aliquid modo pressius, modo elatius
atque ipsa varietate temptamus efficere, ut alia aliis,
4 quaedam fortasse omnibus placeant. Ex quibus tamen
si non nulla tibi paulo petulantiora videbuntur, erit
eruditionis tuae cogitare summos illos et gravissimos
viros, qui talia scripserunt, non modo lascivia rerum,
sed ne verbis quidem nudis abstinuisse; quae nos re-
fugimus, non quia severiores (unde enim?), sed quia
5 timidiores sumus. Scimus alioqui huius opusculi illam
esse verissimam legem, quam Catullus expressit:

'Nam castum esse decet pium poëtam
ipsum, versiculos nihil necesse est,
qui tunc denique habent salem et leporem,
si sunt molliculi et parum pudici.'

6 Ego quanti faciam iudicium tuum, vel ex hoc potes
aestimare, quod malui omnia a te pensitari quam
electa laudari. Et sane, quae sunt commodissima, de-
7 sinunt videri, cum paria esse coeperunt. Praeterea
sapiens subtilisque lector non debet diversis conferre
diversa, sed singula expendere nec deterius alio putare,
8 quod est in suo genere perfectum. Sed quid ego plura?
nam longa praefatione vel excusare vel commendare
ineptias ineptissimum est. Unum illud praedicendum
videtur, cogitare me has nugas meas inscribere 'hende-
casyllabos', qui titulus sola metri lege constringitur.
9 Proinde, sive epigrammata sive idyllia sive eclogas

5 elatius *MVς, K.*, latius *D,* altius *Ra, Otto 300,* modo altius modo pressius *Fpr. Cf. I 8. 5, VII 12. 4, 22 ex.* 14 *Cat. 16. 5.* 17 tunc *RMVFDpa, K. I,* tum *rς, K. II.* 23 non debet *MVς, K. I,* debet non *FDpra, K. II.* 26 longiore *RFpra, Otto 300.* 28 me has nug. meas *Ra, Stangl 673,* me *has meas nug. MVς,* meas *om. FDp, K.,* inscr. hendecasyllabos *K. I, ita inscr. hendecasyllabos MVrς,* ita inscr. hendecasyllabi *RDp, K. II, om.* ita *Fa.* 30 eglog. K. II ex MVFDR.

sive, ut multi, poëmatia seu quod aliud vocare malueris, licebit voces, ego tantum hendecasyllabos praesto. A simplicitate tua peto, ut, quod de libello meo dicturus 10
es alii, mihi dicas; neque est difficile, quod postulo. Nam, si hoc opusculum nostrum aut potissimum esset aut solum, fortasse posset durum videri dicere: 'Quaere, quod agas'; molle et humanum est: 'Habes, quod agas.' Vale.

XV.

C. PLINIUS MINICIO FUNDANO SUO S.

Si quid omnino, hoc certe iudicio facio, quod 1
Asinium Rufum singulariter amo. Est homo eximius et bonorum amantissimus. Cur enim non me quoque inter bonos numerem? Idem Cornelium Tacitum (scis, quem virum) arta familiaritate conplexus est. Proinde, 2
si utrumque nostrum probas, de Rufo quoque necesse est idem sentias, cum sit ad conectendas amicitias vel tenacissimum vinculum morum similitudo. Sunt ei 3
liberi plures. Nam in hoc quoque functus est optimi civis officio, quod fecunditate uxoris large frui voluit eo saeculo, quo plerisque etiam singulos filios orbitatis praemia graves faciunt; quibus ille despectis avi quoque nomen adsumpsit. Est enim avus, et quidem ex Saturio Firmo, quem diliges ut ego, si ut ego propius inspexeris. Haec eo pertinent, ut scias, quam copiosam, 4
quam numerosam domum uno beneficio sis obligaturus; ad quod petendum voto primum, deinde bono quodam omine adducimur. Optamus enim tibi omi- 5
namurque in proximum annum consulatum. Ita nos virtutes tuae, ita iudicia principis augurari volunt. Concurrit autem, ut sit eodem anno quaestor maximus 6
ex liberis Rufi, Asinius Bassus, iuvenis (nescio, an dicam, quod me pater et sentire et dicere cupit, adulescentis verecundia vetat) ipso patre melior. Difficile 7
est, ut mihi de absente credas, quamquam credere soles

3 *ut om. RFDpra.* 10 MINICIO sol. R.

omnia, tantum in illo industriae, probitatis, eruditionis,
ingenii, studii, memoriae denique esse, quantum exper-
8 tus invenies. Vellem tam ferax saeculum bonis artibus
haberemus, ut aliquos Basso praeferre deberes; tum
ego te primus hortarer moneremque, circumferres
oculos ac diu pensitares, quem potissimum eligeres.
9 Nunc vero — sed nihil volo de amico meo adrogan-
tius dicere, hoc solum dico, dignum esse iuvenem,
quem more maiorum in filii locum adsumas. Debent
autem sapientes viri ut tu tales quasi liberos a re
10 publica accipere, quales a natura solemus optare. De-
corus erit tibi consuli quaestor patre praetorio, pro-
pinquis consularibus, quibus iudicio ipsorum quamquam
adulescentulus adhuc iam tamen invicem ornamento
11 est. Proinde indulge precibus meis, obsequere consilio
et ante omnia, si festinare videor, ignosce, primum
quia votis suis amor plerumque praecurrit, deinde quod
in ea civitate, in qua omnia quasi ab occupantibus
aguntur, quae legitimum tempus expectant, non ma-
tura, sed sera sunt, in summa quod rerum, quas ad-
12 sequi cupias, praesumptio ipsa iucunda est. Revereatur
iam te Bassus ut consulem, tu dilige illum ut quaestorem,
nos denique utriusque vestrum amantissimi laetitia duplici
13 perfruamur. Etenim, cum sic te, sic Bassum diligamus,
ut et illum cuiuscumque et tuum quemcumque quae-
storem in petendis honoribus omni ope, omni labore,
omni gratia simus iuvaturi, perquam iucundum nobis erit,
si in eundem iuvenem studium nostrum et amicitiae
meae et consulatus tui ratio contulerit, si denique preci-
bus meis tu potissimus adiutor accesseris, cuius senatus

---

16 primum quia votis suis amor plerumque praecurrit, deinde *RFϛa, Otto 292, om. MVDpr, K.* 20 in summa quod *RFa, Otto,* deinde quod *MVDpr, K.* 26 omni labore, omni gr. *Fpr, Otto 300,* omni labore gratia *Ra,* labore gratia *MVDϛ, K.* 30 potissimus *RFa, Stangl 673,* potissimum *vulg.* 30 sen. et *suffr. RFpra, Stangl 662,* et suffr. sen. *MVD, K,* et sen. *suffr. ϛ.*

et suffragio libentissime indulgeat et testimonio plurimum credat. Vale.

XVI.

C. PLINIUS VALERIO PAULINO SUO S.

Gaude meo, gaude tuo, gaude etiam publico no- 1
mine; adhuc honor studiis durat. Proxime cum dicturus
apud centumviros essem, adeundi mihi locus nisi a
tribunali, nisi per ipsos iudices non fuit; tanta stipa-
tione cetera tenebantur. Ad hoc quidam ornatus adu- 2
lescens scissis tunicis, ut in frequentia solet, sola ve-
latus toga perstitit et quidem horis septem. Nam tam 3
diu dixi magno cum labore, sed maiore cum fructu.
Studeamus ergo nec desidiae nostrae praetendamus
alienam. Sunt, qui audiant, sunt, qui legant, nos modo
dignum aliquid auribus, dignum chartis elaboremus.
Vale.

XVII.

C. PLINIUS ASINIO GALLO SUO S.

Et admones et rogas, ut suscipiam causam Corelliae 1
absentis contra C. Caecilium, consulem designatum.
Quod admones, gratias ago, quod rogas, queror. Ad-
moneri enim debeo, ut sciam, rogari non debeo, ut
faciam, quod mihi non facere turpissimum est. An 2
ego tueri Corelli filiam dubitem? Est quidem mihi
cum isto, contra quem me advocas, non plane famili-
aris, sed tamen amicitia. Accedit huc dignitas hominis 3
atque hic ipse, cui destinatus est, honor; cuius nobis
hoc maior agenda reverentia est, quod iam illo functi
sumus. Naturale est enim, ut ea, quae quis adeptus
est, ipse quam amplissima existimari velit. Sed mihi 4
cogitanti adfuturum me Corelli filiae omnia ista frigida
et inania videntur. Obversatur oculis ille vir, quo
neminem aetas nostra graviorem, sanctiorem, subtili-

---

10 solet *RFa, Stangl 674,* solet fieri vulg. 12 sed RFa, *Otto 292, om. cett.* 28 agenda RFDpra, K.II (disp. I 18), *habenda MVς, K.I.*

orem denique tulit; quem ego cum ex admiratione
diligere coepissem, quod evenire contra solet, magis
5 admiratus sum, postquam penitus inspexi. Inspexi
enim penitus. Nihil a me ille secretum, non ioculare,
6 non serium, non triste, non laetum. Adulescentulus
eram, et iam mihi ab illo honor atque etiam (audebo
dicere) reverentia ut aequali habebatur. Ille meus in
petendis honoribus suffragator et testis, ille in incho-
andis deductor et comes, ille in gerendis consiliator
et rector, ille denique in omnibus officiis nostris, quam-
quam et inbecillus et senior, quasi iuvenis et validus
7 conspiciebatur. Quantum ille famae meae domi, in
publico, quantum etiam apud principem adstruxit!
8 Nam, cum forte de bonis iuvenibus apud Nervam im-
peratorem sermo incidisset, et plerique me laudibus
ferrent, paulisper se intra silentium tenuit, quod illi
plurimum auctoritatis addebat; deinde gravitate, quam
noras 'Necesse est' inquit 'parcius laudem Secundum,
9 quia nihil nisi ex consilio meo facit.' Qua voce tribuit
mihi, quantum petere voto inmodicum erat, nihil me
facere non sapientissime, cum omnia ex consilio sa-
pientissimi viri facerem. Quin etiam moriens filiae
suae, ut ipsa solet praedicare: 'Multos quidem amicos
tibi ut longiore vita paravi, praecipuos tamen Secun-
10 dum et Cornutum.' Quod cum recordor, intellego mihi
laborandum, ne qua parte videar hanc de me fiduciam
11 providentissimi viri destituisse. Quare ego vero Co-
relliae adero promptissime nec subire offensas recusabo;
quamquam non solum veniam me, verum etiam laudem
apud istum ipsum, a quo, ut ais, nova lis fortasse ut
feminae intenditur, arbitror consecuturum, si haec
eadem in actione, latius scilicet et uberius, quam epistu-
larum angustiae sinunt, contigerit mihi vel in excusati-
onem vel etiam commendationem meam dicere. Vale.

1 denique *RFpra, Otto 300, om. rell.* 23 ut *Fpra, K. I, Otto 300, om. rell.* 33 sq. sinunt, contigerit mihi vel — dicere *RFpra, Otto 300,* sinunt, vel — dixero MVD, K.

XVIII.

C. PLINIUS ARRIO ANTONINO SUO S.

Quemadmodum magis adprobare tibi possum, quanto 1
opere mirer epigrammata tua Graeca, quam quod quaedam Latine aemulari et exprimere temptavi? in deterius quidem. Accidit hoc primum inbecillitate ingenii mei, deinde inopia ac potius, ut Lucretius ait, 'egestate
patrii sermonis'. Quodsi haec, quae sunt et Latina 2
et mea, habere tibi aliquid venustatis videbuntur, quantum putas inesse iis gratiae, quae mihi et a te et Graece proferuntur? Vale.

XIX.

C. PLINIUS CALPURNIAE HISPULLAE SUAE S.

Cum sis pietatis exemplum fratremque optimum 1
et amantissimum tui pari caritate dilexeris filiamque eius ut tuam diligas nec tantum amitae ei, verum etiam patris amissi adfectum repraesentes, non dubito maximo tibi gaudio fore, cum cognoveris dignam
patre, dignam te, dignam avo evadere. Summum est 2
acumen, summa frugalitas; amat me, quod castitatis indicium est. Accedit his studium litterarum, quod
ex mei caritate concepit. Meos libellos habet, lectitat, 3
ediscit etiam. Qua illa sollicitudine, cum videor acturus, quanto, cum egi, gaudio adficitur! Disponit, qui nuntient sibi, quem adsensum, quos clamores excitarim, quem eventum iudicii tulerim. Eadem, si quando recito, in proximo discreta velo sedet laudesque nostras
avidissimis auribus excipit. Versus quidem meos can- 4
tat etiam formatque cithara non artifice aliquo docente,
sed amore, qui magister est optimus. His ex causis 5
in spem certissimam adducor perpetuam nobis maioremque in dies futuram esse concordiam. Non enim

---

6 quidem *RFpra, Stangl 675 cf. I 5. 3*, tamen *MVDRς*, *K., dubit. Otto 300.* 7 *Lucr. I 832.* 10 mihi *F*R𝔭 Catan., *Otto 300, om. MVςar, K.*, qua ea etate D. 17 adfectum *v. 16 post* ei *MVD, K.*

aetatem meam aut corpus, quae paulatim occidunt ac
6 senescunt, sed gloriam diligit. Nec aliud decet tuis
manibus educatam, tuis praeceptis institutam, quae
nihil in contubernio tuo viderit nisi sanctum hone-
stumque, quae denique amare me ex tua praedicatione
7 consueverit. Nam, cum matrem meam parentis loco
verereris, me a pueritia statim formare, laudare talem-
que, qualis nunc uxori meae videor, ominari solebas.
8 Certatim ergo tibi gratias agimus, ego, quod illam
mihi, illa, quod me sibi dederis, quasi invicem elege-
ris. Vale.

XX.

C. PLINIUS NONIO MAXIMO SUO S.

1 Quid senserim de singulis tuis libris, notum tibi,
ut quemque perlegeram, feci; accipe nunc, quid de
2 universis generaliter iudicem. Est opus pulchrum,
validum, acre, sublime, varium, elegans, purum, figu-
ratum, spatiosum etiam et cum magna tua laude dif-
fusum, in quo tu ingenii simul dolorisque velis latis-
sime vectus es; et horum utrumque invicem adiumento
3 fuit. Nam dolori sublimitatem et magnificentiam in-
genium, ingenio vim et amaritudinem dolor addidit.
Vale.

XXI.

C. PLINIUS VELIO CERIALI SUO S.

1 Tristem et acerbum casum Helvidiarum sororum!
2 Utraque a partu, utraque filiam enixa decessit. Adfi-
cior dolore nec tamen supra modum doleo; ita mihi
luctuosum videtur, quod puellas honestissimas in flore
primo fecunditas abstulit. Angor infantium sorte, quae
sunt parentibus statim, et dum nascuntur, orbatae,
angor optimorum maritorum, angor etiam meo nomine.
3 Nam patrem illarum defunctum quoque perseverantis-
sime diligo, ut actione mea librisque testatum est;

---

20 et *RFpra, om. rell.*

cui nunc unus ex tribus liberis superest domumque
pluribus adminiculis paulo ante fundatam desolatus
fulcit ac sustinet. Magno tamen fomento dolor meus 4
adquiescet, si hunc saltem fortem et incolumem pa-
remque illi patri, illi avo fortuna servaverit. Cuius
ego pro salute, pro moribus hoc sum magis anxius,
quod unicus factus est. Nosti in amore mollitiam 5
animi mei, nosti metus; quo minus te mirari oporte-
bit, quod plurimum timeam, de quo plurimum spero.
Vale.

XXII.

C. PLINIUS SEMPRONIO RUFO SUO S.

Interfui principis optimi cognitioni in consilium 1
adsumptus. Gymnicus agon apud Viennenses ex cuius-
dam testamento celebrabatur. Hunc Trebonius Rufinus,
vir egregius nobisque amicus, in duumviratu suo tol-
lendum abolendumque curavit. Negabatur ex aucto-
ritate publica fecisse. Egit ipse causam non minus 2
feliciter quam diserte. Commendabat actionem, quod
tamquam homo Romanus et bonus civis in negotio
suo mature et graviter loquebatur. Cum sententiae 3
perrogarentur, dixit Iunius Mauricus, quo viro nihil
firmius, nihil verius, non esse restituendum Viennen-
sibus agona; adiecit: 'Vellem etiam Romae tolli posset.'
Constanter, inquis, et fortiter. Quidni? sed hoc a 4
Maurico novum non est. Idem apud Nervam impe-
ratorem non minus fortiter. Cenabat Nerva cum pau-
cis; Veiento proximus atque etiam in sinu recumbebat.
Dixi omnia, cum hominem nominavi. Incidit sermo 5
de Catullo Messalino, qui luminibus captus ingenio
saevo mala caecitatis addiderat. Non verebatur, non
erubescebat, non miserebatur; quo saepius a Domitiano
non secus ac tela, quae et ipsa caeca et inprovida fe-

---

16 suo *RFpa, Otto 300, om. MVDς, K.* 26 imp. Nerv. *K. ex MVDς.* 30 captus *MVς,* orbatus *RFa (ut testantur K. et Merrill, aliter Stangl 675), K.,* orbus Dpr.

6 runtur, in optimum quemque contorquebatur. De
huius nequitia sanguinariisque sententiis in commune
omnes super cenam loquebantur, cum ipse imperator:
'Quid putamus passurum fuisse, si viveret?' Et Mau-
ricus: 'Nobiscum cenaret.'
7 Longius abii, libens tamen. Placuit agona tolli,
qui mores Viennensium infecerat ut noster hic omnium.
Nam Viennensium vitia intra ipsos residunt, nostra
late vagantur, utque in corporibus sic in imperio gra-
vissimus est morbus, qui a capite diffunditur. Vale.

XXIII.

C. PLINIUS POMPONIO BASSO SUO S.

1 Magnam cepi voluptatem, cum ex communibus
amicis cognovi te, ut sapientia tua dignum est, et
disponere otium et ferre, habitare amoenissime et
nunc terra, nunc mari corpus agitare, multum dispu-
tare, multum audire, multum lectitare, cumque plu-
2 rimum scias, cotidie tamen aliquid addiscere. Ita se-
nescere oportet virum, qui magistratus amplissimos
gesserit, exercitus rexerit totumque se rei publicae,
3 quam diu decebat, obtulerit. Nam et prima vitae
tempora et media patriae, extrema nobis impertire de-
bemus, ut ipsae leges monent, quae maiorem annis
4 otio reddunt. Quando mihi licebit, quando per aetatem
honestum erit imitari istud pulcherrimae quietis ex-
emplum? quando secessus mei non desidiae nomen,
sed tranquillitatis accipient? Vale.

XXIV.

C. PLINIUS FABIO VALENTI SUO S.

1 Proxime cum apud centumviros [in quadruplici
iudicio] dixissem, subiit recordatio egisse me iuvenem
2 aeque in quadruplici. Processit animus, ut solet, lon-
gius; coepi reputare, quos in hoc iudicio, quos in illo

---

30 in quadr. iud. om. FR, Cort., Stangl 675, tenent rell.

socios laboris habuissem. Solus eram, qui in utroque
dixissem. Tantas conversiones aut fragilitas mortali-
tatis aut fortunae mobilitas facit. Quidam ex iis, qui 3
tunc egerant, decesserunt, exulant alii, huic aetas et
valetudo silentium suasit, hic sponte beatissimo otio
fruitur, alius exercitum regit, illum civilibus officiis
principis amicitia exemit. Circa nos ipsos quam multa 4
mutata sunt! Studiis processimus, studiis periclitati
sumus rursusque processimus. Profuerunt nobis bo- 5
norum amicitiae, bonorum obfuerunt iterumque pro-
sunt. Si conputes annos, exiguum tempus, si vices
rerum, aevum putes; quod potest esse documento nihil 6
desperare, nulli rei fidere, cum videamus tot varietates
tam volubili orbe circumagi. Mihi autem familiare 7
est omnes cogitationes meas tecum communicare is-
demque te vel praeceptis vel exemplis monere, quibus
ipse me moneo; quae ratio huius epistulae fuit. Vale.

XXV.

C. PLINIUS MESSIO MAXIMO SUO S.

Scripseram tibi verendum esse, ne ex tacitis suf- 1
fragiis vitium aliquod existeret. Factum est. Proximis
comitiis in quibusdam tabellis multa iocularia atque
etiam foeda dictu, in una vero pro candidatorum no-
minibus suffragatorum nomina inventa sunt. Excan- 2
duit senatus magnoque clamore ei, qui scripsisset,
iratum principem est comprecatus. Ille tamen fefellit
et latuit, fortasse etiam inter indignantes fuit. Quid 3
hunc putamus domi facere, qui in tanta re tam serio
tempore tam scurriliter ludat, qui denique omnino in
senatu dicax et urbanus et bellus est? Tantum licen- 4
tiae pravis ingeniis adicit illa fiducia: 'quis enim sciet?'
Poposcit tabellam, stilum accepit, demisit caput, ne-
minem veretur, se contemnit. Inde ista ludibria scaena
et pulpito digna. Quo te vertas? quae remedia con- 5

---

3 his MVFD, K.I. 32 tabellas RDpra, Otto 301.

quiras? ubique vitia remediis fortiora. 'Ἀλλὰ ταῦτα τῷ ὑπὲρ ἡμᾶς μελήσει', cui multum cotidie vigiliarum, multum laboris adicit haec nostra iners et tamen effrenata petulantia. Vale.

XXVI.

C. PLINIUS METILIO NEPOTI SUO S.

1 Petis, ut libellos meos, quos studiosissime conpa-
rasti, recognoscendos emendandosque curem. Faciam.
Quid enim suscipere libentius debeo, te praesertim
2 exigente? Nam, cum vir gravissimus, doctissimus, di-
sertissimus, super haec occupatissimus, maximae pro-
vinciae praefuturus tanti putes scripta nostra circum-
ferre tecum, quanto opere mihi providendum est, ne te
haec pars sarcinarum tamquam supervacua offendat?
3 Adnitar ergo, primum ut comites istos quam commo-
dissimos habeas, deinde ut reversus invenias, quos istis
addere velis. Neque enim mediocriter me ad nova
opera tu lector hortaris. Vale.

XXVII.

C. PLINIUS POMPEIO FALCONI SUO S.

1 Tertius dies est, quod audivi recitantem Serium
Augurinum cum summa mea voluptate, immo etiam
admiratione. Poëmatia appellat. Multa tenuiter, multa
sublimiter, multa venuste, multa tenere, multa dulciter,
2 multa cum bile. Aliquot annis puto nihil generis
eiusdem absolutius scriptum, nisi forte me fallit aut
3 amor eius, aut quod ipsum me laudibus vexit. Nam
lemma sibi sumpsit, quod ego interdum versibus ludo.
Atque adeo iudicii mei te iudicem faciam, si mihi ex
hoc ipso lemmate secundus versus occurrerit; nam ce-
teros teneo, et iam explicui.

---

8 recogn. emendandosque *Dpra, K.I, Otto 301,* legendos *recognoscendosque RMV, K.II.* 13 quantop. *MV. Ad p.7.17.* *21 Serium Momms. ind. p. 425,* Sentium *vulg.* 27 me ips. RFpra.

‘Canto carmina versibus minutis, 4
his olim quibus et meus Catullus
et Calvus veteresque. Sed quid ad me?
unus Plinius est mihi priores;
mavult versiculos foro relicto
et quaerit, quod amet, putatque amari.
Ille o Plinius, ille quot Catones!
I nunc, qui sapias, amare noli.’

Vides, quam acuta omnia, quam apta, quam expressa. 5
Ad hunc gustum totum librum repromitto, quem tibi, ut primum publicaverit, exhibebo. Interim ama iuvenem et temporibus nostris gratulare pro ingenio tali, quod ille moribus adornat. Vivit cum Spurinna, vivit cum Antonino, quorum alteri adfinis, utrique contubernalis est. Possis ex hoc facere coniecturam, quam sit 6
emendatus adulescens, qui a gravissimis senibus sic amatur. Est enim illud verissimum:

‘γινώσκων, ὅτι
τοιοῦτός ἐστιν, οἷςπερ ἥδεται συνών.’

Vale.

XXVIII.

C. PLINIUS VIBIO SEVERO SUO S.

Herennius Severus, vir doctissimus, magni aestimat 1
in bibliotheca sua ponere imagines municipum tuorum, Cornelii Nepotis et Titi Cati, petitque, si sunt istic, ut esse credibile est, exscribendas pingendasque delegem. Quam curam tibi potissimum iniungo, primum 2
quia desideriis meis amicissime obsequeris, deinde quia tibi studiorum summa reverentia, summus amor studiosorum, postremo quod patriam tuam omnesque, qui 3
nomen eius auxerunt, ut patriam ipsam veneraris et diligis. Peto autem, ut pictorem quam diligentissimum adsumas. Nam cum est arduum similitudinem effin-

8 qui sapias *a, Otto 301,* quisquis apias R, quisquis sapias *Fpr, quisquis* amas *MD*ς, K., quisque amas V. *18 Eur. frgm.*

gere ex vero, tum longe difficillima est imitationis imitatio; a qua rogo ut artificem, quem elegeris, ne in melius quidem sinas aberrare. Vale.

XXIX.

C. PLINIUS ROMATIO FIRMO SUO S.

1 Heia tu! cum proxime res agentur, quoquo modo
ad iudicandum veni. Nihil est, quod in dextram aurem
2 fiducia mei dormias. Non inpune cessatur. Ecce
Licinius Nepos praetor, acer et fortis vir, multam
dixit etiam senatori. Egit ille in senatu causam suam,
egit autem sic, ut deprecaretur. Remissa est multa;
3 sed timuit, sed rogavit, sed opus venia fuit. Dices:
'Non omnes praetores tam severi.' Falleris. Nam vel
instituere vel reducere eiusmodi exemplum non nisi
severi, institutum reductumve exercere etiam lenissimi
possunt. Vale.

XXX.

C. PLINIUS LICINIO SURAE SUO S.

1 Attuli tibi ex patria mea pro munusculo quaesti-
2 onem altissima ista eruditione dignissimam. Fons ori-
tur in monte, per saxa decurrit, excipitur cenatiuncula
manu facta; ibi paulum retentus in Larium lacum de-
cidit. Huius mira natura; ter in die statis auctibus ac
3 diminutionibus crescit decrescitque. Cernitur id palam
et cum summa voluptate deprehenditur. Iuxta recum-
bis et vesceris atque etiam ex ipso fonte (nam est
frigidissimus) potas; interim ille certis dimensisque
4 momentis vel subtrahitur vel adsurgit. Anulum seu
quid aliud ponis in sicco, adluitur sensim ac novissime
operitur, detegitur rursus paulatimque deseritur. Si
diutius observes, utrumque iterum ac tertio videas.
5 Spiritusne aliquis occultior os fontis et fauces modo
laxat, modo includit, prout aut inlatus occurrit aut

---

9 vir *RFpra*, *K.* disp. *I p. 19*, *Otto* 301, praetor repet. *MVD*, *K. II*, om. ς, *K. I.* 33 aut *prius* *MVr*, om. RFDpa, K.

decessit expulsus? quod in ampullis ceterisque generis 6
eiusdem videmus accidere, quibus non hians nec statim
patens exitus. Nam illa quoque, quamquam prona at-
que vergentia, per quasdam obluctantis animae moras
crebris quasi singultibus sistunt, quod effundunt. An, 7
quae oceano natura, fonti quoque, quaque ille ratione
aut inpellitur aut resorbetur, hac modicus hic umor
vicibus alternis supprimitur vel egeritur? An, ut flu- 8
mina, quae in mare deferuntur, adversantibus ventis
obvioque aestu retorquentur, ita est aliquid, quod
huius fontis excursum repercutiat? An latentibus venis 9
certa mensura, quae dum colligit, quod exhauserat,
minor rivus et pigrior, cum collegit, agilior maiorque
profertur? An nescio quod libramentum abditum et 10
caecum, quod cum exinanitum est, suscitat et elicit
fontem, cum repletum, moratur et strangulat? Scrutare 11
tu causas (potes enim), quae tantum miraculum effi-
ciunt; mihi abunde est, si satis expressi, quod efficitur.
Vale.

C. PLINI CAECILI SECUNDI
EPISTULARUM
LIBER QUINTUS.

I.

C. PLINIUS ANNIO SEVERO SUO S.

Legatum mihi obvenit modicum, sed amplissimo 1
gratius. Cur amplissimo gratius? Pomponia Galla
exheredato filio Asudio Curiano heredem reliquerat me,
dederat coheredes Sertorium Severum, praetorium vi-

8 *vel* ***RFpa,*** et ***Dr,*** erigiturque V, erigiturque et egeritur ς, *subpr. erigitur* ***M.***

2 rum, aliosque splendidos equites Romanos. Curianus
orabat, ut sibi donarem portionem meam seque prae-
iudicio iuvarem, eandem tacita conventione salvam
3 mihi pollicebatur. Respondebam non convenire mori-
bus meis aliud palam, aliud agere secreto, praeterea
non esse satis honestum donare et locupleti et orbo,
in summa non profuturum ei, si donassem, profuturum,
si cessissem, esse autem me paratum cedere, si inique
4 exheredatum mihi liqueret. Ad hoc ille: 'Rogo, co-
gnoscas.' Cunctatus paulum 'Faciam' inquam '; neque
enim video, cur ipse me minorem putem, quam tibi
videor. Sed iam nunc memento non defuturam mihi
constantiam, si ita fides duxerit, secundum matrem
5 tuam pronuntiandi.' 'Ut voles' ait, '; voles enim, quod
aequissimum.' Adhibui in consilium duos, quos tunc
civitas nostra spectatissimos habuit, Corellium et Fron-
6 tinum. His circumdatus in cubiculo meo sedi. Dixit
Curianus, quae pro se putabat. Respondi paucis ego;
neque enim aderat alius, qui defunctae pudorem tu-
eretur; deinde secessi et ex consilii sententia 'Videtur'
inquam ', Curiane, mater tua iustas habuisse causas
irascendi tibi.' Post hoc ille cum ceteris subscripsit
7 centumvirale iudicium, non subscripsit mecum. Adpe-
tebat iudicii dies. Coheredes mei conponere et trans-
igere cupiebant non diffidentia causae, sed metu tem-
porum. Verebantur, quod videbant multis accidisse,
8 ne ex centumvirali iudicio capitis rei exirent. Et erant
quidam in illis, quibus obici et Gratillae amicitia et
Rustici posset. Rogant me, ut cum Curiano loquar.
9 Convenimus in aedem Concordiae. Ibi ego 'Si mater'
inquam 'te ex parte quarta scripsisset heredem, num
queri posses? Quid si heredem quidem instituisset ex
asse, sed legatis ita exhausisset, ut non amplius apud
te quam quarta remaneret? Igitur sufficere tibi debet,
si exheredatus a matre quartam partem ab heredibus

---

23 mecum non subscripsit ***RFpra.***

eius accipias, quam tamen ego augebo. Scis te non 10
subscripsisse mecum, et iam biennium transisse, omniaque me usu cepisse. Sed ut te coheredes mei tractabiliorem experiantur, utque tibi nihil abstulerit reverentia mei, offero pro mea parte tantundem.' Tuli 11
fructum non conscientiae modo, verum etiam famae. Ille ergo Curianus legatum mihi reliquit et factum meum, nisi forte blandior mihi, antiquum notabili honore signavit.

Haec tibi scripsi, quia de omnibus, quae me vel 12
delectant vel angunt, non aliter tecum quam mecum loqui soleo, deinde quod durum existimabam te amantissimum mei fraudare voluptate, quam ipse capiebam. Neque enim sum tam sapiens, ut nihil mea intersit, 13
an iis, quae honeste fecisse me credo, testificatio quaedam et quasi praemium accedat. Vale.

II.

C. PLINIUS CALPURNIO FLACCO SUO S.

Accepi pulcherrimos turdos, cum quibus parem 1
calculum ponere nec urbis copiis ex Laurentino nec maris tam turbidis tempestatibus possum. Recipies 2
ergo epistulas steriles et simpliciter ingratas ac ne illam quidem sollertiam Diomedis in permutando munere imitantes. Sed, quae facilitas tua, hoc magis dabis veniam, quod se non mereri fatentur. Vale.

III.

C. PLINIUS TITIO ARISTONI SUO S.

Cum plurima officia tua mihi grata et iucunda 1
sunt tum vel maxime, quod me celandum non putasti fuisse apud te de versiculis meis multum copiosumque sermonem, eumque diversitate iudiciorum longius processisse, exstitisse etiam quosdam, qui scripta quidem ipsa non inprobarent, me tamen amice simpliciterque

8 *antiquorum* *RFpra* (antiquom ?).

reprehenderent, quod haec scriberem recitaremque.
2 Quibus ego, ut augeam meam culpam, ita respondeo:
facio non numquam versiculos severos parum, facio et
comoedos audio et specto mimos et lyricos lego et
Sotadicos intellego; aliquando praeterea rideo, iocor,
ludo, utque omnia innoxiae remissionis genera breviter
3 amplectar, homo sum. Nec vero moleste fero hanc
esse de moribus meis existimationem, ut, qui nesciunt
talia doctissimos, gravissimos, sanctissimos homines
4 scriptitasse, me scribere mirentur. Ab illis autem,
quibus notum est, quos quantosque auctores sequar,
facile impetrari posse confido, ut errare me, sed cum
illis sinant, quorum non seria modo, verum etiam lusus
5 exprimere laudabile est. An ego verear (neminem vi-
ventium, ne quam in speciem adulationis incidam,
nominabo) — sed ego verear, ne me non satis deceat,
quod decuit M. Tullium, C. Calvum, Asinium Pollio-
nem, M. Messalam, Q. Hortensium, M. Brutum, L. Sul-
lam, Q. Catulum, Q. Scaevolam, Servium Sulpicium,
M. Varronem, *L.* Torquatum, immo Torquatos, C.
Memmium, Lentulum Gaetulicum, Annaeum Senecam
et proxime Verginium Rufum et, si non sufficiunt
exempla privata, divum Iulium, divum Augustum, di-
6 vum Nervam, Tiberium Caesarem? Neronem enim
transeo, quamvis sciam non corrumpi in deterius, quae
aliquando etiam a malis, sed honesta manere, quae
saepius a bonis fiunt. Inter quos vel praecipue nu-
merandus est P. Vergilius, Cornelius Nepos et prius
Ennius Acciusque. Non quidem hi senatores, sed san-

---

3 et *Dpςr, K. II (disp. I 21)*, nam et *MFR corr. a, Otto 301*, etiam *R ante corr. Cort. auct. K. I.* 4 comoedos *K. II, disp. l. l. cf. I 15. 2, III 1. 9, IX 17. 3, 36. 4, 40. 2*, comoedias *vulg.* 17 Polion. *M, K. I ut p. 17. 9.* 18 Messall. *p, K. I.* 20 M. *add. Momms., K. II.* — L. *add. Stangl 678.* 21 Sen. et prox. *RFDpa, K. disp. I 11sq.*, Sen., Lucanum et pr. *M, K. I*, Sen., *Annaeum* Lucanum *K. II.* 29 Ennius Acciusque *RFa(pr), Stangl 662, Accius Enniusque M, K. II.* — Attius *K. I*, actius *Dpr.*

ctitas morum non distat ordinibus. Recito tamen, quod 7
illi an fecerint, nescio. Etiam; sed illi iudicio suo
poterant esse contenti, mihi modestior constantia est,
quam ut satis absolutum putem, quod a me probetur.
Itaque has recitandi causas sequor, primum quod ipse, 8
qui recitat, aliquanto acrius scriptis suis auditorum
reverentia intendit, deinde quod, de quibus dubitat,
quasi ex consilii sententia statuit. Multa etiam a 9
multis admonetur et, si non admoneatur, quid quisque
sentiat, perspicit ex vultu, oculis, nutu, manu, murmure, silentio; quae satis apertis notis iudicium ab
humanitate discernunt. Atque adeo, si cui forte eorum, 10
qui interfuerunt, curae fuerit eadem illa legere, intelleget me quaedam aut commutasse aut praeterisse,
fortasse etiam ex suo iudicio, quamvis ipse nihil
dixerit mihi. Atque haec ita disputo, quasi populum 11
in auditorium, non in cubiculum amicos advocarim,
quos plures habere multis gloriosum, reprehensioni
nemini fuit. Vale.

IV.

C. PLINIUS IULIO VALERIANO SUO S.

Res parva, sed initium non parvae. Vir praetorius 1
Sollers a senatu petiit, ut sibi instituere nundinas in
agris suis permitteretur; contra dixerunt legati Vicetinorum; adfuit Tuscilius Nominatus; dilata causa est.
Alio senatu Vicetini sine advocato intraverunt, dixe- 2
runt se deceptos lapsine verbo, an quia ita sentiebant.
Interrogati a Nepote praetore, quem docuissent, responderunt, quem prius. Interrogati, an tunc gratis
adfuisset, responderunt sex milibus nummum; an rursus aliquid dedissent, dixerunt mille denarios. Nepos
postulavit, ut Nominatus induceretur. Hactenus illo 3
die. Sed, quantum auguror, longius res procedet.

---

22 *non parvum RFpra.* 33 procedet RFpra, Otto 301, *Stangl 672,* procedit *MD, K.*

Nam pleraque tacta tantum et omnino commota la-
4 tissime serpunt. Erexi aures tuas. Quam diu nunc
oportet, quam blande roges, ut reliqua cognoscas! si
tamen non ante ob haec ipsa veneris Romam specta-
torque malueris esse quam lector. Vale.

V.

C. PLINIUS NONIO MAXIMO SUO S.

1 Nuntiatur mihi C. Fannium decessisse; qui nuntius
me gravi dolore confudit, primum quod amavi homi-
nem elegantem, disertum, deinde quod iudicio eius
uti solebam. Erat enim acutus natura, usu exercitatus,
2 veritate promptissimus. Angit me super ista casus
ipsius. Decessit veteri testamento, omisit, quos maxime
diligebat, prosecutus est, quibus offensior erat. Sed
hoc utcumque tolerabile, gravius illud, quod pulcherri-
3 mum opus inperfectum reliquit. Quamvis enim agen-
dis causis distringeretur, scribebat tamen exitus occi-
sorum aut relegatorum a Nerone et iam tres libros
absolverat subtiles et diligentes et Latinos atque inter
sermonem historiamque medios ac tanto magis reliquos
perficere cupiebat, quanto frequentius hi lectitabantur.
4 Mihi autem videtur acerba semper et inmatura mors
eorum, qui immortale aliquid parant. Nam, qui vo-
luptatibus dediti quasi in diem vivunt, vivendi causas
cotidie finiunt; qui vero posteros cogitant et memoriam
sui operibus extendunt, his nulla mors non repentina
est, ut quae semper inchoatum aliquid abrumpat.
5 Gaius quidem Fannius, quod accidit, multo ante prae-
sensit. Visus est sibi per nocturnam quietem iacere
in lectulo suo compositus in habitum studentis, ha-
bere ante se scrinium (ita solebat); mox imaginatus
est venisse Neronem, in toro resedisse, prompsisse pri-
mum librum, quem de sceleribus eius ediderat, eumque

---

8 Nuntiatur (nunc., nonc.) *FRpra, Otto 301,* Nuntiatum *D,* Nuntiatum m. est *M, K., Stangl 649.* 13 vetere *D.* 30 habitum *RF, K.II,* habitu *Mpra, K.I.*

ad extremum revolvisse, idem in secundo ac tertio
fecisse, tunc abisse. Expavit et sic interpretatus est, 6
tamquam idem sibi futurus esset scribendi finis, qui
fuisset illi legendi, et fuit idem. Quod me recordan- 7
tem miseratio subit, quantum vigiliarum, quantum la-
boris exhauserit frustra. Occursant animo mea mor-
talitas, mea scripta. Nec dubito te quoque eadem
cogitatione terreri pro istis, quae inter manus habes.
Proinde, dum suppetit vita, enitamur, ut mors quam 8
paucissima, quae abolere possit, inveniat. Vale.

VI.

C. PLINIUS DOMITIO APOLLINARI SUO S.

Amavi curam et sollicitudinem tuam, quod, cum 1
audisses me aestate Tuscos meos petiturum, ne facerem,
suasisti, dum putas insalubres. Est sane gravis et 2
pestilens ora Tuscorum, quae per litus extenditur; sed
hi procul a mari recesserunt, quin etiam Appennino,
saluberrimo montium, subiacent. Atque adeo ut om- 3
nem pro me metum ponas, accipe temperiem caeli,
regionis situm, villae amoenitatem; quae et tibi auditu
et mihi relatu iucunda erunt.

Caelum est hieme frigidum et gelidum; myrtos, 4
oleas, quaeque alia aestivo tepore laetantur, aspernatur
ac respuit; laurum tamen patitur atque etiam nitidissi-
mam profert, interdum, sed non saepius quam sub urbe
nostra necat. Aestatis mira clementia; semper aër 5
spiritu aliquo movetur, frequentius tamen auras quam
ventos habet. Hinc senes multi; videas avos proavos- 6
que iam iuvenum, audias fabulas veteres sermonesque
maiorum, cumque veneris illo, putes alio te saeculo
natum. Regionis forma pulcherrima. Imaginare am- 7
phitheatrum aliquod inmensum, et quale sola rerum
natura possit effingere. Lata et diffusa planities mon-
tibus cingitur, montes summa sui parte procera ne-

---

23 aestivo *FRpra Catan.*, *Otto 301*, adsiduo *M* (assid.) *D, K*. 24 et resp. *FDpr*. *Ad p. 49. 23*.

mora et antiqua habent. Frequens ibi et varia venatio.
8 Inde caeduae silvae cum ipso monte descendunt. Has
inter pingues terrenique colles (neque enim facile us-
quam saxum, etiam si quaeratur, occurrit) planissimis
campis fertilitate non cedunt opimamque messem serius
9 tantum, sed non minus percoquunt. Sub his per la-
tus omne vineae porriguntur unamque faciem longe
lateque contexunt; quarum a fine imoque quasi mar-
10 gine arbusta nascuntur. Prata inde campique, campi,
quos non nisi ingentes boves et fortissima aratra per-
fringunt. Tantis glaebis tenacissimum solum, cum
primum prosecatur, adsurgit, ut nono demum sulco
11 perdometur. Prata florida et gemmea trifolium alias-
que herbas teneras semper et molles et quasi novas
alunt. Cuncta enim perennibus rivis nutriuntur; sed,
ubi aquae plurimum, palus nulla, quia devexa terra,
quidquid liquoris accepit nec absorbuit, effundit in
12 Tiberim. Medios ille agros secat navium patiens om-
nesque fruges devehit in urbem hieme dumtaxat et
vere, aestate summittitur immensique fluminis nomen
13 arenti alveo deserit, autumno resumit. Magnam capies
voluptatem, si hunc regionis situm ex monte prospe-
xeris. Neque enim terras tibi, sed formam aliquam
ad eximiam pulchritudinem pictam videberis cernere;
ea varietate, ea descriptione, quocumque inciderint
14 oculi, reficientur. Villa in colle imo sita prospicit
quasi ex summo; ita leniter et sensim clivo fallente
consurgit, ut, cum ascendere te non putes, sentias
ascendisse. A tergo Appenninum, sed longius habet;
accipit ab hoc auras quamlibet sereno et placido die,
non tamen acres et immodicas, sed spatio ipso lassas
15 et infractas. Magna sui parte meridiem spectat aesti-
vumque solem ab hora sexta, hibernum aliquanto ma-
turius quasi invitat in porticum latam et pro modo

---

18 omnisque *RFDpr, K.I.* 34 pro modo longam *FDpra, K.I, Otto 301,* prominulam *M, K.II. coni. disp. I p. 21* pro modo villae longam.

longam. Multa in hac membra, atrium etiam ex more
veterum. Ante porticum xystus concisus in plurimas 16
species distinctusque buxo; demissus inde pronusque
pulvinus, cui bestiarum effigies invicem adversas buxus
inscripsit; acanthus in plano mollis et paene dixerim
liquidus. Ambit hunc ambulatio pressis varieque ton- 17
sis viridibus inclusa; ab his gestatio in modum circi,
quae buxum multiformem humilesque et retentas manu
arbusculas circumit. Omnia maceria muniuntur; hanc
gradata buxus operit et subtrahit. Pratum inde non 18
minus natura quam superiora illa arte visendum; campi
deinde porro multaque alia prata et arbusta. A capite 19
porticus triclinium excurrit. Valvis xystum desinentem
et protinus pratum multumque ruris videt, fenestris
hac latus xysti, et quod prosilit villae, hac adiacentis
hippodromi nemus comasque prospectat. Contra me- 20
diam fere porticum diaeta paulum recedit, cingit areolam,
quae quattuor platanis inumbratur. Inter has marmoreo
labro aqua exundat circumiectasque platanos et subiecta
platanis leni aspergine fovet. Est in hac diaeta dor- 21
mitorium cubiculum, quod diem, clamorem, sonum
excludit, iunctaque ei cotidiana amicorumque cenatio;
areolam illam, porticum [aliam] eademque omnia quae
porticus aspicit. Est et aliud cubiculum a proxima 22
platano viride et umbrosum, marmore excultum podio
tenus, nec cedit gratiae marmoris ramos insidentesque
ramis aves imitata pictura. Fonticulus in hoc, in fonte 23
crater; circa sipunculi plures miscent iucundissimum
murmur. In cornu porticus amplissimum cubiculum

---

2 concisus in plurimas species distinctusque buxo *RF*(*hi om.* que)*pra*, distinctus concisusque buxo *MD, K,* in plur. spec. conc. distinctusque buxo *Stangl 662.* 7 sqq. ab his-circumit *del. Kukula Sert. Hartel. 249.* 22 amicorumque cen. *RFDa, K.II (disp. I 22),* amicorum cenatio quae *M, K.I.* 23 [aliam] *K.II,* porticus alia *Fpra,* aliā *Otto 301sq.,* eademq. alia omnia *?* 24 proxuma *M, K.I, item p. 120. 10* proxumo. *VI 18. 1* ornatussimam *M.*

triclinio occurrit; aliis fenestris xystum, aliis despicit
pratum, sed ante piscinam, quae fenestris servit ac
24 subiacet, strepitu visuque iucundam; nam ex edito
desiliens aqua suscepta marmore albescit. Idem cubi-
culum hieme tepidissimum, quia plurimo sole perfun-
25 ditur. Cohaeret hypocauston et, si dies nubilus, inmisso
vapore solis vicem supplet. Inde apodyterium balinei
laxum et hilare excipit cella frigidaria, in qua bapti-
sterium amplum atque opacum. Si natare latius aut
tepidius velis, in area piscina est, in proximo puteus,
ex quo possis rursus adstringi, si paeniteat teporis.
26 Frigidariae cellae conectitur media, cui sol benignis-
sime praesto est, caldariae magis; prominet enim. In
hac tres descensiones, duae in sole, tertia a sole lon-
27 gius, a luce non longius. Apodyterio superpositum
est sphaeristerium, quod plura genera exercitationis
pluresque circulos capit. Non procul a balineo scalae,
quae in cryptoporticum ferunt, prius ad diaetas tres.
Harum alia areolae illi, in qua platani quattuor, alia
prato, alia vineis imminet diversasque caeli partes ut
28 prospectus habet. In summa cryptoporticu cubiculum
ex ipsa cryptoporticu excisum, quod hippodromum,
vineas, montes intuetur. Iungitur cubiculum obvium
soli, maxime hiberno. Hinc oritur diaeta, quae villae
hippodromum adnectit. Haec facies, hic usus a fronte.
29 A latere aestiva cryptoporticus in edito posita, quae
non aspicere vineas, sed tangere videtur. In media
triclinium saluberrimum adflatum ex Apenninis valli-
bus recipit; post latissimis fenestris vineas, valvis
aeque vineas, sed per cryptoporticum quasi admittit.
30 A latere triclinii, quod fenestris caret, scalae convivio
utilia secretiore aditu suggerunt. In fine cubiculum,

---

1 a triclin. *MR(?), K.I.* — disp. *M, K.I tam fals. quam p. 122. 11 aut v. 14* discens. *Dpr etc. Cf. IX 7. 4.* 17 nec *Fpςa, Otto 302, K.* 28 Appenninis *RFDpra, K.I,* Appennini *M, K.II.* 32 aditu *R Pomp. Laet., K.II,* ambitu *MFDpa, K.I.*

cui non minus iucundum prospectum cryptoporticus
ipsa quam vineae praebent. Subest cryptoporticus
subterraneae similis; aestate incluso frigore riget con-
tentaque aëre suo nec desiderat auras nec admittit.
Post utramque cryptoporticum, unde triclinium desinit, 31
incipit porticus ante medium diem hiberna, inclinato
die aestiva. Hac adeuntur diaetae duae, quarum in
altera cubicula quattuor, altera tria, ut circumit sol,
aut sole utuntur aut umbra. Hanc dispositionem 32
amoenitatemque tectorum longe longeque praecedit
hippodromus. Medius patescit statimque intrantium
oculis totus offertur, platanis circumitur. Illae hedera
vestiuntur utque summae suis ita imae alienis frondi-
bus virent. Hedera truncum et ramos pererrat vici-
nasque platanos transitu suo copulat. Has buxus in-
teriacet; exteriores buxos circumvenit laurus umbraeque
platanorum suam confert. Rectus hic hippodromi li- 33
mes, in extrema parte hemicyclio frangitur mutatque
faciem; cupressis ambitur et tegitur densiore umbra
opacior nigriorque; interioribus circulis (sunt enim
plures) purissimum diem recipit. Inde etiam rosas 34
effert umbrarumque frigus non ingrato sole distinguit.
Finito vario illo multiplicique curvamine recto limiti
redditur nec huic uni; nam viae plures intercedentibus
buxis dividuntur. Alibi pratulum, alibi ipsa buxus 35
intervenit in formas mille discripta, litteris interdum,
quae modo nomen domini dicunt, modo artificis. Alternis
metulae surgunt, alternis inserta sunt poma, et in opere
urbanissimo subita velut inlati ruris imitatio. Medium
spatium brevioribus utrimque platanis adornatur. Post 36
has acanthus hinc inde lubricus et flexuosus, deinde
plures figurae pluraque nomina. In capite stibadium
candido marmore vite protegitur; vitem quattuor co-
lumellae Carystiae subeunt. Ex stibadio aqua velut

---

17 hic *Fpra, Otto 302, om. cett.* 26 descr. *MFpra, K.I; ad II 6.2.* — litteris *Fpra, Otto 302*, litteras MD, K.

expressa cubantium pondere sipunculis effluit, cavato
lapide suscipitur, gracili marmore continetur atque
37 ita occulte temperatur, ut impleat nec redundet. Gustatorium graviorque cena margini inponitur, levior naviculārum et avium figuris innatans circumit. Contra fons egerit aquam et recipit; nam expulsa in altum in se cadit iunctisque hiatibus et absorbetur et tollitur. E regione stibadii adversum cubiculum tantum stibadio
38 reddit ornatus, quantum accipit ab illo. Marmore splendet, valvis in viridia prominet et exit, alia viridia superioribus inferioribusque fenestris suspicit despicitque. Mox zothecula refugit quasi in cubiculum idem atque aliud. Lectus hic et undique fenestrae, et tamen
39 lumen obscurum umbra premente. Nam laetissima vitis per omne tectum in culmen nititur et ascendit. Non secus ibi quam in nemore iaceas, imbrem tantum
40 tamquam in nemore non sentias. Hic quoque fons nascitur simulque subducitur. Sunt locis pluribus disposita sedilia e marmore, quae ambulatione fessos ut cubiculum ipsum iuvant. Fonticuli sedilibus adiacent; per totum hippodromum inducti fistulis strepunt rivi et, qua manus duxit, secuntur. His nunc illa viridia, nunc haec, interdum simul omnia lavantur.

Vitassem iam dudum, ne viderer argutior, nisi proposuissem omnis angulos tecum epistula circumire.
41 Neque enim verebar, ne laboriosum esset legenti tibi, quod visenti non fuisset, praesertim cum interquiescere, si liberet, depositaque epistula quasi residere saepius posses. Praeterea indulsi amori meo; amo enim, quae maxima ex parte ipse inchoavi aut inchoata percolui.
42 In summa (cur enim non aperiam tibi vel iudicium meum vel errorem?) primum ego officium scriptoris existimo, ut titulum suum legat atque identidem interroget se, quid coeperit scribere, sciatque, si materiae

---

4 *navic. v. p. 77. 20.* 11 suscipit *MFD, K.I* — dispic. *K.I* 23 *iuvantur Fa* (laetantur *p*, all. edd.). *Cf. VII 9. 11 v. 6, al.* 25 *omnis FD*, omnes *vulg.* Ad p. 17. 28.

immoratur, non esse longum, longissimum, si aliquid
accersit atque attrahit. Vides, quot versibus Homerus, 43
quot Vergilius arma, hic Aeneae, Achillis ille, describat; brevis tamen uterque est, quia facit, quod instituit. Vides, ut Aratus minutissima etiam sidera consectetur et colligat; modum tamen servat. Non enim
excursus hic eius, sed opus ipsum est. Similiter nos, 44
ut parva magnis, cum totam villam oculis tuis subicere conamur, si nihil inductum et quasi devium loquimur, non epistula, quae describit, sed villa, quae describitur, magna est.

Verum illuc, unde coepi, ne secundum legem meam iure reprehendar, si longior fuero in hoc, in
quod excessi. Habes causas, cur ego Tuscos meos 45
Tusculanis, Tiburtinis Praenestinisque meis praeponam. Nam super illa, quae rettuli, altius ibi otium et pinguius eoque securius; nulla necessitas togae, nemo accersitor ex proximo; placida omnia et quiescentia, quod ipsum salubritati regionis ut purius caelum, ut aër liquidior accedit. Ibi animo, ibi corpore maxime valeo. Nam studiis animum, venatu corpus exerceo.
Mei quoque nusquam salubrius degunt; usque adhuc 46
certe neminem ex iis, quos eduxeram mecum, (venia sit dicto) ibi amisi. Di modo in posterum hoc mihi gaudium, hanc gloriam loco servent. Vale.

VII.

C. PLINIUS CALVISIO SUO S.

Nec heredem institui nec praecipere posse rem 1
publicam constat; Saturninus autem, qui nos reliquit heredes, quadrantem rei publicae nostrae, deinde pro quadrante praeceptionem quadringentorum milium dedit. Hoc, si ius aspicias, inritum, si defuncti voluntatem,

2 accers. *Fςa*, accessit *Dr*, accerssit *p*, arcess. *M, K. Ad p. 13. 18.* 15 meis *add.* *Fpra*, praenestinis meis ς, *Otto 302,* Praenestinisque *MD*, K. 17 accersitor MFra, *K. I,* *accersitur p,* arcessitor *D*, K. II. Ad p. 13. 18.

2 ratum et firmum est. Mihi autem defuncti voluntas
(vereor, quam in partem iuris consulti, quod sum
dicturus, accipiant) antiquior iure est, utique in eo,
3 quod ad communem patriam voluit pervenire. An, cui
de meo sestertium sedecies contuli, huic quadringen-
torum milium paulo amplius tertiam partem ex ad-
venticio denegem? Scio te quoque a iudicio meo non
abhorrere, cum eandem rem publicam ut civis opti-
4 mus diligas. Velim ergo, cum proxime decuriones
contrahentur, quid sit iuris, indices, parce tamen et
modeste; deinde subiungas nos quadringenta milia
offerre, sicut praeceperit Saturninus. Illius hoc munus,
illius liberalitas; nostrum tantum obsequium vocetur.
5 Haec ego scribere publice supersedi, primum quod
memineram pro necessitudine amicitiae nostrae, pro
facultate prudentiae tuae et debere te et posse per-
inde meis ac tuis partibus fungi, deinde quia verebar,
ne modum, quem tibi in sermone custodire facile est,
6 tenuisse in epistula non viderer. Nam sermonem vul-
tus, gestus, vox ipsa moderatur, epistula omnibus com-
mendationibus destituta malignitati interpretantium ex-
ponitur. Vale.

VIII.

C. PLINIUS TITINIO CAPITONI SUO S.

1 Suades, ut historiam scribam, et suades non solus;
multi hoc me saepe monuerunt, et ego volo, non quia
commode facturum esse confidam (id enim temere cre-
das nisi expertus), sed quia mihi pulchrum in primis
videtur non pati occidere, quibus aeternitas debeatur,
2 aliorumque famam cum sua extendere. Me autem nihil
aeque ac diuturnitatis amor et cupido sollicitat, res ho-
mine dignissima, eo praesertim, qui nullius sibi con-
scius culpae posteritatis memoriam non reformidet.
3 Itaque diebus ac noctibus cogito, si 'qua me quo-

---

5 sedecies Ma, K.II, his edecies *D,* his adiiciens pr, sex *decies adiiciens ς, [se]*decies *K.I.* 34 *Verg.* G.III 8.

que possim tollere humo'; id enim voto meo sufficit, illud supra votum 'victorque virum volitare per ora'. — 'Quamquam o!' sed hoc satis est, quod prope sola historia polliceri videtur. Orationi enim 4
et carmini parva gratia, nisi eloquentia est summa, historia quoquo modo scripta delectat. Sunt enim homines natura curiosi et quamlibet nuda rerum cognitione capiuntur, ut qui sermunculis etiam fabellisque ducantur. Me vero ad hoc studium impellit domesticum quoque exemplum. Avunculus meus idemque per 5
adoptionem pater historias et quidem religiosissime scripsit. Invenio autem apud sapientis honestissimum esse maiorum vestigia sequi, si modo recto itinere praecesserint. Cur ergo cunctor? Egi magnas et graves causas. Has, etiamsi mihi tenuis ex his spes, 6
destino retractare, ne tantus ille labor meus, nisi hoc, quod reliquum est studii, addidero, mecum pariter intercidat. Nam, si rationem posteritatis habeas, quid- 7
quid non est peractum, pro non inchoato est. Dices: 'Potes simul et rescribere actiones et componere historiam.' Utinam! sed utrumque tam magnum est, ut abunde sit alterum efficere. Unodevicensimo aetatis 8
anno dicere in foro coepi et nunc demum, quid praestare debeat orator, adhuc tamen per caliginem video. Quid, si huic oneri novum accesserit? Habet quidem 9
oratio et historia multa communia, sed plura diversa in his ipsis, quae communia videntur. Narrat illa, narrat haec, sed aliter; huic pleraque humilia et sordida et ex medio petita, illi omnia recondita, splendida, excelsa conveniunt; hanc saepius ossa, musculi, nervi, 10
illam tori quidam et quasi iubae decent; haec vel maxime vi, amaritudine, instantia, illa tractu et suavitate atque etiam dulcedine placet; postremo alia verba, alius sonus, alia constructio. Nam plurimum refert, ut 11

---

2 Verg. G. III 9. 3 Aen. V 195. 12 sapientis Mpr, K.I, *sapientes K.II. Ad p. 17. 28.*

Thucydides ait, '*κτῆμα*' sit an '*ἀγώνισμα*'; quorum
alterum oratio, alterum historia est. His ex causis
non adducor, ut duo dissimilia et hoc ipso diversa,
quod maxima confundam misceamque, ne tanta quasi
colluvione turbatus ibi faciam, quod hic debeo; ideo-
que interim veniam, ne a forensibus verbis recedam,
12 advocandi peto. Tu tamen iam nunc cogita, quae po-
tissimum tempora aggrediar. Vetera et scripta aliis?
Parata inquisitio, sed onerosa collatio. Intacta et nova?
13 Graves offensae, levis gratia. Nam praeter id, quod in
tantis vitiis hominum plura culpanda sunt quam lau-
danda, tum, si laudaveris, parcus, si culpaveris, nimius
fuisse dicaris, quamvis illud plenissime, hoc restrictis-
14 sime feceris. Sed haec me non retardant; est enim
mihi pro fide satis animi. Illud peto, praesternas, ad
quod hortaris, eligasque materiam, ne mihi iam scri-
bere parato alia rursus cunctationis et morae iusta
ratio nascatur. Vale.

IX. [XXI.]

C. PLINIUS SEMPRONIO RUFO SUO S.

1 Descenderam in basilicam Iuliam auditurus, quibus
2 proxima comperendinatione respondere debebam. Sede-
bant iudices, decemviri venerant, obversabantur advo-
cati, silentium longum, tandem a praetore nuntius.
Dimittuntur centumviri, eximitur dies me gaudente,
qui numquam ita paratus sum, ut non mora laeter.
3 Causa dilationis Nepos praetor, qui legibus quaerit.
Proposuerat breve edictum, admonebat accusatores,
admonebat reos exsecuturum se, quae senatus consulto
4 continerentur. Suberat edicto senatus consultum hoc:

---

1 *Thuc. I 22.* 2 His ex *Ma, K. II (sic semper Plin.)*, Ex his *Dprς, K. I.* 6 forensibus *Dpra, Otto 302,* meis *M, K.* *8 aggrediamur Dpς.* 10 gravis *ex uno MK. I ut VIII 21. 5 sodalis.* *20 SEMPRONIO ex Ridd.* add. Havet. 254. 30 *sen. cons. hoc: omnes scr.,* sen. cons.: hoc omnes edd.

omnes, qui quid negotii haberent, iurare, prius quam
agerent, iubebantur nihil se ob advocationem cuiquam
dedisse, promisisse, cavisse. His enim verbis ac mille
praeterea et venire advocationes et emi vetabantur.
Peractis tamen negotiis permittebatur pecuniam dum-
taxat decem milium dare. Hoc facto Nepotis commo- 5
tus praetor, qui centumviralibus praesidet, deliberaturus,
an sequeretur exemplum, inopinatum nobis otium de-
dit. Interim tota civitate Nepotis edictum carpitur, 6
laudatur. Multi: 'Invenimus, qui curva corrigeret.
Quid? ante hunc praetores non fuerunt? quis autem
hic est, qui emendet publicos mores?' Alii contra:
'Rectissime fecit; initurus magistratum iura cognovit,
senatus consulta legit, reprimit foedissimas pactiones,
rem pulcherrimam turpissime venire non patitur.' Tales 7
ubique sermones; qui tamen alterutram in partem ex
eventu praevalebunt. Est omnino iniquum, sed usu
receptum, quod honesta consilia vel turpia, prout male
aut prospere cedunt, ita vel probantur vel reprehen-
duntur. Inde plerumque eadem facta modo diligentiae,
modo vanitatis, modo libertatis, modo furoris nomen
accipiunt. Vale.

X. [XI.]

C. PLINIUS SUETONIO TRANQUILLO SUO S.

Libera tandem hendecasyllaborum meorum fidem, 1
qui scripta tua communibus amicis spoponderunt.
Appellantur cotidie, efflagitantur, ac iam periculum
est, ne cogantur ad exhibendum formulam accipere.
Sum et ipse in edendo haesitator, tu tamen meam 2
quoque cunctationem tarditatemque vicisti. Proinde
aut rumpe iam moras aut cave, ne eosdem istos li-
bellos, quos tibi hendecasyllabi nostri blanditiis eli-

---

1 qui quid negotii haberent *a, K.II (disp. II 12)*, quisquis negotium haberet *Dpr, K.I.* 7 praesidet *Dpra, K.II*, praesidebat *M, K.I.* 17 iniquom r, K.I, iniquom M; cf. *p. 128. 5, VI 5. 1, VIII 14. 14,* IX 40 ex. 27 efflagitantur M, *Stangl 675,* et efflag. ς, et flag. Dpra, K.

3 cere non possunt, convicio scazontes extorqueant. Per-
fectum opus absolutumque est nec iam splendescit
lima, sed atteritur. Patere me videre titulum tuum,
patere audire describi, legi, venire volumina Tranquilli
mei. Aequum est nos in amore tam mutuo eandem
percipere ex te voluptatem, qua tu perfrueris ex nobis.
Vale.

XI. [XII.]

C. PLINIUS CALPURNIO FABATO PROSOCERO SUO S.

1 Recepi litteras tuas, ex quibus cognovi te specio-
sissimam porticum sub tuo filiique tui nomine dedi-
casse, sequenti die in portarum ornatum pecuniam pro-
misisse, ut initium novae liberalitatis esset consumma-
2 tio prioris. Gaudeo primum tua gloria, cuius ad me
pars aliqua pro necessitudine nostra redundat, deinde
quod memoriam soceri mei pulcherrimis operibus vi-
deo proferri, postremo quod patria nostra florescit,
quam mihi a quocumque excoli iucundum, a te vero
3 laetissimum est. Quod superest, deos precor, ut ani-
mum istum tibi, animo isti tempus quam longissimum
tribuant. Nam liquet mihi futurum ut peracto, quod
proxime promisisti, inchoes aliud. Nescit enim semel
incitata liberalitas stare, cuius pulchritudinem usus ipse
commendat. Vale.

XII. [XIII.]

C. PLINIUS TERENTIO SCAURO SUO S.

1 Recitaturus oratiunculam, quam publicare cogito,
advocavi aliquos, ut vererer, paucos, ut verum audirem.
Nam mihi duplex ratio recitandi, una, ut sollicitudine
intendar, altera, ut admonear, si quid forte me ut
2 meum fallit. Tuli, quod petebam, inveni, qui mihi
copiam consilii sui facerent. Ipse praeterea quaedam
emendanda adnotavi. Emendavi librum, quem misi

---

5 aequom K.I, aequom *M.* 28 revererer M, *K.I ut p. 95. 27.*

tibi. Materiam ex titulo cognosces, cetera liber expli- 3
cabit, quem iam nunc oportet ita consuescere, ut sine
praefatione intellegatur. Tu velim quid de universo, 4
quid de partibus sentias scribas mihi. Ero enim vel
cautior in continendo vel constantior in edendo, si huc
vel illuc auctoritas tua accesserit. Vale.

XIII. [XIV.]

C. PLINIUS VALERIANO SUO S.

Et tu rogas, et ego promisi, si rogasses, scripturum 1
me tibi, quem habuisset eventum postulatio Nepotis
circa Tuscilium Nominatum. Inductus est Nominatus,
egit ipse pro se nullo accusante. Etenim legati Vi-
cetinorum non modo non presserunt eum, verum etiam
sublevaverunt. Summa defensionis, non fidem sibi in 2
advocatione, sed constantiam defuisse; descendisse ut
acturum atque etiam in curia visum, deinde sermoni-
bus amicorum perterritum recessisse; monitum enim,
ne desiderio senatoris non iam quasi de nundinis, sed
quasi de gratia, fama, dignitate certantis tam pertina-
citer, praesertim in senatu, repugnaret alioqui maiorem
invidiam quam proxime passurus. Erat sane prius, a 3
paucis tamen adclamatum exeunti. Subiunxit preces
multumque lacrimarum; quin etiam tota actione homo
in dicendo exercitatus operam dedit, ut deprecari
magis (id enim et favorabilius et tutius) quam defendi
videretur. Absolutus est sententia designati consulis 4
Afrani Dextri, cuius haec summa, melius quidem
Nominatum fuisse facturum, si causam Vicetinorum
eodem animo, quo susceperat, pertulisset; quia tamen
in hoc genus culpae non fraude incidisset nihilque
dignum animadversione admisisse convinceretur, libe-
randum, ita ut Vicetinis, quod acceperat, redderet.

---

12 Etenim *Dpra, Otto 302,* Nam *M, K.* 14 sublevaverunt *Dpra,* *sublevarunt M, K.* 21 passurus *Dpra, Otto 302sq.,* passurum *M, K.*

5 Adsenserunt omnes praeter Flavium Aprum. Is inter-
dicendum ei advocationibus in quinquennium censuit
et, quamvis neminem auctoritate traxisset, constanter
in sententia mansit; quin etiam Dextrum, qui primus
diversum censuerat, prolata lege de senatu habendo
6 iurare coëgit e re publica esse, quod censuisset. Cui
quamquam legitimae postulationi a quibusdam recla-
matum est. Exprobrare enim censenti ambitionem
videbatur. Sed, prius quam sententiae dicerentur,
Nigrinus, tribunus plebis, recitavit libellum disertum
et gravem, quo questus est venire advocationes, venire
etiam praevaricationes, in lites coiri, et gloriae loco
7 poni ex spoliis civium magnos et statos reditus. Re-
citavit capita legum, admonuit senatus consultorum,
in fine dixit petendum ab optimo principe, ut, quia
leges, quia senatus consulta contemnerentur, ipse tan-
8 tis vitiis mederetur. Pauci dies, et liber principis
severus et tamen moderatus; leges ipsum; est in publi-
cis actis. Quam me iuvat, quod in causis agendis
non modo pactione, dono, munere, verum etiam xeniis
9 semper abstinui! Oportet quidem, quae sunt inhonesta,
non quasi inlicita, sed quasi pudenda vitare; iucundum
tamen, si prohiberi publice videas, quod numquam
10 tibi ipse permiseris. Erit fortasse, immo non dubie
huius propositi mei et minor laus et obscurior fama,
cum omnes ex necessitate facient, quod ego sponte
faciebam. Interim fruor voluptate, cum alii divinum
me, alii meis rapinis, meae avaritiae occursum per
ludum ac iocum dictitant. Vale.

XIV. [XV.]

C. PLINIUS PONTIO ALLIFANO SUO S.

1 Secesseram in municipium, cum mihi nuntiatum est
Cornutum Tertullum accepisse Aemiliae viae curam.

---

1 Flavium a, Momms. ind. K. p. 411, Otto 303, Fabium *M, K., praeter lacrumis* interd. *Dp.*, 'ortum ex fl. aprum' *Momms.* *31 Allifano add. ex Ricc.*

Exprimere non possum, quanto sim gaudio adfectus 2
et ipsius et meo nomine, ipsius, quod, sit licet, sicut
est, ab omni ambitione longe remotus, debet tamen ei
iucundus honor esse ultro datus, meo, quod aliquanto
magis me delectat mandatum mihi officium, postquam
par Cornuto datum video. Neque enim augeri digni- 3
tate quam aequari bonis gratius. Cornuto autem quid
melius, quid sanctius, quid in omni genere laudis ad
exemplar antiquitatis expressius? quod mihi cogni-
tum est non fama, qua alioqui optima et meritissima
fruitur, sed longis magnisque experimentis. Una dili- 4
gimus, una dileximus omnes fere, quos aetas nostra
in utroque sexu aemulandos tulit; quae societas ami-
citiarum artissima nos familiaritate coniunxit. Acces- 5
sit vinculum necessitudinis publicae. Idem enim mihi,
ut scis, collega quasi voto petitus in praefectura
aerarii fuit, fuit et in consulatu. Tum ego, qui vir
et quantus esset, altissime inspexi, cum sequerer ut
magistrum, ut parentem vererer, quod non tam aetatis
maturitate quam vitae merebatur. His ex causis ut 6
illi sic mihi gratulor nec privatim magis quam publice,
quod tandem homines non ad pericula ut prius, verum
ad honores virtute perveniunt. In infinitum epistu- 7
lam extendam, si gaudio meo indulgeam. Praevertor
ad ea, quae me agentem hic nuntius deprehendit.
Eram cum prosocero meo, eram cum amita uxoris, 8
eram cum amicis diu desideratis, circumibam agellos,
audiebam multum rusticarum querellarum, rationes
legebam invitus et cursim (aliis enim chartis, aliis
sum litteris initiatus), coeperam etiam itineri me prae-
parare. Nam includor angustiis commeatus eoque 9
ipso, quod delegatum Cornuto audio officium, mei ad-
moneor. Cupio te quoque sub idem tempus Campania
tua remittat, ne quis, cum in urbem rediero, contu-
bernio nostro dies pereat. Vale.

---

9 exemplum K. I ex M.

XV. [X.]

C. PLINIUS ARRIO ANTONINO SUO S.

1 Cum versus tuos aemulor, tum maxime, quam sint
boni, experior. Ut enim pictores pulchram absolutamque
faciem raro nisi in peius effingunt, ita ego ab
2 hoc archetypo labor et decido. Quo magis hortor, ut
quam plurima proferas, quae imitari omnes concupiscant,
nemo aut paucissimi possint. Vale.

XVI.

C. PLINIUS AEFULANO MARCELLINO SUO S.

1 Tristissimus haec tibi scribo Fundani nostri filia
minore defuncta, qua puella nihil umquam festivius,
amabilius nec modo longiore vita, sed prope immorta-
2 litate dignius vidi. Nondum annos quattuordecim impleverat,
et iam illi anilis prudentia, matronalis gravitas
erat et tamen suavitas puellaris cum virginali
3 verecundia. Ut illa patris cervicibus inhaerebat! ut
nos amicos paternos et amanter et modeste complectebatur!
ut nutrices, ut paedagogos, ut praeceptores
pro suo quemque officio diligebat! quam studiose,
quam intellegenter lectitabat! ut parce custoditeque
ludebat! Qua illa temperantia, qua patientia, qua etiam
4 constantia novissimam valetudinem tulit! Medicis obsequebatur,
sororem, patrem adhortabatur ipsamque se
destitutam corporis viribus vigore animi sustinebat.
5 Duravit hic illi usque ad extremum nec aut spatio
valetudinis aut metu mortis infractus est, quo plures
gravioresque nobis causas relinqueret et desiderii et
6 doloris. O triste plane acerbumque funus! o morte
ipsa mortis tempus indignius! iam destinata erat
egregio iuveni, iam electus nuptiarum dies, iam nos
7 vocati. Quod gaudium quo maerore mutatum est! Non
possum exprimere verbis, quantum animo vulnus acceperim,
cum audivi Fundanum ipsum, ut multa lu-

---

10 AEFULANO add. ex R. 14 expleverat Dpr.

ctuosa dolor invenit, praecipientem, quod in vestes,
margaritas, gemmas fuerat erogaturus, hoc in tura et
unguenta et odores inpenderetur. Est quidem ille 8
eruditus et sapiens, ut qui se ab ineunte aetate alti-
oribus studiis artibusque dediderit, sed nunc omnia,
quae audiit saepe, quae dixit, aspernatur expulsisque
virtutibus aliis pietatis est totus. Ignosces, laudabis 9
etiam, si cogitaveris, quid amiserit. Amisit enim
filiam, quae non minus mores eius quam os vultum-
que referebat totumque patrem mira similitudine ex-
scripserat. Proinde, si quas ad eum de dolore tam 10
iusto litteras mittes, memento adhibere solacium non
quasi castigatorium et nimis forte, sed molle et hu-
manum. Quod ut facilius admittat, multum faciet
medii temporis spatium. Ut enim crudum adhuc vul- 11
nus medentium manus reformidat, deinde patitur at-
que ultro requirit, sic recens animi dolor consolationes
reicit ac refugit, mox desiderat et clementer admotis
adquiescit. Vale.

XVII.

C. PLINIUS VESTRICIO SPURINNAE SUO S.

Scio, quanto opere bonis artibus faveas, quantum 1
gaudium capias, si nobiles iuvenes dignum aliquid
maioribus suis faciant. Quo festinantius nuntio tibi
fuisse me hodie in auditorio Calpurni Pisonis. Recitabat 2
καταστερισμῶν eruditam sane luculentamque materiam.
Scripta elegis erat fluentibus et teneris et enodibus,
sublimibus etiam, ut poposcit locus. Apte enim et
varie nunc attollebatur, nunc residebat; excelsa de-
pressis, exilia plenis, severis iucunda mutabat, omnia
ingenio pari. Commendabat haec voce suavissima, 3
vocem verecundia; multum sanguinis, multum sollici-
tudinis in ore, magna ornamenta recitantis. Etenim

---

2 margaritas *Dpra, Otto* 303, margarita M, K. — tura *Dpra, Otto,* tus *M, K.* 21 VESTRICIO ex Ricc. add. 22 quantopere *pr; ad p. 7.17.*

nescio quo pacto magis in studiis homines timor quam
4 fiducia decet. Ne plura (quamquam libet plura, quo
sunt pulchriora de iuvene, rariora de nobili), recitatione
finita multum ac diu exosculatus adulescentem, qui
est acerrimus stimulus monendi, laudibus incitavi,
pergeret, qua coepisset, lumenque, quod sibi maiores
5 sui praetulissent, posteris ipse praeferret. Gratulatus
sum optimae matri, gratulatus et fratri, qui ex auditorio illo non minorem pietatis gloriam quam ille alter eloquentiae tulit; tam notabiliter pro fratre recitante primum metus eius, mox gaudium eminuit.
6 Di faciant, ut talia tibi saepius nuntiem! Faveo enim saeculo, ne sit sterile et effetum, mireque cupio, ne nobiles nostri nihil in domibus suis pulchrum nisi imagines habeant; quae nunc mihi hos adulescentes tacite laudare, adhortari et, quod amborum gloriae satis magnum est, agnoscere videntur. Vale.

XVIII.

C. PLINIUS CALPURNIO MACRO SUO S.

1 Bene est mihi, quia tibi bene est. Habes uxorem
tecum, habes filium; frueris mari, fontibus, viridibus,
agro, villa amoenissima. Neque enim dubito esse
amoenissimam, in qua se conposuerat homo felicior,
2 ante quam felicissimus fieret. Ego in Tuscis et venor
et studeo, quae interdum alternis, interdum simul facio, nec tamen adhuc possum pronuntiare, utrum sit difficilius capere aliquid an scribere. Vale.

XIX.

C. PLINIUS VALERIO PAULINO SUO S.

1 Video, quam molliter tuos habeas; quo simplicius
2 tibi confitebor, qua indulgentia meos tractem. Est
mihi semper in animo et Homericum illud ‘πατὴρ

12 Dii *ex Mpra K.I. Ad VI 25.5, p. 59. 20.* 17 adcognosc. *D, id. cogn. p.* 29 VALERIO *ex* Ricc. *add.* 32 *Hom. β 47, 234.*

δ' ὣς ἤπιος ἦεν' et hoc nostrum 'pater familiae'.
Quod si essem natura asperior et durior, frangeret
me tamen infirmitas liberti mei Zosimi, cui tanto
maior humanitas exhibenda est, quanto nunc illa magis
eget. Homo probus, officiosus, litteratus; et ars qui- 3
dem eius et quasi inscriptio comoedus, in qua pluri-
mum facit. Nam pronuntiat acriter, sapienter, apte,
decenter etiam; utitur et cithara perite, ultra quam
comoedo necesse est. Idem tam commode et orationes
et historias et carmina legit, ut hoc solum didicisse
videatur.

Haec tibi sedulo exposui, quo magis scires, quam 4
multa unus mihi et quam iucunda ministeria prae-
staret. Accedit longa iam caritas hominis, quam ipsa
pericula auxerunt. Est enim ita natura comparatum, 5
ut nihil aeque amorem incitet et accendat quam ca-
rendi metus; quem ego pro hoc non semel patior. Nam 6
ante aliquot annos, dum intente instanterque pronun-
tiat, sanguinem reiecit atque ob hoc in Aegyptum
missus a me post longam peregrinationem confirmatus
rediit nuper; deinde, dum per continuos dies nimis
imperat voci, veteris infirmitatis tussicula admonitus
rursus sanguinem reddidit. Qua ex causa destinavi 7
eum mittere in praedia tua, quae Foro Iuli possides.
Audivi enim te saepe referentem esse ibi et aëra
salubrem et lac eiusmodi curationibus accommodatissi-
mum. Rogo ergo, scribas tuis, ut illi villa, ut domus 8
pateat, offerant etiam, sumptibus eius si quid opus
erit; erit autem opus modico. Est enim tam parcus 9
et continens, ut non solum delicias, verum etiam ne-
cessitates valetudinis frugalitate restringat. Ego pro-
ficiscenti tantum viatici dabo, quantum sufficiat eunti
in tua. Vale.

XX.

C. PLINIUS CORNELIO URSO SUO S.

1 Iterum Bithyni! breve tempus a Iulio Basso, et
Rufum Varenum proconsulem detulerunt, Varenum,
quem nuper adversus Bassum advocatum et postularant
2 et acceperant. Inducti in senatum inquisitionem postu-
laverunt. Varenus petiit, ut sibi quoque defensionis
causa evocare testes liceret; recusantibus Bithynis
cognitio suscepta est. Egi pro Vareno non sine
3 eventu; nam, bene an male, liber indicabit. In acti-
onibus enim utramque in partem fortuna dominatur;
multum commendationis et detrahit et adfert memoria,
vox, gestus, tempus ipsum, postremo vel amor vel
odium rei; liber offensis, liber gratia, liber et secundis
4 casibus et adversis caret. Respondit mihi Fonteius
Magnus, unus ex Bithynis, plurimis verbis, paucissimis
rebus. Est plerisque Graecorum ut illi pro copia vo-
lubilitas; tam longas tamque frigidas periodos uno
5 spiritu quasi torrente contorquent. Itaque Iulius Can-
didus non invenuste solet dicere aliud esse eloquen-
tiam, aliud loquentiam. Nam eloquentia vix uni aut
alteri, immo, si M. Antonio credimus, nemini, haec
vero, quam Candidus loquentiam appellat, multis atque
6 etiam inpudentissimo cuique maxime contigit. Postero
die dixit pro Vareno Homullus callide, acriter, culte,
contra Nigrinus presse, graviter, ornate. Censuit
Acilius Rufus, consul designatus, inquisitionem Bithynis
7 dandam, postulationem Vareni silentio praeteriit. Haec
forma negandi fuit. Cornelius Priscus consularis et
accusatoribus, quae petebant, et reo tribuit vicitque
numero. Impetravimus rem nec lege conprehensam
8 nec satis usitatam, iustam tamen. Quare iustam, non

---

2 Cornelio *ex Ricc. add.* 3 Iterum Bithyni breve t. a I. Basso etiam Ruf. *Catan., K.I.* 7 petit *MDpra, K.I. Ad p. 46. 6. — sibi undique M,* invicem *v.* utique *coni. Stangl 676. 18 perihodos M, K.I.*

sum epistula exsecuturus, ut desideres actionem. Nam, si verum est Homericum illud:

'τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
ἥ τις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται,'

providendum est mihi, ne gratiam novitatis et florem, quae oratiunculam illam vel maxime commendat, epistulae loquacitate praecerpam. Vale.

XXI. [IX.]

C. PLINIUS POMPEIO SATURNINO SUO S.

Varie me adfecerunt litterae tuae; nam partim 1
laeta, partim tristia continebant, laeta, quod te in urbe
teneri nuntiabant ('Nollem' inquis, 'sed ego volo), .
praeterea quod recitaturum, statim ut venissem, polli-
cebantur. Ago gratias, quod expector. Triste illud, 2
quod Iulius Valens graviter iacet; quamquam ne hoc
quidem triste, si illius utilitatibus aestimetur, cuius
interest quam maturissime inexplicabili morbo liberari.
Illud plane non triste solum, verum etiam luctuosum, 3
quod Iulius Avitus decessit, dum ex quaestura redit,
decessit in navi, procul a fratre amantissimo, procul
a matre, a sororibus. Nihil ista ad mortuum perti- 4
nent, sed pertinuerunt, cum moreretur, pertinent ad
hos, qui supersunt; iam quod in flore primo tantae
indolis iuvenis extinctus est summa consecuturus, si
virtutes eius maturuissent. Quo ille studiorum amore 5
flagrabat! quantum legit, quantum etiam scripsit! quae
nunc omnia cum ipso sine fructu posteritatis abierunt.
Sed quid ego indulgeo dolori? cui si frenos remittas, 6
nulla materia non maxima est. Finem epistulae faciam,
ut facere possim etiam lacrimis, quas epistula ex-
pressit. Vale.

---

3 *Hom. α 351.* 9 POMPEIO *add. ex Ricc.* 19 Iunius Av. *K. disp. II 10.* 19 decessit, decessit dum *M*, *sed* decessit *priore loco in fine paginae* scripto et deleto, Stangl 668 sq. *cf. VI 6. 1, VII 6. 1.*

C. PLINI CAECILI SECUNDI
EPISTULARUM
LIBER SEXTUS.

I.
C. PLINIUS TIRONI SUO S.

1 Quam diu ego trans Padum, tu in Piceno, minus
te requirebam; postquam ego in urbe, tu adhuc in
Piceno, multo magis, seu quod ipsa loca, in quibus
esse una solemus, acrius me tui commonent, seu quod
desiderium absentium nihil perinde ac vicinitas acuit,
quoque propius accesseris ad spem fruendi, hoc impa-
2 tientius careas. Quidquid in causa, eripe me huic
tormento; veni, aut ego illuc, unde inconsulte prope-
ravi, revertar vel ob hoc solum, ut experiar, an mihi,
cum sine me Romae coeperis esse, similes his epistu-
las mittas. Vale.

II.
C. PLINIUS ARRIANO SUO S.

1 Soleo non numquam in iudiciis quaerere M. Re-
2 gulum, nolo enim dicere desiderare. Cur ergo quaero?
Habebat studiis honorem, timebat, pallebat, scribebat,
quamvis non posset ediscere. Illud ipsum, quod oculum
modo dextrum, modo sinistrum circumlinebat, dextrum,
si a petitore, alterum, si a possessore esset acturus, quod
candidum splenium in hoc aut in illud supercilium
transferebat, quod semper haruspices consulebat de
actionis eventu, a nimia superstitione, sed tamen et a
3 magno studiorum honore veniebat. Iam illa perquam
iucunda una dicentibus, quod libera tempora petebat,
quod audituros corrogabat. Quid enim iucundius quam

---

25 alt. in om. Dpra.

sub alterius invidia, quam diu velis, et in alieno audi-
torio quasi deprehensum commode dicere? Sed ut- 4
cumque se habent ista, bene fecit Regulus, quod est
mortuus, melius, si ante. Nunc enim sane poterat
sine malo publico vivere sub eo principe, sub quo
nocere non poterat. Ideo fas est non numquam eum
quaerere. Nam, postquam obiit ille, increbruit passim
et invaluit consuetudo binas vel singulas clepsydras,
interdum etiam dimidias et dandi et petendi. Nam, 5
et qui dicunt, egisse malunt quam agere, et qui au-
diunt, finire quam iudicare. Tanta neglegentia, tanta
desidia, tanta denique inreverentia studiorum pericu-
lorumque est. An nos sapientiores maioribus nostris, 6
nos legibus ipsis iustiores, quae tot horas, tot dies,
tot comperendinationes largiuntur? hebetes illi et su-
pra modum tardi, nos apertius dicimus, celerius intel-
legimus, religiosius iudicamus, quia paucioribus clepsy-
dris praecipitamus causas, quam diebus explicari sole-
bant? O Regule, qui ambitione ab omnibus obtinebas, 7
quod fidei paucissimi praestant! Equidem quotiens
iudico, quod vel saepius facio, quam dico, quantum
quis plurimum postulat aquae, do. Etenim temera- 8
rium existimo divinare, quam spatiosa sit causa inau-
dita, tempusque negotio finire, cuius modum ignores,
praesertim cum primam religioni suae iudex patientiam
debeat, quae pars magna iustitiae est. At quaedam
supervacua dicuntur. Etiam; sed satius est et haec
dici quam non dici necessaria. Praeterea, an sint 9
supervacua, nisi cum audieris, scire non possis.

Sed de his melius coram ut de pluribus vitiis civi-
tatis. Nam tu quoque † amore communium soles emen-
dari cupere, quae iam corrigere difficile est. Nunc
respiciamus domos nostras. Ecquid omnia in tua 10
recte? in mea novi nihil. Mihi autem et gratiora sunt

19 *opt. M, K. I ut I 8. 6.* 31 † *add.*, communi omnium *coni. Momms.*, communium morum *coni. Gierig.*

bona, quod perseverant, et leviora incommoda, quod
adsuevi. Vale.

III.

C. PLINIUS VERO SUO S.

1 Gratias ago, quod agellum, quem nutrici meae
donaveram, colendum suscepisti. Erat, cum donarem,
centum milium nummum, postea descrescente reditu
etiam pretium minuit, quod nunc te curante reparabit.
2 Tu modo memineris commendari tibi a me non ar-
bores et terram, quamquam haec quoque, sed munus-
culum meum; quod esse quam fructuosissimum non
illius magis interest, quae accepit, quam mea, qui
dedi. Vale.

IV.

C. PLINIUS CALPURNIAE SUAE S.

1 Numquam sum magis de occupationibus meis
questus, quae me non sunt passae aut proficiscentem
te valetudinis causa in Campaniam prosequi aut pro-
2 fectam e vestigio subsequi. Nunc enim praecipue
simul esse cupiebam, ut oculis meis crederem, quid
viribus, quid corpusculo adparares, ecquid denique
secessus voluptates regionisque abundantiam inoffensa
3 transmitteres. Equidem etiam fortem te non sine
cura desiderarem; est enim suspensum et anxium de
eo, quem ardentissime diligas, interdum nihil scire;
4 nunc vero me cum absentiae tum infirmitatis tuae
ratio incerta et varia sollicitudine exterret. Vereor
omnia, imaginor omnia, quaeque natura metuentium
est, ea maxime mihi, quae maxime abominor, fingo.
5 Quo inpensius rogo, ut timori meo cotidie singulis
vel etiam binis epistulis consulas. Ero enim securior,
dum lego, statimque timebo, cum legero. Vale.

---

18 valit. *M, K.I; ad p. 13. 26.* 22 voluptatis *M, K.I; ad p. 17. 28.* 28 metuentum *M, K.I.*

V.

C. PLINIUS URSO SUO S.

Scripseram tenuisse Varenum, ut sibi evocare testes 1
liceret; quod pluribus aequum, quibusdam iniquum et quidem pertinaciter visum, maxime Licinio Nepoti, qui sequenti senatu, cum de rebus aliis referretur, de proximo senatus consulto disseruit finitamque causam retractavit. Addidit etiam petendum a consulibus, ut 2
referrent sub exemplo legis ambitus de lege repetundarum, an placeret in futurum ad eam legem adici, ut, sicut accusatoribus inquirendi testibusque denuntiandi potestas ex ea lege esset, ita reis quoque fieret. Fuerunt, quibus haec eius oratio ut sera et intempe- 3
stiva et praepostera displiceret, quae omisso contra dicendi tempore castigaret peractum, cui potuisset occurrere. Iuventius quidem Celsus praetor tamquam 4
emendatorem senatus et multis et vehementer increpuit. Respondit Nepos rursusque Celsus; neuter contumeliis temperavit. Nolo referre, quae dici ab ipsis moleste 5
tuli. Quo magis quosdam e numero nostro inprobavi, qui modo ad Celsum, modo ad Nepotem, prout hic vel ille diceret, cupiditate audiendi cursitabant et nunc, quasi stimularent et accenderent, nunc, quasi reconciliarent ac recomponerent, frequentius singulis, ambobus interdum propitium Caesarem ut in ludicro aliquo precabantur. Mihi quidem illud etiam pera- 6
cerbum fuit, quod sunt alter alteri, quid pararent, indicati. Nam et Celsus Nepoti ex libello respondit et Celso Nepos ex pugillaribus. Tanta loquacitas ami- 7
corum, ut homines iurgaturi id ipsum invicem scierint, tamquam convenisset. Vale.

---

4 aequom—iniquom (o *superscr.* v) *M, K.I; ad p. 127. 17.* 23 reconc. componerentque *Dpra, Otto 303.* 30 scirent *Dpa, Otto 303.*

VI.

C. PLINIUS FUNDANO SUO S.

1 Si quando, nunc praecipue cuperem esse te Romae,
et sis rogo. Opus est mihi voti, laboris, sollicitudinis
socio. Petit honores Iulius Naso, petit cum multis,
cum bonis, quos ut gloriosum sic est difficile superare.
2 Pendeo ergo et exerceor spe, adficior metu et me
consularem esse non sentio; nam rursus mihi videor
3 omnium, quae decucurri, candidatus. Meretur hanc
curam longa mei caritate. Est mihi cum illo non
sane paterna amicitia (neque enim esse potuit per
meam aetatem), solebat tamen vixdum adulescentulo
mihi pater eius cum magna laude monstrari. Erat
non studiorum tantum, verum etiam studiosorum
amantissimus ac prope cotidie ad audiendos, quos
tunc ego frequentabam, Quintilianum, Niceten Sacer-
dotem ventitabat, vir alioqui clarus et gravis, et qui
4 prodesse filio memoria sui debeat. Sed multi nunc
in senatu, quibus ignotus ille, multi, quibus notus,
sed non nisi viventes reverentur. Quo magis huic
omissa gloria patris, in qua magnum ornamentum,
gratia infirma, ipsi enitendum, ipsi elaborandum est.
5 Quod quidem semper, quasi provideret hoc tempus,
sedulo fecit; paravit amicos, quos paraverat, coluit,
me certe, ut primum sibi iudicare permisit, ad amorem
6 imitationemque delegit. Dicenti mihi sollicitus adsistit,
adsidet recitanti; primus etiam et cum maxime nascen-
tibus opusculis meis interest nunc solus, ante cum
fratre, cuius nuper amissi ego suscipere partes, ego
7 vicem debeo inplere. Doleo enim et illum inmatura
morte indignissime raptum et hunc optimi fratris
8 adiumento destitutum solisque amicis relictum. Quibus
ex causis exigo, ut venias et suffragio meo tuum
iungas. Permultum interest mea te ostentare, tecum
circumire. Ea est auctoritas tua, ut putem me effi-

---

27 primus Dpra, Otto 303, primis M, K.

cacius tecum etiam meos amicos rogaturum. Abrumpe, 9
si qua te retinent; hoc tempus meum, hoc fides, hoc
etiam dignitas postulat. Suscepi candidatum, et susce-
pisse me notum est; ego ambio, ego periclitor; in
summa, si datur Nasoni, quod petit, illius honor, si
negatur, mea repulsa est. Vale.

VII.

C. PLINIUS CALPURNIAE SUAE S.

Scribis te absentia mea non mediocriter adfici 1
unumque habere solacium, quod pro me libellos meos
teneas, saepe etiam in vestigio meo conloces. Gratum 2
est, quod nos requiris, gratum, quod his fomentis ad-
quiescis. Invicem ego epistulas tuas lectito atque
identidem in manus quasi novas sumo; sed eo magis
ad desiderium tui accendor. Nam, cuius litterae tantum 3
habent suavitatis, huius sermonibus quantum dulcedinis
inest! Tu tamen quam frequentissime scribe, licet hoc
ita me delectet, ut torqueat. Vale.

VIII.

C. PLINIUS PRISCO SUO S.

Atilium Crescentem et nosti et amas. Quis enim 1
illum spectatior paulo aut non novit aut non amat?
Hunc ego non ut multi, sed artissime diligo. Oppida 2
nostra unius diei itinere dirimuntur; ipsi amare invicem,
qui est flagrantissimus amor, adulescentuli coepimus.
Mansit hic postea nec refrixit iudicio, sed invaluit.
Sciunt, qui alterutrum nostrum familiarius intuentur.
Nam et ille amicitiam meam latissima praedicatione
circumfert, et ego prae me fero, quantae sit mihi
curae modestia, quies, securitas eius. Quin etiam, cum 3
insolentiam cuiusdam tribunatum plebis inituri vere-
retur idque indicasset mihi, respondi: 'οὔτις ἐμεῦ
ζῶντος.' Quorsus haec? ut scias non posse Atilium

---

32 Hom. A 88.

4 me incolumi iniuriam accipere. Iterum dices: 'Quor-
sus haec?' Debuit ei pecuniam Valerius Varus. Huius
est heres Maximus noster, quem et ipse amo, sed
5 coniunctius tu. Rogo ergo, exigo etiam pro iure
amicitiae, cures, ut Atilio meo salva sit non sors modo,
verum etiam usura plurium annorum. Homo est alieni
abstinentissimus, sui diligens, nullis quaestibus susti-
6 netur, nullus illi nisi ex frugalitate reditus. Nam
studia, quibus plurimum praestat, ad voluptatem tan-
tum et gloriam exercet. Gravis est ei vel minima
7 iactura, quia reparare, quod amiseris, gravius est.
Exime hunc illi, exime hunc mihi scrupulum; sine
me suavitate eius, sine leporibus perfrui. Neque
enim possum tristem videre, cuius hilaritas me
8 tristem esse non patitur. In summa nosti facetias
hominis; quas velim adtendas ne in bilem et amari-
tudinem vertat iniuria. Quam vim habeat offensus,
crede ei, quam in amore habet. Non feret magnum
9 et liberum ingenium cum contumelia damnum. Verum,
ut ferat ille, ego meum damnum, meam contumeliam
iudicabo, sed non tamquam pro mea, hoc est gravius,
irascar. Quamquam quid denuntiationibus et quasi
minis ago? Quin potius, ut coeperam, rogo, oro, des
operam, ne ille se, quod validissime vereor, a me, ego
me neglectum a te putem. Dabis autem, si hoc per-
inde curae est tibi quam illud mihi. Vale.

IX.

C. PLINIUS TACITO SUO S.

1 Commendas mihi Iulium Nasonem candidatum.
Nasonem mihi? quid si me ipsum? Fero tamen et
ignosco. Eundem enim commendassem tibi, si te
Romae morante ipse afuissem. Habet hoc sollicitudo,
2 quod omnia necessaria putat. Tu tamen censeo alios
roges; ego precum tuarum minister, adiutor, particeps
ero. Vale.

---

11 quo rep., quod amiserit (*sic Dpr*) K. disp. II 11sq.

X.

C. PLINIUS ALBINO SUO S.

Cum venissem in socrus meae villam Alsiensem, 1
quae aliquando Rufi Vergini fuit, ipse mihi locus op-
timi illius et maximi viri desiderium non sine dolore
renovavit. Hunc enim incolere secessum atque etiam
senectutis suae nidulum vocare consueverat. Quocum- 2
que me contulissem, illum animus, illum oculi require-
bant. Libuit etiam monimentum eius videre, et vi-
disse paenituit. Est enim adhuc inperfectum, nec 3
difficultas operis in causa modici ac potius exigui, sed
inertia eius, cui cura mandata est. Subit indignatio
cum miseratione post decimum mortis annum reliquias
neglectumque cinerem sine titulo, sine nomine iacere,
cuius memoria orbem terrarum gloria pervagetur. At 4
ille mandaverat caveratque, ut divinum illud et in-
mortale factum versibus inscriberetur:

'Hic situs est Rufus, pulso qui Vindice quondam
imperium adseruit non sibi, sed patriae.'

Tam rara in amicitiis fides, tam parata oblivio mor- 5
tuorum, ut ipsi nobis debeamus etiam conditoria ex-
truere omniaque heredum officia praesumere. Nam 6
cui non est verendum, quod videmus accidisse Ver-
ginio? cuius iniuriam ut indigniorem sic etiam noti-
orem ipsius claritas facit. Vale.

XI.

C. PLINIUS MAXIMO SUO S.

O diem laetum! adhibitus in consilium a praefecto 1
urbis audivi ex diverso agentes summae spei, summae
indolis iuvenes, Fuscum Salinatorem et Ummidium
Quadratum, egregium par nec modo temporibus nostris,
sed litteris ipsis ornamento futurum. Mira utrique 2
probitas constantia salva, decorus habitus, os Latinum,
vox virilis, tenax memoria, magnum ingenium, iudicium

---

6 colere M, K.I.

aequale; quae singula mihi voluptati fuerunt atque
inter haec illud, quod et ipsi me ut rectorem, ut ma-
gistrum intuebantur et iis, qui audiebant, me aemulari,
3 meis instare vestigiis videbantur. O diem (repetam
enim) laetum notandumque mihi candidissimo calculo!
Quid enim aut publice laetius quam clarissimos iuvenes
nomen et famam ex studiis petere aut mihi optatius
quam me ad recta tendentibus quasi exemplar esse
4 propositum? Quod gaudium ut perpetuo capiam, deos
oro; ab isdem teste te peto, ut omnis, qui me imitari
tanti putabunt, meliores esse quam me velint. Vale.

XII.

C. PLINIUS FABATO PROSOCERO SUO S.

1 Tu vero non debes suspensa manu commendare
mihi, quos tuendos putas. Nam et te decet multis
prodesse et me suscipere, quidquid ad curam tuam per-
2 tinet. Itaque Vettio Prisco, quantum plurimum po-
tuero, praestabo, praesertim in harena mea, hoc est
3 apud centumviros. Epistularum, quas mihi, ut ais,
aperto pectore scripsisti, oblivisci me iubes. At ego
nullarum libentius memini. Ex illis enim vel prae-
cipue sentio, quanto opere me diligas, cum sic exege-
4 ris mecum, ut solebas cum tuo filio. Nec dissimulo
hoc mihi iucundiores eas fuisse, quod habebam bonam
causam, cum summo studio curassem, quod tu curari
5 volebas. Proinde etiam atque etiam rogo, ut mihi
semper eadem simplicitate, quotiens cessare videbor
(videbor dico, numquam enim cessabo), convicium fa-
cias, quod et ego intellegam a summo amore proficisci,
et tu non meruisse me gaudeas. Vale.

XIII.

C. PLINIUS URSO SUO S.

1 Umquamne vidisti quemquam tam laboriosum, tam
exercitum quam Varenum meum? cui, quod summa

---

33 tam exerc. ***Drς***, et exerc. ***Ma***, **K**, exerc. **p**.

contentione impetraverat, defendendum et quasi rursus
petendum fuit. Bithyni senatus consultum apud con- 2
sules carpere ac labefactare sunt ausi atque etiam absenti principi criminari; ab illo ad senatum remissi
non destiterunt. Egit Claudius Capito inreverenter
magis quam constanter, ut qui senatus consultum apud
senatum accusaret. Respondit Catius Fronto graviter 3
et firme. Senatus ipse mirificus; nam illi quoque,
qui prius negarant Vareno, quae petebat, eadem danda,
postquam erant data, censuerunt; singulos enim inte- 4
gra re dissentire fas esse, peracta, quod pluribus placuisset, cunctis tuendum. Acilius tantum Rufus et 5
cum eo septem an octo, septem immo, in priore sententia perseverarunt. Erant in hac paucitate non nulli,
quorum temporaria gravitas vel potius gravitatis imitatio ridebatur. Tu tamen aestima, quantum nos in ipsa 6
pugna certaminis maneat, cuius quasi praelusio atque
praecursio has contentiones excitavit. Vale.

XIV.

C. PLINIUS MAURICO SUO S.

Sollicitas me in Formianum. Veniam ea condicione, 1
ne quid contra commodum tuum facias; qua pactione
invicem mihi caveo. Neque enim mare et litus, sed
otium et libertatem sequor; alioqui satius est in urbe
remanere. Oportet enim omnia aut ad alienum arbi- 2
trium aut ad suum facere. Mei certe stomachi haec
natura est, ut nihil nisi totum et merum velit. Vale.

XV.

C. PLINIUS ROMANO SUO S.

Mirificae rei non interfuisti, ne ego quidem; sed me 1
recens fabula excepit. Passennus Paulus, splendidus
eques Romanus et in primis eruditus, scribit elegos. Gen-

---

2 *aput M, K. I.* 24 ot. et libert. p Sichard., te, ot., lib. *Ma, K., te ot. et lib. Drs.* 31, p. 148. 4 et 9 Paull. K. I.

tilicium hoc illi; est enim municeps Properti atque etiam
2 inter maiores suos Propertium numerat. Is cum reci-
taret, ita coepit dicere: 'Prisce, iubes'. Ad hoc Iavo-
lenus Priscus (aderat enim ut Paulo amicissimus):
'Ego vero non iubeo'. Cogita, qui risus hominum, qui
3 ioci. Est omnino Priscus dubiae sanitatis, interest
tamen officiis, adhibetur consiliis atque etiam ius ci-
vile publice respondet. Quo magis, quod tunc fecit, et
4 ridiculum et notabile fuit. Interim Paulo aliena deli-
ratio aliquantum frigoris attulit. Tam sollicite reci-
taturis providendum est, non solum ut sint ipsi sani,
verum etiam ut sanos adhibeant. Vale.

XVI.

C. PLINIUS TACITO SUO S.

1 Petis, ut tibi avunculi mei exitum scribam, quo
verius tradere posteris possis. Gratias ago; nam video
morti eius, si celebretur a te, inmortalem gloriam
2 esse propositam. Quamvis enim pulcherrimarum clade
terrarum ut populi, ut urbes memorabili casu quasi
semper victurus occiderit, quamvis ipse plurima opera
et mansura condiderit, multum tamen perpetuitati
3 eius scriptorum tuorum aeternitas addet. Equidem
beatos puto, quibus deorum munere datum est aut
facere scribenda aut scribere legenda, beatissimos vero,
quibus utrumque. Horum in numero avunculus meus
et suis libris et tuis erit. Quo libentius suscipio, de-
posco etiam, quod iniungis.

4 Erat Miseni classemque imperio praesens regebat.
Nonum Kal. Septembres hora fere septima mater mea
indicat ei apparere nubem invisitata et magnitudine
5 et specie. Usus ille sole, mox frigida gustaverat iacens
studebatque; poscit soleas, ascendit locum, ex quo
maxime miraculum illud conspici poterat. Nubes, in-
certum procul intuentibus, ex quo monte (Vesuvium

---

30 invisit. ***M,*** *inusit.* ***Dpra,*** ***K.,*** Otto 190.

fuisse postea cognitum est), oriebatur, cuius similitu-
dinem et formam non alia magis arbor quam pinus
expresserit. Nam longissimo velut trunco elata in al- 6
tum quibusdam ramis diffundebatur, credo, quia re-
centi spiritu evecta, dein senescente eo destituta aut
etiam pondere suo victa in latitudinem vanescebat,
candida interdum, interdum sordida et maculosa, prout
terram cineremve sustulerat. Magnum propiusque no- 7
scendum ut eruditissimo viro visum. Iubet Liburnicam
aptari; mihi, si venire una vellem, facit copiam. Re-
spondi studere me malle, et forte ipse, quod scriberem,
dederat. Egrediebatur domo; accipit codicillos Rectinae 8
† Tasci inminenti periculo exterritae (nam villa eius
subiacebat, nec ulla nisi navibus fuga); ut se tanto
discrimini eriperet, orabat. Vertit ille consilium et, 9
quod studioso animo incohaverat, obit maximo. De-
ducit quadriremes, ascendit ipse non Rectinae modo, sed
multis (erat enim frequens amoenitas orae) laturus
auxilium. Properat illuc, unde alii fugiunt, rectumque 10
cursum, recta gubernacula in periculum tenet adeo so-
lutus metu, ut omnis illius mali motus, omnis figuras,
ut deprenderat oculis, dictaret enotaretque. Iam navi- 11
bus cinis incidebat, quo propius accederent, calidior et
densior, iam pumices etiam nigrique et ambusti et
fracti igne lapides, iam vadum subitum ruinaque mon-
tis litora obstantia. Cunctatus paulum, an retro flecte-
ret, mox gubernatori, ut ita faceret, monenti 'Fortes'
inquit 'fortuna iuvat. Pomponianum pete.' Stabiis erat 12
diremptus sinu medio (nam sensim circumactis cur-
vatisque litoribus mare infunditur); ibi, quamquam
nondum periculo adpropinquante, conspicuo tamen et,
cum cresceret, proximo sarcinas contulerat in naves
certus fugae, si contrarius ventus resedisset; quo tunc

13 † Tasci *K. II*, Bassi *Gesner.*, Caesii Bassi *Gier.* 16 incohaver. *D ut X 8. 4 a*, inchoaverat Mpr, K. ut IV 17. 6, *VIII 18. 10, X 40. 3, 58. 1 et 10.* 22 deprehend. Dpςa ut *VI 22. 2; VII 17. 2* reprend. *M.*

avunculus meus secundissimo invectus conplectitur
trepidantem, consolatur, hortatur, utque timorem eius
sua securitate leniret, deferri in balineum iubet; lotus
accubat, cenat aut hilaris aut, quod est aeque magnum,
13 similis hilari. Interim e Vesuvio monte pluribus locis
latissimae flammae altaque incendia relucebant, quorum
fulgor et claritas tenebris noctis excitabatur. Ille agre-
stium trepidatione ignis relictos desertasque villas per
solitudinem ardere in remedium formidinis dictitabat.
Tum se quieti dedit et quievit verissimo quidem somno.
Nam meatus animae, qui illi propter amplitudinem
corporis gravior et sonantior erat, ab iis, qui limini
14 obversabantur, audiebatur. Sed area, ex qua diaeta
adibatur, ita iam cinere mixtisque pumicibus oppleta
surrexerat, ut, si longior in cubiculo mora, exitus ne-
garetur. Excitatus procedit seque Pomponiano ceteris-
15 que, qui pervigilaverant, reddit. In commune consultant,
intra tecta subsistant an in aperto vagentur. Nam
crebris vastisque tremoribus tecta nutabant et quasi
emota sedibus suis nunc huc, nunc illuc abire aut re-
16 ferri videbantur. Sub dio rursus quamquam levium
exesorumque pumicum casus metuebatur; quod tamen
periculorum collatio elegit. Et apud illum quidem
ratio rationem, apud alios timorem timor vicit. Cer-
vicalia capitibus inposita linteis constringunt; id mu-
17 nimentum adversus incidentia fuit. Iam dies alibi, illic
nox omnibus noctibus nigrior densiorque; quam tamen
faces multae variaque lumina solabantur. Placuit egredi
in litus et ex proximo aspicere, ecquid iam mare ad-
mitteret; quod adhuc vastum et adversum permanebat.
18 Ibi super abiectum linteum recubans semel atque iterum
frigidam poposcit hausitque. Deinde flammae flamma-
rumque praenuntius odor sulpuris alios in fugam ver-

4 cenatque aut *Otto 303*, cenat atque *pra*. 5 in locis *M, K., in om. Dpra, Otto 303.* 8 ignis (relictas) *pra,* ignes *MD, K. Ad p. 17. 28.* 17 pervigilarant D*pra*. 32 frig. *aquam Mpr, K.I.*

tunt, excitant illum. Innixus servulis duobus adsurre- 19
xit et statim concidit, ut ego coniecto, crassiore caligine spiritu obstructo clausoque stomacho, qui illi natura invalidus et angustus et frequenter interaestuans
erat. Ubi dies redditus (is ab eo, quem novissime 20
viderat, tertius), corpus inventum integrum, inlaesum opertumque, ut fuerat indutus; habitus corporis quiescenti quam defuncto similior.

Interim Miseni ego et mater. Sed nihil ad histo- 21
riam, nec tu aliud quam de exitu eius scire voluisti.
Finem ergo faciam. Unum adiciam, omnia me, quibus 22
interfueram, quaeque statim, cum maxime vera memorantur, audieram, persecutum. Tu potissima excerpes. Aliud est enim epistulam, aliud historiam, aliud amico, aliud omnibus scribere. Vale.

XVII.

C. PLINIUS RESTITUTO SUO S.

Indignatiunculam, quam in cuiusdam amici audito- 1
rio cepi, non possum mihi temperare quo minus apud te, quia non contingit coram, per epistulam effundam.
Recitabatur liber absolutissimus. Hunc duo aut tres, 2
ut sibi et paucis videntur, diserti surdis mutisque similes audiebant. Non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique adsurrexerunt, saltem lassitudine
sedendi. Quae tanta gravitas? quae tanta sapientia? 3
quae immo pigritia, adrogantia, sinisteritas ac potius amentia, in hoc totum diem inpendere, ut offendas, ut inimicum relinquas, ad quem tamquam amicissimum
veneris? Disertior ipse es? Tanto magis ne invideris. 4
Nam, qui invidet, minor est. Denique, sive plus sive minus sive idem praestas, lauda vel inferiorem vel superiorem vel parem, superiorem, quia, nisi laudandus ille, non potes ipse laudari, inferiorem aut parem, quia

---

1 innixus *Dpra, Otto 303,* innitens *M*, *K*. — servol. M, K. I. 2 coniecto *Dpra, Otto 303,* colligo M, K. 4 interaest. Dpa, *Otto 303, intus* aest. *r*ς, aest. M, K. 6 erat tert. K. II.

pertinet ad tuam gloriam quam maximum videri, quem
5 praecedis vel exaequas. Equidem omnis, qui aliquid
in studiis faciunt, venerari etiam mirarique soleo. Est
enim res difficilis, ardua, fastidiosa, et quae eos, a
quibus contemnitur, invicem contemnat. Nisi forte
aliud iudicas tu. Quamquam quis uno te reverentior
6 huius operis, quis benignior aestimator? Qua ratione
ductus tibi potissimum indignationem meam prodidi,
quem habere socium maxime poteram. Vale.

XVIII.

C. PLINIUS SABINO SUO S.

1 Rogas, ut agam Firmanorum publicam causam;
quod ego, quamquam plurimis occupationibus distentus, adnitar. Cupio enim et ornatissimam coloniam
advocationis officio et te gratissimo tibi munere ob-
2 stringere. Nam, cum familiaritatem nostram, ut soles
praedicare, ad praesidium ornamentumque tibi sumpseris, nihil est, quod negare debeam, praesertim pro
patria petenti. Quid enim precibus aut honestius piis
3 aut efficacius amantis? Proinde Firmanis tuis ac iam
potius nostris obliga fidem meam; quos labore et studio meo dignos cum splendor ipsorum tum hoc maxime
pollicetur, quod credibile est optimos esse, inter quos
tu talis extiteris. Vale.

XIX.

C. PLINIUS NEPOTI SUO S.

1 Scis tu accessisse pretium agris, praecipue suburbanis. Causa subitae caritatis res multis agitata sermonibus. Proximis comitiis honestissimas voces senatus
expressit: 'Candidati ne conviventur, ne mittant mu-
2 nera, ne pecunias deponant'. Ex quibus duo priora
tam aperte quam immodice fiebant, hoc tertium, quam-

---

2 omnis D, omnes rell. Ad p. 17. 28. 24 extiteris *Dpra, K. II (disp. II 8 sq.),* moreris *M, K. I.*

quam occultaretur, pro comperto habebatur. Homullus 3
deinde noster vigilanter usus hoc consensu senatus
sententiae loco postulavit, ut consules desiderium universorum notum principi facerent peterentque, sicut
aliis vitiis huic quoque providentia sua occurreret.
Occurrit; nam sumptus candidatorum foedos illos et in- 4
fames ambitus lege restrinxit; eosdem patrimonii tertiam partem conferre iussit in ea, quae solo continerentur, deforme arbitratus, ut erat, honorem petituros
urbem Italiamque non pro patria, sed pro hospitio aut
stabulo quasi peregrinantis habere. Concursant ergo 5
candidati; certatim, quidquid venale audiunt, emptitant,
quoque sint plura venalia, efficiunt. Proinde, si pae- 6
nitet te Italicorum praediorum, hoc vendendi tempus
tam hercule quam in provinciis comparandi, dum iidem
candidati illic vendunt, ut hic emant. Vale.

XX.

C. PLINIUS TACITO SUO S.

Ais te adductum litteris, quas exigenti tibi de morte 1
avunculi mei scripsi, cupere cognoscere, quos ego Miseni relictus (id enim ingressus abruperam) non solum
metus, verum etiam casus pertulerim. 'Quamquam animus meminisse horret, incipiam'.

Profecto avunculo ipse reliquum tempus studiis 2
(ideo enim remanseram) inpendi; mox balineum, cena,
somnus inquietus et brevis. Praecesserat per multos 3
dies tremor terrae minus formidolosus, quia Campaniae
solitus; illa vero nocte ita invaluit, ut non moveri
omnia, sed verti crederentur. Inrumpit cubiculum 4
meum mater; surgebam invicem, si quiesceret, excita-

9 ut ς*a*, *K.I*, et *rell. Non plane similes sunt loci, quos collegit K. disp. II p. 5sq.* 11 peregrinantis *D*, peregrinantes *K. Ad p. 17. 28.* 15 idem *ex* MD, VIII 14. 8 *ex* M, *IX 13. 17 ex MDaprς K.I, pan.* 61. 7 *ex.* isdem—idem K.I, *isdem—iidem K.II.* 22 *Verg.* A. II 12.

turus. Resedimus in area domus, quae mare a tectis
5 modico spatio dividebat. Dubito, constantiam vocare
an inprudentiam debeam; agebam enim duodevicensimum annum. Posco librum Titi Livi et quasi per
otium lego atque etiam, ut coeperam, excerpo. Ecce
amicus avunculi, qui nuper ad eum ex Hispania venerat, ut me et matrem sedentis, me vero etiam legentem videt, illius patientiam, securitatem meam corripit.
6 Nihilo segnius ego intentus in librum. Iam hora diei
prima, et adhuc dubius et quasi languidus dies. Iam
quassatis circumiacentibus tectis, quamquam in aperto
loco, angusto tamen, magnus et certus ruinae metus.
7 Tum demum excedere oppido visum. Sequitur vulgus
attonitum, quodque in pavore simile prudentiae, alienum consilium suo praefert ingentique agmine abeun-
8 tis premit et inpellit. Egressi tecta consistimus. Multa
ibi miranda, multas formidines patimur. Nam vehicula, quae produci iusseramus, quamquam in planissimo
campo, in contrarias partis agebantur ac ne lapidibus
9 quidem fulta in eodem vestigio quiescebant. Praeterea
mare in se resorberi et tremore terrae quasi repelli
videbamus. Certe processerat litus multaque animalia
maris siccis harenis detinebat. Ab altero latere nubes
atra et horrenda ignei spiritus tortis vibratisque discursibus rupta in longas flammarum figuras dehiscebat;
10 fulguribus illae et similes et maiores erant. Tum vero
idem ille ex Hispania amicus acrius et instantius 'Si
frater' inquit 'tuus, tuus avunculus vivit, vult esse vos
salvos; si periit, superstites voluit. Proinde quid cessatis evadere?' Respondimus non commissuros nos, ut
11 de salute illius incerti nostrae consuleremus. Non
moratus ultra proripit se effusoque cursu periculo
aufertur. Nec multo post illa nubes descendere in ter-

---

1 resedimus *Dpra*, residemus *M*, residimus *K*. *Cf. infr. 14, 31. 9 ex., VIII 1. 3, pan. 16 ex., 34. 1.* 7 sedentis *D*, sedentes *vulg. Ad p. 17. 28.* 19 partis *D*, partes *vulg.* 26 *fulgoribus Dpra, II 17. 22 MV.*

ras, operire maria; cinxerat Capreas et absconderat,
Miseni quod procurrit, abstulerat. Tum mater orare, 12
hortari, iubere, quoquo modo fugerem; posse enim
iuvenem, se et annis et corpore gravem bene morituram,
si mihi causa mortis non fuisset. Ego contra salvum
me nisi una non futurum; deinde manum eius am-
plexus addere gradum cogo. Paret aegre incusatque
se, quod me moretur. Iam cinis, adhuc tamen rarus. 13
Respicio; densa caligo tergis imminebat, quae nos tor-
rentis modo infusa terrae sequebatur. 'Deflectamus'
inquam, 'dum videmus, ne in via strati comitantium
turba in tenebris obteramur'. Vix consederamus, et 14
nox, non qualis inlunis aut nubila, sed qualis in locis
clausis lumine extincto. Audires ululatus feminarum,
infantium quiritatus, clamores virorum; alii parentes,
alii liberos, alii coniuges vocibus requirebant, vocibus
noscitabant; hi suum casum, illi suorum miserabantur;
erant, qui metu mortis mortem precarentur; multi ad 15
deos manus tollere, plures nusquam iam deos ullos
aeternamque illam et novissimam noctem mundo inter-
pretabantur. Nec defuerunt, qui fictis mentitisque ter-
roribus vera pericula augerent. Aderant, qui Miseni
illud ruisse, illud ardere falso, sed credentibus nun-
tiabant. Paulum reluxit; quod non dies nobis, sed ad- 16
ventantis ignis indicium videbatur. Et ignis quidem
longius substitit, tenebrae rursus, cinis rursus multus
et gravis. Hunc identidem adsurgentes excutiebamus;
operti alioqui atque etiam oblisi pondere essemus.
Possem gloriari non gemitum mihi, non vocem parum 17
fortem in tantis periculis excidisse, nisi me cum om-
nibus, omnia mecum perire misero, magno tamen mor-
talitatis solacio credidissem. Tandem illa caligo tenuata 18

---

6 deinde *Dpra, Otto 303,* dein *M, K.; ad VI 31. 12, VII 4. 4, 27. 8, IX 36. 3.* 12 opter. *K. I ex M* (operiamur). *Cf. ad VII 18. 1.* — consider. K. *e plerisque suis codd., et serueramus r, deserueramus ς.* 15 infantium *Dpra,* Otto 303, *infantum M, K.*

quasi in fumum nebulamve discessit; mox dies verus,
sol etiam effulsit, luridus tamen, qualis esse, cum de-
ficit, solet. Occursabant trepidantibus adhuc oculis
mutata omnia altoque cinere tamquam nive obducta.
19 Regressi Misenum curatis utcumque corporibus suspen-
sam dubiamque noctem spe ac metu exegimus. Metus
praevalebat; nam et tremor terrae perseverabat, et ple-
rique lymphati terrificis vaticinationibus et sua et
20 aliena mala ludificabantur. Nobis tamen ne tunc qui-
dem, quamquam et expertis periculum et exspectanti-
bus, abeundi consilium, donec de avunculo nuntius.

Haec nequaquam historia digna non scripturus leges et tibi, scilicet qui requisisti, imputabis, si digna ne epistula quidem videbuntur. Vale.

XXI.

C. PLINIUS CANINIO SUO S.

1 Sum ego is, qui mirer antiquos, non tamen ut qui-
dam temporum nostrorum ingenia despicio. Neque
enim quasi lassa et effeta natura nihil iam laudabile
2 parit. Atque adeo nuper audivi Vergilium Romanum
paucis legentem comoediam ad exemplar veteris co-
moediae scriptam tam bene, ut esse quandoque possit
3 exemplar. Nescio, an noris hominem. Quamquam nosse
debes; est enim probitate morum, ingenii elegantia,
4 operum varietate monstrabilis. Scripsit mimiambos
tenuiter, argute, venuste atque in hoc genere eloquen-
tissime (nullum est enim genus, quod absolutum non
possit eloquentissimum dici), scripsit comoedias Me-
nandrum aliosque aetatis eiusdem aemulatus; licet has
5 inter Plautinas Terentianasque numeres. Nunc primum
se in vetere comoedia, sed non tamquam inciperet,
ostendit. Non illi vis, non granditas, non subtilitas,

---

17 ego is, qui mirer *coni. Gierig cf. I 2. 3, H. Alanus obs. crit. p. 24,* ex iis, qui mirer *codd., Stangl p. 676,* ex iis, qui mirantur *Schaefer, K.* 20 audivi ς, *K. II,* audii *ra*, *K. I,* audi *MDp. Ad p. 18. 13.* 31 veteri *Dpr.*

non amaritudo, non dulcedo, non lepos defuit; ornavit
virtutes, insectatus est vitia, fictis nominibus decenter,
veris usus est apte. Circa me tantum benignitate ni- 6
mia modum excessit, nisi quod tamen poëtis mentiri
licet. In summa extorquebo ei librum legendumque, 7
immo ediscendum mittam tibi; neque enim dubito fu-
turum ut non deponas, si semel sumpseris. Vale.

XXII.

C. PLINIUS TIRONI SUO S.

Magna res acta est omnium, qui sunt provinciis prae- 1
futuri, magna omnium, qui se simpliciter credunt amicis.
Lustricus Bruttianus cum Montanium Atticinum, comitem 2
suum, in multis flagitiis deprendisset, Caesari scripsit.
Atticinus flagitiis addidit, ut, quem deceperat, accusa-
ret. Recepta cognitio est. Fui in consilio; egit uter-
que pro se, egit autem carptim et κατὰ κεφάλαιον,
quo genere veritas statim ostenditur. Protulit Brut- 3
tianus testamentum suum, quod Atticini manu scriptum
esse dicebat; hoc enim et arcana familiaritas et querendi
de eo, quem sic amasset, necessitas indicabatur. Enu- 4
meravit crimina foeda manifesta; quae ille, cum di-
luere non posset, ita regessit, ut, dum defenditur, tur-
pis, dum accusat, sceleratus probaretur. Corrupto enim
scribae servo interceperat commentarios interciderat-
que ac per summum nefas utebatur adversus amicum
crimine suo. Fecit pulcherrime Caesar; non enim de 5
Bruttiano, sed statim de Atticino perrogavit. Damna-
tus et in insulam relegatus; Bruttiano iustissimum in-
tegritatis testimonium redditum, quem quidem etiam
constantiae gloria secuta est. Nam defensus expeditis- 6
sime accusavit vehementer nec minus acer quam bonus
et sincerus apparuit. Quod tibi scripsi, ut te sortitum 7
provinciam praemonerem, plurimum tibi credas nec

---

12 Lustricus *Dpra, Otto 303, vulg.*, Lustricius M, K. — *Montanium MDrς, K.II,* Montanum p Catan. a, K.I.
13 deprehend. Dpra; ad p. 149. 22.

cuiquam satis fidas, deinde scias, si quis forte te, quod
abominor, fallat, paratam ultionem; qua tamen ne
8 sit opus, etiam atque etiam attende. Neque enim tam
iucundum est vindicari quam decipi miserum. Vale.

XXIII.

C. PLINIUS TRIARIO SUO S.

1 Inpense petis, ut agam causam pertinentem ad cu-
ram tuam, pulchram alioqui et famosam. Faciam, sed
non gratis. 'Qui fieri potest' inquis, 'ut non gratis tu?'
Potest; exigam enim mercedem honestiorem gratuito
2 patrocinio. Peto atque etiam paciscor, ut simul agat
Cremutius Ruso. Solitum hoc mihi et iam in pluribus
claris adulescentibus factitatum. Nam mire concupisco
3 bonos iuvenes ostendere foro, adsignare famae. Quod
si cui, praestare Rusoni meo debeo vel propter nata-
les ipsius vel propter eximiam mei caritatem; quem
magni aestimo in isdem iudiciis, ex isdem etiam par-
4 tibus conspici, audiri. Obliga me, obliga, ante quam
dicat; nam, cum dixerit, gratias ages. Spondeo solli-
citudini tuae, spei meae, magnitudini causae suffectu-
rum. Est indolis optimae brevi producturus alios, si
5 interim productus fuerit a nobis. Neque enim cuiquam
tam clarum statim ingenium, ut possit emergere, nisi
illi materia, occasio, fautor etiam commendatorque con-
tingat. Vale.

XXIV.

C. PLINIUS MACRO SUO S.

1 Quam multum interest, a quo quidque fiat! Eadem
enim facta claritate vel obscuritate facientium aut tol-
2 luntur altissime aut humillime deprimuntur. Navigabam
per Larium nostrum, cum senior amicus ostendit mihi
villam atque etiam cubiculum, quod in lacum promi-

---

22 productus Dr, K.II (disp. II 5), provectus *Mpϛa, K.I.*
28 a quo quidque K.I, Otto 303, quid a quoque MDpra, *a quo quid K.II, disp. II 12,* quid a quo Casaub.

net. 'Ex hoc' inquit 'aliquando municeps nostra cum
marito se praecipitavit.' Causam requisivi. Maritus 3
ex diutino morbo circa velanda corporis ulceribus
putrescebat; uxor, ut inspiceret, exegit; neque enim
quemquam fidelius indicaturum, possetne sanari. Vidit, 4
desperavit; hortata est, ut moreretur, comesque ipsa
mortis, dux immo et exemplum et necessitas fuit.
Nam se cum marito ligavit abiecitque in lacum. Quod 5
factum ne mihi quidem, qui municeps, nisi proxime
auditum est, non quia minus illo clarissimo Arriae
facto, sed quia minor ipsa. Vale.

XXV.

C. PLINIUS HISPANO SUO S.

Scribis Robustum, splendidum equitem Romanum, 1
cum Atilio Scauro, amico meo, Ocriculum usque commune iter peregisse, deinde nusquam comparuisse;
petis, ut Scaurus veniat nosque, si potest, in aliqua
inquisitionis vestigia inducat. Veniet; vereor, ne 2
frustra. Suspicor enim tale nescio quid Robusto accidisse quale aliquando Metilio Crispo, municipi meo.
Huic ego ordinem inpetraveram atque etiam proficis- 3
centi quadraginta milia nummum ad instruendum se
ornandumque donaveram nec postea aut epistulas eius
aut aliquem de exitu nuntium accepi. Interceptusne 4
sit a suis an cum suis, dubium; certe non ipse, non
quisquam ex servis eius apparuit ut ne Robusti quidem. Experiamur tamen, accersamus Scaurum; demus 5
hoc tuis, demus optimi adulescentis honestissimis precibus, qui pietate mira, mira etiam sagacitate patrem
quaerit. Di faveant, ut sic inveniat ipsum, quemadmodum iam, cum quo fuisset, invenit! Vale.

---

26 ut ne Rob. quidem. Exper. tamen, arc. *MDp, K.II (disp. I p. 13 ex., II p. 5),* Ut ne in Robusto quoque idem exp. Tamen accers. *K.I.* 27 accers. *MDp*ς, K.I, arcess. α, K.II. *Ad p. 13. 18.* 30. Di *K.II constanter*, hic K.I quoque (dii *Dpa), plerumque* dii *et* diis. *Ad* p. 134. 12.

XXVI.

C. PLINIUS SERVIANO SUO S.

1 Gaudeo et gratulor, quod Fusco Salinatori filiam
tuam destinasti. Domus patricia, pater honestissimus,
mater pari laude; ipse studiosus, litteratus, etiam
disertus, puer simplicitate, comitate iuvenis, senex
2 gravitate; neque enim amore decipior. Amo quidem
effuse (ita officiis, ita reverentia meruit), iudico tamen,
et quidem tanto acrius, quanto magis amo, tibique, ut
qui exploraverim, spondeo habiturum te generum, quo
3 melior fingi ne voto quidem potuit. Superest, ut avum
te quam maturissime similium sui faciat. Quam felix
tempus illud, quo mihi liberos illius, nepotes tuos ut
meos vel liberos vel nepotes ex vestro sinu sumere et
quasi pari iure tenere continget! Vale.

XXVII.

C. PLINIUS SEVERO SUO S.

1 Rogas, ut cogitem, quid designatus consul in ho-
norem principis censeas. Facilis inventio, non facilis
electio; est enim ex virtutibus eius larga materia.
Scribam tamen vel, quod malo, coram indicabo, si
prius haesitationem meam ostendero. Dubito, num
2 idem tibi suadere quod mihi debeam. Designatus ego
consul omni hac, etsi non adulatione, specie tamen
adulationis abstinui non tamquam liber et constans,
sed tamquam intellegens principis nostri, cuius vide-
bam hanc esse praecipuam laudem, si nihil quasi ex
3 necessitate decernerem. Recordabar etiam plurimos ho-
nores pessimo cuique delatos, a quibus hic optimus
separari non alio magis poterat quam diversitate cen-
sendi; quod ipsum non dissimulatione et silentio prae-
terii, ne forte non iudicium illud meum, sed oblivio
4 videretur. Hoc tunc ego; sed non omnibus eadem
placent, ne conveniunt quidem. Praeterea faciendi ali-

---

34 ne conv. Gesner, K. II (disp. II 12), nec c. codd., K. I.

quid non faciendive ratio cum hominum ipsorum tum
rerum etiam ac temporum condicione mutatur. Nam 5
recentia opera maximi principis praebent facultatem
nova, magna, vera censendi. Quibus ex causis, ut supra
scripsi, dubito, an idem nunc tibi quod tunc mihi
suadeam. Illud non dubito, debuisse me in parte consilii tui ponere, quid ipse fecissem. Vale.

XXVIII.

C. PLINIUS PONTIO ALLIFANO SUO S.

Scio, quae tibi causa fuerit impedimento, quo minus 1
praecurrere adventum meum in Campaniam posses.
Sed, quamquam absens, totus huc migrasti; tantum
mihi copiarum qua urbanarum qua rusticarum nomine
tuo oblatum est, quas omnis inprobe accepi tamen.
Nam me tui, ut ita facerem, rogabant, et verebar, ne 2
et mihi et illis irascereris, si non fecissem. In posterum,
nisi adhibueris modum, ego adhibebo. Et iam tuis denuntiavi, si rursus tam multa attulissent, omnia relaturos. Dices oportere me tuis rebus ut meis uti. Etiam; 3
sed perinde illis ac meis parco. Vale.

XXIX.

C. PLINIUS QUADRATO SUO S.

Avidius Quietus, qui me unice dilexit et, quo non 1
minus gaudeo, probavit, ut multa alia Thraseae (fuit
enim familiaris) ita hoc saepe referebat, praecipere
solitum suscipiendas esse causas aut amicorum aut
destitutas aut ad exemplum pertinentes. Cur amicorum, 2
non eget interpretatione; cur destitutas? quod in illis
maxime et constantia agentis et humanitas cerneretur;
cur pertinentis ad exemplum? quia plurimum referret,

---

1 non faciendive *Mς, K.II (disp. II 7 sq.)*, non faciendi vera *r*, vel non faciendi vera *a*, *K.I.* 9 Allifano *add. ut V 14, VII 4.* 15 me *Dpra*, et *M, K. Debebat* et tui—et ego. 17 adhibueris *Dpra, K.I, Otto 303*, adhibueritis M, K.II. — Etiam *K.I.* 30 pertinentis *MD*, K.I, pertinentes vulg. ut v. 27. *Ad p. 17. 28.*

3 bonum an malum induceretur. Ad haec ego genera
causarum ambitiose fortasse, addam tamen claras et
inlustres. Aequum est enim agere non numquam glo-
riae et famae, id est suam, causam. Hos terminos,
quia me consuluisti, dignitati ac verecundiae tuae sta-
4 tuo. Nec me praeterit usum et esse et haberi optimum
dicendi magistrum; video etiam multos parvo ingenio,
5 litteris nullis, ut bene agerent, agendo consecutos. Sed
et illud, quod vel Pollionis vel tamquam Pollionis
accepi, verissimum experior: 'Commode agendo factum
est, ut saepe agerem, saepe agendo, ut minus commode';
quia scilicet adsiduitate nimia facilitas magis quam
6 facultas nec fiducia, sed temeritas paratur. Nec vero
Isocrati, quo minus haberetur summus orator, offecit,
quod infirmitate vocis, mollitia frontis, ne in publico
diceret, inpediebatur. Proinde multum lege, scribe, me-
ditare, ut possis, cum voles, dicere; dices, cum velle
7 debebis. Hoc fere temperamentum ipse servavi; non
numquam necessitati, quae pars rationis est, parui.
Egi enim quasdam a senatu iussus, quo tamen in
numero fuerunt ex illa Thraseae divisione, hoc est ad
8 exemplum pertinentes. Adfui Baeticis contra Baebium
Massam. Quaesitum est, an danda esset inquisitio;
data est. Adfui rursus isdem querentibus de Caecilio
Classico. Quaesitum est, an provinciales ut socios
ministrosque proconsulis plecti oporteret; poenas lu-
9 erunt. Accusavi Marium Priscum, qui lege repetun-
darum damnatus utebatur clementia legis, cuius se-
veritatem inmanitate criminum excesserat; relegatus
10 est. Tuitus sum Iulium Bassum ut incustoditum nimis
et incautum ita minime malum; iudicibus acceptis in
11 senatu remansit. Dixi proxime pro Vareno postulante,
ut sibi invicem evocare testes liceret; impetratum est.
In posterum opto ut ea potissimum iubear, quae me
deceat vel sponte fecisse. Vale.

9 Polion. M, K.I; ad p. 21. 28. 20 etiam pro tamen *Otto 303 n.*

XXX.

C. PLINIUS FABATO PROSOCERO SUO S.

Debemus mehercule natales tuos perinde ac nostros 1
celebrare, cum laetitia nostrorum ex tuis pendeat, cuius
diligentia et cura hic hilares, istic securi sumus. Villa 2
Camilliana, quam in Campania possides, est quidem
vetustate vexata; ea tamen, quae sunt pretiosiora, aut
integra manent aut levissime laesa sunt. Attendemus 3
ergo, ut quam saluberrime reficiantur. Ego videor ha-
bere multos amicos, sed huius generis, cuius et tu
quaeris et res exigit, prope neminem. Sunt enim omnes 4
togati et urbani; rusticorum autem praediorum ad-
ministratio poscit durum aliquem et agrestem, cui nec
labor ille gravis nec cura sordida nec tristis solitudo
videatur. Tu de Rufo honestissime cogitas; fuit enim 5
filio tuo familiaris. Quid tamen nobis ibi praestare
possit, ignoro, velle plurimum credo. Vale.

XXXI.

C. PLINIUS CORNELIANO SUO S.

Evocatus in consilium a Caesare nostro ad Centum 1
Cellas (hoc loco nomen) maximam cepi voluptatem.
Quid enim iucundius quam principis iustitiam, gravi- 2
tatem, comitatem in secessu quoque, ubi maxime re-
cluduntur, inspicere? Fuerunt variae cognitiones, et
quae virtutes iudicis per plures species experirentur.
Dixit causam Claudius Aristion, princeps Ephesiorum, 3
homo munificus et innoxie popularis. Inde invidia et
ab dissimillimis delator inmissus. Itaque absolutus vin-
dicatusque est.

Sequenti die audita est Gallitta adulterii rea. 4
Nupta haec tribuno militum honores petituro et suam

---

7 ea tamen *a, K.II (disp. I p. 13),* et tamen *Dpr,* tamen *M, K.I.* 8 attendemus *Dpr, K.II,* attendimus *M(?)a, K.I.* 21 maximam *Dprς,* magnam *Ma*, K. 26 Aristion *Dra*, *Otto 303, Ariston Mpς, K.* 28 ab *a*, ad *Dp*, *a rς*, K., *om. M.* 30 Gallitta *Momms. ind.* p. 411, Galitta *vulg.*

et mariti dignitatem centurionis amore maculaverat.
5 Maritus legato consulari, ille Caesari scripserat. Caesar
excussis probationibus centurionem exauctoravit atque
etiam relegavit. Supererat crimini, quod nisi duorum
esse non poterat, reliqua pars ultionis; sed maritum
non sine aliqua reprehensione patientiae amor uxoris
retardabat, quam quidem etiam post delatum adulterium
domi habuerat quasi contentus aemulum removisse.
6 Admonitus, ut perageret accusationem, peregit invitus.
Sed illam damnari etiam invito accusatore necesse
erat; damnata et Iuliae legis poenis relicta est. Caesar
et nomen centurionis et commemorationem disciplinae
militaris sententiae adiecit, ne omnis eius modi causas
revocare ad se videretur.

7 Tertio die inducta cognitio est multis sermonibus
et vario rumore iactata, Iuli Tironis codicilli, quos ex
parte veros esse constabat, ex parte falsi dicebantur.
8 Substituebantur crimini Sempronius Senecio, eques
Romanus, et Eurythmus, Caesaris libertus et procurator.
Heredes, cum Caesar esset in Dacia, communiter
epistula scripta petierant, ut susciperet cognitionem.
9 Susceperat. Reversus diem dederat et, cum ex heredibus
quidam quasi reverentia Eurythmi omitterent
accusationem, pulcherrime dixerat: 'Nec ille Polyclitus
est nec ego Nero.' Indulserat tamen petentibus dilationem,
cuius tempore exacto consederat auditurus.
10 A parte heredum intraverunt duo omnino; postulaverunt,
ut *aut* omnes heredes agere cogerentur, cum
detulissent omnes, aut sibi quoque desistere permitteretur.
11 Locutus est Caesar summa gravitate, summa
moderatione, cumque advocatus Senecionis et Eurythmi
dixisset suspicionibus relinqui reos, nisi audirentur,
'Non curo' inquit, 'an isti suspicionibus relinquantur,

---

22 diem dixerat *Dpra, Otto 303*. 27 duo omnino: post. *K.II, duo; omn. post. K.I.* 28 ut aut *scr.*, ut *Dpaς, om. M, K.I, aut K.II. Fort. etiam p.* 165. 4 sic scrbnd., ubi aut *Drςa, ut MP.*

ego relinquor'. Dein conversus ad nos: 'Ἐπιστήσατε, 12
quid facere debeamus; isti enim quaeri nolunt, quod
sibi non licuerit accusare'. Tum ex consilii sententia
iussit denuntiari heredibus omnibus, aut agerent aut
singuli adprobarent causas non agendi; alioqui se vel
de calumnia pronuntiaturum.

Vides, quam honesti, quam severi dies; quos iucun- 13
dissimae remissiones sequebantur. Adhibebamur co-
tidie cenae; erat modica, si principem cogitares. Inter-
dum acroamata audiebamus, interdum iucundissimis
sermonibus nox ducebatur. Summo die abeuntibus 14
nobis (tam diligens in Caesare humanitas) xenia sunt
missa. Sed mihi ut gravitas cognitionum, consilii
honor, suavitas simplicitasque convictus ita locus ipse
periucundus fuit. Villa pulcherrima cingitur viridissi- 15
mis agris, imminet litori; cuius in sinu fit cum maxime
portus. Huius sinistrum brachium firmissimo opere
munitum est, dextrum elaboratur. In ore portus in- 16
sula adsurgit, quae inlatum vento mare obiacens frangat
tutumque ab utroque latere decursum navibus praestet,
adsurgit autem arte visenda; ingentia saxa latissima
navis provehit; contra haec alia super alia deiecta
ipso pondere manent ac sensim quodam velut aggere
construuntur. Eminet iam et apparet saxeum dorsum 17
inpactosque fluctus in inmensum elidit et tollit. Vastus
illic fragor canumque circa mare. Saxis deinde pilae
adicientur, quae procedente tempore enatam insulam
imitentur. Habebit hic portus et iam habet nomen
auctoris eritque vel maxime salutaris. Nam per lon-
gissimum spatium litus inportuosum hoc receptaculo
utetur. Vale.

---

1 deinde *Dpr; ad p. 155. 6.* 2 quaeri nolunt *K. II, disp. II p. 13 sq.,* quaeri volunt *M,* queri volunt *Dpra, K. I.* 9 cogites *rςa.*

XXXII.

C. PLINIUS QUINTILIANO SUO S.

1 Quamvis et ipse sis continentissimus et filiam tuam ita institueris, ut decebat tuam filiam, Tutili neptem, cum tamen sit nuptura honestissimo viro, Nonio Celeri, cui ratio civilium officiorum necessitatem quandam nitoris inponit, debet secundum condicionem mariti veste, comitatu augeri; quibus non quidem augetur
2 dignitas, ornatur tamen et instruitur. Te porro animo beatissimum, modicum facultatibus scio. Itaque partem oneris tui mihi vindico et tamquam parens alter puellae nostrae confero quinquaginta milia nummum plus collaturus, nisi a verecundia tua sola mediocritate munusculi impetrari posse confiderem, ne recusares. Vale.

XXXIII.

C. PLINIUS ROMANO SUO S.

1 'Tollite cuncta' inquit 'coeptōsque auferte labores.'

Seu scribis aliquid seu legis, tolli, auferri iube et accipe orationem meam ut illa arma divinam (num superbius potui?), re vera ut inter meas pulchram;
2 nam mihi satis est certare mecum. Est haec pro Attia Viriola et dignitate personae et exempli raritate et iudicii magnitudine insignis. Nam femina splendide nata, nupta praetorio viro, exheredata ab octogenario patre intra undecim dies, quam ille novercam ei amore captus induxerat, quadruplici iudicio bona paterna re-
3 petebat. Sedebant centum et octoginta iudices (tot enim quattuor consiliis conscribuntur), ingens utrimque advocatio et numerosa subsellia, praeterea densa circumstantium corona latissimum iudicium multiplici
4 circulo ambibat. Ad hoc stipatum tribunal, atque

---

18 Verg. A. VIII 439. 27 ille novercam ei *Dprςa, Otto 303, illi novercam M, K.* 30 conscribuntur Dp Catan., *Otto 303, colliguntur Mrς, K.*

etiam ex superiore basilicae parte qua feminae qua
viri et audiendi, quod difficile, et, quod facile, visendi
studio imminebant. Magna expectatio patrum, magna
filiarum, magna etiam novercarum. Secutus est varius 5
eventus. Nam duobus consiliis vicimus, totidem victi
sumus. Notabilis prorsus et mira eadem in causa,
isdem iudicibus, isdem advocatis, eodem tempore
tanta diversitas accidit, casu, quod non casus vide-
retur. Victa est noverca ipsa heres ex parte sexta, 6
victus Suberinus, qui exheredatus a patre singulari
inpudentia alieni patris bona vindicabat non ausus
sui petere.

Haec tibi exposui, primum ut ex epistula scires, 7
quae ex oratione non poteras, deinde (nam detegam
artes) ut orationem libentius legeres, si non legere
tibi, sed interesse iudicio videreris; quam, sit licet
magna, non despero gratiam brevissimae impetraturam.
Nam et copia rerum et arguta divisione et narratiun- 8
culis pluribus et eloquendi varietate renovatur. Sunt
multa (non auderem nisi tibi dicere) elata, multa pu-
gnacia, multa subtilia. Intervenit enim acribus illis 9
et erectis frequens necessitas conputandi ac paene
calculos tabulamque poscendi, ut repente in privati
iudicii formam centumvirale vertatur. Dedimus vela 10
indignationi, dedimus irae, dedimus dolori et in am-
plissima causa quasi magno mari pluribus ventis sumus
vecti. In summa solent quidam ex contubernalibus 11
nostris existimare hanc orationem (iterum dicam) ut
inter meas ὡς ὑπὲρ Κτησιφῶντος esse; an vere, tu
facillime iudicabis, qui tam memoriter tenes omnes,
ut conferre cum hac, dum hanc solam legis, possis.
Vale.

---

8 quod non *Dpra*, *Otto 303*, non quod *M*, *K*. 10 '[Attius] Suberinus *vel potius* Suburanus' *Momms.* ind. p. 403.

XXXIV.

C. PLINIUS MAXIMO SUO S.

1 Recte fecisti, quod gladiatorium munus Veronen-
sibus nostris promisisti, a quibus olim amaris, suspi-
ceris, ornaris. Inde etiam uxorem carissimam tibi et
probatissimam habuisti, cuius memoriae aut opus ali-
quod aut spectaculum atque hoc potissimum † quod
2 maxime funeri debebatur. Praeterea tanto consensu
rogabaris, ut negare non constans, sed durum videretur.
Illud quoque egregie, quod tam facilis, tam liberalis
3 in edendo fuisti. Nam per haec etiam magnus animus
ostenditur. Vellem Africanae, quas coëmeras plurimas,
ad praefinitum diem occurrissent. Sed, licet cessa-
verint illae tempestate detentae, tu tamen meruisti, ut
acceptum tibi fieret, quod quo minus exhiberes, non
per te stetit. Vale.

C. PLINI CAECILI SECUNDI
EPISTULARUM
LIBER SEPTIMUS.

I.

C. PLINIUS GEMINO SUO S.

1 Terret me haec tua tam pertinax valetudo, et,
quamquam te temperantissimum noverim, vereor tamen,
2 ne quid illi etiam in mores tuos liceat. Proinde mo-
neo, patienter resistas; hoc laudabile, hoc salutare.
3 Admittit humana natura, quod suadeo. Ipse certe sic

---

3 gladiatorium Dpr, K.I, gladiatorum *Mϛa, K.II.*
*7 † add., aut opus ali*quod maxime funebre debeatur (uideatur) *Dpr.*

agere sanus cum meis soleo: 'Spero quidem, si forte
in adversam valetudinem incidero, nihil me desidera-
turum vel pudore vel paenitentia dignum; si tamen
superaverit morbus, denuntio, ne quid mihi detis nisi
permittentibus medicis, sciatisque, si dederitis, ita vin-
dicaturum, ut solent alii, quae negantur.' Quin etiam, 4
cum perustus ardentissima febre tandem remissus
unctusque acciperem a medico potionem, porrexi ma-
num, utque tangeret, dixi admotumque iam labris po-
culum reddidi. Postea cum vicensimo valetudinis die 5
balineo praepararer mussantesque medicos repente
vidissem, causam requisivi. Responderunt posse me
tuto lavari, non tamen omnino sine aliqua suspicione.
'Quid' inquam 'necesse est?' atque ita spe balinei, 6
cui iam videbar inferri, placide leniterque dimissa ad
abstinentiam rursus non secus ac modo ad balineum
animum vultumque conposui. Quae tibi scripsi, pri- 7
mum ut te non sine exemplo monerem, deinde ut in
posterum ipse ad eandem temperantiam adstringerer,
cum me hac epistula quasi pignore obligassem. Vale.

II.

C. PLINIUS IUSTO SUO S.

Quem ad modum congruit, ut simul et adfirmes te 1
adsiduis occupationibus impediri et scripta nostra de-
sideres, quae vix ab otiosis impetrare aliquid perituri
temporis possunt? Patiar ergo aestatem inquietam 2
vobis exercitamque transcurrere et hieme demum, cum
credibile erit noctibus saltem vacare te posse, quaeram,
quid potissimum ex nugis meis tibi exhibeam. Interim 3
abunde est, si epistulae non sunt molestae; sunt autem
et ideo breviores erunt. Vale.

III.

C. PLINIUS PRAESENTI SUO S.

Tantane perseverantia tu modo in Lucania, modo 1
in Campania? 'Ipse enim' inquis 'Lucanus, uxor

Campana'. Iusta causa longioris absentiae, non per-
2 petuae tamen. Quin ergo aliquando in urbem redis?
ubi dignitas, honor, amicitiae tam superiores quam
minores. Quousque regnabis? quousque vigilabis, cum
voles, dormies, quam diu voles? quousque calcei nus-
3 quam, toga feriata, liber totus dies? Tempus est te
revisere molestias nostras vel ob hoc solum, ne volup-
tates istae satietate languescant. Saluta paulisper,
quo sit tibi iucundius salutari, terere in hac turba,
4 ut te solitudo delectet. Sed quid inprudens, quem
evocare conor, retardo? Fortasse enim his ipsis ad-
moneris, ut te magis ac magis otio involvas; quod
5 ego non abrumpi, sed intermitti volo. Ut enim, si
cenam tibi facerem, dulcibus cibis acres acutosque
miscerem, ut obtusus illis et oblitus stomachus his
excitaretur, ita nunc hortor, ut iucundissimum genus
vitae non nullis interdum quasi acoribus condias. Vale.

IV.

C. PLINIUS PONTIO ALLIFANO SUO S.

1 Ais legisse te hendecasyllabos meos; requiris etiam,
quem ad modum coeperim scribere, homo, ut tibi videor,
2 severus, ut ipse fateor, non ineptus. Numquam a
poëtice (altius enim repetam) alienus fui; quin etiam
quattuordecim natus annos Graecam tragoediam scripsi.
3 Qualem? inquis. Nescio; tragoedia vocabatur. Mox,
cum e militia rediens in Icaria insula ventis detinerer,
Latinos elegos in illud ipsum mare ipsamque insulam
feci. Expertus sum me aliquando et heroo, hendeca-
syllabis nunc primum, quorum hic natalis, haec causa
est: Legebantur in Laurentino mihi libri Asini Galli
de conparatione patris et Ciceronis. Incidit epigramma
4 Ciceronis in Tironem suum. Dein, cum meridie (erat
enim aestas) dormiturus me recepissem, nec obreperet

---

11 revoc. Pomp. Laet., vulg., K. II. 19 Allifano add.; *ad VI 28.* *32 deinde pς; ad p. 155. 6.*

somnus, coepi reputare maximos oratores hoc studii
genus et in oblectationibus habuisse et in laude po-
suisse. Intendi animum contraque opinionem meam 5
post longam desuetudinem perquam exiguo temporis
momento id ipsum, quod me ad scribendum sollicita-
verat, his versibus exaravi:

'Cum libros Galli legerem, quibus ille parenti 6
ausus de Cicerone dare est palmamque decusque,
lascivum inveni lusum Ciceronis et illo
spectandum ingenio, quo seria condidit et quo
humanis salibus multo varioque lepore
magnorum ostendit mentes gaudere virorum.
Nam queritur, quod fraude mala frustratus amantem
paucula cenato sibi debita savia Tiro
tempore nocturno subtraxerit. His ego lectis
'cur post haec', inquam, 'nostros celamus amores
nullumque in medium timidi damus atque fatemur
Tironisque dolos, Tironis nosse fugaces
blanditias et furta novas addentia flammas?''

Transii ad elegos; hos quoque non minus celeriter 7
explicui; addidi iambos facilitate corruptus. Deinde
in urbem reversus sodalibus legi. Probaverunt. Inde 8
plura metra, si quid otii, ac maxime in itinere tem-
ptavi. Postremo placuit exemplo multorum unum se-
paratim hendecasyllaborum volumen absolvere, nec
paenitet. Legitur, describitur, cantatur etiam et a 9
Graecis quoque, quos Latine huius libelli amor docuit,
nunc cithara, nunc lyra personatur. Sed quid ego tam 10
gloriose? Quamquam poëtis furere concessum est. Et
tamen non de meo, sed de aliorum iudicio loquor;
qui sive iudicant sive errant, me delectat. Unum

20 fugacis *Baehrens Frgm. p. L. p. 273 V. Haase ad Reis. lect. n. 522.* 23 iambos *Momms.* Herm. III 105, K. II, alios *Mrςa, K. I,* altos *Dp.* 25 ac M, om. rell. 33 delectat M, *Stangl 677,* delectant *vulg.*

precor, ut posteri quoque aut errent similiter aut iudicent. Vale.

V.

C. PLINIUS CALPURNIAE SUAE S.

1 Incredibile est, quanto desiderio tui tenear. In
causa amor primum, deinde quod non consuevimus
abesse. Inde est, quod magnam noctium partem in
imagine tua vigil exigo, inde, quod interdiu, quibus
horis te visere solebam, ad diaetam tuam ipsi me, ut
verissime dicitur, pedes ducunt, quod denique aeger
et maestus ac similis excluso a vacuo limine recedo.
Unum tempus his tormentis caret, quo in foro et
2 amicorum litibus conteror. Aestima tu, quae vita mea
sit, cui requies in labore, in miseria curisque solacium.
Vale.

VI.

C. PLINIUS MACRINO SUO S.

1 Rara et notabilis res Vareno contigit, sit licet ad-
huc dubia. Bithyni accusationem eius ut temere in-
choatam omisisse narrantur. Narrantur dico; adest
provinciae legatus, attulit decretum concilii ad Cae-
sarem, attulit ad multos principes viros, attulit etiam
2 ad nos Vareni advocatos. Perstat tamen idem ille
Magnus; quin etiam Nigrinum, optimum virum, per-
tinacissime exercet. Per hunc a consulibus postulabat,
3 ut Varenus exhibere rationes cogeretur. Adsistebam
Vareno iam tantum ut amicus et tacere decreveram.
Nihil enim tam contrarium, quam si advocatus a se-
natu datus defenderem ut reum, cui opus esset, ne
4 reus videretur. Cum tamen finita postulatione Nigrini
consules ad me oculos retulissent, 'Scietis' inquam
'constare nobis silentii nostri rationem, cum veros le-
gatos provinciae audieritis.' Contra Nigrinus: 'Ad

---

12 et *Dpra, Otto 303, om. M, K.* 20 dico; adest *interp., item IX 12. 1, dico? edd. Adn. crit. ad* Cic. Att. p. *514. 13.*
29 op. esset etiam ne *Dr.*

quem missi sunt?' Ego: 'Ad me quoque; habeo de-
cretum provinciae.' Rursus ille: 'Potest tibi liquere.' 5
Ad hoc ego: 'Si tibi ex diverso liquet, potest et mihi,
quod est melius, † causa liquere.' Tum legatus Poly- 6
aenus causas abolitae accusationis exposuit postulavit-
que, ne cognitioni Caesaris praeiudicium fieret. Re-
spondit Magnus iterumque Polyaenus. Ipse raro et
breviter interlocutus multum me intra silentium tenui.
Accepi enim non minus interdum oratorium esse ta- 7
cere quam dicere atque adeo repeto me quibusdam
capitis reis vel magis silentio quam oratione accura-
tissima profuisse.

Mater amisso filio (quid enim prohibet, quamquam 8
alia ratio scribendae epistulae fuerit, de studiis dispu-
tare?) libertos eius eosdemque coheredes suos falsi et
veneficii reos detulerat ad principem iudicemque inpe-
traverat Iulium Servianum. Defenderam reos ingenti 9
quidem coetu; erat enim causa notissima, praeterea
utrimque ingenia clarissima. Finem cognitioni quaestio
inposuit; quae secundum reos dedit. Postea mater 10
adiit principem, adfirmavit se novas probationes inve-
nisse. Praeceptum est Suburano, ut vacaret finitam
causam retractanti, si quid novi adferret. Aderat matri 11
Iulius Africanus, nepos illius oratoris, quo audito Pas-
sienus Crispus dixit: 'Bene mehercule, bene; sed quo
tam bene?' Huius nepos, iuvenis ingeniosus, sed pa-
rum callidus, cum multa dixisset adsignatumque tem-
pus inplesset, 'Rogo' inquit, 'Suburane, permittas mihi
unum versum adicere.' Tum ego, cum omnes me ut 12
diu responsurum intuerentur, 'Respondissem' inquam,
'si unum illum versum Africanus adiecisset, in quo non
dubito omnia nova fuisse.' Non facile me repeto tantum 13
adsensum agendo consecutum quantum tunc non agendo.

---

4 † *add.*, quod est melius liquere *ex Ma K*, q. e. melius causa liqueret (loquetur) legatus *Dpςr*. 29 versum Dpa, *Otto 303sq.*, verbum *Mrς*, *K*. 31 illum versum Dpa, illud *verbum Mrς*, *K*.

Similiter nunc et probatum et exceptum est, quod
14 pro Vareno hactenus † non tacui. Consules, ut Poly-
aenus postulabat, omnia integra principi servaverunt;
cuius cognitionem suspensus expecto. Nam dies ille
nobis pro Vareno aut securitatem et otium dabit aut
intermissum laborem renovata sollicitudine iniunget.
Vale.

VII.

C. PLINIUS SATURNINO SUO S.

1 Et proxime Prisco nostro et rursus, quia ita ius-
sisti, gratias egi, libentissime quidem. Est enim mihi
periucundum, quod viri optimi mihique amicissimi
2 adeo cohaesistis, ut invicem vos obligari putetis. Nam
ille quoque praecipuam se voluptatem ex amicitia tua
capere profitetur certatque tecum honestissimo certa-
mine mutuae caritatis, quam ipsum tempus augebit.
Te negotiis distineri ob hoc moleste fero, quod deser-
vire studiis non potes. Si tamen alteram litem per
iudicem, alteram, ut ais, ipse finieris, incipies primum
istic otio frui, deinde satiatus ad nos reverti. Vale.

VIII.

C. PLINIUS PRISCO SUO S.

1 Exprimere non possum, quam iucundum sit mihi,
quod Saturninus noster summas tibi apud me gratias
2 aliis super alias epistulis agit. Perge, ut coepisti,
virumque optimum quam familiarissime dilige magnam
voluptatem ex amicitia eius percepturus nec ad breve
3 tempus. Nam cum omnibus virtutibus abundat tum
hac praecipue, quod habet maximam in amore con-
stantiam. Vale.

IX.

C. PLINIUS FUSCO SUO S.

1 Quaeris, quemadmodum in secessu, quo iam diu
2 *frueris, putem* te studere oportere. Utile in primis (et

---

2 † add., hact. tacui Sichard, non egi Schaefer, me continui ?

multi praeceperunt) vel ex Graeco in Latinum vel ex
Latino vertere in Graecum; quo genere exercitationis
proprietas splendorque verborum, copia figurarum, vis
explicandi, praeterea imitatione optimorum similia in-
veniendi facultas paratur; simul, quae legentem fefel-
lissent, transferentem fugere non possunt. Intellegentia
ex hoc et iudicium adquiritur. Nihil offuerit, quae lege- 3
ris hactenus, ut rem argumentumque teneas, quasi
aemulum scribere lectisque conferre ac sedulo pensi-
tare, quid tu, quid ille commodius. Magna gratulatio,
si non nulla tu, magnus pudor, si cuncta ille melius.
Licebit interdum et notissima eligere et certare cum
electis. Audax haec, non tamen inproba, quia secreta 4
contentio; quamquam multos videmus eius modi certa-
mina sibi cum multa laude sumpsisse, quosque sub-
sequi satis habebant, dum non desperant, antecessisse.
Poteris, et quae dixeris, post oblivionem retractare, 5
multa retinere, plura transire, alia interscribere, alia
rescribere. Laboriosum istud et taedio plenum, sed 6
difficultate ipsa fructuosum, recalescere ex integro et
resumere impetum fractum omissumque, postremo nova
velut membra peracto corpori intexere nec tamen pri-
ora turbare. Scio nunc tibi esse praecipuum studium 7
orandi; sed non ideo semper pugnacem hunc et quasi
bellatorium stilum suaserim. Ut enim terrae variis
mutatisque seminibus ita ingenia nostra nunc hac,
nunc illa meditatione recoluntur. Volo interdum ali- 8
quem ex historia locum adprehendas, volo epistulam
diligentius scribas. Nam saepe in oratione quoque non
historica modo, sed prope poëtica descriptionum ne-
cessitas incidit, et pressus sermo purusque ex epistulis
petitur. Fas est et carmine remitti, non dico continuo 9
et longo (id enim perfici nisi in otio non potest), sed
hoc arguto et brevi, quod apte quantas libet occupa-

---

1 praeceperunt *D*, multis praecipue erit pr, praecipiunt *Ma, vulg. extra parenthesin.* 27 illac Dpa; ad p. 50. 19. *29 oratione r*ς, *K.II, disp. II* 14, orationes MDa, K.I.

10 tiones curasque distinguit. Lusus vocantur; sed hi lusus
non minorem interdum gloriam quam seria conse-
quuntur; atque adeo (cur enim te ad versus non ver-
sibus adhorter?)

11 ut laus est cerae, mollis cedensque sequatur
si doctos digitos iussaque fiat opus
et nunc informet Martem castamve Minervam,
nunc Venerem effingat, nunc Veneris puerum,
utque sacri fontes non sola incendia sistunt,
saepe etiam flores vernaque prata lavant,
sic hominum ingenium flecti ducique per artes
non rigidas docta mobilitate decet.

12 Itaque summi oratores, summi etiam viri sic se aut
exercebant aut delectabant, immo delectabant exerce-
13 bantque. Nam mirum est, ut his opusculis animus
intendatur, remittatur. Recipiunt enim amores, odia,
iras, misericordiam, urbanitatem, omnia denique, quae
14 in vita atque etiam in foro causisque versantur. Inest
his quoque eadem quae aliis carminibus utilitas, quod
metri necessitate devincti soluta oratione laetamur et,
quod facilius esse conparatio ostendit, libentius scribimus.

15 Habes plura etiam fortasse, quam requirebas, unum
tamen omisi; non enim dixi, quae legenda arbitrarer;
quamquam dixi, cum dicerem, quae scribenda. Tu me-
mineris sui cuiusque generis auctores diligenter eligere.
16 Aiunt enim multum legendum esse, non multa. Qui
sint hi, adeo notum pervagatumque est, ut demonstra-
tione non egeat; et alioqui tam immodice epistulam
extendi, ut, dum tibi, quemadmodum studere debeas,
suadeo, studendi tempus abstulerim. Quin ergo pugil-
lares resumis et aliquid ex his vel istud ipsum, quod
coeperas, scribis? Vale.

---

10 lavant *Dpa, Otto 304 cf. V 6. 40,* iuvant *Mrς, K.* 12 rigida doctas *Baehrens Frgm. p. L. p. 373.* 20 devincti *Dpra,* devinctis *M,* defuncti *Barth., Gesn., K. II,* deiuncti *K. I.* 27 *pervag. coni. Otto* 304, provocat. *Dpra,* probat. *M, K., provulg. coni. Gierig,* pervulg. Schaefer.

X.

C. PLINIUS MACRINO SUO S.

Quia ipse, cum prima cognovi, iungere extrema 1
quasi avulsa cupio, te quoque existimo velle de Vareno
et Bithynis reliqua cognoscere. Acta causa hinc a Po-
lyaeno, inde a Magno. Finitis actionibus Caesar 'Neutra' 2
inquit 'pars de mora queretur; erit mihi curae explo-
rare provinciae voluntatem.' Multum interim Varenus 3
tulit. Etenim quam dubium est, an merito accusetur,
qui an omnino accusetur, incertum est! Superest, ne
rursus provinciae, quod damnasse dicitur, placeat,
agatque paenitentiam paenitentiae suae. Vale.

XI.

C. PLINIUS FABATO PROSOCERO SUO S.

Miraris, quod Hermes, libertus meus, hereditarios 1
agros, quos ego iusseram proscribi, non expectata
auctione pro meo quincunce ex septingentis milibus
Corelliae addixerit. Adicis hos nongentis milibus posse
venire ac tanto magis quaeris, an, quod gessit, ratum
servem. Ego vero servo; quibus ex causis, accipe. 2
Cupio enim et tibi probatum et coheredibus meis ex-
cusatum esse, quod me ab illis maiore officio iubente
secerno.

Corelliam cum summa reverentia diligo primum ut 3
sororem Corelli Rufi, cuius mihi memoria sacrosancta
est, deinde ut matri meae familiarissimam. Sunt mihi 4
et cum marito eius, Minicio Iusto, optimo viro,
vetera iura; fuerunt et cum filio maxima, adeo qui-
dem, ut praetore me ludis meis praesederit. Haec, cum 5
proxime istic fui, indicavit mihi cupere se aliquid circa
Larium nostrum possidere. Ego illi ex praediis meis,
quod vellet et quanti vellet, obtuli exceptis maternis
paternisque; his enim cedere ne Corelliae quidem pos-
sum. Igitur, cum obvenisset mihi hereditas, in qua 6
praedia ista, scripsi ei venalia futura. Has epistulas
Hermes tulit exigentique, ut statim portionem meam

sibi addiceret, paruit. Vides, quam ratum habere de-
7 beam, quod libertus meus meis moribus gessit. Superest,
ut coheredes aequo animo ferant separatim me vendi-
disse, quod mihi licuit omnino non vendere. Nec vero
8 coguntur imitari meum exemplum. Non enim illis
eadem cum Corellia iura. Possunt ergo intueri utilita-
tem suam, pro qua mihi fuit amicitia. Vale.

XII.

C. PLINIUS MINICIO SUO S.

1 Libellum formatum a me, sicut exegeras, quo amicus
tuus, immo noster (quid enim non commune nobis?),
si res posceret, uteretur, misi tibi ideo tardius, ne
tempus emendandi eum, id est disperdendi, haberes.
2 Habebis tamen, an emendandi, nescio, utique disper-
dendi. Ὑμεῖς γὰρ οἱ εὔζηλοι optima quaeque detrahi-
3 tis. Quod si feceris, boni consulam. Postea enim illis
ex aliqua occasione ut meis utar et beneficio fastidi
tui ipse laudabor † ut in eo, quod adnotatum invenies
4 et supra scripto aliter explicitum. Nam, cum suspica-
rer futurum ut tibi tumidius videretur, quoniam est
sonantius et elatius, non alienum existimavi, ne te tor-
queres, addere statim pressius quiddam et exilius vel
potius humilius et peius, vestro tamen iudicio rectius.
5 Cur enim non usquequaque tenuitatem vestram inse-
quar et exagitem? Haec, ut inter istas occupationes
6 aliquid aliquando rideres; illud serio: vide, ut mihi
viaticum reddas, quod inpendi data opera cursore di-
misso. Ne tu, cum hoc legeris, non partes libelli, sed
totum libellum inprobabis negabisque ullius pretii esse,
cuius pretium reposceris. Vale.

---

7 prae *Stangl 677 sq. cf. dissimilia.* 11 conmune *M, K.I.* 18 † *add.* — eo quoque adnot. *Dp,* annotandum annotatum quoque *rς,* unumquodque annotatum *Gron.,* utique in eo, quod *coni. K. disp. II 15 cf. V 7. 2.* 19 superscr. *K.II cf. Suetoni locum, in quo est* superscriptus. — alio *Barthio auct. K.II.*

XIII.

C. PLINIUS FEROCI SUO S.

Eadem epistula et non studere te et studere signi- 1
ficat. Aenigmata loquor. Ita plane, donec distinctius,
quod sentio, enuntiem. Negat enim te studere, sed est 2
tam polita, quam nisi a studente non potest scribi;
aut es tu super omnes beatus, si talia per desidiam et
otium perficis. Vale.

XIV.

C. PLINIUS CORELLIAE SUAE S.

Tu quidem honestissime, quod tam inpense et rogas 1
et exigis, ut accipi iubeam a te pretium agrorum non
ex septingentis milibus, quanti illos a liberto meo, sed
ex nongentis, quanti a publicanis partem vicesimam
emisti. Invicem ego et rogo et exigo, ut, non solum 2
quid te, verum etiam quid me deceat, aspicias patiaris-
que me in hoc uno tibi eodem animo repugnare, quo
in omnibus obsequi soleo. Vale.

XV.

C. PLINIUS SATURNINO SUO S.

Requiris, quid agam. Quae nosti; distringor officio, 1
amicis deservio, studeo interdum, quod non interdum,
sed solum semperque facere non audeo dicere rectius,
certe beatius erat. Te omnia alia, quam quae velis, 2
agere moleste ferrem, nisi ea, quae agis, essent hone-
stissima. Nam et rei publicae suae negotia curare et
disceptare inter amicos laude dignissimum est. Prisci 3
nostri contubernium iucundum tibi futurum sciebam.
Noveram simplicitatem eius, noveram comitatem; eun-
dem esse, quod minus noram, gratissimum experior,
cum tam iucunde officiorum nostrorum meminisse eum
scribas. Vale.

---

21 *destring.* *M*, *K.I*; *ad* II 14. 1.

XVI.

C. PLINIUS FABATO PROSOCERO SUO S.

1 Calestrium Tironem familiarissime diligo et privatis
2 mihi et publicis necessitudinibus inplicitum. Simul
militavimus, simul quaestores Caesaris fuimus. Ille me
in tribunatu liberorum iure praecessit, ego illum in
praetura sum consecutus, cum mihi Caesar annum
remisisset. Ego in villas eius saepe secessi, ille in
3 domo mea saepe convaluit. Hic nunc pro con-
sule provinciam Baeticam per Ticinum est petiturus.
Spero, immo confido facile me inpetraturum, ut ex
4 itinere deflectat ad te, si voles vindicta liberare, quos
proxime inter amicos manumisisti. Nihil est, quod
verearis, ne sit hoc illi molestum, cui orbem terrarum
5 circumire non erit longum mea causa. Proinde nimiam
istam verecundiam pone teque, quid velis, consule.
Illi tam iucundum, quod ego, quam mihi, quod tu iubes.
Vale.

XVII.

C. PLINIUS CELERI SUO S.

1 Sua cuique ratio recitandi; mihi, quod saepe iam
dixi, ut, si quid me fugit, ut certe fugit, admonear.
2 Quo magis miror, quod scribis fuisse quosdam, qui
reprehenderent, quod orationes omnino recitarem; nisi
3 vero has solas non putant emendandas. A quibus li-
benter requisierim, cur concedant, si concedunt tamen,
historiam debere recitari, quae non ostentationi, sed
fidei veritatique componitur, cur tragoediam, quae non
auditorium, sed scaenam et actores, cur lyrica, quae
non lectorem, sed chorum et lyram poscunt. At horum
4 recitatio usu iam recepta est. Num ergo culpandus est
ille, qui coepit? Quamquam orationes quoque et nostri
5 quidam et Graeci lectitaverunt. Supervacuum tamen
est recitare, quae dixeris. Etiam, si eadem omnia, si
isdem omnibus, si statim recites; si vero multa inseras,

---

24 reprend. M.; ad p. 149. 22.

multa commutes, si quosdam novos, quosdam eosdem,
sed post tempus adsumas, cur minus probabilis sit
causa recitandi, quae dixeris, quam edendi? Sed diffi- 6
cile est, ut oratio, dum recitatur, satisfaciat. Iam hoc
ad laborem recitantis pertinet, non ad rationem non
recitandi. Nec vero ego, dum recito, laudari, sed dum 7
legor, cupio. Itaque nullum emendandi genus omitto.
Ac primum, quae scripsi, mecum ipse pertracto; deinde
duobus aut tribus lego; mox aliis trado adnotanda
notasque eorum, si dubito, cum uno rursus aut altero
pensito; novissime pluribus recito ac, si quid mihi
credis, tunc acerrime emendo. Nam tanto diligentius 8
quanto sollicitius intendo. Optime autem reverentia,
pudor, metus iudicant; idque adeo sic habe: Nonne,
si locuturus es cum aliquo quamlibet docto, uno tamen,
minus commoveris, quam si cum multis vel indoctis?
Nonne, cum surgis ad agendum, tunc maxime tibi ipse 9
diffidis, tunc commutata, non dico plurima, sed omnia
cupis? utique si latior scaena et corona diffusior; nam
illos quoque sordidos pullatosque reveremur. Nonne, 10
si prima quaeque inprobari putas, debilitaris et con-
cidis? Opinor, quia in numero ipso est quoddam
magnum conlatumque consilium, quibusque singulis
iudicii parum, omnibus plurimum. Itaque Pomponius 11
Secundus, hic scriptor tragoediarum, si quid forte
familiarior amicus tollendum, ipse retinendum arbitra-
retur, dicere solebat: 'Ad populum provoco' atque ita
ex populi vel silentio vel adsensu aut suam aut amici
sententiam sequebatur. Tantum ille populo dabat.
Recte an secus, nihil ad me. Ego enim non populum 12
advocare, sed certos electosque soleo, quos intuear,
quibus credam, quos denique et tamquam singulos ob-
servem et tamquam non singulos timeam. Nam, quod 13
M. Cicero de stilo, ego de metu sentio. Timor est, timor

---

25 hic scr. trag. *del. Birt* mus. Rhen. 1879. 529. 34 alter. *timor MDa, K.II (disp.II 16)*, om. pr, K.I; v. Stangl. Phil. XLV *1886 p. 222. Cic. de or. I* 33. 150.

emendator asperrimus. Hoc ipsum, quod nos re-
citaturos cogitamus, emendat, quod auditorium ingre-
dimur, emendat, quod pallemus, horrescimus, circum-
14 spicimus, emendat. Proinde non paenitet me consuetu-
dinis meae, quam utilissimam experior, adeoque non
deterreor sermunculis istorum, ut ultro te rogem,
monstres aliquid, quod his addam. Nihil enim curae
15 meae satis est. Cogito, quam sit magnum dare aliquid
in manus hominum, nec persuadere mihi possum non
et cum multis et saepe tractandum, quod placere et
semper et omnibus cupias. Vale.

XVIII.

C. PLINIUS CANINIO SUO S.

1 Deliberas mecum, quem ad modum pecunia, quam
municipibus nostris in epulum obtulisti, post te quo-
que salva sit. Honesta consultatio, non expedita sen-
tentia. Numeres rei publicae summam; verendum est,
2 ne dilabatur. Des agros; ut publici neglegentur. Equi-
dem nihil commodius invenio, quam quod ipse feci.
Nam pro quingentis milibus nummum, quae in alimenta
ingenuorum ingenuarumque promiseram, agrum ex meis
longe pluris actori publico mancipavi; eundem vecti-
3 gali inposito recepi tricena milia annua daturus. Per
hoc enim et rei publicae sors in tuto nec reditus in-
certus, et ager ipse propter id, quod vectigal large
supercurrit, semper dominum, a quo exerceatur, inve-
4 niet. Nec ignoro me plus aliquanto, quam donasse
videor, erogavisse, cum pulcherrimi agri pretium ne-
5 cessitas vectigalis infregerit. Sed oportet privatis uti-
litatibus publicas, mortalibus aeternas anteferre multo-
que diligentius muneri suo consulere quam facultatibus.
Vale.

---

15 optul. M, K.I ut I 8.6 optin., *VI 20.13* opter. *etc.*
7sq. Numeres — ? Des — ? edd. V. *Seyff.* Lael. p. 524.

XIX.

C. PLINIUS PRISCO SUO S.

Angit me Fanniae valetudo. Contraxit hanc, dum 1
adsidet Iuniae virgini sponte primum (est enim adfinis),
deinde etiam ex auctoritate pontificum. Nam virgines, 2
cum vi morbi atrio Vestae coguntur excedere, matro-
narum curae custodiaeque mandantur. Quo munere
Fannia dum sedulo fungitur, hoc discrimine inplicita
est. Insident febres, tussis increscit, summa macies, 3
summa defectio; animus tantum et spiritus viget Hel-
vidio marito, Thrasea patre dignissimus, reliqua labun-
tur meque non metu tantum, verum etiam dolore con-
ficiunt. Doleo enim feminam maximam eripi oculis 4
civitatis nescio an aliquid simile visuris. Quae castitas
illi, quae sanctitas, quanta gravitas, quanta constantia!
Bis maritum secuta in exilium est, tertio ipsa propter
maritum relegata. Nam, cum Senecio reus esset, quod 5
de vita Helvidi libros composuisset, rogatumque se a
Fannia in defensione dixisset, quaerente minaciter Mettio
Caro, an rogasset, respondit: 'Rogavi', an commen-
tarios scripturo dedisset: 'Dedi', an sciente matre:
'Nesciente'; postremo nullam vocem cedentem periculo
emisit. Quin etiam illos ipsos libros, quamquam ex 6
necessitate et metu temporum abolitos senatus consulto,
publicatis bonis servavit, habuit tulitque in exilium
exilii causam. Eadem quam iucunda, quam comis, 7
quam denique, quod paucis datum est, non minus
amabilis quam veneranda! Eritne, quam postea uxori-
bus nostris ostentare possimus? erit, a qua viri quo-
que fortitudinis exempla sumamus? quam sic cernen-
tes audientesque miremur ut illas, quae leguntur? Ac 8
mihi domus ipsa nutare convulsaque sedibus suis
ruitura supra videtur, licet adhuc posteros habeat.
Quantis enim virtutibus quantisque factis adsequen-
tur, *ut haec* non novissima occiderit? Me quidem 9
illud etiam adfligit et torquet, quod matrem eius, illam

(nihil possum inlustrius dicere) tantae feminae matrem,
rursus videor amittere, quam haec, ut reddit ac refert
nobis, sic auferet secum meque et novo pariter et
10 rescisso vulnere adficiet. Utramque colui, utramque
dilexi; utram magis, nescio, nec discerni volebant.
Habuerunt officia mea in secundis, habuerunt in ad-
versis. Ego solacium relegatarum, ego ultor reversarum;
non feci tamen paria atque eo magis hanc cupio ser-
11 vari, ut mihi solvendi tempora supersint. In his eram
curis, cum scriberem ad te; quas si deus aliquis in
gaudium verterit, de metu non querar. Vale.

XX.

C. PLINIUS TACITO SUO S.

1 Librum tuum legi et, quam diligentissime potui,
adnotavi, quae commutanda, quae eximenda arbitrarer.
Nam et ego verum dicere adsuevi et tu libenter audire.
Neque enim ulli patientius reprehenduntur, quam qui
2 maxime laudari merentur. Nunc a te librum meum
cum adnotationibus tuis expecto. O iucundas, o pul-
chras vices! quam me delectat, quod, si qua posteris
cura nostri, usquequaque narrabitur, qua concordia,
3 simplicitate, fide vixerimus! Erit rarum et insigne duos
homines aetate, dignitate propemodum aequales, non
nullius in litteris nominis (cogor enim de te quoque
parcius dicere, quia de me simul dico), alterum alterius
4 studia fovisse. Equidem adulescentulus, cum iam tu
fama gloriaque floreres, te sequi, tibi 'longo sed
proximus intervallo' et esse et haberi concupi-
scebam. Et erant multa clarissima ingenia; sed tu mihi
(ita similitudo naturae ferebat) maxime imitabilis,
5 maxime imitandus videbaris. Quo magis gaudeo, quod,
si quis de studiis sermo, una nominamur, quod de te
6 loquentibus statim occurro. Nec desunt, qui utrique
nostrum praeferantur. Sed nos, nihil interest mea quo

---

27 Verg. A. V 320.

loco, iungimur; nam mihi primus, qui a te proximus.
Quin etiam in testamentis debes adnotasse; nisi quis
forte alterutri nostrum amicissimus, eadem legata et
quidem pariter accipimus. Quae omnia huc spectant, 7
ut invicem ardentius diligamus, cum tot vinculis nos
studia, mores, fama, suprema denique hominum iudicia
constringant. Vale.

XXI.

C. PLINIUS CORNUTO SUO S.

Pareo, collega carissime, et infirmitati oculorum, ut 1
iubes, consulo. Nam et huc tecto vehiculo undique
inclusus quasi in cubiculo perveni et hic non stilo modo,
verum etiam lectionibus difficulter, sed abstineo solis-
que auribus studeo. Cubicula obductis velis opaca nec 2
tamen obscura facio. Cryptoporticus quoque adopertis
inferioribus fenestris tantum umbrae quantum luminis
habet. Sic paulatim lucem ferre condisco. Balineum 3
adsumo, quia prodest, vinum, quia non nocet, parcis-
sime tamen. Ita adsuevi, et nunc custos adest. Gal- 4
linam ut a te missam libenter accepi; quam satis acri-
bus oculis, quamquam adhuc lippus, pinguissimam vidi.
Vale.

XXII.

C. PLINIUS FALCONI SUO S.

Minus miraberis me tam instanter petisse, ut in 1
amicum meum conferres tribunatum, cum scieris, quis
ille qualisque. Possum autem iam tibi et nomen indi-
care et describere ipsum, postquam polliceris. Est Cor- 2
nelius Minicianus, ornamentum regionis meae seu
dignitate seu moribus. Natus splendide abundat facul-
tatibus, amat studia, ut solent pauperes. Idem rectis-
simus iudex, fortissimus advocatus, amicus fidelissimus.
Accepisse te beneficium credes, cum propius inspexeris 3
hominem omnibus honoribus, omnibus titulis (nihil
volo elatius de modestissimo viro dicere) parem. Vale.

XXIII.

C. PLINIUS FABATO PROSOCERO SUO S.

1 Gaudeo quidem esse te tam fortem, ut Mediolani
occurrere Tironi possis, sed ut perseveres esse tam
fortis, rogo, ne tibi contra rationem aetatis tantum
laboris iniungas. Quin immo denuntio, ut illum et
domi et intra domum atque etiam intra cubiculi limen
2 expectes. Etenim, cum a me ut frater diligatur, non
debet ab eo, quem ego parentis loco observo, exigere
officium, quod parenti suo remisisset. Vale.

XXIV.

C. PLINIUS GEMINO SUO S.

1 Ummidia Quadratilla paulo minus octogensimo aeta-
tis anno decessit usque ad novissimam valetudinem
viridis atque etiam ultra matronalem modum compacto
2 corpore et robusto. Decessit honestissimo testamento;
reliquit heredes ex besse nepotem, ex tertia parte
neptem. Neptem parum novi, nepotem familiarissime
diligo, adulescentem singularem nec iis tantum, quos
3 sanguine attingit, inter propinquos amandum. Ac pri-
mum conspicuus forma omnes sermones malignorum
et puer et iuvenis evasit intra quartum et vicensimum
annum maritus et, si deus adnuisset, pater. Vixit in
contubernio aviae delicatae severissime et tamen obse-
4 quentissime. Habebat illa pantomimos fovebatque
effusius, quam principi feminae conveniret. Hos Quadra-
tus non in theatro, non domi spectabat; nec illa exige-
5 bat. Audivi ipsam, cum mihi commendaret nepotis sui
studia, solere se ut feminam in illo otio sexus laxare
animum lusu calculorum, solere spectare pantomimos
suos; sed, cum factura esset alterutrum, semper se ne-
poti suo praecepisse, abiret studeretque; quod mihi non
amore eius magis facere quam reverentia videbatur.
6 Miraberis, et ego miratus sum. Proximis sacerdotalibus

---

26 conveniret Dpra, Otto 304, convenit M, K.

ludis productis in commissione pantomimis, cum simul
theatro ego et Quadratus egrederemur, ait mihi: 'Scis
me hodie primum vidisse saltantem aviae meae liber-
tum?' Hoc nepos. At hercule alienissimi homines in 7
honorem Quadratillae (pudet me dixisse honorem) per
adulationis officium in theatrum cursitabant, exultabant,
plaudebant, mirabantur ac deinde singulos gestus do-
minae cum canticis reddebant; qui nunc exiguissima
legata, theatralis operae corollarium, accipient ab
herede, qui non spectabat. Haec, quia soles, si quid 8
incidit novi, non invitus audire, deinde quia iucundum
est mihi, quod ceperam, gaudium scribendo retractare.
Gaudeo enim pietate defunctae, honore optimi iuvenis,
laetor etiam, quod domus aliquando C. Cassi, huius qui
Cassianae scholae princeps et parens fuit, serviet domino
non minori. Inplebit enim illam Quadratus meus et dece- 9
bit rursusque ei pristinam dignitatem, celebritatem, glo-
riam reddet, cum tantus orator inde procedet, quantus iuris
ille consultus. Vale.

XXV.

C. PLINIUS RUFO SUO S.

O quantum eruditorum aut modestia ipsorum aut 1
quies operit ac subtrahit famae! At nos eos tantum di-
cturi aliquid aut lecturi timemus, qui studia sua proferunt,
cum illi, qui tacent, hoc amplius praestent, quod maximum
opus silentio reverentur. Expertus scribo, quod scribo.
Terentius Iunior equestribus militiis atque etiam 2
procuratione Narbonensis provinciae integerrime functus
recepit se in agros suos paratisque honoribus tran-
quillissimum otium praetulit. Hunc ego invitatus ho- 3
spitio ut bonum patrem familiae, ut diligentem agri-
colam intuebar de his locuturus, in quibus illum ver-
sari putabam; et coeperam, cum ille me doctissimo
sermone revocavit ad studia. Quam tersa omnia, quam 4
Latina, quam Graeca! Nam tantum utraque lingua

34 *'Catan. adnotavit* tam lat.'; malim qua Lat. qua Gr.

valet, ut ea magis videatur excellere, qua cum maxime
loquitur. Quantum ille legit, quantum tenet! Athenis
5 vivere hominem, non in villa putes. Quid multa? auxit
sollicitudinem meam effecitque, ut illis, quos doctis-
simos novi, non minus hos seductos et quasi rusticos
6 verear. Idem suadeo tibi. Sunt enim ut in castris sic
etiam in litteris nostris plures cultu pagano, quos
cinctos et armatos et quidem ardentissimo ingenio di-
ligentius scrutatus invenies. Vale.

XXVI.

C. PLINIUS MAXIMO SUO S.

1 Nuper me cuiusdam amici languor admonuit optimos
esse nos, dum infirmi sumus. Quem enim infirmum
2 aut avaritia aut libido sollicitat? Non amoribus servit,
non adpetit honores, opes neglegit et quantulumcum-
que ut relicturus satis habet. Tunc deos, tunc hominem
esse se meminit, invidet nemini, neminem miratur,
neminem despicit ac ne sermonibus quidem malignis
aut attendit aut alitur; balinea imaginatur et fontes.
3 Haec summa curarum, summa votorum, mollemque
in posterum et pinguem, si contingat evadere, hoc est
4 innoxiam beatamque, destinat vitam. Possum ergo, quod
plurimis verbis, plurimis etiam voluminibus philosophi
docere conantur, ipse breviter tibi mihique praecipere,
ut tales esse sani perseveremus, quales nos futuros
profitemur infirmi. Vale.

XXVII.

C. PLINIUS SURAE SUO S.

1 Et mihi discendi et tibi docendi facultatem otium
praebet. Igitur perquam velim scire, esse phantasmata
et habere propriam figuram numenque aliquod putes an
inania et vana ex metu nostro imaginem accipere.
2 Ego ut esse credam, in primis eo ducor, quod audio

---

8 diligentius Dpςa, Otto 304, diligenter Mr, K.

accidisse Curtio Rufo. Tenuis adhuc et obscurus ob-
tinenti Africam comes haeserat. Inclinato die spati-
abatur in porticu; offertur ei mulieris figura humana
grandior pulchriorque; perterrito Africam se futurorum
praenuntiam dixit; iturum enim Romam honoresque
gesturum atque etiam cum summo imperio in eandem
provinciam reversurum ibique moriturum. Facta sunt 3
omnia. Praeterea accedenti Carthaginem egredientique
nave eadem figura in litore occurrisse narratur. Ipse
certe inplicitus morbo futura praeteritis, adversa se-
cundis auguratus spem salutis nullo suorum desperante
proiecit.

Iam illud nonne et magis terribile et non minus 4
mirum est, quod exponam, ut accepi? Erat Athenis 5
spatiosa et capax domus, sed infamis et pestilens. Per
silentium noctis sonus ferri et, si attenderes acrius,
strepitus vinculorum longius primo, deinde e proximo
reddebatur. Mox apparebat idolon, senex macie et
squalore confectus, promissa barba, horrenti capillo;
cruribus compedes, manibus catenas gerebat quatiebat-
que. Inde inhabitantibus tristes diraeque noctes per 6
metum vigilabantur; vigiliam morbus et crescente for-
midine mors sequebatur. Nam interdiu quoque, quam-
quam abscesserat imago, memoria imaginis oculis
inerrabat, longiorque causis timoris timor erat. Deserta
inde et damnata solitudine domus totaque illi monstro
relicta; proscribebatur tamen, seu quis emere seu quis
conducere ignarus tanti mali vellet. Venit Athenas 7
philosophus Athenodorus, legit titulum auditoque pre-
tio, quia suspecta vilitas, percunctatus omnia docetur
ac nihilo minus, immo tanto magis conducit. Ubi coe-
pit advesperascere, iubet sterni sibi in prima domus
parte, poscit pugillares, stilum, lumen; suos omnes in
interiora dimittit, ipse ad scribendum animum, oculos,
manum intendit, ne vacua mens audita simulacra et

---

32 in om. M, KI.

8 inanes sibi metus fingeret. Initio, quale ubique, silen-
tium noctis, dein concuti ferrum, vincula moveri. Ille
non tollere oculos, non remittere stilum, sed offirmare
animum auribusque praetendere. Tum crebrescere fra-
gor, adventare et iam ut in limine, iam ut intra limen
audiri. Respicit, videt agnoscitque narratam sibi effi-
9 giem. Stabat innuebatque digito similis vocanti. Hic
contra, ut paulum expectaret, manu significat rursus-
que ceris et stilo incumbit. Illa scribentis capiti cate-
nis insonabat. Respicit rursus idem quod prius innuen-
10 tem nec moratus tollit lumen et sequitur. Ibat illa
lento gradu quasi gravis vinculis. Postquam deflexit
in aream domus, repente dilapsa deserit comitem.
Desertus herbas et folia concerpta signum loco ponit.
11 Postero die adit magistratus, monet, ut illum locum
effodi iubeant. Inveniuntur ossa inserta catenis et
inplicita, quae corpus aevo terraque putrefactum nuda
et exesa reliquerat vinculis. Collecta publice sepeliun-
12 tur. Domus postea rite conditis manibus caruit. Et
haec quidem adfirmantibus credo; illud adfirmare aliis
possum:

Est libertus mihi Marcus non inlitteratus. Cum hoc
minor frater eodem lecto quiescebat. Is visus est sibi
cernere quendam in toro residentem admoventemque ca-
piti suo cultros atque etiam ex ipso vertice amputantem
capillos. Ubi inluxit, ipse circa verticem tonsus, capilli
13 iacentes reperiuntur. Exiguum temporis medium, et
rursus simile aliud priori fidem fecit. Puer in paeda-
gogio mixtus pluribus dormiebat; venerunt per fene-
stras (ita narrat) in tunicis albis duo cubantemque
detonderunt et, qua venerant, recesserunt. Hunc quo-
que tonsum sparsosque circa capillos dies ostendit.
14 Nihil notabile secutum, nisi forte quod non fui reus
futurus, si Domitianus, sub quo haec acciderunt, diu-

---

2 *deinde pra. Ad p. 155. 6.* 8 paululum pa; ad III 15.4.
22 Marcus Catan., M. post inlit. *Dp, om.* K.

tius vixisset. Nam in scrinio eius datus a Caro de me
libellus inventus est; ex quo coniectari potest, quia
reis moris est summittere capillum, recisos meorum
capillos depulsi, quod imminebat, periculi signum fuisse.
Proinde rogo, eruditionem tuam intendas. Digna 15
res est, quam diu multumque consideres, ne ego qui-
dem indignus, cui copiam scientiae tuae facias. Licet 16
etiam utramque in partem, ut soles, disputes, ex altera
tamen fortius, ne me suspensum incertumque dimittas,
cum mihi consulendi causa fuerit, ut dubitare desinerem.
Vale.

XXVIII.

C. PLINIUS SEPTICIO SUO S.

Ais quosdam apud te reprehendisse, tamquam amicos 1
meos ex omni occasione ultra modum laudem. Agno- 2
sco crimen, amplector etiam. Quid enim honestius
culpa benignitatis? Qui sunt tamen isti, qui amicos
meos *me* melius norint? Sed, ut norint, quid invident
mihi felicissimo errore? Ut enim non sint tales, qua-
les a me praedicantur, ego tamen beatus, quod mihi
videntur. Igitur ad alios hanc sinistram diligentiam 3
conferant; nec sunt parum multi, qui carpere amicos
suos iudicium vocant; mihi numquam persuadebunt, ut
meos amari a me nimis umquam putem. Vale.

XXIX.

C. PLINIUS MONTANO SUO S.

Ridebis, deinde indignaberis, deinde ridebis, si le- 1
geris, quod nisi legeris, non potes credere. Est via 2
Tiburtina intra primum lapidem (proxime adnotavi)
monimentum Pallantis ita inscriptum: 'Huic senatus
ob fidem pietatemque erga patronos ornamenta prae-
toria decrevit et sestertium centies quinquagies, cuius
honore contentus fuit.' Equidem numquam sum mira- 3

---

18 me add. Mommsen. 24 nimis unquam Dpς, nimium *autem M, nimium a, K.*

tus, quae saepius a fortuna quam a iudicio proficisce-
rentur; maxime tamen hic me titulus admonuit, quam
essent mimica et inepta, quae interdum in hoc caenum,
in has sordes abicerentur, quae denique ille furcifer
et recipere ausus est et recusare atque etiam ut mo-
4 derationis exemplum posteris prodere. Sed quid in-
dignor? Ridere satius, ne se magnum aliquid adeptos
putent, qui huc felicitate perveniunt, ut rideantur. Vale.

XXX.

C. PLINIUS GENITORI SUO S.

1 Torqueor, quod discipulum, ut scribis, optimae spei
amisisti, cuius et valetudine et morte impedita studia
tua quidni sciam? cum sis omnium officiorum obser-
vantissimus, cumque omnes, quos probas, effusissime
2 diligas. Me huc quoque urbana negotia persecuntur.
Non desunt enim, qui me iudicem aut arbitrum fa-
3 ciant. Accedunt querellae rusticorum, qui auribus meis
post longum tempus suo iure abutuntur. Instat et
necessitas agrorum locandorum perquam molesta. Adeo
4 rarum est invenire idoneos conductores. Quibus ex
causis precario studeo, studeo tamen; nam et scribo
aliquid et lego; sed, cum lego, ex conparatione sentio,
quam male scribam, licet tu mihi bonum animum
facias, qui libellos meos de ultione Helvidi orationi
5 Demosthenis *κατὰ Μειδίου* confers, quam sane, cum
componerem illos, habui in manibus, non ut aemula-
rer (inprobum enim ac paene furiosum), sed tamen
imitarer et sequerer, quantum aut diversitas ingenio-
rum, maximi et minimi, aut causae dissimilitudo pa-
teretur. Vale.

XXXI.

C. PLINIUS CORNUTO SUO S.

1 Claudius Pollio amari a te cupit dignus hoc ipso,
quod cupit, deinde, quod ipse te diligit. Neque enim

4 in add. Dpra, om. M, K. 15 hoc MDr, praeterea *semel D VI 28. 1.* 33 Polio *ex M* K.I; ad p. 21. 28.

fere quisquam exigit istud, nisi qui facit. Vir alioqui
rectus, integer, quietus ac paene ultra modum, si quis
tamen ultra modum, verecundus. Hunc, cum simul 2
militaremus, non solum ut commilito inspexi. Praeerat
alae militari; ego iussus a legato consulari rationes
alarum et cohortium excutere ut magnam quorundam
foedamque avaritiam, neglegentiam parem ita huius
summam integritatem, sollicitam diligentiam inveni.
Postea promotus ad amplissimas procurationes nulla 3
occasione corruptus ab insito abstinentiae amore de-
flexit; numquam secundis rebus intumuit, numquam
officiorum varietate continuam laudem humanitatis
infregit eademque firmitate animi laboribus suffecit,
qua nunc otium patitur. Quod quidem paulisper cum 4
magna sua laude intermisit et posuit a Corellio nostro
ex liberalitate imperatoris Nervae emendis dividendis-
que agris adiutor adsumptus. Etenim qua gloria dignum
est summo viro in tanta eligendi facultate praecipue
placuisse! Idem quam reverenter, quam fideliter amicos 5
colat, multorum supremis iudiciis, in his Anni Bassi,
gravissimi civis, credere potes, cuius memoriam tam
grata praedicatione prorogat et extendit, ut librum de
vita eius (nam studia quoque sicut alias bonas artes
veneratur) ediderit. Pulchrum istud et raritate ipsa 6
probandum, cum plerique hactenus defunctorum me-
minerint, ut querantur. Hunc hominem adpetentissimum 7
tui, mihi crede, complectere, adprehende, immo et in-
vita ac sic ama, tamquam gratiam referas. Neque enim
obligandus, sed remunerandus est in amoris officio, qui
prior coepit. Vale.

XXXII.

C. PLINIUS FABATO PROSOCERO SUO S.

Delector iucundum tibi fuisse Tironis mei adven- 1
tum; quod vero scribis oblata occasione proconsulis
plurimos manumissos, unice laetor. Cupio enim patriam
nostram omnibus quidem rebus augeri, maxime tamen

civium numero; id enim oppidis firmissimum ornamen-
2 tum. Illud etiam me non ut ambitiosum, sed tamen
iuvat, quod adicis te meque et gratiarum actione et
laude celebratos. Est enim, ut Xenophon ait, 'ἥδι-
στον ἄκουσμα ἔπαινος', utique si te mereri putes.
Vale.

XXXIII.

C. PLINIUS TACITO SUO S.

1 Auguror, nec me fallit augurium, historias tuas im-
mortales futuras; quo magis illis (ingenue fatebor) in-
2 seri cupio. Nam, si esse nobis curae solet, ut facies
nostra ab optimo quoque artifice exprimatur, nonne
debemus optare, ut operibus nostris similis tui scriptor
3 praedicatorque contingat? Demonstro ergo, quamquam
diligentiam tuam fugere non possit, cum sit in publi-
cis actis, demonstro tamen, quo magis credas, iucun-
dum mihi futurum, si factum meum, cuius gratia pe-
riculo crevit, tuo ingenio, tuo testimonio ornaveris.

4 Dederat me senatus cum Herennio Senecione ad-
vocatum provinciae Baeticae contra Baebium Massam
damnatoque Massa censuerat, ut bona eius publice
custodirentur. Senecio, cum explorasset consules postu-
lationibus vacaturos, convenit me et 'Qua concordia'
inquit 'iniunctam nobis accusationem exsecuti sumus,
hac adeamus consules petamusque, ne bona dissipare
5 sinant, quorum esse in custodia debent.' Respondi:
'Cum simus advocati a senatu dati, dispice, num
peractas putes partes nostras senatus cognitione finita.'
Et ille: 'Tu, quem voles, tibi terminum statues, cui
nulla cum provincia necessitudo nisi ex beneficio tuo
et hoc recenti; ipse et natus ibi et quaestor in ea fui.'
6 Tum ego: 'Si fixum tibi istud ac deliberatum, sequar
7 te, ut, si qua ex hoc invidia, non tantum tua.' Veni-
mus ad consules; dicit Senecio, quae res ferebat, ali-
qua subiungo. Vixdum conticueramus, et Massa questus

4 *Xen. mem. II. 1. 31.*

Senecionem non advocati fidem, sed inimici amaritu-
dinem inplesse impietatis reum postulat. Horror om- 8
nium; ego autem 'Vereor' inquam, 'clarissimi consules,
ne mihi Massa silentio suo praevaricationem obiecerit,
quod non et me reum postulavit.' Quae vox et statim
excepta et postea multo sermone celebrata est. Divus 9
quidem Nerva (nam privatus quoque attendebat his,
quae recte in publico fierent) missis ad me gravissimis
litteris non mihi solum, verum etiam saeculo est gra-
tulatus, cui exemplum (sic enim scripsit) simile anti-
quis contigisset. Haec, utcumque se habent, notiora, 10
clariora, maiora tu facies; quamquam non exigo, ut
excedas actae rei modum. Nam nec historia debet
egredi veritatem, et honeste factis veritas sufficit. Vale.

C. PLINI CAECILI SECUNDI

EPISTULARUM

LIBER OCTAVUS.

I.

C. PLINIUS SEPTICIO SUO S.

Iter commode explicui, excepto quod quidam ex 1
meis adversam valetudinem ferventissimis aestibus con-
traxerunt. Encolpius quidem lector, ille seria nostra, 2
ille deliciae, exasperatis faucibus pulvere sanguinem
reiecit. Quam triste hoc ipsi, quam acerbum mihi, si,
cui omnis ex studiis gratia, is inhabilis studiis fuerit!
Quis deinde libellos meos sic leget, sic amabit? quem

24 *si, cui-gratia*, is inh. Otto 304, *sit cui-gratia si* inh. *M*, *si is cui-gratia* inh. *a*, *K*.

3 aures meae sic sequentur? Sed di laetiora promittunt.
Stetit sanguis, resedit dolor. Praeterea continens ipse, nos
solliciti, medici diligentes. Ad hoc salubritas caeli, seces-
sus, quies tantum salutis quantum otii pollicentur. Vale.

II.

C. PLINIUS CALVISIO SUO S.

1 Alii in praedia sua proficiscuntur, ut locupletiores
revertantur, ego, ut pauperior. Vendideram vindemias
certatim negotiatoribus ementibus. Invitabat pretium,
2 et quod tunc et quod fore videbatur. Spes fefellit.
Erat expeditum omnibus remittere aequaliter, sed non
satis aequum. Mihi autem egregium in primis videtur
ut foris ita domi, ut in magnis ita in parvis, ut in
alienis ita in suis agitare iustitiam. Nam, si paria
3 peccata, pares etiam laudes. Itaque omnibus quidem,
ne quis 'mihi non donatus abiret', partem octa-
vam pretii, quo quis emerat, concessi; deinde iis, qui
amplissimas summas emptionibus occupaverant, sepa-
ratim consului. Nam et me magis iuverant et maius
4 ipsi fecerant damnum. Igitur iis, qui pluris quam de-
cem milibus emerant, ad illam communem et quasi
publicam octavam addidi decumam eius summae, qua
5 decem milia excesserant. Vereor, ne parum expresserim;
apertius calculos ostendam. Si qui forte quindecim
milibus emerant, hi et quindecim milium octavam et
6 quinque milium decimam tulerunt. Praeterea, cum re-
putarem quosdam ex debito aliquantum, quosdam
aliquid, quosdam nihil reposuisse, nequaquam verum
arbitrabar, quos non aequasset fides solutionis, hos
7 benignitate remissionis aequari. Rursus ergo iis, qui
solverant, eius, quod solverant, decimam remisi. Per
hoc enim aptissime et in praeteritum singulis pro
cuiusque merito gratia referri, et in futurum omnes
cum ad emendum tum etiam ad solvendum allici

---

16 Verg. A. V 305. 17 *et* 20 et 30 his M, K.I. 30 *aequari a, K.II,* aequare *Mr, K.I.*

videbantur. Magno mihi seu ratio haec seu facilitas 8
stetit, sed fuit tanti. Nam regione tota et novitas
remissionis et forma laudatur. Ex ipsis etiam, quos
non una, ut dicitur, pertica, sed distincte gradatimque
tractavi, quanto quis melior et probior, tanto mihi
obligatior abiit expertus non esse apud me '*ἐν δὲ
ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸν ἠδὲ καὶ ἐσθλόν*'. Vale.

III.

C. PLINIUS SPARSO SUO S.

Librum, quem novissime tibi misi, ex omnibus meis 1
vel maxime placere significas. Est eadem opinio cuius-
dam eruditissimi. Quo magis adducor, ut neutrum falli 2
putem, quia non est credibile utrumque falli, et quia
tamen blandior mihi. Volo enim proxima quaeque ab-
solutissima videri et ideo iam nunc contra istum librum
faveo orationi, quam nuper in publicum dedi com-
municaturus tecum, ut primum diligentem tabellarium
invenero. Erexi expectationem tuam, quam vereor ne 3
destituat oratio in manus sumpta. Interim tamen tam-
quam placituram (et fortasse placebit) expecta. Vale.

IV.

C. PLINIUS CANINIO SUO S.

Optime facis, quod bellum Dacicum scribere paras. 1
Nam quae tam recens', tam copiosa, tam lata, quae
denique tam poëtica et quamquam in verissimis rebus
tam fabulosa materia? Dices inmissa terris nova flu- 2
mina, novos pontes fluminibus iniectos, insessa castris
montium abrupta, pulsum regia, pulsum etiam vita
regem nihil desperantem; super haec actos bis trium-
phos, quorum alter ex invicta gente primus, alter no-
vissimus fuit. Una, sed maxima difficultas, quod haec 3
aequare dicendo arduum, inmensum etiam tuo ingenio,

---

7 *κακὸν-ἐσθλόν Schaefer, K.II*, κακὸς-ἐσθλὸς a (om. rell.), *K.I. Hom. I 319.* 24 laeta Gerth, alta Eussner. — quae denique *a, K.II (disp. I p. 14)*, denique Mr, K.I.

quamquam altissime adsurgat et amplissimis operibus
increscat. Non nullus et in illo labor, ut barbara et
fera nomina, in primis regis ipsius, Graecis versibus
4 non resultent. Sed nihil est, quod non arte curaque, si
non potest vinci, mitigetur. Praeterea, si datur Homero et
mollia vocabula et Graeca ad levitatem versus contra-
here, extendere, inflectere, cur tibi similis audentia,
praesertim non delicata, sed necessaria, non detur?
5 Proinde iure vatum invocatis dis et inter eos ipso,
cuius res, opera, consilia dicturus es, immitte rudentes,
pande vela ac, si quando alias, toto ingenio vehere.
6 Cur enim non ego quoque poëtice cum poëta? Illud
iam nunc paciscor: prima quaeque, ut absolveris,
mittito, immo etiam ante quam absolvas, sicut erunt
7 recentia et rudia et adhuc similia nascentibus. Re-
spondebis non posse perinde carptim ut contexta,
perinde inchoata placere ut effecta. Scio. Itaque et a
me aestimabuntur ut coepta, spectabuntur ut membra
extremamque limam tuam opperientur in scrinio nostro.
Patere hoc me super cetera habere amoris tui pignus,
8 ut ea quoque norim, quae nosse neminem velles. In
summa potero fortasse scripta tua magis probare, lau-
dare, quanto illa tardius cautiusque, sed ipsum te ma-
gis amabo magisque laudabo, quanto celerius et in-
cautius miseris. Vale.

V.

C. PLINIUS GEMINO SUO S.

1 Grave vulnus Macrinus noster accepit. Amisit uxo-
rem singularis exempli, etiam si olim fuisset. Vixit
cum hac triginta novem annis sine iurgio, sine offensa.
Quam illa reverentiam marito suo praestitit, cum ipsa
summam mereretur! quot quantasque virtutes ex di-
2 versis aetatibus sumptas collegit et miscuit! Habet
quidem Macrinus grande solacium, quod tantum bonum
tam diu tenuit; sed hinc magis exacerbatur, quod ami-
sit. Nam fruendis voluptatibus crescit carendi dolor.

Ero ergo suspensus pro homine amicissimo, dum ad- 3
mittere avocamenta et cicatricem pati possit, quam
nihil aeque ac necessitas ipsa et dies longa et satietas
doloris inducit. Vale.

VI.

C. PLINIUS MONTANO SUO S.

Cognovisse iam ex epistula mea debes adnotasse 1
me nuper monumentum Pallantis sub hac inscriptione:
'Huic senatus ob fidem pietatemque erga patronos or-
namenta praetoria decrevit et sestertium centies quin-
quagies, cuius honore contentus fuit.' Postea mihi 2
visum est pretium operae ipsum senatus consultum
quaerere. Inveni tam copiosum et effusum, ut ille
superbissimus titulus modicus atque etiam demissus
videretur. Conferant misceantque se non dico illi
veteres, Africani, Achaici, Numantini, sed hi proximi,
Marii, Sullae, Pompeii, nolo progredi longius; infra
Pallantis laudes iacebunt. Urbanos, qui illa censuerunt, 3
putem an miseros? Dicerem urbanos, si senatum de-
ceret urbanitas, miseros, sed nemo tam miser est, ut
illa cogatur. Ambitio ergo et procedendi libido? Sed
quis adeo demens, ut per suum, per publicum dedecus
procedere velit in ea civitate, in qua hic esset usus
florentissimae dignitatis, ut primus in senatu laudare
Pallantem posset? Mitto, quod Pallanti servo praeto- 4
ria ornamenta offeruntur (quippe offeruntur a servis),
mitto, quod censent non exhortandum modo, verum
etiam compellendum ad usum aureorum anulorum (erat
enim contra maiestatem senatus, si ferreis praetorius
uteretur); levia haec et transeunda, illa memoranda, 5
quod nomine Pallantis senatus (nec expiata postea
curia est), Pallantis nomine senatus gratias agit Cae-
sari, quod et ipse cum summo honore mentionem eius

---

15 conf. misceantque se Otto 304, conf. se misceantque *a, K.II, conf.* se *K.I,* conferantque se M, conferuntque se r.

prosecutus esset et senatui facultatem fecisset testandi
6 erga eum benivolentiam suam. Quid enim senatui pulchrius, quam ut erga Pallantem satis gratus videretur? Additur: 'Ut Pallas, cui se omnes pro virili parte obligatos fatentur, singularis fidei, singularis industriae fructum meritissimo ferat.' Prolatos imperii fines, redditos exercitus rei publicae credas. Adstruitur his:
7 'Cum senatui populoque Romano liberalitatis gratior repraesentari nulla materia possit, quam si abstinentissimi fidelissimique custodis principalium opum facultates adiuvare contigisset'. Hoc tunc votum senatus, hoc praecipuum gaudium populi, haec liberalitatis materia gratissima, si Pallantis facultates adiuvare
8 publicarum opum egestione contingeret. Iam quae sequuntur, voluisse quidem senatum censere dandum ex aerario sestertium centies quinquagies et, quanto ab eius modi cupiditatibus remotior eius animus esset, tanto inpensius petere a publico parente, ut eum compelleret
9 ad cedendum senatui. Id vero deerat, ut cum Pallante auctoritate publica ageretur, Pallas rogaretur, ut senatui cederet, ut illi superbissimae abstinentiae Caesar ipse advocaretur, ne sestertium centies quinquagies sperneret. Sprevit, quod solum potuit tantis opibus publice oblatis adrogantius facere, quam si accepisset.
10 Senatus tamen id quoque similis querenti laudibus tulit his quidem verbis: sed cum princeps optimus parensque publicus rogatus a Pallante eam partem sententiae, quae pertinebat ad dandum ei ex aerario sestertium centies quinquagies, remitti voluisset, testari senatum, etsi libenter ac merito hanc summam inter reliquos honores ob fidem diligentiamque Pallanti decernere coepisset, voluntati tamen principis sui, cui in

---

2 suam *om. Mr, K.I.* 22 advocaretur *Otto 304,* ipse patronus ipse advocaretur *a,* ipse patr. adv. *vulg.,* ipse advocatus esset *M, K. (disp. II 9 ex.),* advocatus esset testis *Madvig. adv. III 215.* 30 etsi *r, K.II,* et se *Ma,* [et] se K.I. 32 *coepisset Catan., K.II,* coepisse *Ma,* K.I.

nulla re fas putaret repugnare, in hac quoque re ob-
sequi. Imaginare Pallantem velut intercedentem senatus 11
consulto moderantemque honores suos et sestertium
centies quinquagies ut nimium recusantem, cum prae-
toria ornamenta tamquam minus recepisset, imaginare 12
Caesarem liberti precibus vel potius imperio coram se-
natu obtemperantem (imperat enim libertus patrono,
quem in senatu rogat), imaginare senatum usquequa-
que testantem merito libenterque se hanc summam
inter reliquos honores Pallanti coepisse decernere et
perseveraturum fuisse, nisi obsequeretur principis vo-
luntati, cui non esset fas in ulla re repugnare. Ita, ne
sestertium centies quinquagies Pallas ex aerario fer-
ret, verecundia ipsius, obsequio senatus opus fuit in
hoc praecipue non obsecuturi, si in ulla re putasset
fas esse non obsequi. Finem existimas? Mane dum et 13
maiora accipe: 'Utique, cum sit utile principis benigni-
tatem promptissimam ad laudem praemiaque meren-
tium inlustrari ubique et maxime iis locis, quibus in-
citari ad imitationem praepositi rerum eius curae pos-
sent, et Pallantis spectatissima fides atque innocentia
exemplo provocare studium tam honestae aemulationis
posset, ea, quae X. Kal. Februarias, quae proximae
fuissent, in amplissimo ordine optimus princeps reci-
tasset, senatusque consulta de iis rebus facta in aere
inciderentur, idque aes figeretur ad statuam loricatam
divi Iulii'. Parum visum tantorum dedecorum esse cu- 14
riam testem, delectus est celeberrimus locus, in quo
legenda praesentibus, legenda futuris proderentur.
Placuit aere signari omnes honores fastidiosissimi man-
cipii, quosque repudiasset quosque, quantum ad de-
cernentis pertinet, gessisset. Incisa et insculpta sunt
publicis aeternisque monumentis praetoria ornamenta
Pallantis sic quasi foedera antiqua, sic quasi sacrae
leges. Tanta principis, tanta senatus, tanta Pallantis 15

---

19 iis a, K.II, his *Mr, K.I.* 32 inscalpta *a.*

ipsius — quid dicam, nescio, ut si vellent in oculis
omnium figi Pallas insolentiam suam, patientiam Cae-
sar, humilitatem senatus! Nec puduit rationem turpi-
tudini obtendere, egregiam quidem pulchramque ratio-
nem, ut exemplo Pallantis praemiorum ad studium
16 aemulationis ceteri provocarentur. Ea honorum vilitas
erat, illorum etiam, quos Pallas non dedignabatur.
Inveniebantur tamen honesto loco nati, qui peterent
cuperentque, quod dari liberto, promitti servis videbant.
17 Quam iuvat, quod in tempora illa non incidi, quo-
rum sic me, tamquam illis vixerim, pudet! Non du-
bito similiter adfici te. Scio, quam sit tibi verus et
ingenuus animus. Ideo facilius est, ut me, quamquam
indignationem quibusdam in locis fortasse ultra epistu-
lae modum extulerim, parum doluisse quam nimis
credas. Vale.

VII.

C. PLINIUS TACITO SUO S.

1 Neque ut magistro magister neque ut discipulo
discipulus (sic enim scribis), sed ut discipulo magister
(nam tu magister, ego contra; atque adeo tu in scho-
lam revocas, ego adhuc Saturnalia extendo) librum
2 misisti. Num potui longius hyperbaton facere atque
hoc ipso probare eum esse me, qui non modo ma-
gister tuus, sed ne discipulus quidem debeam dici?
Sumam tamen personam magistri exseramque in librum
tuum ius, quod dedisti, eo liberius, quod nihil ex meis
interim missurus sum tibi, in quo te ulciscaris. Vale.

VIII.

C. PLINIUS ROMANO SUO S.

1 Vidistine aliquando Clitumni fontem? Si nondum
(et puto nondum; alioqui narrasses mihi), vide, quem

---

1 ut si *scr.*, ut *a, K.II,* si *Mr,* quasi *K.I.* 12 verus *Beroald., K.II,* vivus *Mra, K.I.* 31 Clitumni K.II, *disp. II p. 16 sq.,* Clitumnum *vulg.*

ego (paenitet tarditatis) proxime vidi. Modicus collis 2
adsurgit antiqua cupresso nemorosus et opacus. Hunc
subter exit fons et exprimitur pluribus venis, sed in-
paribus, eluctatusque, quem facit, gurgitem lato gremio
patescit purus et vitreus, ut numerare iactas stipes et
relucentis calculos possis. Inde non loci devexitate, 3
sed ipsa sui copia et quasi pondere inpellitur fons ad-
huc et iam amplissimum flumen atque etiam navium
patiens, quas obvias quoque et contrario nisu in di-
versa tendentes transmittit et perfert, adeo validus, ut
illa, qua properat ipse, quamquam per solum planum,
remis non adiuvetur, idem aegerrime remis contisque
superetur adversus. Iucundum utrumque per iocum 4
ludumque fluitantibus, ut flexerint cursum, laborem
otio, otium labore variare. Ripae fraxino multa, multa
populo vestiuntur, quas perspicuus amnis velut mer-
sas viridi imagine adnumerat. Rigor aquae certaverit
nivibus, nec color cedit. Adiacet templum priscum et 5
religiosum. Stat Clitumnus ipse amictus ornatusque
praetexta. Praesens numen atque etiam fatidicum in-
dicant sortes. Sparsa sunt circa sacella complura toti-
demque di. Sua cuique veneratio, suum nomen, qui-
busdam vero etiam fontes. Nam praeter illum quasi
parentem ceterorum sunt minores capite discreti; sed
flumini miscentur, quod ponte transmittitur. Is terminus 6
sacri profanique. In superiore parte navigare tantum, in-
fra etiam natare concessum. Balineum Hispellates, quibus
illum locum divus Augustus dono dedit, publice prae-
bent, praebent et hospitium. Nec desunt villae, quae
secutae fluminis amoenitatem margini insistunt. In summa 7
nihil erit, ex quo non capias voluptatem. Nam studebis
quoque; leges multa multorum omnibus columnis, om-
nibus parietibus inscripta, quibus fons ille deusque
celebratur. Plura laudabis, non nulla ridebis; quamquam
tu vero, quae tua humanitas, nulla ridebis. Vale.

4 *electatusque* facit gurg., qui *a*, K. disp. II p. 17. 7 *inpellitur. Fons edd.* 16 ut *M, K. I.* 29 et om. M, K. I; v. disp. II 17.

IX.

C. PLINIUS URSO SUO S.

1 Olim non librum in manus, non stilum sumpsi,
olim nescio, quid sit otium, quid quies, quid denique
illud iners quidem, iucundum tamen nihil agere, nihil
esse; adeo multa me negotia amicorum nec secedere
2 nec studere patiuntur. Nulla enim studia tanti sunt,
ut amicitiae officium deseratur, quod religiosissime
custodiendum studia ipsa praecipiunt. Vale.

X.

C. PLINIUS FABATO PROSOCERO SUO S.

1 Quo magis cupis ex nobis pronepotes videre, hoc
tristior audies neptem tuam abortum fecisse, dum se
praegnantem esse puellariter nescit ac per hoc quae-
dam custodienda praegnantibus omittit, facit omittenda.
Quem errorem magnis documentis expiavit in summum
2 periculum adducta. Igitur, ut necesse est graviter ac-
cipias senectutem tuam quasi paratis posteris destitu-
tam, sic debes agere dis gratias, quod ita tibi in prae-
sentia pronepotes negaverunt, ut servarent neptem,
illos reddituri, quorum nobis spem certiorem haec
ipsa quamquam parum prospere explorata fecunditas
3 facit. Isdem nunc ego te quibus ipsum me hortor,
moneo, confirmo. Neque enim ardentius tu pronepotes
quam ego liberos cupio, quibus videor a meo tuoque
latere pronum ad honores iter et audita latius nomina
et non subitas imagines relicturus, nascantur modo
et hunc nostrum dolorem gaudio mutent. Vale.

XI.

C. PLINIUS HISPULLAE SUAE S.

1 Cum adfectum tuum erga fratris filiam cogito
etiam materna indulgentia molliorem, intellego prius
tibi, quod est posterius, nuntiandum, ut praesumpta

---

7 sunt om. M, K.I. 25 a *om.* M, K.I, video a meo *a*.

laetitia sollicitudini locum non relinquat. Quamquam
vereor, ne post gratulationem quoque in metum re-
deas atque ita gaudeas periculo liberatam, ut simul,
quod periclitata sit, perhorrescas. Iam hilaris, iam 2
sibi, iam mihi reddita incipit refici transmissumque
discrimen convalescendo metiri. Fuit alioqui in summo
discrimine, inpune dixisse liceat, fuit nulla sua culpa,
aetatis aliqua. Inde abortus et ignorati uteri triste
experimentum. Proinde, etsi non contigit tibi desi- 3
derium fratris amissi aut nepote eius aut nepte solari,
memento tamen dilatum magis istud quam negatum,
cum salva sit, ex qua sperari potest. Simul excusa
patri tuo casum, cui paratior apud feminas venia est.
Vale.

XII.

C. PLINIUS MINICIANO SUO S.

Hunc solum diem excuso. Recitaturus est Titinius 1
Capito, quem ego audire nescio magis debeam an cu-
piam. Vir est optimus et inter praecipua saeculi or-
namenta numerandus; colit studia, studiosos amat,
fovet, provehit, multorum, qui aliqua conponunt, por-
tus, sinus, gremium, omnium exemplum, ipsarum de-
nique litterarum iam senescentium reductor ac refor-
mator. Domum suam recitantibus praebet, auditoria 2
non apud se tantum benignitate mira frequentat; mihi
certe, si modo in urbe, defuit numquam. Porro tanto
turpius gratiam non referre, quanto honestior causa
referendae. An, si litibus tererer, obstrictum esse me 3
crederem obeunti vadimonia mea, nunc, quia mihi
omne negotium, omnis in studiis cura, minus obligor
tanta sedulitate celebranti, in quo obligari ego, ne
dicam solo, certe maxime possum? Quod si illi nullam 4
vicem, nulla quasi mutua officia deberem, sollicitarer

---

4 *primum* iam *om. M, K.I.* 13 est om. M, K. 21 *multorumque M, K.I.* 22 gremium Schaefer, K.II, prae-*mium vulg.*

tamen vel ingenio hominis pulcherrimo et maximo et
in summa severitate dulcissimo vel honestate materiae.
Scribit exitus inlustrium virorum, in his quorundam
5 mihi carissimorum. Videor ergo fungi pio munere,
quorumque exsequias celebrare non licuit, horum quasi
funebribus laudationibus seris quidem, sed tanto magis
veris interesse. Vale.

XIII.

C. PLINIUS GENIALI SUO S.

1 Probo, quod libellos meos cum patre legisti. Per-
tinet ad profectum tuum a disertissimo viro discere,
quid laudandum, quid reprehendendum, simul ita in-
2 stitui, ut verum dicere adsuescas. Vides, quem sequi,
cuius debeas inplere vestigia. O te beatum, cui con-
tigit vivum atque idem optimum et coniunctissimum
exemplar, qui denique eum potissimum imitandum
habes, cui natura esse te simillimum voluit! Vale.

XIV.

C. PLINIUS ARISTONI SUO S.

1 Cum sis peritissimus et privati iuris et publici,
cuius pars senatorium est, cupio ex te potissimum
audire, erraverim in senatu proxime necne, non ut in
praeteritum (serum enim), verum ut in futurum, si
2 quid simile inciderit, erudiar. Dices: 'Cur quaeris,
quod nosse debebas?' Priorum temporum servitus ut
aliarum optimarum artium sic etiam iuris senatorii
3 oblivionem quandam et ignorationem induxit. Quotus
enim quisque tam patiens, ut velit discere, quod in
usu non sit habiturus? Adde, quod difficile est tenere,
quae acceperis, nisi exerceas. Itaque reducta libertas
rudes nos et inperitos deprehendit; cuius dulcedine ac-
4 censi cogimur quaedam facere ante quam nosse. Erat
autem antiquitus institutum, ut a maioribus natu non

---

27 *ignorationem. a,* ignorantiam M, K.

auribus modo, verum etiam oculis disceremus, quae
facienda mox ipsi ac per vices quasdam tradenda mi-
noribus haberemus. Inde adulescentuli statim castren- 5
sibus stipendiis imbuebantur, ut imperare parendo,
duces agere, dum secuntur, adsuescerent, inde honores
petituri adsistebant curiae foribus et consilii publici
spectatores ante quam consortes erant. Suus cuique 6
parens pro magistro aut, cui parens non erat, maxi-
mus quisque et vetustissimus pro parente. Quae po-
testas referentibus, quod censentibus ius, quae vis
magistratibus, quae ceteris libertas, ubi cedendum, ubi
resistendum, quod silendi tempus, quis dicendi modus,
quae distinctio pugnantium sententiarum, quae exse-
cutio prioribus aliquid addentium, omnem denique
senatorium morem, quod fidissimum praecipiendi genus,
exemplis docebantur. At nos iuvenes fuimus quidem 7
in castris, sed cum suspecta virtus, inertia in pretio,
cum ducibus auctoritas nulla, nulla militibus verecundia,
nusquam imperium, nusquam obsequium, omnia soluta,
turbata atque etiam in contrarium versa, postremo
obliviscenda magis quam tenenda. Iidem prospeximus 8
curiam, sed curiam trepidam et elinguem, cum dicere,
quod velles, periculosum, quod nolles, miserum esset.
Quid tunc disci potuit, quid didicisse iuvit, cum se-
natus aut ad otium summum aut ad summum nefas
vocaretur et modo ludibrio, modo dolori retentus
numquam seria, tristia saepe censeret? Eadem mala 9
iam senatores, iam participes malorum multos per an-
nos vidimus tulimusque; quibus ingenia nostra in
posterum quoque hebetata, fracta, contusa sunt. Breve 10
tempus (nam tanto brevius omne quanto felicius tem-
pus), quo libet scire, quid simus, libet exercere, quod
scimus. Quo iustius peto, primum ut errori, si quis
est error, tribuas veniam, deinde medearis scientia tua,

---

15 *fidelissim. a, K.I; v.* K. *disp.* II 17. 33 scimus *Reiffersch. mus. Rhen. 1860.* 636, K.II, sumus vulg.

cui semper fuit curae sic iura publica ut privata, sic
11 antiqua ut recentia, sic rara ut assidua tractare. Atque
ego arbitror illis etiam, quibus plurimarum rerum
agitatio frequens nihil esse ignotum patiebatur, genus
quaestionis, quod adfero ad te, aut non satis tritum
aut etiam inexpertum fuisse. Hoc et ego excusatior,
si forte sum lapsus, et tu dignior laude, si potes id
quoque docere, quod in obscuro est an didiceris.

12 Referebatur de libertis Afrani Dextri consulis in-
certum sua an suorum manu, scelere an obsequio per-
empti. Hos alius ('Quis?' inquis. Ego; sed nihil
refert) post quaestionem supplicio liberandos, alius in
insulam relegandos, alius morte puniendos arbitrabatur.
Quarum sententiarum tanta diversitas erat, ut non
13 possent esse nisi singulae. Quid enim commune habet
occidere et relegare? Non hercule magis quam rele-
gare et absolvere; quamquam propior aliquanto est
sententiae relegantis, quae absolvit, quam quae occidit
(utraque enim ex illis vitam relinquit, haec adimit),
cum interim, et qui morte puniebant, et qui relegabant,
una sedebant et temporaria simulatione concordiae
14 discordiam differebant. Ego postulabam, ut tribus sen-
tentiis constaret suus numerus, nec se brevibus indutiis
duae iungerent. Exigebam ergo, ut, qui capitali sup-
plicio adficiendos putabant, discederent a relegante,
nec interim contra absolventis mox dissensuri congre-
garentur, quia parvulum referret, an idem displiceret,
15 quibus non idem placuisset. Illud etiam mihi per-
mirum videbatur, eum quidem, qui libertos relegandos,
servos supplicio adficiendos censuisset, coactum esse
dividere sententiam, hunc autem, qui libertos morte
multaret, cum relegante numerari. Nam, si oportuisset
dividi sententiam unius, quia res duas comprehendebat,
non reperiebam, quem ad modum posset iungi sententia
duorum tam diversa censentium.

---

27 parvolum M, K.I; ad p. 127. 17.

Atque adeo permitte mihi sic apud te tamquam 16
ibi, sic peracta re tamquam adhuc integra rationem
iudicii mei reddere, quaeque tunc carptim multis ob-
strepentibus dixi, nunc per otium iungere. Fingamus 17
tres omnino iudices in hanc causam datos esse, horum
uni placuisse perire libertos, alteri relegari, tertio ab-
solvi; utrumne sententiae duae collatis viribus novissi-
mam periment, an separatim una quaeque tantundem
quantum altera valebit, nec magis poterit cum secunda
prima conecti quam secunda cum tertia? Igitur in 18
senatu quoque numerari tamquam contrariae debent,
quae tamquam diversae dicuntur. Quodsi unus atque
idem et perdendos censeret et relegandos, num ex
sententia unius et perire possent et relegari? num de-
nique omnino una sententia putaretur, quae tam di-
versa coniungeret? Quem ad modum igitur, cum alter 19
puniendos, alter censeat relegandos, videri potest una
sententia, quia dicitur a duobus, quae non videretur
una, si ab uno diceretur? Quid? lex non aperte docet
dirimi debere sententias occidentis et relegantis, cum
ita discessionem fieri iubet: 'Qui haec sentitis, in hanc
partem, qui alia omnia, in illam partem ite, qua sen-
titis'? Examina singula verba et expende: 'qui haec
sentitis', hoc est qui relegandos putatis, 'in hanc par-
tem', id est in eam, in qua sedet, qui censuit rele-
gandos. Ex quo manifestum est non posse in eadem 20
parte remanere eos, qui interficiendos arbitrantur.
'Qui alia omnia'. Animadvertis, ut non contenta lex
dicere 'alia' addiderit 'omnia'. Num ergo dubium est
alia omnia sentire eos, qui occidunt, quam qui rele-
gant? 'In illam partem ite, qua sentitis'. Nonne vi-
detur ipsa lex eos, qui dissentiunt, in contrariam
partem vocare, cogere, impellere? non consul etiam,
ubi quisque remanere, quo transgredi debeat, non tan-
tum sollemnibus verbis, sed manu gestuque demonstrat?
At enim futurum est ut, si dividantur sententiae inter- 21
ficientis et relegantis, praevaleat illa, quae absolvit.

Quid istud ad censentes? quos certe non decet om-
nibus artibus, omni ratione pugnare, ne fiat, quod est
mitius. Oportet tamen eos, qui puniunt, et qui rele-
gant, absolventibus primum, mox inter se comparari.
Scilicet, ut in spectaculis quibusdam sors aliquem se-
ponit ac servat, qui cum victore contendat, sic in se-
natu sunt aliqua prima, sunt secunda certamina, et ex
duabus sententiis eam, quae superior extiterit, tertia
22 expectat. Quid, quod prima sententia conprobata ce-
terae perimuntur? Qua ergo ratione potest esse nunc
unus atque idem locus sententiarum, quarum nullus
23 est postea? Planius repetam. Nisi dicente sententiam
eo, qui relegat, illi, qui puniunt capite, initio statim
in alia discedant, frustra postea dissentient ab eo, cui
24 paulo ante consenserint. Sed quid ego similis docenti?
cum discere velim, an sententias dividi an iri in sin-
gulas oportuerit. Obtinui quidem, quod postulabam;
nihilo minus tamen quaero, an postulare debuerim.
Quem ad modum obtinui? Is, qui ultimum supplicium
sumendum esse censebat, nescio an iure, certe aequi-
tate postulationis meae victus omissa sententia sua
accessit releganti veritus scilicet, ne, si dividerentur
sententiae, quod alioqui fore videbatur, ea, quae ab-
solvendos esse censebat, numero praevaleret. Etenim
longe plures in hac una quam in duabus singulis
25 erant. Tum illi quoque, qui auctoritate eius traheban-
tur, transeunte illo destituti reliquerunt sententiam
ab ipso auctore desertam secutique sunt quasi trans-
26 fugam, quem ducem sequebantur. Sic ex tribus sen-
tentiis duae factae, tenuitque ex duabus altera tertia
expulsa, quae, cum ambas superare non posset, elegit,
ab utra vinceretur. Vale.

---

8 exierit *Budae. a, Otto 304.* 10 perem. *M, K.I.* — nunc *Schaefer,* non *Ma, K., del. all.* 19 Is qui *Bud. a, Otto 304, is om. M, K.*

XV.

C. PLINIUS IUNIORI SUO S.

Oneravi te tot pariter missis voluminibus, sed one- 1
ravi, primum quia exegeras, deinde quia scripseras
tam graciles istic vindemias esse, ut plane scirem tibi
vacaturum, quod vulgo dicitur, librum legere. Eadem 2
ex meis agellis nuntiantur. Igitur mihi quoque lice-
bit scribere, quae legas, sit modo, unde chartae emi
possint; quae si scabrae bibulaeve sint, aut non scri-
bendum, aut necessario, quidquid scripserimus boni
malive, delebimus. Vale.

XVI.

C. PLINIUS PATERNO SUO S.

Confecerunt me infirmitates meorum, mortes etiam, 1
et quidem iuvenum. Solacia duo nequaquam paria
tanto dolori, solacia tamen, unum facilitas manumit-
tendi (videor enim non omnino inmaturos perdidisse,
quos iam liberos perdidi), alterum, quod permitto servis
quoque quasi testamenta facere eaque ut legitima cu-
stodio. Mandant rogantque, quod visum; pareo ut 2
iussus. Dividunt, donant, relinquunt dumtaxat intra
domum; nam servis res publica quaedam et quasi
civitas domus est. Sed, quamquam his solaciis ad- 3
quiescam, debilitor et frangor eadem illa humanitate,
quae me, ut hoc ipsum permitterem, induxit. Non
ideo tamen velim durior fieri. Nec ignoro alios eius
modi casus nihil amplius vocare quam damnum eoque
sibi magnos homines et sapientes videri. Qui an magni
sapientesque sint, nescio, homines non sunt. Hominis 4
est enim adfici dolore, sentire, resistere tamen et so-
lacia admittere, non solaciis non egere.

Verum de his plura fortasse, quam debui, sed 5
pauciora, quam volui. Est enim quaedam etiam do-
lendi voluptas, praesertim si in amici sinu defleas,

---

11 malive del. *a, K.II,* mali videbimus M, ve del. K.I.

apud quem lacrimis tuis vel laus sit parata vel venia. Vale.

XVII.

C. PLINIUS MACRINO SUO S.

1 Num istic quoque inmite et turbidum caelum? Hic
adsiduae tempestates et crebra diluvia. Tiberis alveum
2 excessit et demissioribus ripis alte superfunditur. Quam-
quam fossa, quam providentissimus imperator fecit,
exhaustus premit valles, innatat campis, quaque pla-
num solum, pro solo cernitur. Inde, quae solet flu-
mina accipere et permixta devehere, velut obvius si-
stere cogit atque ita alienis aquis operit agros, quos
3 ipse non tangit. Anio, delicatissimus amnium ideoque
adiacentibus villis velut invitatus retentusque, magna
ex parte nemora, quibus inumbratur, et fregit et ra-
puit; subruit montes et decidentium mole pluribus
locis clausus, dum amissum iter quaerit, impulit tecta
4 ac se super ruinas evexit atque extulit. Viderunt,
quos excelsioribus terris illa tempestas non deprehen-
dit, alibi divitum apparatus et gravem supellectilem,
alibi instrumenta ruris, ibi boves, aratra, rectores, hic
soluta et libera armenta atque inter haec arborum
truncos aut villarum trabes atque culmina varie late-
5 que fluitantia. Ac ne illa quidem malo vacaverunt,
ad quae non ascendit amnis. Nam pro amne imber
adsiduus et deiecti nubibus turbines, proruta opera,
quibus pretiosa rura cinguntur, quassata atque etiam
decussa monimenta. Multi eius modi casibus debilitati,
obruti, obtriti, et aucta luctibus damna.
6 Ne quid simile istic pro mensura periculi, vereor
teque rogo, si nihil tale, quam maturissime sollicitu-

---

11 obv. retro cog. *a*, resistere cog. *Catan. codd.* 15 et fregit *a, K.II (disp. II 18)*, et *om. M, K.I.* 18 evexit *a, K.II,* eiecit *M, K.I.* — Viderunt hi *a.* 19 non depr. *a,* non *om. M, K.* 23 atque culmina *a*, K.II, *om.* M, K.I. 25 ad *a, K.II, om. M, K.I.*

dini meae consulas, sed, et si tale, id quoque nunties. Nam parvulum differt, patiaris adversa an expectes; nisi quod tamen est dolendi modus, non est timendi. Doleas enim, quantum scias accidisse, timeas, quantum possit accidere. Vale.

XVIII.

C. PLINIUS RUFINO SUO S.

Falsum est nimirum, quod creditur vulgo, testa- 1
menta hominum speculum esse morum, cum Domitius
Tullus longe melior apparuerit morte quam vita. Nam, 2
cum se captandum praebuisset, reliquit filiam heredem, quae illi cum fratre communis, quia genitam fratre adoptaverat. Prosecutus est nepotes plurimis iucundissimisque legatis, prosecutus etiam proneptem. In summa omnia pietate plenissima ac tanto magis,
quoniam inexpectata sunt. Ergo varii tota civitate ser- 3
mones; alii fictum, ingratum, inmemorem loquuntur seque ipsos, dum insectantur illum, turpissimis confessionibus produnt, ut qui de patre, avo, proavo quasi de orbo querantur, alii contra hoc ipsum laudibus ferunt, quod sit frustratus improbas spes hominum, quos sic decipere pro moribus temporum prudentia est. Addunt etiam non fuisse ei liberum alio testamento mori; neque enim reliquisse opes filiae, sed
reddidisse, quibus auctus per filiam fuerat. Nam Cur- 4
tilius Mancia perosus generum suum Domitium Lucanum (frater is Tulli) sub ea condicione filiam eius, neptem suam, instituerat heredem, si esset manu patris emissa. Emiserat pater, adoptaverat patruus, atque ita circumscripto testamento consors frater in patris potestatem emancipatam filiam adoptionis fraude revo-
caverat et quidem cum opibus amplissimis. Fuit alio- 5

2 parvulum *a, K. II (disp. II 19)*, paulum *M, K. I*; *cf. p. 208. 27.* 16 quoniam *om.* M (magis exsp.), K. I. Plura *deesse videntur,* ea mireris coni. Gierig. 31 emancup. M, *K. II.*

qui fratribus illis quasi fato datum, ut divites fierent
invitissimis *iis*, a quibus facti sunt. Quin etiam Domi-
tius Afer, qui illos in nomen adsumpsit, reliquit te-
stamentum ante decem et octo annos nuncupatum
adeoque postea inprobatum sibi, ut patris eorum
6 bona proscribenda curaverit. Mira illius asperitas, mira
felicitas horum, illius asperitas, qui numero civium
excidit, quem socium etiam in liberis habuit, felicitas
horum, quibus successit in locum patris, qui patrem ab-
7 stulerat. Sed haec quoque hereditas Afri ut reliqua cum
fratre quaesita transmittenda erant filiae fratris, a quo
Tullus ex asse heres institutus praelatusque filiae fuerat,
ut conciliaretur. Quo laudabilius testamentum est,
quod pietas, fides, pudor scripsit, in quo denique om-
nibus adfinitatibus pro cuiusque officio gratia relata
8 est, relata et uxori. Accepit amoenissimas villas, ac-
cepit magnam pecuniam uxor optima et patientissima
ac tanto melius de viro merita, quanto magis est re-
prehensa, quod nupsit. Nam mulier natalibus clara,
moribus proba, aetate declivis, diu vidua, mater olim
parum decore secuta matrimonium videbatur divitis
senis ita perditi morbo, ut esse taedio posset uxori,
9 quam iuvenis sanusque duxisset. Quippe omnibus mem-
bris extortus et fractus tantas opes solis oculis obibat
ac ne in lectulo quidem nisi ab aliis movebatur. Quin
etiam (foedum miserandumque dictu) dentes lavandos
fricandosque praebebat. Auditum frequenter ex ipso,
cum quereretur de contumeliis debilitatis suae, digitos
10 se servorum suorum cotidie lingere. Vivebat tamen et
vivere volebat sustentante maxime uxore, quae culpam
inchoati matrimonii in gloriam perseverantia verterat.
11 Habes omnes fabulas urbis; nam sunt omnes fabu-
lae Tullus. Expectatur auctio. Fuit enim tam copio-
sus, ut amplissimos hortos eodem, quo emerat, die in-
struxerit plurimis et antiquissimis statuis. Tantum illi

2 *iis add.* 4 octo et decem *a*.

pulcherrimorum operum in horreis, quae neglegebat.
Invicem tu, si quid istic epistula dignum, ne gravare
scribere. Nam cum aures hominum novitate laetantur, 12
tum ad rationem vitae exemplis erudimur. Vale.

XIX.

C. PLINIUS MAXIMO SUO S.

Et gaudium mihi et solacium in litteris, nihilque 1
tam laetum, quod his laetius, tam triste, quod non per
has sit minus triste. Itaque et infirmitate uxoris et
meorum periculo, quorundam vero etiam morte turba-
tus ad unicum doloris levamentum studia confugi,
quae praestant, ut adversa magis intellegam, sed pa-
tientius feram. Est autem mihi moris, quod sum da- 2
turus in manus hominum, ante amicorum iudicio exa-
minare, in primis tuo. Proinde, si quando, nunc in-
tende libro, quem cum hac epistula accipies, quia
vereor, ne ipse ut tristis parum intenderim. Imperare
enim dolori, ut scriberem, potui, ut vacuo animo
laetoque, non potui. Porro ut ex studiis gaudium sic
studia hilaritate proveniunt. Vale.

XX.

C. PLINIUS GALLO SUO S.

Ad quae noscenda iter ingredi, transmittere mare 1
solemus, ea sub oculis posita neglegimus, seu quia ita
natura comparatum, ut proximorum incuriosi longin-
qua sectemur, seu quod omnium rerum cupido langue-
scit, cum facilis occasio, seu quod differimus tamquam
saepe visuri, quod datur videre, quotiens velis cernere.
Quacumque de causa permulta in urbe nostra iuxta- 2
que urbem non oculis modo, sed ne auribus quidem
novimus, quae si tulisset Achaia, Aegyptos, Asia aliave
quaelibet miraculorum ferax commendatrixque terra,
audita, perlecta, lustrata haberemus. Ipse certe nuper, 3
quod nec audieram ante nec videram, audivi pariter

3 scribere aς, om. Mr, K. 10 confugio a.

et vidi. Exegerat prosocer meus, ut Amerina praedia
sua inspicerem. Haec perambulanti mihi ostenditur
subiacens lacus nomine Vadimonis; simul quaedam
4 incredibilia narrantur. Perveni ad ipsum. Lacus est
in similitudinem iacentis rotae circumscriptus et undi-
que aequalis; nullus sinus, obliquitas nulla, omnia
dimensa, paria et quasi artificis manu cavata et excisa.
Color caerulo albidior, † viridior et pressior, sulpuris
odor saporque medicatus, vis, qua fracta solidantur.
Spatium modicum, quod tamen sentiat ventos et flucti-
5 bus intumescat. Nulla in hoc navis (sacer enim), sed
innatant insulae herbidae omnes harundine et iunco,
quaeque alia fecundior palus ipsaque illa extremitas
lacus effert. Sua cuique figura ac modus; cunctis margo
derasus, quia frequenter vel litori vel sibi inlisae te-
runt teruntur que. Par omnibus altitudo, par levitas;
quippe in speciem carinae humili radice descendunt.
6 Haec ab omni latere perspicitur eadem aqua pariter
suspensa et mersa. Interdum iunctae copulataeque et
continenti similes sunt, interdum discordantibus ventis
digeruntur, non numquam destitutae tranquillitate
7 singulae fluitant. Saepe minores maioribus velut cum-
bulae onerariis adhaerescunt, saepe inter se maiores
minoresque quasi cursum certamenque desumunt; rur-
sus omnes in eundem locum adpulsae, qua steterunt,
promovent terram et modo hac, modo illa lacum red-
dunt auferuntque ac tum demum, cum medium tenuere,
8 non contrahunt. Constat pecora herbas secuta sic in
insulas illas ut in extremam ripam procedere solere
nec prius intellegere mobile solum, quam litori abrepta
quasi inlata et inposita circumfusum undique lacum
paveant, mox, quo tulerit ventus, egressa non magis

8 † *add.*, viridi*or *coni.* viridi austerior et pr. *v.* viridi pressior *K.II; disp. II 19 sq.* 12 iunco tectae *a* (tectae *har. ς*), *K. disp. II p. 20.* 14 ac mod. *K.II non nimis probab.*, *ut m. a, K.I, vel m. Mς*, suus mod. ? 18 aqua par. susp. *a*, *eademque susp. par. M, K.* 26 illac *ra*; *ad* p. 50. 19.

se descendisse sentire, quam senserint ascendisse. Idem 9
lacus in flumen egeritur, quod, ubi se paulisper oculis
dedit, specu mergitur alteque conditum meat ac, si
quid, antequam subduceretur, accepit, servat et profert.
Haec tibi scripsi, quia nec minus ignota quam mihi 10
nec minus grata credebam. Nam te quoque ut me nihil
aeque ac naturae opera delectant. Vale.

XXI.

C. PLINIUS ARRIANO SUO S.

Ut in vita sic in studiis pulcherrimum et huma- 1
nissimum existimo severitatem comitatemque miscere,
ne illa in tristitiam, haec in petulantiam excedat. Qua 2
ratione ductus graviora opera lusibus iocisque distinguo.
Ad hos proferendos et tempus et locum opportunissi-
mum elegi, utque iam nunc adsuescerent et ab otiosis
et in triclinio audiri, Iulio mense, quo maxime lites
interquiescunt, positis ante lectos cathedris amicos
collocavi. Forte accidit, ut eodem die mane in ad- 3
vocationem subitam rogarer, quod mihi causam prae-
loquendi dedit. Sum enim deprecatus, ne quis ut in-
reverentem operis argueret, quod recitaturus, quamquam
et amicis et paucis, id est iterum amicis, foro et ne-
gotiis non abstinuissem. Addidi hunc ordinem me et in
scribendo sequi, ut necessitates voluptatibus, seria
iucundis anteferrem ac primum amicis, tum mihi scri-
berem. Liber fuit et opusculis varius et metris. Ita 4
solemus, qui ingenio parum fidimus, satietatis pericu-
lum fugere. Recitavi biduo. Hoc adsensus audientium
exegit. Et tamen, ut alii transeunt quaedam inputant-
que, quod transeant, sic ego nihil praetereo atque
etiam non praeterire me testor. Lego enim omnia,
ut omnia emendem, quod contingere non potest electa
recitantibus. At illud modestius et fortasse reverentius. 5
Sed hoc simplicius et amantius. Amat enim, qui se sic

---

23 et *a, K.II, om. Mr, K.I.* 31 testor a, Otto 304, dico *Mr, K.*

amari putat, ut taedium non pertimescat; et alioqui
quid praestant sodales, si conveniunt voluptatis suae
causa? Delicatus ac similis ignoto est, qui amici librum
6 bonum mavult audire quam facere. Non dubito cupere
te pro cetera mei caritate quam maturissime legere
hunc adhuc musteum librum. Leges, sed retractatum,
quae causa recitandi fuit; et tamen non nulla iam ex
eo nosti. Haec vel emendata postea vel, quod inter-
dum longiore mora solet, deteriora facta quasi nova
rursus et rescripta cognosces. Nam plerisque mutatis
ea quoque mutata videntur, quae manent. Vale.

XXII.

C. PLINIUS GEMINO SUO S.

1 Nostine hos, qui omnium libidinum servi sic alio-
rum vitiis irascuntur, quasi invideant, et gravissime
puniunt, quos maxime imitantur? cum eos etiam, qui
non indigent clementia ullius, nihil magis quam lenitas
2 deceat. Atque ego optimum et emendatissimum existimo,
qui ceteris ita ignoscit, tamquam ipse cotidie peccet,
3 ita peccatis abstinet, tamquam nemini ignoscat. Proinde
hoc domi, hoc foris, hoc in omni vitae genere tenea-
mus, ut nobis inplacabiles simus, exorabiles istis etiam,
qui dare veniam nisi sibi nesciunt, mandemusque me-
moriae, quod vir mitissimus et ob hoc quoque maximus,
Thrasea, crebro dicere solebat: 'Qui vitia odit, homines
odit.' Quaeris fortasse, quo commotus haec scribam.
4 Nuper quidam — sed melius coram; quamquam ne
tunc quidem. Vereor enim, ne id, quod inprobo, con-
sectari, carpere, referre huic, quod cum maxime prae-
cipimus, repugnet. Quisquis ille, qualiscumque, sileatur,
quem insignire exempli nihil, non insignire humanita-
tis plurimum refert. Vale.

---

2 sodalis M, K.I; ad p. 126. 10. 8 vel *prius om. Mr, K.I.* *28 consect. scr.,* eos sect. codd., insect. Gron., K. *29 referre a, K.II,* fere *Mr, K.I.*

XXIII.

C. PLINIUS MARCELLINO SUO S.

Omnia mihi studia, omnes curas, omnia avocamenta 1
exemit, excussit, eripuit dolor, quem ex morte Iuni
Aviti gravissimum cepi. Latum clavum in domo mea 2
induerat, suffragio meo adiutus in petendis honoribus
fuerat, ad hoc ita me dilexerat, ita verebatur, ut me
formatore morum, me quasi magistro uteretur. Rarum 3
hoc in adulescentibus nostris. Nam quotus quisque
vel aetati alterius vel auctoritati ut minor cedit? Sta-
tim sapiunt, statim sciunt omnia, neminem verentur,
imitantur neminem atque ipsi sibi exempla sunt. Sed
non Avitus, cuius haec praecipua prudentia, quod alios
prudentiores arbitrabatur, haec praecipua eruditio, quod
discere volebat. Semper ille aut de studiis aliquid aut 4
de officiis vitae consulebat, semper ita recedebat ut
melior factus et erat factus vel eo, quod audierat, vel
quod omnino quaesierat. Quod ille obsequium Ser- 5
viano, exactissimo viro, praestitit! quem legatum tri-
bunus ita et intellexit et cepit, ut ex Germania in
Pannoniam transeuntem non ut commilito, sed ut
comes adsectatorque sequeretur. Qua industria, qua
modestia quaestor consulibus suis (et plures habuit)
non minus iucundus et gratus quam utilis fuit! Quo
discursu, qua vigilantia hanc ipsam aedilitatem, cui
praereptus est, petiit! quod vel maxime dolorem meum
exulcerat. Obversantur oculis cassi labores et infructuo- 6
sae preces et honor, quem meruit tantum. Redit
animo ille latus clavus in penatibus meis sumptus,
redeunt illa prima, illa postrema suffragia mea, illi
sermones, illae consultationes. Adficior adulescentia 7
ipsius, adficior necessitudinum casu. Erat illi grandis
natu parens, erat uxor, quam ante annum virginem
acceperat, erat filia, quam paulo ante sustulerat. Tot

---

7 *dilexerat a,* diligebat *M,* edd. V. Seyff. Lael. p. 221, *infr. pan. 63. 7* contempserant.

8 spes, tot gaudia dies unus in diversa convertit. Modo
designatus aedilis, recens maritus, recens pater intactum
honorem, orbam matrem, viduam uxorem, filiam pu-
pillam ignaramque patris reliquit. Accedit lacrimis
meis, quod absens et inpendentis mali nescius pariter
aegrum, pariter decessisse cognovi, ne gravissimo do-
lori timore consuescerem. In tantis tormentis eram,
cum scriberem haec, scriberem sola; neque enim nunc
aliud aut cogitare aut loqui possum. Vale.

XXIV.

C. PLINIUS MAXIMO SUO S.

1 Amor in te meus cogit, non ut praecipiam (neque
enim praeceptore eges), admoneam tamen, ut, quae
2 scis, teneas et observes aut scias melius. Cogita te
missum in provinciam Achaiam, illam veram et meram
Graeciam, in qua primum humanitas, litterae, etiam
fruges inventae esse creduntur, missum ad ordinandum
statum liberarum civitatum, id est ad homines maxime
homines, ad liberos maxime liberos, qui ius a na-
tura datum virtute, meritis, amicitia, foedere denique
3 et religione tenuerunt. Reverere conditores deos et
numina deorum, reverere gloriam veterem et hanc
ipsam senectutem, quae in homine venerabilis, in ur-
bibus sacra. Sit apud te honor antiquitati, sit ingen-
tibus factis, sit fabulis quoque. Nihil ex cuiusquam
dignitate, nihil ex libertate, nihil etiam ex iactatione
4 decerpseris. Habe ante oculos hanc esse terram, quae
nobis miserit iura, quae leges non victis, sed petenti-
bus dederit, Athenas esse, quas adeas, Lacedaemonem
esse, quam regas; quibus reliquam umbram et residuum
libertatis nomen eripere durum, ferum, barbarum est.

---

1 diversa *a*, adv. *M, K.* 4 ignaramque *a, Otto 304,* ign. avi *Mr, K.I,* ign. [avi] *K.II.* 7 timore *a, Otto 304, tempore M, K.* 14 scias melius *Catan. a, K.I, Otto 304 sq., nescire melius Mr, K.II.* 19 qui *ar*, K.II, quod M, K.I. 22 *nomina M, K.I.*

Vides a medicis, quamquam in adversa valetudine 5
nihil servi ac liberi differant, mollius tamen liberos
clementiusque tractari. Recordare, quid quaeque civi-
tas fuerit, non ut despicias, quod esse desierit; absit
superbia, asperitas. Nec timueris contemptum. An 6
contemnitur, qui imperium, qui fasces habet, nisi hu-
milis et sordidus, et qui se primus ipse contemnit?
Male vim suam potestas aliorum contumeliis experitur,
male terrore veneratio adquiritur, longeque valentior
amor ad obtinendum, quod velis, quam timor. Nam
timor abit, si recedas, manet amor, ac sicut ille in
odium hic in reverentiam vertitur. Te vero etiam 7
atque etiam (repetam enim) meminisse oportet officii
tui titulum ac tibi ipsum interpretari, quale quantum-
que sit ordinare statum liberarum civitatum. Nam quid
ordinatione civilius, quid libertate pretiosius? Porro 8
quam turpe, si ordinatio eversione, libertas servitute
mutetur! Accedit, quod tibi certamen est tecum. Onerat
te quaesturae tuae fama, quam ex Bithynia optimam
revexisti, onerat testimonium principis, onerat tribuna-
tus, praetura atque haec ipsa legatio quasi praemium
data. Quo magis nitendum est, ne in longinqua pro- 9
vincia quam suburbana, ne inter servientes quam liberos,
ne sorte quam iudicio missus, ne rudis et incognitus
quam exploratus probatusque humanior, melior, peritior
fuisse videaris, cum sit alioqui, ut saepe audisti, saepe
legisti, multo deformius amittere quam non adsequi
laudem.

Haec velim credas, quod initio dixi, scripsisse me 10
admonentem, non praecipientem; quamquam praecipien-
tem quoque. Quippe non vereor, in amore ne modum
excesserim. Neque enim periculum est, ne sit nimium,
quod esse maximum debet. Vale.

---

6 nisi qui hum. *a, Otto 305.*

C. PLINI CAECILI SECUNDI
EPISTULARUM
LIBER NONUS.

I.

C. PLINIUS MAXIMO SUO S.

1 Saepe te monui, ut libros, quos vel pro te vel in
Plantam, immo et pro te et in illum (ita enim materia
cogebat) composuisti, quam maturissime emitteres,
quod nunc praecipue morte eius audita et hortor et
2 moneo. Quamvis enim legeris multis legendosque de-
deris, nolo tamen quemquam opinari defuncto demum
3 inchoatos, quos incolumi eo peregisti. Salva sit tibi
constantiae fama. Erit autem, ni notum aequis iniquis-
que fuerit non post inimici mortem scribendi tibi na-
tam esse fiduciam, sed iam paratam editionem morte
praeventam. Simul vitabis illud 'οὐχ ὁσίη φθιμέ-
4 νοισιν'. Nam, quod de vivente scriptum, de vivente
recitatum est, in defunctum quoque tamquam viventem
adhuc editur, si editur statim. Igitur, si quid aliud in
manibus, differ interim, hoc perfice, quod nobis, qui
legimus, olim absolutum videtur. Sed iam videatur et
tibi, cuius cunctationem nec res ipsa desiderat et tem-
poris ratio praecidit. Vale.

II.

C. PLINIUS SABINO SUO S.

1 Facis iucunde, quod non solum plurimas epistulas meas, verum etiam longissimas flagitas; in quibus par-

12 incolomi M, K.I. 16 et simul *M, K.I.* — *Hom. χ 412.* *17* de viv. recit. *a, K.II* (disp. II7), om. MDpr, *K.I.* *20 diff. inter. Drpsa,* int. diff. M, K.

cior fui, partim quia tuas occupationes verebar, partim
quia ipse multum distringebar plerumque frigidis ne-
gotiis, quae simul et avocant animum et comminuunt.
Praeterea nec materia plura scribendi dabatur. Neque 2
enim eadem nostra condicio quae M. Tulli, ad cuius
exemplum nos vocas. Illi enim et copiosissimum in-
genium et par ingenio qua varietas rerum qua magnitudo
largissime suppetebat, nos quam angustis terminis 3
claudamur, etiam tacente me perspicis, nisi forte volu-
mus scholasticas tibi atque, ut ita dicam, umbraticas
litteras mittere. Sed nihil minus aptum arbitramur, 4
cum arma vestra, cum castra, cum denique cornua,
tubas, sudorem, pulverem, soles cogitamus. Habes, ut 5
puto, iustam excusationem, quam tamen dubito an tibi
probari velim. Est enim summi amoris negare veniam
brevibus epistulis amicorum, quamvis scias illis con-
stare rationem. Vale.

III.

C. PLINIUS PAULINO SUO S.

Alius alium, ego beatissimum existimo, qui bonae 1
mansuraeque famae praesumptione perfruitur certus-
que posteritatis cum futura gloria vivit. Ac mihi nisi
praemium aeternitatis ante oculos, pingue illud altum-
que otium placeat. Etenim omnes homines arbitror 2
oportere aut inmortalitatem suam aut mortalitatem
cogitare, et illos quidem contendere, eniti, hos quie-
scere, remitti nec brevem vitam caducis laboribus fa-
tigare, ut video multos misera simul et ingrata ima-
gine industriae ad vilitatem sui pervenire. Haec ego 3
tecum, quae cotidie mecum, ut desinam mecum, si
dissenties tu; quamquam non dissenties, ut qui semper
clarum aliquid et inmortale meditere. Vale.

---

7 par ingenio qua *N. Heins.*, K.II (disp. II p. 20 sq.), par *ingenio ingenium* qua *M*, par ingenio materia quanta var. rer. *quam a, et ingenio* qua *K.I.* 20 alium a, aliud MDpr, K.

IV.

C. PLINIUS MACRINO SUO S.

1 Vererer, ne inmodicam orationem putares, quam
cum hac epistula accipies, nisi esset generis eius, ut
saepe incipere, saepe desinere videatur. Nam singulis
2 criminibus singulae velut causae continentur. Poteris
ergo, undecumque coeperis, ubicumque desieris, quae
deinceps sequentur, et quasi incipientia legere et quasi
cohaerentia meque in universitate longissimum, bre-
vissimum in partibus iudicare. Vale.

V.

C. PLINIUS TIRONI SUO S.

1 Egregie facis (inquiro enim), et persevera, quod
iustitiam tuam provincialibus multa humanitate com-
mendas; cuius praecipua pars est honestissimum quem-
que conplecti atque ita a minoribus amari, ut simul a
2 principibus diligare. Plerique autem, dum verentur, ne
gratiae potentium nimium inpertire videantur, siniste-
ritatis atque etiam malignitatis famam consequuntur.
3 A quo vitio tu longe recessisti (scio), sed temperare
mihi non possum, quo minus laudem similis monenti,
quod eum modum tenes, ut discrimina ordinum digni-
tatumque custodias; quae si confusa, turbata, permixta
sunt, nihil est ipsa aequalitate inaequalius. Vale.

VI.

C. PLINIUS CALVISIO SUO S.

1 Omne hoc tempus inter pugillares ac libellos iu-
cundissima quiete transmisi. 'Quem ad modum' inquis 'in
urbe potuisti?' Circenses erant, quo genere spectaculi
ne levissime quidem teneor. Nihil novum, nihil varium,
2 nihil, quod non semel spectasse sufficiat. Quo magis
miror tot milia virorum tam pueriliter identidem cu-
pere currentes equos, insistentes curribus homines vi-
dere. Si tamen aut velocitate equorum aut hominum
arte traherentur, esset ratio non nulla; nunc favent

panno, pannum amant, et, si in ipso cursu medioque
certamine hic color illuc, ille huc transferatur, studium
favorque transibit, et repente agitatores illos, equos
illos, quos procul noscitant, quorum clamitant nomina,
relinquent. Tanta gratia, tanta auctoritas in una vilis-
sima tunica, mitto apud vulgus, quod vilius tunica, sed 3
apud quosdam graves homines; quos ego cum recor-
dor in re inani, frigida adsiduitate tam insatiabili de-
sidere, capio aliquam voluptatem, quod hac voluptate
non capior. Ac per hos dies libentissime otium meum 4
in litteris conloco, quos alii otiosissimis occupationibus
perdunt. Vale.

VII.

C. PLINIUS ROMANO SUO S.

Aedificare te scribis. Bene est; inveni patrocinium; 1
aedifico enim iam ratione, quia tecum. Nam hoc quo-
que non dissimile, quod ad mare tu, ego ad Larium
lacum. Huius in litore plures villae meae, sed duae 2
maxime ut delectant ita exercent. Altera inposita saxis
more Baiano lacum prospicit, altera aeque more Baiano
lacum tangit. Itaque illam tragoediam, hanc appellare 3
comoediam soleo, illam, quod quasi cothurnis, hanc,
quod quasi socculis sustinetur. Sua utrique amoenitas,
et utraque possidenti ipsa diversitate iucundior. Haec 4
lacu propius, illa latius utitur; haec unum sinum molli
curvamine amplectitur, illa editissimo dorso duos diri-
mit; illic recta gestatio longo limite super litus exten-
ditur, hic spatiosissimo xysto leniter inflectitur; illa
fluctus non sentit, haec frangit; ex illa possis despi-
cere piscantes, ex hac ipse piscari hamumque de cu-
biculo ac paene etiam de lectulo ut e navicula iacere.
Hae mihi causae utrique, quae desunt, adstruendi ob

8 assiduitate tam insatiabili *Madv. adv. III 215 sq.*, adsidua tam insatiabiliter *codd., edd.* (assidue Schaefer). 28 leniter *Momms., K. II,* leviter *vulg.* 29 dispic. K. I (disp. I 23) ut *p. 120. 1.* 31 navicula *ad* p. 77. 20.

ea, quae supersunt. Sed quid ego rationem tibi? apud quem pro ratione erit idem facere. Vale.

VIII.

C. PLINIUS AUGURINO SUO S.

1 Si laudatus a te laudare te coepero, vereor, ne non tam proferre iudicium meum quam referre gratiam videar. Sed, licet videar, omnia scripta tua pulcherrima existimo, maxime tamen illa, quae de nobis. Accidit hoc una eademque de causa. Nam et tu, quae de amicis, optime scribis, et ego, quae de me, ut optima lego. Vale.

IX.

C. PLINIUS COLONO SUO S.

1 Unice probo, quod Pompei Quintiani morte tam
dolenter adficeris, ut amissi caritatem desiderio exten-
das, non ut plerique, qui tantum viventes amant seu
potius amare se simulant ac ne simulant quidem, nisi
quos florentes vident. Nam miserorum non secus ac
defunctorum obliviscuntur. Sed tibi perennis fides tan-
taque in amore constantia, ut finiri nisi tua morte
2 non possit. Et hercule is fuit Quintianus, quem di-
ligi deceat ipsius exemplo. Felices amabat, miseros
tuebatur, desiderabat amissos. Iam illa quanta probi-
tas in ore, quanta in sermone cunctatio, quam pari
libra gravitas comitasque! quod studium litterarum,
quod iudicium! qua pietate cum dissimillimo patre
vivebat! quam non obstabat illi, quo minus vir opti-
mus videretur, quod erat optimus filius! Sed quid do-
3 lorem tuum exulcero? Quamquam sic amasti iuvenem,
ut hoc potius quam de illo sileri velis, a me praeser-
tim, cuius praedicatione putas vitam eius ornari, me-
moriam prorogari, ipsamque illam, qua est raptus,
aetatem posse restitui. Vale.

---

8 *quae Catan. a*, quod *pς*, *om.* MDr, K. 23 illi rς.

X.

C. PLINIUS TACITO SUO S.

Cupio praeceptis tuis parere; sed aprorum tanta 1
penuria est, ut Minervae et Dianae, quas ais pariter
colendas, convenire non possit. Itaque Minervae tan- 2
tum serviendum est, delicate tamen ut in secessu et
aestate. In via plane non nulla leviora statimque de-
lenda ea garrulitate, qua sermones in vehiculo serun-
tur, extendi. His quaedam addidi in villa, cum aliud
non liberet. Itaque poëmata quiescunt, quae tu inter
nemora et lucos commodissime perfici putas, oratiun- 3
culam unam, alteram retractavi; quamquam id genus
operis inamabile, inamoenum magisque laboribus ruris
quam voluptatibus simile. Vale.

XI.

C. PLINIUS GEMINO SUO S.

Epistulam tuam iucundissimam recepi eo maxime, 1
quod aliquid ad te scribi volebas, quod libris inseri
posset. Obveniet materia vel haec ipsa, quam monstras,
vel potior alia. Sunt enim in hac offendicula non nulla;
circumfer oculos, et occurrent. Bibliopolas Lugduni 2
esse non putabam ac tanto libentius ex litteris tuis
cognovi venditari libellos meos, quibus peregre manere
gratiam, quam in urbe collegerint, delector. Incipio
enim satis absolutum existimare, de quo tanta diver-
sitate regionum discreta hominum iudicia consentiunt.
Vale.

XII.

C. PLINIUS IUNIORI SUO S.

Castigabat quidam filium suum, quod paulo sum- 1
ptuosius equos et canes emeret. Huic ego iuvene di-
gresso: 'Heus tu, numquamne fecisti, quod a patre cor-

---

13 *et inam.* et inam. *aut sim.* Dprς. 17 recepi Dςapr, *acc. M, K. V. Gierig ad V* 11 (12) 1, IX 17. 1, 28. 1, 35. 1.

ripi posset? fecisti, dico, non interdum facis, quod filius
tuus, si repente pater ille, tu filius, pari gravitate re-
prehendat? Non omnes homines aliquo errore ducuntur?
2 non hic in illo sibi, in hoc alius indulget?' Haec tibi
admonitus inmodicae severitatis exemplo pro amore
mutuo scripsi, ne quando tu quoque filium tuum
acerbius duriusque tractares. Cogita et illum puerum
esse et te fuisse atque ita hoc, quod es pater, utere,
ut memineris et hominem esse te et hominis patrem.
Vale.

XIII.

C. PLINIUS QUADRATO SUO S.

1 Quanto studiosius intentiusque legisti libros, quos
de Helvidi ultione composui, tanto impensius postulas,
ut perscribam tibi, quaeque extra libros quaeque circa
libros, totum denique ordinem rei, cui per aetatem non
interfuisti.

2 Occiso Domitiano statui mecum ac deliberavi esse
magnam pulchramque materiam insectandi nocentes,
miseros vindicandi, se proferendi. Porro inter multa
scelera multorum nullum atrocius videbatur, quam
quod in senatu senator senatori, praetorius consulari,
reo iudex manus intulisset. Fuerat alioqui mihi cum
Helvidio amicitia, quanta potuerat esse cum eo, qui
metu temporum nomen ingens paresque virtutes se-
3 cessu tegebat, fuerat cum Arria et Fannia, quarum
altera Helvidi noverca, altera mater novercae. Sed
non ita me iura privata ut publicum fas et indignitas
4 facti et exempli ratio incitabat. Ac primis quidem
diebus redditae libertatis pro se quisque inimicos suos
dumtaxat minores incondito turbidoque clamore po-
stulaverant simul et oppresserant. Ego et modestius
et constantius arbitratus immanissimum reum non
communi temporum invidia, sed proprio crimine ur-

1 dico ad VII 6. 1. 15 quae extra M, K.I. 34 ur-
guere M, K.I.

gere, cum iam satis primus ille impetus defervisset,
et languidior in dies ira ad iustitiam redisset, quam-
quam tum maxime tristis amissa nuper uxore mitto
ad Anteiam (nupta haec Helvidio fuerat), rogo, ut
veniat, quia me recens adhuc luctus limine contineret.
Ut venit, 'destinatum est' inquam 'mihi maritum tuum 5
non inultum pati. Nuntia Arriae et Fanniae' (ab
exilio redierant); 'consule te, consule illas, an velitis
adscribi facto, in quo ego comite non egeo; sed non
ita gloriae meae faverim, ut vobis societate eius in-
videam.' Perfert Anteia mandata, nec illae morantur. 6
Opportune senatus intra diem tertium. Omnia ego
semper ad Corellium rettuli, quem providentissimum
aetatis nostrae sapientissimumque cognovi; in hoc
tamen contentus consilio meo fui veritus, ne vetaret;
erat enim cunctantior cautiorque. Sed non sustinui
inducere in animum, quo minus illi eodem die facturum
me indicarem, quod an facerem, non deliberabam ex-
pertus usu de eo, quod destinaveris, non esse consu-
lendos, quibus consultis obsequi debeas. Venio in se- 7
natum, ius dicendi peto, dico paulisper maximo adsensu.
Ubi coepi crimen attingere, reum destinare, adhuc
tamen sine nomine, undique mihi reclamari. Alius:
'Sciamus, quis sit, de quo extra ordinem referas', alius:
'Quis est ante relationem reus?' alius: 'Salvi simus,
qui supersumus.' Audio inperturbatus, interritus; tan- 8
tum susceptae rei honestas valet, tantumque ad fiduciam
vel metum differt, nolint homines, quod facias, an non
probent. Longum est omnia, quae tunc hinc inde iacta
sunt, recensere. Novissime consul: 'Secunde, sententiae 9
loco dices, si quid volueris.' 'Permiseras' inquam,
'quod usque adhuc omnibus permisisti.' Resido; agun-
tur alia. Interim me quidam ex consularibus amicis 10
secreto curatoque sermone quasi nimis fortiter incau-

---

1 defervisset Dpra, Otto 305, deferb. ς, defremuisset *M, K; cf. IX 16 ex.* 31 Permiseris ς, K. I; v. disp. II 21.

teque progressum corripit, revocat, monet, ut desistam,
adicit etiam: 'Notabilem te futuris principibus fecisti'.
11 'Esto' inquam, 'dum malis.' Vix ille discesserat, rursus
alter: 'Quid audes? quo ruis? quibus te periculis obicis? quid praesentibus confidis incertus futurorum? lacessis hominem iam praefectum aerarii et brevi consulem, praeterea qua gratia, quibus amicitiis fultum!' Nominat quendam, qui tunc ad orientem amplissimum et famosissimum exercitum non sine magnis dubiisque ru-
12 moribus obtinebat. Ad haec ego: 'Omnia praecepi atque animo mecum peregi nec recuso, si ita casus attulerit, luere poenas ob honestissimum factum, dum
13 flagitiosissimum ulciscor.' Iam censendi tempus. Dicit Domitius Apollinaris, consul designatus, dicit Fabricius Veiento, Fabius Postumius, Vettius Proculus, collega Publici Certi, de quo agebatur, uxoris autem meae, quam amiseram, vitricus, post hos Ammius Flaccus. Omnes Certum nondum a me nominatum ut nominatum defendunt crimenque quasi in medio relictum defensione
14 suscipiunt. Quae praeterea dixerint, non est necesse narrare; in libris habes. Sum enim cuncta ipsorum
15 verbis persecutus. Dicunt contra Avidius Quietus, Cornutus Tertullus, Quietus iniquissimum esse querellas dolentium excludi, ideoque Arriae et Fanniae ius querendi non auferendum, nec interesse, cuius ordinis
16 quis sit, sed quam causam habeat, Cornutus datum se a consulibus tutorem Helvidi filiae petentibus matre eius et vitrico; nunc quoque non sustinere deserere officii sui partes, in quo tamen et suo dolori modum inponere et optimarum feminarum perferre modestissimum adfectum; quas contentas esse admonere senatum Publici Certi cruentae adulationis et petere, si poena flagitii manifestissimi remittatur, nota certe quasi cen-
17 soria inuratur. Tum Satrius Rufus medio ambiguoque

2 *me om.* fecisti *M, K.I.* 9 et fam. *a, K.II, om. Dpr, K.I.* 10 *Verg. A. VI 105.* 15 Postumius (Posthuminus) Dpra, *Otto 305, Maximinus M, K.* 16 autem Dpsa, Otto, om. Mr, K.

sermone 'Puto' inquit 'iniuriam factam Publicio Certo,
si non absolvitur; nominatus est ab amicis Arriae et
Fanniae, nominatus ab amicis suis. Nec debemus sol-
liciti esse; iidem enim nos, qui bene sentimus de ho-
mine, et iudicaturi sumus. Si innocens est, sicut spero
et malo et, donec aliquid probetur, credo, poteritis
absolvere.' Haec illi, quo quisque ordine citabantur. 18
Venitur ad me. Consurgo, utor initio, quod in libro
est, respondeo singulis. Mirum, qua intentione, quibus
clamoribus omnia exceperint, qui modo reclamabant.
Tanta conversio vel negotii dignitatem vel proventum
orationis vel actoris constantiam subsecuta est. Finio. 19
Incipit respondere Veiento. Nemo patitur; obturbatur,
obstrepitur adeo quidem, ut diceret: 'Rogo, patres
conscripti, ne me cogatis inplorare auxilium tribuno-
rum.' Et statim Murena tribunus: 'Permitto tibi, vir
clarissime Veiento, dicere.' Tunc quoque reclamatur.
Inter moras consul citatis nominibus et peracta disces- 20
sione mittit senatum ac paene adhuc stantem temptan-
temque dicere Veientonem reliquit. Multum ille de hac
(ita vocabat) contumelia questus est Homerico versu:
'Ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί.'
Non fere quisquam in senatu fuit, qui non me com- 21
plecteretur, exoscularetur certatimque laude cumularet,
quod intermissum iam diu morem in publicum con-
sulendi susceptis propriis simultatibus reduxissem, quod
denique senatum invidia liberassem, qua flagrabat apud
ordines alios, quod severus in ceteros senatoribus
solis dissimulatione quasi mutua parceret.

Haec acta sunt absente Certo; fuit enim seu tale 22
aliquid suspicatus sive, ut excusabatur, infirmus. Et
relationem quidem de eo Caesar ad senatum non re-
misit; obtinui tamen, quod intenderam. Nam collega 23
Certi consulatum, successorem Certus accepit, plane-
que factum est, quod dixeram in fine: 'Reddat prae-

4 *iidem ad p. 153. 15.* 22 Hom. Θ 102.

mium sub optimo principe, quod a pessimo accepit.'
Postea actionem meam, utcumque potui, recollegi, ad-
24 didi multa. Accidit fortuitum, sed non tamquam for-
tuitum, quod editis libris Certus intra paucissimos dies
25 inplicitus morbo decessit. Audivi referentes hanc imagi-
nem menti eius, hanc oculis oberrasse, tamquam videret
me sibi cum ferro imminere. Verane haec, adfirmare
non ausim; interest tamen exempli, ut vera videantur.
26 Habes epistulam, si modum epistulae cogites, libris,
quos legisti, non minorem; sed inputabis tibi, qui
contentus libris non fuisti. Vale.

XIV.

C. PLINIUS TACITO SUO S.

Nec ipse tibi plaudis, et ego nihil magis ex fide quam de te scribo. Posteris an aliqua cura nostri, nescio, nos certe meremur, ut sit aliqua, non dico ingenio (id enim superbum), sed studio et labore et reverentia posterorum. Pergamus modo itinere instituto, quod ut paucos in lucem famamque provexit ita multos e tenebris et silentio protulit. Vale.

XV.

C. PLINIUS FALCONI SUO S.

1 Refugeram in Tuscos, ut omnia ad arbitrium meum
facerem. At hoc ne in Tuscis quidem; tam multis un-
dique rusticorum libellis et tam querulis inquietor,
quos aliquanto magis invitus quam meos lego; nam
2 et meos invitus. Retracto enim actiunculas quasdam,
quod post intercapedinem temporis et frigidum et
acerbum est. Rationes quasi absente me negleguntur.
3 Interdum tamen equum conscendo et patrem familiae
hactenus ago, quod aliquam partem praediorum, sed
pro gestatione percurro. Tu consuetudinem serva no-
bisque sic rusticis urbana acta perscribe. Vale.

---

6 *videret Helvidium* respondere mihi Dpra.

XVI.

C. PLINIUS MAMILIANO SUO S.

Summam te voluptatem percepisse ex isto copio- 1
sissimo genere venandi non miror, cum historicorum
more scribas numerum iniri non potuisse. Nobis
venari nec vacat nec libet, non vacat, quia vindemiae
in manibus, non libet, quia exiguae. Devehimus 2
tamen pro novo musto novos versiculos tibique iucun-
dissime exigenti, ut primum videbuntur defervisse, mit-
temus. Vale.

XVII.

C. PLINIUS GENITORI SUO S.

Recepi litteras tuas, quibus quereris taedio tibi 1
fuisse quamvis lautissimam cenam, quia scurrae, cin-
aedi, moriones mensis inerrabant. Vis tu remittere 2
aliquid ex rugis? Equidem nihil tale habeo, habentes
tamen fero. Cur ergo non habeo? Quia nequaquam
me ut inexspectatum festivumve delectat, si quid molle
a cinaedo, petulans a scurra, stultum a morione pro-
fertur. Non rationem, sed stomachum tibi narro. At- 3
que adeo quam multos putas esse, quos ea, quibus ego
et tu capimur et ducimur, partim ut inepta, partim ut
molestissima offendant! Quam multi, cum lector aut
lyristes aut comoedus inductus est, calceos poscunt
aut non minore cum taedio recubant, quam tu ista
(sic enim appellas) prodigia perpessus es! Demus igi- 4
tur alienis oblectationibus veniam, ut nostris inpetre-
mus. Vale.

XVIII.

C. PLINIUS SABINO SUO S.

Qua intentione, quo studio, qua denique memoria 1
legeris libellos meos, epistula tua ostendit. Ipse igitur
exhibes negotium tibi, qui elicis et invitas, ut quam
plurima communicare tecum velim. Faciam, per partes 2
tamen et *quasi* digesta, ne istam ipsam memoriam, cui
gratias ago, adsiduitate et copia turbem oneratamque

et quasi oppressam cogam pluribus singula, posterioribus priora dimittere. Vale.

XIX.

C. PLINIUS RUSONI SUO S.

1 Significas legisse te in quadam epistula mea iussisse
Verginum Rufum inscribi sepulcro suo:

'Hic situs est Rufus, pulso qui Vindice quondam
imperium adseruit non sibi, sed patriae.'

Reprehendis, quod iusserit, addis etiam melius rectiusque Frontinum, quod vetuerit omnino monumentum
sibi fieri, meque ad extremum, quid de utroque sen-
2 tiam, consulis. Utrumque dilexi, miratus sum magis,
quem tu reprehendis, atque ita miratus, ut non putarem satis umquam posse laudari, cuius nunc mihi
3 subeunda defensio est. Omnes ego, qui magnum aliquid memorandumque fecerunt, non modo venia, verum
etiam laude dignissimos iudico, si immortalitatem, quam
meruere, sectantur victurique nominis famam supremis
4 etiam titulis prorogare nituntur. Nec facile quemquam
nisi Verginium invenio, cuius tanta in praedicando
5 verecundia quanta gloria ex facto. Ipse sum testis familiariter ab eo dilectus probatusque semel omnino
me audiente provectum, ut de rebus suis hoc unum
referret; ita secum aliquando Cluvium locutum: 'Scis,
Vergini, quae historiae fides debeatur. Proinde, si quid
in historiis meis legis aliter, ac velles, rogo, ignoscas'.
Ad hoc ille: 'Tune ignoras, Cluvi, ideo me fecisse,
quod feci, ut esset liberum vobis scribere, quae libuis-
6 set?' Age dum, hunc ipsum Frontinum in hoc ipso,
in quo tibi parcior videtur et pressior, comparemus.
Vetuit extrui monumentum, sed quibus verbis? 'In-

32 sq. exstrui moniment. — inp. monum. *K. I.* Monim. *in utraq. ed. III 7. 8 ex., VII 29. 2,* VIII 17. 5, monum. *VIII 6. 1, 14 ex., IX 19. 1 ex., pan. 95. 1;* monim. ed. I, monum. II X 31. 4 ex.

pensa monumenti supervacua est; memoria nostri du-
rabit, si vita meruimus.' An restrictius arbitraris per
orbem terrarum legendum dare duraturam memoriam
suam quam uno in loco duobus versiculis signare, quod
feceris? Quamquam non habeo propositum illum re- 7
prehendendi, sed hunc tuendi; cuius quae potest apud
te iustior esse defensio quam ex conlatione eius, quem
praetulisti? Meo quidem iudicio neuter culpandus, quo- 8
rum uterque ad gloriam pari cupiditate, diverso
itinere contendit, alter, dum expetit debitos titulos,
alter, dum mavult videri contempsisse. Vale.

XX.

C. PLINIUS VENATORI SUO S.

Tua vero epistula tanto mihi iucundior fuit, quanto 1
longior erat, praesertim cum de libellis meis tota lo-
queretur; quos tibi voluptati esse non miror, cum om-
nia nostra perinde ac nos ames. Ipse cum maxime 2
vindemias graciles quidem, uberiores tamen, quam
expectaveram, colligo, si colligere est non numquam
decerpere uvam, torculum invisere, degustare de lacu
mustum, obrepere urbanis, qui nunc rusticis praesunt
meque notariis et lectoribus reliquerunt. Vale.

XXI.

C. PLINIUS SABINIANO SUO S.

Libertus tuus, cui suscensere te dixeras, venit ad 1
me advolutusque pedibus meis tamquam tuis haesit.
Flevit multum, multum rogavit, multum etiam tacuit,
in summa fecit mihi fidem paenitentiae. Vere credo
emendatum, quia deliquisse se sentit. Irasceris, scio, 2
et irasceris merito, id quoque scio; sed tunc praecipua
mansuetudinis laus, cum irae causa iustissima est.
Amasti hominem et, spero, amabis; interim sufficit, ut 3
exorari te sinas. Licebit rursus irasci, si meruerit, quod
exoratus excusatius facies. Remitte aliquid adulescen-
tiae ipsius, remitte lacrimis, remitte indulgentiae tuae;

4 ne torseris illum, ne torseris etiam te. Torqueris enim,
cum tam lenis irasceris. Vereor, ne videar non rogare,
sed cogere, si precibus eius meas iunxero. Iungam
tamen tanto plenius et effusius, quanto ipsum acrius
severiusque corripui destricte minatus numquam me
postea rogaturum. Hoc illi, quem terreri oportebat,
tibi non idem. Nam fortasse iterum rogabo, impetrabo
iterum; sit modo tale, ut rogare me, ut praestare te
deceat. Vale.

XXII.

C. PLINIUS SEVERO SUO S.

1 Magna me sollicitudine adfecit Passenni Pauli va-
letudo et quidem plurimis iustissimisque de causis.
Vir est optimus, honestissimus, nostri amantissimus;
praeterea in litteris veteres aemulatur, exprimit, reddit,
Propertium in primis, a quo genus ducit, vera suboles
2 eoque simillima illi, in quo ille praecipuus. Si elegos
eius in manum sumpseris, leges opus tersum, molle,
iucundum et plane in Properti domo scriptum. Nuper
ad lyrica deflexit, in quibus ita Horatium ut in illis
illum alterum effingit. Putes, si quid in studiis cogna-
tio valet, et huius propinquum. Magna varietas, magna
mobilitas. Amat ut qui verissime, dolet ut qui inpa-
tientissime, laudat ut qui benignissime, ludit ut qui
facetissime, omnia denique tamquam singula absolvit.
3 Pro hoc ego amico, pro hoc ingenio non minus aeger
animo quam corpore ille tandem illum, tandem me
recepi. Gratulare mihi, gratulare etiam litteris ipsis,
quae ex periculo eius tantum discrimen adierunt, quan-
tum ex salute gloriae consequentur. Vale.

---

12 Paulli *K.I; ad p. 147. 31.* — valit. *M, K.I; ad p. 13. 26.* 16 soboles *MDpra, K.I.* 26 hoc ingenio *Dapr, Stangl 668,* hoc ego ingenio *Cort., K.,* pro hoc aequo amico, pro hoc aequo *ingenio M.*

XXIII.

C. PLINIUS MAXIMO SUO S.

Frequenter agenti mihi evenit, ut centumviri, cum 1
diu se intra iudicum auctoritatem gravitatemque te-
nuissent, omnes repente quasi victi coactique consur-
gerent laudarentque, frequenter e senatu famam, qua- 2
lem maxime optaveram, rettuli, numquam tamen ma-
iorem cepi voluptatem quam nuper ex sermone Cor-
neli Taciti. Narrabat sedisse secum circensibus proximis
equitem Romanum. Hunc post varios eruditosque
sermones requisisse: 'Italicus es an provincialis?' Se
respondisse: 'Nosti me et quidem ex studiis.' Ad hoc 3
illum: 'Tacitus es an Plinius?' Exprimere non possum,
quam sit iucundum mihi, quod nomina nostra quasi
litterarum propria, non hominum, litteris redduntur, quod
uterque nostrum his etiam ex studiis notus, quibus
aliter ignotus est.

Accidit aliud ante pauculos dies simile. Recum- 4
bebat mecum vir egregius, Fadius Rufinus, super eum
municeps ipsius, qui illo die primum venerat in urbem;
cui Rufinus demonstrans me: 'Vides hunc?' Multa
deinde de studiis nostris. Et ille: 'Plinius est' inquit.
Verum fatebor, capio magnum laboris mei fructum. 5
An, si Demosthenes iure laetatus est, quod illum anus
Attica ita noscitavit: '*Οὗτός ἐστι Δημοσθένης*', ego
celebritate nominis mei gaudere non debeo? Ego vero
et gaudeo et gaudere me dico. Neque enim vereor, ne 6
iactantior videar, cum de me aliorum iudicium, non
meum profero, praesertim apud te, qui nec ullius in-
vides laudibus et faves nostris. Vale.

XXIV.

C. PLINIUS SABINIANO SUO S.

Bene fecisti, quod libertum aliquando tibi carum reducentibus epistulis meis in domum, in animum re-

9 *secum* circ. prox. equit. Rom. aDpr, K.II, se cum *quodam Circ.* prox. *M, K.I.*

cepisti. Iuvabit hoc te; me certe iuvat, primum quod te tam tractabilem video, ut in ira regi possis, deinde quod tantum mihi tribuis, ut vel auctoritati meae pareas vel precibus indulgeas. Igitur et laudo et gratias ago; simul in posterum moneo, ut te erroribus tuorum, etsi non fuerit, qui deprecetur, placabilem praestes. Vale.

XXV.

C. PLINIUS MAMILIANO SUO S.

1 Quereris de turba castrensium negotiorum et, tamquam summo otio perfruare, lusus et ineptias nostras legis, amas, flagitas meque ad similia condenda non
2 mediocriter incitas. Incipio enim ex hoc genere studiorum non solum oblectationem, verum etiam gloriam petere post iudicium tuum, viri eruditissimi, gravissimi
3 ac super ista verissimi. Nunc me rerum actus modice, sed tamen distringit; quo finito aliquid earundem Camenarum in istum benignissimum sinum mittam. Tu passerculis et columbulis nostris inter aquilas vestras dabis pennas, si tamen et sibi et tibi placebunt, si tantum sibi, continendos cavea nidove curabis. Vale.

XXVI.

C. PLINIUS LUPERCO SUO S.

1 Dixi de quodam oratore saeculi nostri recto quidem et sano, sed parum grandi et ornato, ut opinor,
2 apte: 'Nihil peccat, nisi quod nihil peccat.' Debet enim orator erigi, attolli, interdum etiam effervescere, efferri ac saepe accedere ad praeceps. Nam plerumque altis et excelsis adiacent abrupta; tutius per plana, sed humilius et depressius iter; frequentior currentibus quam reptantibus lapsus, sed his non labentibus nulla, illis
3 non nulla laus, etiamsi labantur. Nam ut quasdam artes ita eloquentiam nihil magis quam ancipitia com-

---

4 prius et om. M, K.I. 15 graviss., erudit. a, K.I. *17 destr. M, K.I; v. ad II 14. 1.*

mendant. Vides, qui per funem in summa nituntur,
quantos soleant excitare clamores, cum iam iamque
casuri videntur. Sunt enim maxime mirabilia, quae 4
maxime insperata, maxime periculosa, utque Graeci
magis exprimunt, παράβολα. Ideo nequaquam par gu-
bernatoris est virtus, cum placido et cum turbato mari
vehitur; tunc admirante nullo inlaudatus, inglorius
subit portum; at, cum stridunt funes, curvatur arbor,
gubernacula gemunt, tunc ille clarus et dis maris
proximus. Cur haec? Quia visus es mihi in scriptis meis 5
adnotasse quaedam ut tumida, quae ego sublimia, ut
inproba, quae ego audentia, ut nimia, quae ego plena
arbitrabar. Plurimum autem refert, reprehendenda ad-
notes an insignia. Omnis enim advertit, quod eminet 6
et extat; sed acri intentione diiudicandum est, inmo-
dicum sit an grande, altum an enorme. Atque, ut
Homerum potissimum attingam, quem tandem alter-
utram in partem potest fugere 'Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν
μέγας οὐρανός· ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο' et totum
illud 'οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάᾳ'? Sed opus 7
est examine et libra, incredibilia sint haec et inania
an magnifica et caelestia. Nec nunc ego me his similia
aut dixisse aut posse dicere puto. Non ita insanio;
sed hoc intellegi volo, laxandos esse eloquentiae frenos,
nec angustissimo gyro ingeniorum impetus refringen-
dos. At enim alia condicio oratorum, alia poëtarum. 8
Quasi vero M. Tullius minus audeat. Quamquam hunc
omitto; neque enim ambigi puto. Sed Demosthenes
ipse, ille norma oratoris et regula, num se cohibet et
conprimit, cum dicit illa notissima: 'Ἄνθρωποι
μιαροὶ καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες' et rursus 'οὐ
λίθοις ἐτείχισα τὴν πόλιν οὐδὲ πλίνθοις ἐγώ'
et statim 'οὐκ ἐκ μὲν θαλάττης τὴν Εὔβοιαν

7 inglorius *Dpra, Otto 305,* ingloriosus *M, K. (disp. II* 22). 10 Cur haec? Quia *Dpa, K.II,* Haec quia M, K.I. 18 Hom. *Φ 388.* 20 *Hom. E 356.* 21 libra, inquid M, K.I. 30 *not. illa K.II.* — *Dem.* XVIII 296. 31 ib. 299. 33 ib. 301.

προβαλέσθαι πρὸ τῆς Ἀττικῆς' et alibi: ''Εγὼ
δὲ οἶμαι μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νὴ τοὺς θεοὺς
ἐκεῖνον μεθύειν τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμέ-
9 νων'? Iam quid audentius illo pulcherrimo excessu:
'νόσημα γάρ'? Quid haec breviora superioribus, sed
audacia paria? 'Τότε ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρα-
συνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν'. Ex
eadem nota 'ὅταν δὲ ἐκ πλεονεξίας καὶ πονηρίας
τις ὥσπερ οὗτος ἰσχύσῃ, ἡ πρώτη πρόφασις καὶ
μικρὸν πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσε'.
Simile his 'ἀπεσχοινισμένος ἅπασι τοῖς ἐν τῇ
πόλει δικαίοις' et ibidem 'σὺ τὸν εἰς ταῦτα ἔλεον
προδέδωκας, Ἀριστόγειτον, μᾶλλον δ' ἀνῄρη-
κας ὅλως. μὴ δή, πρὸς οὓς αὐτὸς ἔχωσας λιμέ-
νας καὶ προβόλων ἐνέπλησας, πρὸς τούτους
ὁρμίζου', et dixerat: 'Τούτῳ δ' οὐδένα ὁρῶ τῶν
τόπων τούτων βάσιμον ὄντα, ἀλλὰ πάντα ἀπό-
κρημνα, φάραγγας, βάραθρα'. Et deinceps: 'Δέ-
δοικα, μὴ δόξητέ τισι τὸν ἀεὶ βουλόμενον εἶναι
πονηρὸν τῶν ἐν τῇ πόλει παιδοτριβεῖν', nec satis:
'Οὐδὲ γὰρ τοὺς προγόνους ὑπολαμβάνω τὰ
δικαστήρια ταῦτα ὑμῖν οἰκοδομῆσαι, ἵνα τοὺς
τοιούτους ἐν αὐτοῖς μοσχεύητε', ad hoc: 'Εἰ δὲ
κάπηλός ἐστι πονηρίας καὶ παλιγκάπηλος καὶ
μεταβολεύς' et mille talia, ut praeteream, quae ab
10 Aeschine 'θαύματα', non 'ῥήματα' vocantur. In
contrarium incidi; dices hunc quoque ob ista culpari.
Sed vide, quanto maior sit, qui reprehenditur, ipso
reprehendente et maior ob haec. In aliis enim vis, in
11 his granditas eius elucet. Num autem Aeschines ipse
his, quae in Demosthene carpebat, abstinuit? 'Χρὴ
γὰρ τὸ αὐτὸ φθέγγεσθαι τὸν ῥήτορα καὶ τὸν νό-
μον· ὅταν δὲ ἑτέραν μὲν φωνὴν ἀφιῇ ὁ νόμος,

---

1 *Dem. IV 49.* 5 *Dem. XIX 259.* 6 *Dem. XVIII 136.* 8 *Dem. II 9.* 11 *Dem. XXV 28.* 12 *ib. 84.* 16 *Dem. XXV 76.* 18 *ib. 7.* 21 *ib. 48.* 23 *ib. 46.* 26 *Aesch. Ctes. 167.* 31 *Aesch. Ctes. 16.* Δεῖ K.I.

ἑτέραν δὲ ὁ ῥήτωρ'. Alio loco: '"Επειτα ἀναφαίνε-
ται περὶ πάντων ἐν τῷ ψηφίσματι'. Iterum alio:
''Αλλ' ἐγκαθήμενοι καὶ ἐνεδρεύοντες ἐν τῇ
ἀκροάσει εἰσελαύνετε αὐτὸν εἰς τοὺς παρανό-
μους λόγους'. Quod adeo probavit, ut repetat: ''Αλλ' 12
ὥσπερ ἐν ταῖς ἱπποδρομίαις εἰς τὸν τοῦ πράγμα-
τος αὐτὸν δρόμον εἰσελαύνετε'. Iam illa custoditius
pressiusque: 'Σὺ δὲ ἑλκοποιεῖς', 'ἢ συλλαβόντες ὡς
ληστὴν τῶν πραγμάτων διὰ τῆς πολιτείας πλέ-
οντα', et alia? Expecto, ut quaedam ex hac epistula 13
ut illud 'gubernacula gemunt' et 'dis maris
proximus' isdem notis quibus ea, de quibus scribo,
confodias. Intellego enim me, dum veniam prioribus
peto, in illa ipsa, quae adnotaveras, incidisse. Sed
confodias licet, dum modo iam nunc destines diem,
quo et de illis et de his coram exigere possimus.
Aut enim tu me timidum aut ego te temerarium fa-
ciam. Vale.

XXVII.

C. PLINIUS PATERNO SUO S.

Quanta potestas, quanta dignitas, quanta maiestas, 1
quantum denique numen sit historiae, cum frequenter
alias tum proxime sensi. Recitaverat quidam verissimum
librum partemque eius in alium diem reservaverat.
Ecce amici cuiusdam orantes obsecrantesque, ne re- 2
liqua recitaret. Tantus audiendi, quae fecerint, pudor,
quibus nullus faciendi, quae audire erubescunt. Et
ille quidem praestitit, quod rogabatur; sinebat fides.
Liber tamen ut factum ipsum manet, manebit le-
geturque semper tanto magis, quia non statim. Inci-
tantur enim homines ad cognoscenda, quae differuntur.
Vale.

---

1 *ib. 101.* 2 *ἐν τῷ φωτὶ K. I.* 3 *ib. 206.* 5 *Timarch. 176.*
7 custoditius *a, K. II,* commodius *Dpς,* K. I. 8 Aesch.
Ctes. 208, 253.

XXVIII.

C. PLINIUS ROMANO SUO S.

1 Post longum tempus epistulas tuas, sed tres pariter
recepi, omnes elegantissimas, amantissimas, et quales
a te venire, praesertim desideratas, oportebat. Quarum
una iniungis mihi iucundissimum ministerium, ad Plo-
tinam, sanctissimam feminam, litterae tuae perferantur.
2 Perferentur. Eadem commendas Popilium Artemisium.
Statim praestiti, quod petebat. Indicas etiam modicas
te vindemias collegisse. Communis haec mihi tecum,
quamquam in diversissima parte terrarum, querella est.
3 Altera epistula nuntias multa te nunc dictare, nunc
scribere, quibus nos tibi repraesentes. Gratias ago;
agerem magis, si me illa ipsa, quae scribis aut dictas,
legere voluisses. Et erat aequum ut te mea ita me tua
scripta cognoscere, etiamsi ad alium quam ad me per-
4 tinerent. Polliceris in fine, cum certius de vitae nostrae
ordinatione aliquid audieris, futurum te fugitivum rei
familiaris statimque ad nos evolaturum, qui iam tibi
compedes nectimus, quas perfringere nullo modo possis.
5 Tertia epistula continebat esse tibi redditam orationem
pro † Clario, eamque visam uberiorem, quam dicente me,
audiente te fuerit. Est uberior; multa enim postea in-
serui. Adicis alias te litteras curiosius scriptas misisse;
an acceperim, quaeris. Non accepi et accipere gestio.
Proinde prima quaque occasione mitte adpositis quidem
usuris, quas ego (num parcius possum?) centesimas
computabo. Vale.

XXIX.

C. PLINIUS RUSTICO SUO S.

1 Ut satius est unum aliquid insigniter facere quam
plurima mediocriter, ita plurima mediocriter, si non
possis unum aliquid insigniter. Quod intuens ego variis
me studiorum generibus nulli satis confisus experior.

---

6 ut ad Catan., K. 19 evol. pa, K.II, adv. Drς, K.*I.*
22 sine cruce K.I. 31 est rςa, om. K.

Proinde, cum hoc vel illud leges, ita singulis veniam 2
ut non singulis dabis. An ceteris artibus excusatio in
numero, litteris durior lex, in quibus difficilior effectus
est? Quid autem ego de venia quasi ingratus? Nam,
si ea facilitate proxima acceperis qua priora, laus potius
speranda quam venia obsecranda est. Mihi tamen
venia sufficit. Vale.

XXX.

C. PLINIUS GEMINO SUO S.

Laudas mihi et frequenter praesens et nunc per 1
epistulas Nonium tuum, quod sit liberalis in quosdam.
Et ipse laudo, si tamen non in hos solos. Volo enim
eum, qui sit vere liberalis, tribuere patriae, propinquis,
adfinibus, amicis, sed amicis dico pauperibus, non ut
isti, qui iis potissimum donant, qui donare maxime
possunt. Hos ego viscatis hamatisque muneribus non 2
sua promere puto, sed aliena corripere. Sunt ingenio
simili, qui, quod huic donant, auferunt illi famamque
liberalitatis avaritia petunt. Primum est autem suo 3
esse contentum, deinde, quos praecipue scias indigere,
sustentantem foventemque orbe quodam socialitatis
ambire. Quae cuncta si facit iste, usquequaque laudandus
est, si unum aliquid, minus quidem, laudandus
tamen. Tam rarum est etiam inperfectae liberalitatis 4
exemplar. Ea invasit homines habendi cupido, ut possideri
magis quam possidere videantur. Vale.

XXXI.

C. PLINIUS SARDO SUO S.

Postquam a te recessi, non minus tecum *sum*, quam 1
cum ad te fui. Legi enim librum tuum identidem repetens
ea maxime (non enim mentiar), quae de me
scripsisti, in quibus quidem percopiosus fuisti. Quam
multa, quam varia, quam non eadem de eodem nec

5 *haec proxima a.* 21 societatis a, K.I; v. disp. II 21.
29 sum add. 30 apud te rς a, K.II.

2 tamen diversa dixisti! Laudem pariter et gratias agam?
Neutrum satis possum et, si possem, timerem, ne ar-
rogans esset ob ea laudare, ob quae gratias agerem.
Unum illud addam, omnia mihi tanto laudabiliora visa,
quanto iucundiora, et tanto iucundiora, quanto lauda-
biliora erant. Vale.

XXXII.

C. PLINIUS TITIANO SUO S.

Quid agis? quid acturus es? Ipse vitam iucundissimam, id est otiosissimam, vivo. Quo fit, ut scribere longiores epistulas nolim, velim legere, illud tamquam delicatus, hoc tamquam otiosus. Nihil est enim aut pigrius delicatis aut curiosius otiosis. Vale.

XXXIII.

C. PLINIUS CANINIO SUO S.

1 Incidi in materiam veram, sed simillimam fictae
dignamque isto laetissimo, altissimo planeque poëtico
ingenio, incidi autem, dum super cenam varia miracula
hinc inde referuntur. Magna auctori fides. Tametsi
quid poëtae cum fide? Is tamen auctor, cui bene vel
2 historiam scripturus credidisses. Est in Africa Hippo-
nensis colonia mari proxima. Adiacet navigabile sta-
gnum. Ex hoc in modum fluminis aestuarium emergit,
quod vice alterna, prout aestus aut repressit aut im-
3 pulit, nunc infertur mari, nunc redditur stagno. Omnis
hic aetas piscandi, navigandi atque etiam natandi studio
tenetur, maxime pueri, quos otium lususque sollicitat.
His gloria et virtus altissime provehi. Victor ille,
qui longissime ut litus ita simul natantes reliquit.
4 Hoc certamine puer quidam audentior ceteris in ulte-
riora tendebat. Delphinus occurrit et nunc praecedere
puerum, nunc sequi, nunc circumire, postremo subire,
deponere, iterum subire trepidantemque perferre pri-

---

22 adic. ei a.

mum in altum, mox flectit ad litus redditque terrae
et aequalibus. Serpit per coloniam fama. Concurrere 5
omnes, ipsum puerum tamquam miraculum aspicere,
interrogare, audire, narrare. Postero die obsident litus,
prospectant mare, et si quid est mari simile. Natant
pueri, inter hos ille, sed cautius. Delphinus rursus ad
tempus, rursus ad puerum. Fugit ille cum ceteris.
Delphinus, quasi invitet, revocet, exilit, mergitur vari-
osque orbes implicat expeditque. Hoc altero die, hoc 6
tertio, hoc pluribus, donec homines innutritos mari
subiret timendi pudor. Accedunt et adludunt et appel-
lant, tangunt etiam pertrectantque praebentem. Crescit
audacia experimento. Maxime puer, qui primus ex-
pertus est, adnatat, insilit tergo, fertur referturque,
agnosci se et amari putat, amat ipse; neuter timet, neuter
timetur; huius fiducia, mansuetudo illius augetur. Nec 7
non alii pueri dextra laevaque simul eunt hortantes
monentesque. Ibat una (id quoque mirum) delphinus
alius tantum spectator et comes. Nihil enim simile
aut faciebat aut patiebatur, sed alterum illum ducebat
reducebatque ut puerum ceteri pueri. Incredibile, tam 8
verum tamen quam priora, delphinum gestatorem col-
lusoremque puerorum in terram quoque extrahi solitum
harenisque siccatum, ubi incaluisset, in mare revolvi.
Constat Octavium Avitum, legatum proconsulis in litus 9
educto religione prava superfudisse unguentum, cuius
illum novitatem odoremque in altum refugisse nec
nisi post multos dies visum languidum et maestum,
mox redditis viribus priorem lasciviam et solita mini-
steria repetisse. Confluebant omnes ad spectaculum 10
magistratus, quorum adventu et mora modica res pu-

---

7 ad puerum venit. ς, *K.I,* ad puerum fugit venit puer ille *Dp,* ad puer. venit ille fugit *r; v. K. disp. II 23.* 8 invitet et revoc. *Dς, K.I, Otto 305. V. Keil l. l.* 9 implicitat *a, K.I.* 14 adnatat, insil. *K.II* (*disp. l. l.*), adnatanti insiliit *Dprς,* adnatantis insilit *Sichard.*, K.I. 15 et om. *a,* K.I. *25 pro consule K.I,* procon. *pr,* proconsulem D.

blica novis sumptibus atterebatur. Postremo locus ipse quietem suam secretumque perdebat. Placuit oc-
11 culte interfici; ad quod coibatur. Haec tu qua miseratione, qua copia deflebis, ornabis, attolles! Quamquam non est opus adfingas aliquid aut adstruas; sufficit, ne ea, quae sunt vera, minuantur. Vale.

XXXIV.

C. PLINIUS TRANQUILLO SUO S.

1 Explica aestum meum. Audio me male legere, dumtaxat versus; orationes enim commode, sed tanto minus versus. Cogito ergo recitaturus familiaribus amicis experiri libertum meum. Hoc quoque familiare, quod elegi non bene, sed melius lecturum, si tamen
2 non fuerit perturbatus. Est enim tam novus lector quam ego poëta. Ipse nescio, quid illo legente interim faciam, sedeam defixus et mutus et similis otioso an ut quidam, quae pronuntiabit, murmure, oculis, manu prosequar. Sed puto me non minus male saltare quam legere. Iterum dicam, explica aestum meum vereque rescribe, num sit melius pessime legere quam ista vel non facere vel facere. Vale.

XXXV.

C. PLINIUS ATRIO SUO S.

1 Librum, quem misisti, recepi et gratias ago. Sum tamen hoc tempore occupatissimus. Ideo nondum eum legi, cum alioqui validissime cupiam. Sed eam reverentiam cum litteris ipsis tum scriptis tuis debeo, ut sumere illa nisi vacuo animo inreligiosum putem.
2 Diligentiam tuam in retractandis operibus valde probo. Est tamen aliquis modus, primum quod nimia cura deterit magis quam emendat, deinde quod nos a recentioribus revocat simulque nec absolvit priora et *inchoare* posteriora non patitur. Vale.

---

10 commode, sed *a, K.II,* commodius, sed K.I, commodis *et D, commodius* et *pr.* 16 *prius* et om. Dpr, K.I.

XXXVI.

C. PLINIUS FUSCO SUO S.

Quaeris, quem ad modum in Tuscis diem aestate dis- 1
ponam. Evigilo, cum libuit, plerumque circa horam
primam, saepe ante, tardius raro. Clausae fenestrae
manent. Mire enim silentio et tenebris ab iis, quae 2
avocant, abductus et liber et mihi relictus non oculos
animo, sed animum oculis sequor, qui eadem quae
mens vident, quotiens non vident alia. Cogito, si
quid in manibus, cogito ad verbum scribenti emen-
dantique similis nunc pauciora, nunc plura, ut vel
difficile vel facile componi tenerive potuerunt. Nota-
rium voco et die admisso, quae formaveram, dicto.
Abit rursusque revocatur rursusque dimittitur. Ubi 3
hora quarta vel quinta (neque enim certum dimen-
sumque tempus), ut dies suasit, in xystum me vel
cryptoporticum confero, reliqua meditor et dicto. Ve-
hiculum ascendo. Ibi quoque idem quod ambulans
aut iacens; durat intentio mutatione ipsa refecta.
Paulum redormio, dein ambulo, mox orationem Grae-
cam Latinamve clare et intente non tam vocis causa
quam stomachi lego; pariter tamen et illa firmatur.
Iterum ambulo, ungor, exerceor, lavor. Cenanti mihi, 4
si cum uxore vel paucis, liber legitur; post cenam
comoedus aut lyristes; mox cum meis ambulo, quorum
in numero sunt eruditi. Ita variis sermonibus vespera
extenditur, et quamquam longissimus dies cito con-
ditur. Non numquam ex hoc ordine aliqua mutantur. 5
Nam, si diu iacui vel ambulavi, post somnum demum
lectionemque non vehiculo, sed, quod brevius, quia
velocius, equo gestor. Interveniunt amici ex proximis
oppidis partemque diei ad se trahunt interdumque
lasso mihi opportuna interpellatione subveniunt. Venor 6
aliquando, sed non sine pugillaribus, ut, quamvis nihil
ceperim, non nihil referam. Datur et colonis, ut vi-

---

20 deinde pr; ad p. 155. 6.

detur ipsis, non satis temporis, quorum mihi agrestes querellae litteras nostras et haec urbana opera commendant. Vale.

XXXVII.

C. PLINIUS PAULINO SUO S.

1 Nec tuae naturae est translaticia haec et quasi pu-
blica officia a familiaribus amicis contra ipsorum com-
modum exigere, et ego te constantius amo, quam ut
verear, ne aliter, ac velim, accipias, nisi te kalendis
statim consulem videro, praesertim cum me necessitas
locandorum praediorum *in* plures annos ordinatura
detineat, in qua mihi nova consilia sumenda sunt.
2 Nam priore lustro, quamquam post magnas remissiones,
reliqua creverunt. Inde plerisque nulla iam cura mi-
nuendi aeris alieni, quod desperant posse persolvi; ra-
piunt etiam consumuntque, quod natum est, ut qui
3 iam putent se non sibi parcere. Occurrendum ergo
augescentibus vitiis et medendum est. Medendi una
ratio, si non nummo, sed partibus locem ac deinde
ex meis aliquos operis exactores custodes fructibus
ponam. Et alioqui nullum iustius genus reditus, quam
4 quod terra, caelum, annus refert. At hoc magnam
fidem, acris oculos, numerosas manus poscit. Experi-
undum tamen et quasi in veteri morbo quaelibet mu-
5 tationis auxilia temptanda sunt. Vides, quam non
delicata me causa obire primum consulatus tui diem
non sinat; quem tamen hic quoque ut praesens votis,
gaudio, gratulatione celebrabo. Vale.

XXXVIII.

C. PLINIUS SATURNINO SUO S.

Ego vero Rufum nostrum laudo, non quia tu, ut ita facerem, petisti, sed quia est ille dignissimus. Legi enim librum omnibus numeris absolutum, cui multum

---

11 in add. mus. Rh. 1865 p. 157 (an plures in ann. ?)
23 acris rς, K.II, acreis *a,* aeris *Dp,* acres K.I. Ad p. 17.28.

apud me gratiae amor ipsius adiecit. Iudicavi tamen. Neque enim soli iudicant, qui maligne legunt. Vale.

XXXIX.

C. PLINIUS MUSTIO SUO S.

Haruspicum monitu reficienda est mihi aedes Cereris 1
in praediis in melius et in maius vetus sane et angusta,
cum sit alioqui stato die frequentissima. Nam idibus 2
Septembribus magnus e regione tota coit populus,
multae res aguntur, multa vota suscipiuntur, multa
redduntur; sed nullum in proximo suffugium aut imbris aut solis. Videor ergo munifice simul religioseque 3
facturus, si aedem quam pulcherrimam extruxero, addidero porticus aedi, illam ad usum deae, has ad hominum. Velim ergo emas quattuor marmoreas columnas, cuius tibi videbitur generis, emas marmora, quibus
solum, quibus parietes excolantur. Erit etiam vel fa- 4
ciendum vel emendum ipsius deae signum, quia antiquum illud e ligno quibusdam sui partibus vetustate
truncatum est. Quantum ad porticus, nihil interim 5
occurrit, quod videatur istinc esse repetendum, nisi tamen ut formam secundum rationem loci scribas. Neque enim possunt circumdari templo; nam solum templi hinc flumine et abruptissimis ripis, hinc via
cingitur. Est ultra viam latissimum pratum, in quo 6
satis apte contra templum ipsum porticus explicabuntur; nisi quid tu melius inveneris, qui soles locorum difficultates arte superare. Vale.

XL.

C. PLINIUS FUSCO SUO S.

Scribis pergratas tibi fuisse litteras meas, quibus 1
cognovisti, quem ad modum in Tuscis otium aestatis exigerem. Requiris, quid ex hoc in Laurentino hieme
permutem. Nihil, nisi quod meridianus somnus exi- 2
mitur, multumque de nocte vel ante vel post diem sumitur, et, si agendi necessitas instat, quae frequens

hieme, non iam comoedo vel lyristae post cenam locus, sed illa, quae dictavi, identidem retractantur, ac
3 simul memoriae frequenti emendatione proficitur. Habes aestate, hieme consuetudinem; † non addas huc licet ver et autumnum, quae inter hiemem aestatemque media, ut nihil de die perdant, de nocte parvulum adquirunt. Vale.

---

4 non add. *Dprςa,* nunc add. *K.I,* addas *Catan. a, K.II,* colligas hinc *Momms. Ne* hieme consuet. *quidem scripsit Plin.* (consuetum ordinem *? cf. vel IX 36. 5).* 6 perdant *K.II,* perdunt *codd.,* perdunt, ita *Mod., K.I.* — parvolum *K.I nulla auctoritate; cf. ad p. 127. 17.*

C. PLINI CAECILI SECUNDI
AD TRAIANUM IMPERATOREM ET TRAIANI IMPERATORIS AD PLINIUM
EPISTULARUM
LIBER.

I.
C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Tua quidem pietas, imperator sanctissime, optaverat, 1
ut quam tardissime succederes patri; sed di immor-
tales festinaverunt virtutes tuas ad gubernacula rei
publicae, quam susceperas, admovere. Precor ergo, 2
ut tibi et per te generi humano prospera omnia, id
est digna saeculo tuo, contingant. Fortem te et hi-
larem, imperator optime, et privatim et publice opto.

II.
C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Exprimere, domine, verbis non possum, quantum 1
mihi gaudium attuleris, quod me dignum putasti iure
trium liberorum. Quamvis enim Iuli Serviani, optimi
viri tuique amantissimi, precibus indulseris, tamen
etiam ex rescripto intellego libentius hoc ei te prae-
stitisse, quia pro me rogabat. Videor ergo summam 2
voti mei consecutus, cum inter initia felicissimi prin-
cipatus tui probaveris me ad peculiarem indulgentiam
tuam pertinere; eoque magis liberos concupisco, quos

---

19 Iulii a, K. I.

habere etiam illo tristissimo saeculo volui, sicut potes
3 duobus matrimoniis meis credere. Sed di melius, qui omnia integra bonitati tuae reservarunt; maluerunt hoc potius tempore me patrem fieri, quo futurus essem et securus et felix.

IIIA. [XX.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Ut primum me, domine, indulgentia vestra promovit ad praefecturam aerarii Saturni, omnibus advocationibus, quibus alioqui numquam eram promiscue functus, renuntiavi, ut toto animo delegato mihi officio vacarem.
2 Qua ex causa, cum patronum me provinciales optassent contra Marium Priscum, et petii veniam huius muneris et impetravi. Sed, cum postea consul designatus censuisset agendum nobiscum, quorum erat excusatio recepta, ut essemus in senatus potestate pateremurque nomina nostra in urnam conici, convenientissimum esse tranquillitati saeculi tui putavi praesertim tam moderatae voluntati amplissimi ordinis non repugnare.
3 Cui obsequio meo opto ut existimes constare rationem, cum omnia facta dictaque mea probare sanctissimis moribus tuis cupiam.

IIIB. [XXI.]

TRAIANUS PLINIO.

Et civis et senatoris boni partibus functus es obsequium amplissimi ordinis, quod iustissime exigebat, praestando. Quas partes impleturum te secundum susceptam fidem confido.

IV. [III.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Indulgentia tua, imperator optime, quam plenissimam experior, hortatur me, ut audeam tibi etiam pro amicis obligari; inter quos sibi vel praecipuum locum

---

3 malui a, K.I, maluere *Ern.*

vindicat Voconius Romanus, ab ineunte aetate condis-
cipulus et contubernalis meus. Quibus ex causis et 2
a divo patre tuo petieram, ut illum in amplissimum
ordinem promoveret. Sed hoc votum meum bonitati
tuae reservatum est, quia mater Romani liberalitatem
sestertii quadringenties, quod conferre se filio codicillis
ad patrem tuum scriptis professa fuerat, nondum satis
legitime peregerat; quod postea fecit admonita a nobis.
Nam et fundos emancipavit et cetera, quae in eman- 3
cipatione implenda solent exigi, consummavit. Cum sit 4
ergo finitum, quod spes nostras morabatur, non sine
magna fiducia subsigno apud te fidem pro moribus
Romani mei, quos et liberalia studia exornant et eximia
pietas, qua et hanc ipsam matris liberalitatem et statim
patris hereditatem et adoptionem a vitrico meruit.
Auget haec et natalium et paternarum facultatum 5
splendor; quibus singulis multum commendationis ac-
cessurum etiam ex meis precibus indulgentiae tuae
credo. Rogo ergo, domine, ut me exoptatissimae mihi 6
gratulationis compotem facias et honestis, ut spero,
adfectibus meis praestes, ut non in me tantum, verum
et in amico gloriari iudiciis tuis possim.

V. [IV.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Proximo anno, domine, gravissima valetudine us- 1
que ad periculum vitae vexatus iatralipten adsumpsi;
cuius sollicitudini et studio tuae tantum indulgentiae
beneficio referre gratiam parem possum. Quare rogo, 2
des ei civitatem Romanam. Est enim peregrinae con-
dicionis manumissus a peregrina. Vocatur ipse Har-
pocras, patronam habuit Thermuthin Theonis, quae iam
pridem defuncta est. Item rogo, des ius Quiritium liber-
tis Antoniae Maximillae, ornatissimae feminae, Hediae et
† Antoniae Harmeridi; quod a te petente patrona peto.

14 prius et *om. a, K.I.* 34 [Antoniae] K.II, Agathe-
meridi Momms.

VI. [XXII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Ago gratias, domine, quod et ius Quiritium liber-
tis necessariae mihi feminae et civitatem Romanam
Harpocrati, iatraliptae meo, sine mora indulsisti. Sed,
cum annos eius et censum, sicut praeceperas, ederem,
admonitus sum a peritioribus debuisse me ante ei
Alexandrinam civitatem impetrare, deinde Romanam,
2 quoniam esset Aegyptius. Ego autem, quia inter
Aegyptios ceterosque peregrinos nihil interesse crede-
bam, contentus fueram hoc solum scribere tibi, eum
scilicet a peregrina manumissum patronamque eius iam
pridem decessisse. De qua ignorantia mea non queror;
per quam stetit, ut tibi pro eodem homine saepius
obligarer. Rogo itaque, ut beneficio tuo legitime frui
possim, tribuas ei et Alexandrinam civitatem et Ro-
manam. Annos eius et censum, ne quid rursus indul-
gentiam tuam moraretur, libertis tuis, quibus iusseras,
misi.

VII. [XXIII.]

TRAIANUS PLINIO.

Civitatem Alexandrinam secundum institutionem principum non temere dare proposui. Sed, cum Harpocrati, iatraliptae tuo, iam civitatem Romanam impetraveris, huic quoque petitioni tuae negare non sustineo. Tu, ex quo nomo sit, notum mihi facere debebis, ut epistulam tibi ad Pompeium Plantam, praefectum Aegypti, amicum meum, mittam.

VIII. [XXIV.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Cum divus pater tuus, domine, et oratione pulcherrima et honestissimo exemplo omnes cives ad munificentiam esset cohortatus, petii ab eo, ut statuas prin*cipum, quas in* longinquis agris per plures successiones *traditas mihi,* quales acceperam, custodiebam, permit-

teret in municipium transferre adiecta sua statua.
Quod ille mihi cum plenissimo testimonio indulserat; 2
ego statim decurionibus scripseram, ut adsignarent solum, in quo templum pecunia mea extruerem; illi in honorem operis ipsius electionem loci mihi obtulerant. Sed primum mea, deinde patris tui valetudine, 3
postea curis delegati a vobis officii retentus nunc videor commodissime posse in rem praesentem excurrere. Nam et menstruum meum kalendis Septembribus finitur, et sequens mensis complures dies feriatos habet. Rogo ergo ante omnia, permittas mihi opus, 4
quod incohaturus sum, exornare et tua statua, deinde, ut hoc facere quam maturissime possim, indulgeas commeatum. Non est autem simplicitatis meae dissimu- 5
lare apud bonitatem tuam obiter te plurimum collaturum utilitatibus rei familiaris meae. Agrorum enim, quos in eadem regione possideo, locatio, cum alioqui CCCC excedat, adeo non potest differri, ut proximam putationem novus colonus facere debeat. Praeterea continuae sterilitates cogunt me de remissionibus cogitare; quarum rationem nisi praesens inire non possum. Debebo ergo, domine, indulgentiae tuae et pieta- 6
tis meae celeritatem et status ordinationem, si mihi ob utraque haec dederis commeatum triginta dierum. Neque enim angustius tempus praefinire possum, cum et municipium et agri, de quibus loquor, sint ultra centesimum et quinquagesimum lapidem.

IX. [XXV.]

TRAIANUS PLINIO.

† Et multas et omnes publicas causas petendi commeatus reddidisti; mihi autem vel sola voluntas tua suffecisset. Neque enim dubito te, ut primum potueris, ad tam districtum officium reversurum. Statuam poni

---

2 Quod quidem *K.I,* quodque *a.* 12 incohat. a, inchoat. K. *Ad p. 149. 16.* 30 Et *privatas* multas et omnes Catan., K.I, *Et multas et [omnes] K.II coni.* Multas et privatas et publ.

mihi a te eo, quo desideras loco, quamquam eius modi honorum parcissimus, tamen patior, ne impedisse cursum erga me pietatis tuae videar.

X. [V.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Exprimere, domine, verbis non possum, quanto me
gaudio adfecerint epistulae tuae, ex quibus cognovi te
Harpocrati, iatraliptae meo, et Alexandrinam civitatem
tribuisse, quamvis secundum institutionem principum
non temere eam dare proposuisses. Esse autem Har-
2 pocran *νομοῦ Μεμφίτου* indico tibi. Rogo ergo, indul-
gentissime imperator, ut mihi ad Pompeium Plantam,
praefectum Aegypti, amicum tuum, sicut promisisti,
epistulam mittas. Obviam iturus, quo maturius, domine,
exoptatissimi adventus tui gaudio frui possim, rogo,
permittas mihi quam longissime occurrere tibi.

XI. [VI.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Proxima infirmitas mea, domine, obligavit me Po-
stumio Marino medico; cui parem gratiam referre bene-
ficio tuo possum, si precibus meis ex consuetudine
2 bonitatis tuae indulseris. Rogo ergo, ut propinquis eius
des civitatem, Chrysippo Mithridatis uxorique Chry-
sippi, Stratonicae Epigoni, item liberis eiusdem Chry-
sippi, Epigono et Mithridati, ita ut sint in patris
potestate, utque iis in libertos servetur ius patronorum.
Item rogo, indulgeas ius Quiritium L. Satrio Aba-
scanto et P. Caesio Phosphoro et Anchariae Soteridi;
quod a te volentibus patronis peto.

XII. [VII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Scio, domine, memoriae tuae, quae est bene fa-
ciendi tenacissima, preces nostras inhaerere. Quia ta-

---

11 μεμφύτου a, νομοῦ Μεμφιτικοῦ H. Steph., K. I. 28 *Anchar. Momms. ind.*, Panchar. vulg.

men in hoc quoque indulsisti, admoneo simul et impense rogo, ut Accium Suram praetura exornare digneris, cum locus vacet. Ad quam spem alioqui quietissimum hortatur et natalium splendor et summa integritas in paupertate et ante omnia felicitas temporum, quae bonam conscientiam civium tuorum ad usum indulgentiae tuae provocat et attollit.

XIII. [VIII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Cum sciam, domine, ad testimonium laudemque morum meorum pertinere tam boni principis iudicio exornari, rogo, dignitati, ad quam me provexit indulgentia tua, vel auguratum vel septemviratum, quia vacant, adicere digneris, ut iure sacerdotii precari deos pro te publice possim, quos nunc precor pietate privata.

XIV. [IX.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Victoriae tuae, optime imperator, maximae, pulcherrimae, antiquissimae et tuo nomine et rei publicae gratulor deosque immortales precor, ut omnes cogitationes tuas tam laetus sequatur eventus, ut virtutibus tantis gloria imperii et novetur et augeatur.

XV. [XXVI.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Quia confido, domine, ad curam tuam pertinere, nuntio tibi me Ephesum cum omnibus meis *ὑπὲρ Μαλέαν* navigasse quamvis contrariis ventis retentum. Nunc destino partim orariis navibus, partim vehiculis provinciam petere. Nam sicut itineri graves aestus ita continuae navigationi etesiae reluctantur.

---

2 Attium *K.I.* 27 retentum. Nunc *H.* Steph., K.II., Quamvis—*retentus*, nunc *a*, *K.I.*

XVI. [XXVII.]

TRAIANUS PLINIO.

Recte renuntiasti, mi Secunde carissime. Pertinet enim ad animum meum, quali itinere *in* provinciam pervenias. Prudenter autem constituis interim navibus, interim vehiculis uti, prout loca suaserint.

XVII A. [XXVIII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Sicut saluberrimam navigationem, domine, usque
Ephesum expertus ita inde, postquam vehiculis iter
facere coepi, gravissimis aestibus atque etiam febricu-
2 lis vexatus Pergami substiti. Rursus, cum transissem
in orarias naviculas, contrariis ventis retentus aliquanto
tardius, quam speraveram, id est XV kal. Octobres,
Bithyniam intravi. Non possum tamen de mora queri,
cum mihi contigerit, quod erat auspicatissimum, na-
3 talem tuum in provincia celebrare. Nunc rei publi-
cae Prusensium impendia, reditus, debitores excutio;
quod ex ipso tractatu magis ac magis necessarium in-
tellego. Multae enim pecuniae variis ex causis a pri-
vatis detinentur; praeterea quaedam minime legitimis
4 sumptibus erogantur. Haec tibi, domine, in ipso in-
gressu meo scripsi.

XVII B.

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Quinto decimo kalendas Octobres, domine, provin-
ciam intravi, quam in eo obsequio, in ea erga te fide,
5 quam de genere humano mereris, inveni. Dispice,
domine, an necessarium putes mittere huc mensorem.
Videntur enim non mediocres pecuniae posse revo-
cari a curatoribus operum, si mensurae fideliter agun-
tur. Ita certe prospicio ex ratione Prusensium, quam
cum maxime tracto.

XVIII. [XXIX.]

TRAIANUS PLINIO.

Cuperem sine querella corpusculi tui et tuorum 1
pervenire in Bithyniam potuisses, ac simile tibi iter
ab Epheso [ut] navigationi fuisset, quam expertus us-
que illo eras. Quo autem die pervenisses in Bithyniam, 2
cognovi, Secunde carissime, litteris tuis. Provinciales,
credo, prospectum sibi a me intellegent. Nam et tu
dabis operam, ut manifestum sit illis electum te esse,
qui ad † eosdem mei loco mittereris. Rationes autem 3
in primis tibi rerum publicarum excutiendae sunt;
nam et esse eas vexatas satis constat. Mensores vix
etiam iis operibus, quae aut Romae aut in proximo
fiunt, sufficienter habeo; sed in omni provincia in-
veniuntur, quibus credi possit, et ideo non deerunt
tibi, modo velis diligenter excutere.

XIX. [XXX].

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Rogo, domine, consilio me regas haesitantem, utrum 1
per publicos civitatum servos, quod usque adhuc factum,
an per milites adservare custodias debeam. Vereor
enim, ne et per servos publicos parum fideliter custo-
diantur, et non exiguum militum numerum haec cura
distringat. Interim publicis servis paucos milites ad- 2
didi. Video tamen periculum esse, ne id ipsum utris-
que neglegentiae causa sit, dum communem culpam
hi in illos, illi in hos regerere *se* posse confidunt.

XX. [XXXI.]

TRAIANUS PLINIO.

Nihil opus est, mi Secunde carissime, ad continendas custodias plures commilitones converti. Perseve-

---

5 ut *sine unc. K.I,* ei *all.,* saluberrimae ? 10 † *add.,* eos[dem] *K.II.* eos domini l. ? 20 civitatium K.II tac., non facultatium *ex a* 4. 5 *nec* civitatium ex eodem VIII 24. 2 et 7, *X 114. 1, 115 bis.* 27 se *add.*

remus in ea consuetudine, quae isti provinciae est, ut per publicos servos custodiantur. Etenim, ut fideliter hoc faciant, in tua severitate ac diligentia positum est. In primis enim, sicut scribis, verendum est, ne, si permisceantur servis publicis milites, mutua inter se fiducia neglegentiores sint. Sed et illud haereat nobis, quam paucissimos milites a signis avocandos esse.

XXI. [XXXII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Gavius Bassus, praefectus orae Ponticae, et reverentissime et officiosissime, domine, venit ad me et compluribus diebus fuit mecum, quantum perspicere potui, vir egregius et indulgentia tua dignus. Cui ego notum feci praecepisse te, ut ex cohortibus, quibus me praeesse voluisti, contentus esset beneficiariis decem, equitibus duobus, centurione uno. Respondit non sufficere sibi hunc numerum, idque se scripturum tibi. Hoc in causa fuit, quo minus statim revocandos putarem, quos habet supra numerum.

XXII. [XXXIII.]

TRAIANUS PLINIO.

Et mihi scripsit Gavius Bassus non sufficere sibi eum militum numerum, qui ut daretur illi, mandatis meis complexus sum. Cui quae rescripsissem, ut notum haberes, his litteris subici iussi. Multum interest † te poscat an homines in se ut latius velint. Nobis autem utilitas demum spectanda est, et, quantum fieri potest, curandum, ne milites a signis absint.

XXIII. [XXXIV.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Prusenses, domine, balineum habent et sordidum et vetus. Id itaque indulgentia tua restituere desiderant.

---

10 Gabius a, K.I, item 22. 1, 86. 1.

Ego tamen aestimans ..., novum fieri debere videris
mihi desiderio eorum indulgere posse. Erit enim pe- 2
cunia, ex qua fiat, primum ea, quam revocare a pri-
vatis et exigere iam coepi, deinde quam ipsi erogare
in oleum soliti parati sunt in opus balinei conferre;
quod alioqui et dignitas civitatis et saeculi tui nitor
postulat.

XXIV. [XXXV.]

TRAIANUS PLINIO.

Si instructio novi balinei oneratura vires Prusensium non est, possumus desiderio eorum indulgere, modo ne quid ideo aut intribuatur aut minus illis in posterum fiat ad necessarias erogationes.

XXV. [X.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Servilius Pudens legatus, domine, VIII kal. Decembres Nicomediam venit meque longae expectationis sollicitudine liberavit.

XXVI. [XI.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Rosianum Geminum, domine, artissimo vinculo me- 1
cum tua in me beneficia iunxerunt. Habui enim illum
quaestorem in consulatu. Mei sum observantissimum
expertus. Tantam mihi post consulatum reverentiam
praestat et publicae necessitudinis pignera privatis
cumulat officiis. Rogo ergo, ut ipse apud te pro digni- 2
tate eius precibus meis faveas, cui et, si quid mihi
credis, indulgentiam tuam dabis. Dabit ipse operam,
ut in iis, quae ei mandaveris, maiora mereatur. Par-
ciorem me in laudando facit, quod spero tibi et inte-
gritatem eius et probitatem et industriam non solum
ex eius honoribus, quos in urbe sub oculis tuis gessit,

---

1 aest. nov. f. debere .... videris K.1. 23 consulatu, *mei summe obs. a, K.I.*

3 verum etiam ex commilitio esse notissimam. Illud unum, quod propter caritatem eius nondum mihi videor satis plene fecisse, etiam atque etiam facio teque, domine, rogo, gaudere me exornata quaestoris mei dignitate, id est per illum mea, quam maturissime velis.

XXVII. [XXXVI.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Maximus, libertus et procurator tuus, domine, praeter decem beneficiarios, quos adsignari a me Gemellino, optimo viro, iussisti, sibi quoque confirmat necessarios esse milites. Ex his interim ...., sicut inveneram, in ministerio eius relinquendos existimavi, praesertim cum ad frumentum comparandum iret in Paphlagoniam. Quin etiam tutelae causa, quia ita desiderabat, addidi duos equites. In futurum quid servari velis, rogo rescribas.

XXVIII. [XXXVII.]

TRAIANUS PLINIO.

Nunc quidem proficiscentem ad comparationem frumentorum Maximum, libertum meum, recte militibus instruxisti. Fungebatur enim et ipse extraordinario munere. Cum ad pristinum actum reversus fuerit, sufficient illi duo a te dati milites et totidem a Virdio Gemellino, procuratore meo, quem adiuvat.

XXIX. [XXXVIII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Sempronius Caelianus, egregius iuvenis, repertos inter tirones duos servos misit ad me; quorum ego supplicium distuli, ut te conditorem disciplinae mili-
2 taris firmatoremque consulerem de modo poenae. Ipse enim dubito ob hoc maxime, quod, ut iam dixerant sacramento militari, *ita* nondum distributi in numeros

12 milites . . . ex his *K.II.* 33 ita K.II, om. K.I, *etsi adacti erant* sacr. mil. *Momms.*

erant. Quid ergo debeam sequi, rogo, domine, scribas,
praesertim cum pertineat ad exemplum.

XXX. [XXXIX.]

TRAIANUS PLINIO.

Secundum mandata mea fecit Sempronius Caelianus 1
mittendo ad te eos, de quibus cognosci oportebit, an
capitale supplicium meruisse videantur. Refert autem,
voluntarii se obtulerint an lecti sint vel etiam vicarii
dati. Lecti *si* sunt, inquisitio peccavit, si vicarii dati, 2
penes eos culpa est, qui dederunt, si ipsi, cum haberent
condicionis suae conscientiam, venerunt, animadverten-
dum in illos erit. Neque enim multum interest, quod
nondum per numeros distributi sunt. Ille enim dies,
[pro] quo primum probati sunt, veritatem ab iis originis
suae exegit.

XXXI. [XL.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Salva magnitudine tua, domine, descendas oportet 1
ad meas curas, cum ius mihi dederis referendi ad te,
de quibus dubito. In plerisque civitatibus, maxime 2
Nicomediae et Nicaeae, quidam vel in opus damnati
vel in ludum similiaque his genera poenarum publi-
corum servorum officio ministerioque funguntur atque
etiam ut publici servi annua accipiunt. Quod ego cum
audissem, diu multumque haesitavi, quid facere deberem.
Nam et reddere poenae post longum tempus plerosque 3
iam senes et, quantum adfirmatur, frugaliter modeste-
que viventes nimis severum arbitrabar, et in publicis
officiis retinere damnatos non satis honestum putabam;
eosdem rursus a re publica pasci otiosos inutile, non
pasci etiam periculosum existimabam. Necessario ergo 4
rem totam, dum te consulerem, in suspenso reliqui.
Quaeres fortasse, quem ad modum evenerit, ut poenis, in
quas damnati erant, exsolverentur; et ego quaesivi, sed

---

9 *Si lecti sunt K. II.* 34 quaesii a, K.1.

nihil comperi, quod adfirmare tibi possim. Ut decreta, quibus damnati erant, proferebantur, ita nulla monu-
5 menta, quibus liberati probarentur. Erant tamen, qui dicerent deprecantes iussu proconsulum legatorumve dimissos. Addebat fidem, quod credibile erat neminem hoc ausum sine auctore.

XXXII. [XLI.]

TRAIANUS PLINIO.

1 Meminerimus idcirco te in istam provinciam missum, quoniam multa in ea emendanda apparuerunt. Erit autem hoc vel maxime corrigendum, quod, qui damnati ad poenam erant, non modo ea sine auctore, ut scribis, liberati sunt, sed etiam in condicionem
2 proborum ministrorum retrahuntur. Qui igitur intra hos proximos decem annos damnati nec ullo idoneo auctore liberati sunt, hos oportebit poenae suae reddi; si qui vetustiores invenientur et senes ante annos decem damnati, distribuamus illos in ea ministeria, quae non longe a poena sint. Solent enim eius modi ad balineum, ad purgationes cloacarum, item munitiones viarum et vicorum dari.

XXXIII. [XLII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Cum diversam partem provinciae circumirem, Nicomediae vastissimum incendium multas privatorum domos et duo publica opera quamquam via interiacente,
2 Gerusian et Iseon, absumpsit. Est autem latius sparsum primum violentia venti, deinde inertia hominum, quos satis constat otiosos et immobiles tanti mali spectatores perstitisse; et alioqui nullus usquam in publico sipo, nulla hama, nullum denique instrumentum ad incendia conpescenda. Et haec quidem, ut iam praecepi, parabun-
3 tur. Tu, domine, dispice, an instituendum putes colle-

---

2 monim. K.I. Ad p. 234. 32. 10 apparuerint a, *K.I.*
30 sipho K.I. Cf. V 6. 23, 36.

gium fabrorum dumtaxat hominum CL. Ego attendam, ne quis nisi faber recipiatur neve iure concesso in aliud utatur; nec erit difficile custodire tam paucos.

XXXIV. [XLIII.]

TRAIANUS PLINIO.

Tibi quidem secundum exempla complurium in 1
mentem venit posse collegium fabrorum apud Nico-
medenses constitui. Sed meminerimus provinciam istam
et praecipue eam civitatem eius modi factionibus esse
vexatam. Quodcumque nomen ex quacumque causa
dederimus iis, qui in idem contracti fuerint . . . hetae-
riaeque brevi fient. Satius itaque est comparari ea, quae 2
ad coërcendos ignes auxilio esse possint, admonerique
dominos praediorum, ut et ipsi inhibeant, ac, si res
poposcerit, adcursu populi ad hoc uti.

XXXV. [XLIV.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Sollemnia vota pro incolumitate tua, qua publica salus continetur, et suscepimus, domine, pariter et solvimus precati deos, ut velint ea semper solvi semperque signari.

XXXVI. [XLV.]

TRAIANUS PLINIO.

Et solvisse vos cum provincialibus dis immortalibus vota pro mea salute et incolumitate et nuncupasse libenter, mi Secunde carissime, cognovi ex litteris tuis.

XXXVII. [XLVI.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

In aquae ductum, domine, Nicomedenses impen- 1
derunt HS. |XXX| CCCXXIX, qui imperfectus adhuc
relictus atque etiam destructus est; rursus in alium

---

3 utantur *Momms.*, *K.II.* 9 eas civitates—esse vexatas *a*, *K.I.* 24 diis *hic et infra a*, K.I; ad p. 159. 30.

ductum erogata sunt $\overline{\text{CC}}$. Hoc quoque relicto novo im-
pendio est opus, ut aquam habeant, qui tantam pecu-
2 niam male perdiderunt. Ipse perveni ad fontem puris-
simum, ex quo videtur aqua debere perduci, sicut initio
temptatum erat, arcuato opere, ne tantum ad plana
civitatis et humilia perveniat. Manent adhuc paucissimi
arcus; possunt et erigi quidam lapide quadrato, qui ex
superiore opere detractus est; aliqua pars, ut mihi vi-
detur, testaceo opere agenda erit; id enim et facilius
3 et vilius. Sed in primis necessarium est mitti a te
vel aquilegem vel architectum, ne rursus eveniat, quod
accidit. Ego illud unum adfirmo, et utilitatem operis
et pulchritudinem saeculo tuo esse dignissimam.

XXXVIII. [XLVII.]

TRAIANUS PLINIO.

Curandum est, ut aqua in Nicomedensem civitatem perducatur. Vere credo te ea, qua debebis, diligentia hoc opus adgressurum. Sed medius fidius ad eandem diligentiam tuam pertinet inquirere, quorum vitio ad hoc tempus tantam pecuniam Nicomedenses perdiderint, ne, dum inter se gratificantur, et inchoaverint aquae ductus et reliquerint. Quid itaque compereris, perfer in notitiam meam.

XXXIX. [XLVIII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Theatrum, domine, Nicaeae maxima iam parte con-
structum, imperfectum tamen, sestertium, ut audio
(neque enim ratio operis excussa est) amplius centies
2 hausit, vereor ne frustra. Ingentibus enim rimis de-
scendit et hiat, sive in causa solum umidum et molle,
sive lapis ipse gracilis et putris; dignum est certe de-
liberatione, sitne faciendum an sit relinquendum an
etiam destruendum. Nam fulturae ac substructiones,
quibus subinde suscipitur, non tam firmae mihi quam

---

22 *Quidquid Schaefer, K.II.* 28 operis scr. mus. Rhen. *1865. 156, K.II,* [plus] *K.I.*

sumptuosae videntur. Huic theatro ex privatorum pol- 3
licitationibus multa debentur ut basilicae circa, ut porticus supra caveam. Quae nunc omnia differuntur
cessante eo, quod ante peragendum est. Iidem Nicae- 4
enses gymnasium incendio amissum ante adventum meum restituere coeperunt longe numerosius laxiusque, quam fuerat, et iam aliquantum erogaverunt, periculum est, ne parum utiliter; incompositum enim et sparsum est. Praeterea architectus sane aemulus eius, a quo opus inchoatum est, adfirmat parietes quamquam viginti et duos pedes latos imposita onera sustinere non posse, quia sint caemento medii farti nec testaceo
opere praecincti. Claudiopolitani quoque in depresso 5
loco, imminente etiam monte ingens balineum defodiunt magis quam aedificant, et quidem ex ea pecunia, quam buleutae additi beneficio tuo aut iam obtulerunt
ob introitum aut nobis exigentibus conferunt. Ergo, 6
cum timeam, ne illic publica pecunia, hic, quod est omni pecunia pretiosius, munus tuum male collocetur, cogor petere a te, non solum ob theatrum, verum etiam ob haec balinea mittas architectum dispecturum, utrum sit utilius post sumptum, qui factus est, quoquo modo consummare opera, ut inchoata sunt, an, quae videntur emendanda, corrigere, quae transferenda, transferre, ne, dum servare volumus, quod impensum est, male impendamus, quod addendum est.

XL. [XLIX.]

TRAIANUS PLINIO.

Quid oporteat fieri circa theatrum, quod inchoatum 1
apud Nicaeenses est, in re praesenti optime deliberabis et constitues. Mihi sufficiet indicari, cui sententiae accesseris. Tunc autem a privatis exigi opera tibi curae sit, cum theatrum, propter quod illa promissa sunt,
factum erit. Gymnasiis indulgent Graeculi; ideo for- 2
sitan *Nicaeenses* maiore animo constructionem eius *adgressi sunt*. Sed oportet illos eo contentos esse, quod

3 possit illis sufficere. Quid Claudiopolitanis circa ba-
lineum, quod parum, ut scribis, idoneo loco inchoave-
runt, suadendum sit, tu constitues. Architecti tibi de-
esse non possunt. Nulla provincia est, quae non peritos
et ingeniosos homines habeat; modo ne existimes bre-
vius esse ab urbe mitti, cum ex Graecia etiam ad
nos venire soliti sint.

XLI. [L.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Intuenti mihi et fortunae tuae et animi magnitu-
dinem convenientissimum videtur demonstrare opera
non minus aeternitate tua quam gloria digna quantum-
2 que pulchritudinis tantum utilitatis habitura. Est in
Nicomedensium finibus amplissimus lacus. Per hunc
marmora, fructus, ligna, materiae et sumptu modico et
labore usque ad viam navibus, inde magno labore,
maiore impendio vehiculis ad mare devehuntur. ....
Hoc opus multas manus poscit. At eae porro non
desunt. Nam et in agris magna copia est hominum
et maxima in civitate, certaque spes omnes libentissime
3 adgressuros opus omnibus fructuosum. Superest, ut tu
libratorem vel architectum, si tibi videbitur, mittas,
qui diligenter exploret, sitne lacus altior mari, quem
artifices regionis huius quadraginta cubitis altiorem
4 esse contendunt. Ego per eadem loca invenio fossam
a rege percussam, sed incertum, utrum ad colligendum
umorem circumiacentium agrorum an ad committen-
dum flumini lacum; est enim imperfecta. Hoc quoque
dubium, intercepto rege mortalitate an desperato operis
5 effectu. Sed hoc ipso (feres enim me ambitiosum pro
tua gloria) incitor et accendor, ut cupiam peragi a te,
quae tantum coeperant reges.

---

1 illis Catan., K.II, illi *a, K.I,* tibi *Momms.* 11 *demonstrare Catan., K.II,* demonstrari A, K.I.

XLII. [LI.]

TRAIANUS PLINIO.

Potest nos sollicitare lacus iste, ut committere illum mari velimus; sed plane explorandum est diligenter, ne, si dimissus in mare fuerit, totus effluat, certe quantum aquarum et unde accipiat. Poteris a Calpurnio Macro petere libratorem, et ego hinc aliquem tibi peritum eius modi operum mittam.

XLIII. [LII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Requirenti mihi Byzantiorum rei publicae impendia, 1
quae maxima fecit, indicatum est, domine, legatum ad
te salutandum annis omnibus cum psephismate mitti,
eique dari nummorum duodena milia. Memor ergo 2
propositi tui legatum quidem retinendum, psephisma
autem mittendum putavi, ut simul et sumptus levaretur,
et impleretur publicum officium. Eidem civitati im- 3
putata sunt terna milia, quae viatici nomine annua
dabantur legato eunti ad eum, qui Moesiae praeest,
publice salutandum. Haec ego in posterum circum- 4
cidenda existimavi. Te, domine, rogo, ut, quid sentias,
rescribendo aut consilium meum confirmare aut errorem
emendare digneris.

XLIV. [LIII.]

TRAIANUS PLINIO.

Optime fecisti, Secunde carissime, duodena ista Byzantiis, quae ad salutandum me in legatum impendebantur, remittendo. Perpetuo ... his partibus, etsi solum psephisma per te missum fuerit. Ignoscet illis et Moesiae praeses, si minus illum sumptuose coluerint.

---

5 demiss. *Catan., K.I.* 12 facit Catan., K.I. 28 *solum eorum* pseph. *a.*

XLV. [LIV.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Diplomata, domine, quorum dies praeteriit, an omnino observari et quam diu velis, rogo scribas meque haesitatione liberes. Vereor enim, ne in alterutram partem ignorantia lapsus aut inlicita confirmem aut necessaria impediam.

XLVI. [LV.]

TRAIANUS PLINIO.

Diplomata, quorum praeteritus est dies, non debent esse in usu. Ideo inter prima iniungo mihi, ut per omnes provincias ante mittam nova diplomata, quam desiderari possint.

XLVII. [LVI.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Cum vellem, domine, Apameae cognoscere publicos
debitores et reditum et impendia, responsum est mihi
cupere quidem universos, ut a me rationes coloniae
legerentur, numquam tamen esse lectas ab ullo pro-
consulum; habuisse privilegium et vetustissimum morem
2 arbitrio suo rem publicam administrare. Exegi, ut,
quae dicebant, quaeque recitabant, libello complecteren-
tur; quem tibi, qualem acceperam, misi, quamvis in-
tellegerem pleraque ex illo ad id, de quo quaeritur,
3 non pertinere. Te rogo, ut mihi praecipere digneris,
quid me putes observare debere. Vereor enim, ne
aut excessisse aut non implesse officii mei partes
videar.

XLVIII. [LVII.]

TRAIANUS PLINIO

1 Libellus Apamenorum, quem epistulae tuae iunxeras,
remisit mihi necessitatem perpendendi, qualia essent,
propter quae videri volunt eos, qui pro consulibus
hanc provinciam obtinuerunt, abstinuisse inspectatione

31 Apameor. K.I.

rationum suarum, cum †, ipse ut eas inspiceres, non
recusaverint. Remuneranda est igitur probitas eorum, 2
ut iam nunc sciant hoc, quod inspecturus es, ex mea
voluntate salvis, quae habent, privilegiis esse facturum.

XLIX. [LVIII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Ante adventum meum, domine, Nicomedenses priori 1
foro novum adicere coeperunt, cuius in angulo est aedes
vetustissima Matris Magnae aut reficienda aut trans-
ferenda ob hoc praecipue, quod est multo depressior
opere eo, quod cum maxime surgit. Ego cum quae- 2
rerem, num esset aliqua lex dicta templo, cognovi alium
hic, alium apud nos esse morem dedicationis. Dispice
ergo, domine, an putes aedem, cui nulla lex dicta est,
salva religione posse transferri. Alioqui commodissi-
mum est, si religio non impedit.

L. [LIX.]

TRAIANUS PLINIO.

Potes, mi Secunde carissime, sine sollicitudine religionis, si loci positio videtur hoc desiderare, aedem Matris deum transferre in eam, quae est accommodatior; nec te moveat, quod lex dedicationis nulla reperitur, cum solum peregrinae civitatis capax non sit dedicationis, quae fit nostro iure.

LI. [XII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Difficile est, domine, exprimere verbis, quantam per- 1
ceperim laetitiam, quod et mihi et socrui meae prae-
stitisti, ut adfinem eius Caelium Clementem in hanc
provinciam transferres. Ex illo enim [et] mensuram 2
beneficii tui penitus intellego, cum tam plenam indul-

---

1 † *add.*, ipsum te *a*; tu ipse quominus vel sim. coni.
29 Caelium K, Coelium *Aa.*

gentiam cum tota domo mea experiar, cui referre gratiam parem ne audeo quidem, quamvis maxime possim. Itaque ad vota confugio deosque precor, ut iis, quae in me adsidue confers, non indignus existimer.

LII. [LX.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Diem, domine, quo servasti imperium, dum suscipis, quanta mereris laetitia, celebravimus precati deos, ut te generi humano, cuius tutela et securitas saluti tuae innisa est, incolumem florentemque praestarent. Praeivimus et commilitonibus ius iurandum more sollemni eadem provincialibus certante pietate iurantibus.

LIII. [LXI.]

TRAIANUS PLINIO.

Quanta religione et laetitia commilitones cum provincialibus te praeeunte diem imperii mei celebraverint, libenter, mi Secunde carissime, cognovi litteris tuis.

LIV. [LXII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Pecuniae publicae, domine, providentia tua et ministerio nostro et iam exactae sunt et exiguntur; quae vereor ne otiosae iaceant. Nam et praediorum comparandorum aut nulla aut rarissima occasio est, nec inveniuntur, qui velint debere rei publicae, praesertim
2 duodenis assibus, quanti a privatis mutuantur. Dispice ergo, domine, numquid minuendam usuram ac per hoc idoneos debitores invitandos putes, et, si ne sic *quidem* reperiuntur, distribuendam inter decuriones pecuniam, ita ut recte rei publicae caveant; quod quamquam invitis recusantibus minus acerbum erit leviore usura constituta.

---

12 certante Momms., K.II cf. ep. 100, certant *A*, certatim *Beroald., K.I.* 28 ne sic quidem Catan., K.II (disp. II p. 13), *nec sic Orelli, K.I.*

LV. [LXIII.]

TRAIANUS PLINIO.

Et ipse non aliud remedium dispicio, mi Secunde carissime, quam ut quantitas usurarum minuatur, quo facilius pecuniae publicae collocentur. Modum eius ex copia eorum, qui mutuabuntur, tu constitues. Invitos ad accipiendum compellere, quod fortassis ipsis otiosum futurum sit, non est ex iustitia nostrorum temporum.

LVI. [LXIV.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Summas, domine, gratias ago, quod inter maximas 1
occupationes *in* iis, de quibus te consului, me quoque
regere dignatus es; quod nunc quoque facias rogo.
Adiit enim me quidam indicavitque adversarios suos a 2
Servilio Calvo, clarissimo viro, in triennium relegatos
in provincia morari. Illi contra ab eodem se restitu-
tos adfirmaverunt edictumque recitaverunt. Qua *ex* causa
necessarium credidi rem integram ad te referre. Nam, 3
sicut mandatis tuis cautum est, ne restituam ab alio
aut a me relegatos, ita de iis, quos alius et relegaverit
et restituerit, nihil comprehensum est. Ideo tu, domine,
consulendus fuisti, quid observare me velles tam her-
cule de his quam de illis, qui in perpetuum relegati
nec restituti in provincia deprehenduntur. Nam haec 4
quoque species incidit in cognitionem meam. Est enim
adductus ad me in perpetuum relegatus a Iulio Basso
proconsule. Ego, quia sciebam acta Bassi rescissa da-
tumque a senatu ius omnibus, de quibus ille aliquid
constituisset, ex integro agendi dumtaxat per biennium,
interrogavi hunc, quem relegaverat, an adisset do-
cuissetque proconsulem. *Negavit.* Per quod effectum 5
est, ut te consulerem, reddendum eum poenae suae an
gravius aliquid et quid potissimum constituendum pu-

12 *in coni. add. Gierig, Ernesti,* K. 17 *ex* causa K. II, causa *vulg.*; *p. 126. 2.* 23 de his quam de illis *a*, quam de iis K.

tares et in hunc et in eos, si qui forte in simili condicione invenirentur. Decretum Calvi et edictum, item decretum Bassi his litteris subieci.

LVII. [LXV.]

TRAIANUS PLINIO.

1 Quid in persona eorum statuendum sit, qui a P.
Servilio Calvo proconsule in triennium relegati et mox
eiusdem edicto restituti in provincia remanserunt,
proxime tibi rescribam, cum causas eius facti a Calvo
2 requisiero. Qui a Iulio Basso in perpetuum relegatus
est, cum per biennium agendi facultatem habuerit, si
existimabat se iniuria relegatum, neque id fecerit atque
in provincia morari perseverarit, vinctus mitti ad prae-
fectos praetorii mei debet. Neque enim sufficit eum
poenae suae restitui, quam contumacia elusit.

LVIII. [LXVI.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Cum citarem iudices, domine, conventum inchoatu-
rus, Flavius Archippus vacationem petere coepit ut
2 philosophus. Fuerunt, qui dicerent non modo liberan-
dum eum iudicandi necessitate, sed omnino tollendum
de iudicum numero reddendumque poenae, quam fractis
3 vinculis evasisset. Recitata est sententia Veli Pauli
proconsulis, qua probabatur Archippus crimine falsi
damnatus in metallum. Ille nihil proferebat, quo re-
stitutum se doceret; adlegabat tamen pro restitutione
et libellum a se Domitiano datum et epistulas eius ad
honorem suum pertinentes et decretum Prusensium.
Addebat his et tuas litteras scriptas sibi, addebat et
patris tui edictum et epistulam, quibus confirmasset
4 beneficia a Domitiano data. Itaque, quamvis eidem et alia
crimina applicarentur, nihil decernendum putavi, donec

---

20 non modo a, non *K.* 31 et alia Madv. adv. III 216 (*cf. ep. 60 si quid illi* novi criminis obicitur), talia vulg.

te consulerem de eo, quod mihi constitutione tua dignum videbatur. Ea, quae sunt utrimque recitata, his litteris subieci.

EPISTULA DOMITIANI AD TERENTIUM MAXIMUM.

Flavius Archippus philosophus impetravit a me, ut 5
agrum † ei adderem circa Prusiadam, patriam suam, tam uberem, cuius reditu suos alere posset. Quod ei praestari volo. Summam expensam liberalitati meae feres.

EIUSDEM AD L. APPIUM MAXIMUM.

Archippum philosophum, bonum virum et profes- 6
sioni suae etiam moribus respondentem, commendatum habeas velim, mi Maxime, et plenam ei humanitatem tuam praestes in iis, quae verecunde a te desideraverit.

EDICTUM DIVI NERVAE.

Quaedam sine dubio, Quirites, ipsa felicitas tempo- 7
rum edicit, nec expectandus est in iis novus princeps, quibus illum intellegi satis est, cum hoc sibi civium meorum spondere possit vel non admonita persuasio, me securitatem omnium quieti meae praetulisse, ut et nova beneficia conferrem et ante me concessa servarem.
Ne tamen aliquam gaudiis publicis adferat haesitationem 8
vel eorum, qui impetraverunt, diffidentia vel eius memoria, qui praestitit, necessarium pariter credidi ac laetum obviam dubitantibus indulgentiam meam mit-
tere. Nolo existimet quisquam, quod alio principe vel 9
privatim vel publice consecutus *sit*, ideo saltem a me rescindi, ut potius mihi debeat. Sint rata et certa, nec gratulatio ullius instauratis eget precibus, quem fortuna imperii vultu meliore respexit. Me novis beneficiis vacare patiantur et ea demum sciant roganda esse, quae non habent.

---

6 ei DC circa *a, K.I.* — Prusiadem *vulg.*, K.I. — emi iuberem *a, K.I.* 16 exspectandus est in iis novus Madv. *adv. III 216,* spectandus — bonus *vulg.* 28 egeat Beroald., K.

EPISTULA EIUSDEM AD TULLIUM IUSTUM.

10 Cum rerum omnium ordinatio, quae prioribus temporibus inchoatae consummatae sunt, observanda sit, tum epistulis etiam Domitiani standum est.

LIX. [LXVII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Flavius Archippus per salutem tuam aeternitatemque petit a me, ut libellum, quem mihi dedit, mitterem tibi. Quod ego sic roganti praestandum putavi, ita tamen, ut missurum me notum accusatrici eius facerem, a qua et ipsa acceptum libellum his epistulis iunxi, quo facilius velut audita utraque parte dispiceres, quid statuendum putares.

LX. [LXVIII.]

TRAIANUS PLINIO.

Potuit quidem ignorasse Domitianus, in quo statu esset Archippus, cum tam multa ad honorem eius pertinentia scriberet; sed meae naturae accommodatius est credere etiam statui eius subventum interventu principis, praesertim cum etiam statuarum ei honor totiens decretus sit ab iis, qui *non* ignorabant, quid de illo Paulus proconsul pronuntiasset. Quae tamen, mi Secunde carissime, non eo pertinent, ut, si quid illi novi criminis obicitur, minus de eo audiendum putes. Libellos Furiae Primae accusatricis, item ipsius Archippi, quos alteri epistulae tuae iunxeras, legi.

LXI. [LXIX.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Tu quidem, domine, providentissime vereris, ne commissus flumini atque ita mari lacus effluat; sed ego in re praesenti invenisse videor, quem ad modum huic
2 *periculo occurrerem*. Potest enim lacus fossa usque ad *flumen adduci* nec tamen in flumen emitti, sed relicto *quasi margine* contineri pariter et dirimi. Sic conse-

quemur, ut nec vacuetur flumini mixtus et sit perinde,
ac si misceatur. Erit enim facile per illam brevissimam
terram, quae interiacebit, advecta fossa onera transpo-
nere in flumen. Quod ita fiet, si necessitas coget, et, 3
spero, non coget. Est enim et lacus ipse satis altus
et nunc in contrariam partem flumen emittit, quod
interclusum inde et, quo volumus, aversum sine ullo
detrimento lacus tantum aquae, quantum nunc portat,
effundet. Praeterea per id spatium, per quod fossa fa-
cienda est, incidunt rivi; qui si diligenter colligantur,
augebunt illud, quod lacus dederit. Enimvero, si pla- 4
ceat fossam longius ducere et altius pressam mari
aequare nec in flumen, sed in ipsum mare emittere,
repercussus maris servabit et reprimet, quidquid e lacu
veniet. Quorum si nihil nobis loci natura praestaret,
expeditum tamen erat cataractis aquae cursum tem-
perare. Verum et haec et alia multo sagacius con- 5
quiret explorabitque librator, quem plane, domine,
debes mittere, ut polliceris. Est enim res digna et
magnitudine tua et cura. Ego interim Calpurnio Macro,
clarissimo viro, auctore te scripsi, ut libratorem quam
maxime idoneum mitteret.

LXII. [LXX.]

TRAIANUS PLINIO S.

Manifestum est, mi Secunde carissime, nec prudentiam nec diligentiam tibi defuisse circa istum lacum, cum tam multa provisa habeas, per quae nec periclitetur exhauriri et magis in usu nobis futurus sit. Elige igitur id, quod praecipue res ipsa suaserit. Calpurnium Macrum credo facturum, ut te libratore instruat, neque provinciae istae his artificibus carent.

---

1 vacuetur *Madv. adv. III 216 sq.*, vacuari videatur *K.II*, vacuo videatur *A*, vicino videatur *Catan.*, *K.I.* 11 dein vero *Momms.* 12 altius *Gierig*, *Madv. adv.* III 217, artius *vulg.* 25 est *a*, *K.I*, *om. K.II.* 28 usu *Catan.*, *K.II*, usus *A*, *K.I.*

LXIII. [XIII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Scripsit mihi, domine, Lycormas, libertus tuus, ut, si qua legatio a Bosporo venisset urbem petitura, usque in adventum suum retineretur. Et legatio quidem dumtaxat in eam civitatem, in qua ipse sum, nulla adhuc venit, sed venit tabellarius Sauromatae regis, quem ego usus opportunitate, quam mihi casus obtulerat, cum tabellario, qui Lycormam ex itinere praecessit, mittendum putavi, ut posses et ex Lycormae et ex regis epistulis pariter cognoscere, quae fortasse pariter scire deberes.

LXIV. [XIV.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Rex Sauromates scripsit mihi esse quaedam, quae deberes quam maturissime scire. Qua ex causa festinationem tabellarii, quem ad te cum epistulis misit, diplomate adiuvi.

LXV. [LXXI.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Magna, domine, et ad totam provinciam pertinens
quaestio est de condicione et alimentis eorum, quos
2 vocant θρεπτούς. In qua ego auditis constitutionibus
principum quia nihil inveniebam aut proprium aut
universale, quod ad Bithynos referretur, consulendum
te existimavi, quid observari velles, neque putavi posse
me in eo, quod auctoritatem tuam posceret, exemplo
3 esse contentum. Recitabatur autem apud me edictum,
quod dicebatur divi Augusti, ad Anniam pertinens;
recitatae et epistulae divi Vespasiani ad Lacedaemonios
et divi Titi ad eosdem *et* ad Achaeos et Domitiani ad

---

7 regis, quem ego *Schaefer, K.II,* cuius ego *A,* quem ego *a, K.I.* 10 et ex—et ex *scr.*, ex—et ex *a, K.I,* et—et *K.II, ex—et A.* 25 ferretur *A*, K.I, feretur *a.* 26 Neque *enim a, K.I.* 31 eosdem [Achaeos] K.II, eosdem dein ad *Achaeos a.*

Avidium Nigrinum et Armenium Brocchum proconsules, item ad Lacedaemonios; quae ideo tibi non misi, quia et parum emendata et quaedam non certae fidei videbantur, et quia vera et emendata in scriniis tuis esse credebam.

LXVI. [LXXII.]

TRAIANUS PLINIO.

Quaestio ista, quae pertinet ad eos, qui liberi nati 1
expositi, deinde sublati a quibusdam et in servitute
educati sunt, saepe tractata est, nec quicquam in-
venitur in commentariis eorum principum, qui ante
me fuerunt, quod ad omnes provincias sit constitutum.
Epistulae sane sunt Domitiani ad Avidium Nigrinum 2
et Armenium Brocchum, quae fortasse debeant obser-
vari; sed inter eas provincias, de quibus rescripsit ...
inter quas est Bithynia; et ideo nec adsertionem dene-
gandam iis, qui ex eius modi causa in libertatem vin-
dicabuntur, puto, neque ipsam libertatem redimendam
pretio alimentorum.

LXVII. [XV.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Legato Sauromatae regis, cum sua sponte Nicaeae, 1
ubi me invenerat, biduo substitisset, longiorem moram
faciendam, domine, non putavi, primum quod incertum
adhuc erat, quando libertus tuus Lycormas venturus
esset, deinde quod ipse proficiscebar in diversam pro-
vinciae partem ita officii necessitate exigente. Haec 2
in notitiam tuam perferenda existimavi, quia proxime
scripseram petisse Lycormam, ut legationem, si qua
venisset a Bosporo, usque in adventum suum retinerem.
Quod diutius faciendi nulla mihi probabilis ratio oc-
currit, praesertim cum epistulae Lycormae, quas de-
tinere, ut ante praedixi, nolui, aliquot diebus hunc
legatum antecessurae viderentur.

15 rescr. praeterita est Bith. Momms., intermissa Orell.

LXVIII. [LXVIII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Petentibus quibusdam, ut sibi reliquias suorum aut propter iniuriam vetustatis aut propter fluminis incursum aliaque his similia quaecumque secundum exemplum proconsulum transferre permitterem, quia sciebam in urbe nostra ex eius modi causa collegium pontificum adiri solere, te, domine, maximum pontificem consulendum putavi, quid observare me velis.

LXIX. [LXXIV.]

TRAIANUS PLINIO.

Durum est iniungere necessitatem provincialibus pontificum adeundorum, si reliquias suorum propter aliquas iustas causas transferre ex loco in alium locum velint. Sequenda ergo potius tibi exempla sunt eorum, qui isti provinciae praefuerunt; ex causa cuique ita aut permittendum aut negandum.

LXX. [LXXV.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Quaerenti mihi, domine, Prusae ubi posset balineum,
quod indulsisti, fieri, placuit locus, in quo fuit aliquando
domus, ut audio, pulchra, nunc deformis ruinis. Per
hoc enim consequemur, ut foedissima facies civitatis
ornetur, atque etiam ut ipsa civitas amplietur, nec ulla
aedificia tollantur, sed, quae sunt vetustate sublapsa,
2 relaxentur in melius. Est autem huius domus condicio
talis: Legaverat eam Claudius Polyaenus Claudio Caesari iussitque in peristylio templum ei fieri, reliqua ex domo locari. Ex ea reditum aliquandiu civitas percepit; deinde paulatim partim spoliata, partim neglecta cum peristylio domus tota collapsa est, ac iam paene nihil ex ea nisi solum superest; quod tu, domine, sive do*naveris civitati* sive venire iusseris, propter opportuni-

---

. *16 et ex Catan., K.I.* 28 [ex domo] K.II.

tatem loci pro summo munere accipiet. Ego, si per- 3
miseris, cogito in area vacua balineum collocare, eum autem locum, in quo aedificia fuerunt, exedra et porticibus amplecti atque tibi consecrare, cuius beneficio elegans opus dignumque nomine tuo fiet. Exemplar 4
testamenti, quamquam mendosum, misi tibi; ex quo cognosces multa Polyaenum in eiusdem domus ornatum reliquisse, quae ut domus ipsa perierunt, a me tamen, in quantum potuerit, requirentur.

LXXI. [LXXVI.]

TRAIANUS PLINIO.

Possumus apud Prusenses area ista cum domu collapsa, quam vacare scribis, *ad* extructionem balinei uti. Illud tamen parum expressisti, an aedes in peristylio Claudio facta esset. Nam, si facta est, licet collapsa sit, religio eius occupavit solum.

LXXII. [LXXVII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Postulantibus quibusdam, ut de agnoscendis liberis restituendisque natalibus et secundum epistulam Domitiani scriptam Minicio Rufo et secundum exempla proconsulum ipse cognoscerem, respexi ad senatus consultum pertinens ad eadem genera causarum, quod de iis tantum provinciis loquitur, quibus proconsules praesunt; ideoque rem integram distuli, dum *tu*, domine, praeceperis, quid observare me velis.

LXXIII. [LXXVIII.]

TRAIANUS PLINIO.

Si mihi senatus consultum miseris, quod haesitationem tibi fecit, aestimabo, an debeas cognoscere de agnoscendis liberis et natalibus veris restituendis.

---

12 domu *A*, domo *vulg*. 31 veris A, K.I, suis a, K.II

LXXIV. [XVI.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Appuleius, domine, miles, qui est in statione Ni-
comedensi, scripsit mihi quendam nomine Callidromum,
cum detineretur a Maximo et Dionysio pistoribus, qui-
bus operas suas locaverat, confugisse ad tuam statuam
perductumque ad magistratus indicasse servisse *se* ali-
quando Laberio Maximo captumque a Susago in
Moesia et a Decibalo muneri missum Pacoro, Parthiae
regi, pluribusque annis in ministerio eius fuisse, deinde
2 fugisse atque ita in Nicomediam pervenisse. Quem ego
perductum ad me, cum eadem narrasset, mittendum ad
te putavi; quod paulo tardius feci, dum requiro gem-
mam, quam sibi habentem imaginem Pacori †, et
3 quibus ornatus fuisset, subtractam indicabat. Volui
enim hanc quoque, si inveniri potuisset, simul mittere,
sicut glebulam misi, quam se ex Parthico metallo at-
tulisse dicebat. Signata est anulo meo, cuius est
aposphragisma quadriga.

LXXV. [LXXIX.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Iulius, domine, Largus ex Ponto nondum mihi visus
ac ne auditus quidem (scilicet iudicio tuo credidit)
dispensationem quandam mihi erga te pietatis suae
2 ministeriumque mandavit. Rogavit enim testamento, ut
hereditatem suam adirem cerneremque ac deinde prae-
ceptis quinquaginta milibus nummum reliquum omne
Heracleotarum et Tianorum civitatibus redderem, ita
ut esset arbitrii mei, utrum opera facienda, quae honori
tuo consecrarentur, putarem an instituendos quinquen-
nales agonas, qui Traiani appellarentur. Quod in noti-
tiam tuam perferendum existimavi ob hoc maxime, ut
dispiceres, quid eligere debeam.

---

7 *se add.* 9 Deceb. *K.I.* 14. † *add.*, quibus insignibus *Catan.*, *cum aliis* quibus orn. *Momms.*, ab iis, quibus locatus *fuisset ?*

LXXVI. [LXXX.]

TRAIANUS PLINIO.

Iulius Largus fidem tuam, quasi te bene nosset, elegit. Quid ergo potissimum ad perpetuitatem memoriae eius faciat, secundum cuiusque loci condicionem ipse dispice et, quod potissimum existimaveris, id sequere.

LXXVII. [LXXXI.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Providentissime, domine, fecisti, quod praecepisti 1
Calpurnio Macro, clarissimo viro, ut legionarium centurionem Byzantium mitteret. Dispice, an etiam Iulio- 2
politanis simili ratione consulendum putes, quorum civitas, cum sit perexigua, onera maxima sustinet tantoque graviores iniurias, quanto est infirmior, patitur. Quidquid autem Iuliopolitanis praestiteris, id 3
etiam toti provinciae proderit. Sunt enim in capite Bithyniae plurimisque per eam commeantibus transitum praebent.

LXXVIII. [LXXXII.]

TRAIANUS PLINIO.

Ea condicio est civitatis Byzantiorum confluente 1
undique in eam commeantium turba, ut secundum consuetudinem praecedentium temporum honoribus eius praesidio centurionis legionarii consulendum habuerimus. *Si* Iuliopolitanis succurrendum eodem modo putaverimus, onerabimus nos exemplo. Plures enim, et quanto 2
infirmiores erunt, idem . . . fiduciam diligentiae habeo, ut credam te omni ratione id acturum, ne sint obnoxii iniuriis. Si qui autem se contra disciplinam 3
meam gesserint, statim coërceantur; aut, si plus admiserint, quam ut in re praesenti satis puniantur, si

---

15 est *a*, et *K*. 27 enim tanto magis eadem requirent, quanto *inf. a* — idem petent Beroald., K.I. 28 diligentiae *tuae Catan., K.I,* idem. Fiduc. dil. habeo defend. Stangl 674.

milites erunt, legatis eorum, quod deprehenderis, notum facies aut, si in urbem versus venturi erunt, mihi scribes.

LXXIX. [LXXXIII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Cautum est, domine, Pompeia lege, quae Bithynis
data est, ne quis capiat magistratum neve sit in senatu
minor annorum triginta. Eadem lege conprehensum
2 est, ut, qui ceperint magistratum, sint in senatu. Se-
cutum est dein edictum divi Augusti, quo permisit
minores magistratum ab annis duobus et viginti capere.
3 Quaeritur ergo, an, qui minor triginta annorum gessit
magistratum, possit a censoribus in senatum legi, et,
si potest, an ii quoque, qui non gesserint, possint per
eandem interpretationem ab ea aetate senatores legi,
a qua illis magistratum gerere permissum est; quod
alioqui factitatum adhuc et esse necessarium dicitur,
quia sit aliquanto melius honestorum hominum liberos
4 quam e plebe in curiam admitti. Ego a destinatis
censoribus, quid sentirem, interrogatus eos quidem,
qui minores triginta annis gessissent magistratum, pu-
tabam posse in senatum et secundum edictum Augusti
et secundum legem Pompeiam legi, quoniam Augustus
gerere magistratus minoribus annis triginta permisisset,
lex senatorem esse voluisset, qui gessisset magistratum.
5 De iis autem, qui non gessissent, quamvis essent aeta-
tis eiusdem cuius illi, quibus gerere permissum est,
haesitabam; per quod effectum est, ut te, domine, con-
sulerem, quid observari velles. Capita legis, tum edi-
ctum Augusti litteris subieci.

LXXX. [LXXXIV.]

TRAIANUS PLINIO.

Interpretationi tuae, mi Secunde carissime . . . ut existimo hactenus edicto divi Augusti novatam esse

---

1 quod Rittersh., K.II, quae *A, K.I.* 10 ab annis V *Nipperd. 'die leges ann.' p. 15n., item infr.* 80. 12 magistratus *A, K.I.* 33 ut *om. K.I.*

legem Pompeiam, ut magistratum quidem capere possent ii, qui non minores duorum et viginti annorum essent, et, qui cepissent, in senatum cuiusque civitatis pervenirent. Ceterum non capto magistratu eos, qui minores triginta annorum sint, quia magistratum capere possint, in curiam etiam loci cuiusque non existimo legi posse.

LXXXI. [LXXXV.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Cum Prusae ad Olympum, domine, publicis nego- 1
tiis intra hospitium eodem die exiturus vacarem,
Asclepiades magistratus indicavit appellatum me a
Claudio Eumolpo. Cum Cocceianus Dion in bule ad-
signari civitati opus, cuius curam egerat, vellet, tum
Eumolpus adsistente Flavio Archippo dixit exigendam
esse a Dione rationem operis, ante quam rei publicae
traderetur, quod aliter fecisset, ac debuisset. Adiecit 2
etiam esse in eodem opere positam tuam statuam et
corpora sepultorum, uxoris Dionis et filii, postulavitque,
ut cognoscerem pro tribunali. Quod cum ego me pro- 3
tinus facturum dilaturumque profectionem dixissem, ut
longiorem diem ad instruendam causam darem, utque
in alia civitate cognoscerem, petiit. Ego me auditurum 4
Nicaeae respondi. Ubi *cum* consedissem cogniturus,
idem Eumolpus tamquam adhuc parum instructus di-
lationem petere coepit, contra Dion, ut audiretur,
exigere. Dicta sunt utrimque multa etiam de causa. 5
Ego cum dandam dilationem ad te consulendum existimarem in re ad exemplum pertinenti, dixi utrique parti, ut postulationum suarum libellos darent. Volebam enim te ipsorum potissimum verbis ea, quae erant proposita, cognoscere. Et Dion quidem se datu-

---

2 V *Nipperd. ut 79. 2.* 15 adsistente *Beroald. a, K.II,* absistente *A*, adsistens *Catan., K.I.* 18 eodem opere *a,* eodem *K.II,* aedem *A,* aede *Beroald., K.I.* 25 {si} adhuc K., *si om. a,* scilicet *Stangl* 679. 28 ad te scr., et A, et te *Schaefer, K.I,* et cons. te K.II.

rum dixit, at Eumolpus respondit complexurum se libello,
6 quae rei publicae peteret, ceterum, quod ad sepultos
pertineret, non accusatorem se, sed advocatum Flavi
Archippi, cuius mandata pertulisset. Archippus, qui
Eumolpo sicut Prusiade adsistebat, dixit se libellum
daturum. Ita nec Eumolpus nec Archippus quamquam
plurimis diebus expectatis adhuc mihi libellos dede-
7 runt; Dion dedit, quem huic epistulae iunxi. Ipse in
re praesenti fui et vidi tuam quoque statuam in
bibliotheca positam, id autem, in quo dicuntur sepulti
filius et uxor Dionis, in area collocatum, quae porti-
8 cibus includitur. Te, domine, rogo, ut me in hoc prae-
cipue genere cognitionis regere digneris, cum alioqui
magna sit expectatio, ut necesse est in ea re, quae et
in confessum venit et exemplis defenditur.

LXXXII. [LXXXVI.]

TRAIANUS PLINIO.

1 Potuisti non haerere, mi Secunde carissime, circa
id, de quo me consulendum existimasti, cum proposi-
tum meum optime nosses non ex metu nec terrore
hominum aut criminibus maiestatis reverentiam nomini
2 meo adquirendi. Omissa ergo ea quaestione, quam non
admitterem, etiam si exemplis adiuvaretur, ratio potius
operis effecti sub cura [tua] Cocceiani Dionis excutiatur,
cum et utilitas civitatis exigat, nec aut recuset Dion
aut debeat recusare.

---

1 at *Stangl 679,* et *K.II,* [et] *K.I.* 4 qui Eumolpo *Beroald., K.II,* qui Eumolpus sinit *A,* cui Eumolpus *a, K.I.* 6 At nec Eum. *Schaefer,* interim *coni. K. probab.* — quamquam *K.II,* quam *A, vulg.* 15 nec exempl. *Momms.* 22 adquirendi *Madv. adv. III 217,* adquiri *A, K.I,* adquirere *K.II.* 23 potius *P. de Winterfeld sched. crit. 1895 p. 33,* totius *vulg.* 25 eius finem litis exig. nec aut rec. D. aut deb. accusator (*v.* Eumolpus) rec. *P. de Winterf. p. 32 sq.*

LXXXIII. [LXXXVII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Rogatus, domine, a Nicaeensibus publice per ea, quae mihi et sunt et debent esse sanctissima, id est per aeternitatem tuam salutemque, ut preces suas ad te perferrem, fas non putavi negare acceptumque ab iis libellum huic epistulae iunxi.

LXXXIV. [LXXXVIII.]

TRAIANUS PLINIO.

Nicaeensibus, qui intestatorum civium suorum concessam vindicationem bonorum a divo Augusto adfirmant, debebis vacare contractis omnibus personis ad idem negotium pertinentibus adhibitis Virdio Gemellino et Epimacho, liberto meo, procuratoribus, ut aestimatis etiam iis, quae contra dicuntur, quod optimum credideritis, statuatis.

LXXXV. [XVII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Maximum, libertum et procuratorem tuum, domine, per omne tempus, quo fuimus una, probum et industrium et diligentem ac sicut rei tuae amantissimum ita disciplinae tenacissimum expertus libenter apud te testimonio prosequor ea fide, quam tibi debeo.

LXXXVI A. [XVIII.]

C PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Gavium Bassum, domine, praefectum orae Ponticae, 1
integrum, probum, industrium atque inter ista reverentissimum mei expertus voto pariter et suffragio prosequor ea fide, quam tibi debeo.

---

11 sibi vindic. *Momms.* 26 Gabium *a, K.I,* Galbium *A.* *Ad 21 in.* 29 '*Novae epistulae initium recte constituerat Catan. in prima editione*' *K.II,* debeo † quam ea K.I.

LXXXVI B. [XVIII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

... quam ea, quae speret, instructum commilitio tuo,
cuius disciplinae debet, quod indulgentia tua dignus
2 est. Apud me et milites et pagani, a quibus iustitia
eius et humanitas penitus inspecta est, certatim ei
qua privatim qua publice testimonia pertribuerunt.
Quod in notitiam tuam perfero ea fide, quam tibi
debeo.

LXXXVII. [XIX.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Nymphidium Lupum, domine, primipilarem com-
militonem habui, cum ipse tribunus essem, ille prae-
fectus. Inde familiariter diligere coepi. Crevit postea
2 caritas ipsa mutuae vetustate amicitiae. Itaque et
quieti eius inieci manum et exegi, ut me in Bithynia
consilio instrueret. Quod ille amicissime et otii et
senectutis ratione postposita et iam fecit et facturus
3 est. Quibus ex causis necessitudines eius inter meas
numero, filium in primis, Nymphidium Lupum, iuvenem
probum, industrium et egregio patre dignissimum,
suffecturum indulgentiae tuae, sicut primis eius ex-
perimentis cognoscere potes, cum praefectus cohortis
plenissimum testimonium meruerit Iuli Ferocis et Fusci
Salinatoris, clarissimorum virorum. Meum gaudium
meamque gratulationem filii honore † continerent.

LXXXVIII. [LXXXIX.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Opto, domine, et hunc natalem et plurimos alios quam felicissimos agas aeternaque laude florentem virtutis tuae gloriam [quam] incolumis et fortis aliis super alia operibus augeas.

---

26 continebo K., continebis *Catan.,* honores complebunt ?

LXXXIX. [XC.]

TRAIANUS PLINIO.

Agnosco vota tua, mi Secunde carissime, quibus precaris, ut plurimos et felicissimos natales florente statu rei publicae nostrae agam.

XC. [XCI.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Sinopenses, domine, aqua deficiuntur; quae videtur 1
et bona et copiosa ab sexto decimo miliario posse perduci. Est tamen statim ab capite paulo amplius mille passuum locus suspectus et mollis, quem ego interim explorari modico impendio iussi, an recipere
et sustinere opus possit. Pecunia curantibus nobis 2
contracta non deerit, si tu, domine, hoc genus operis et salubritati et amoenitati valde sitientis coloniae indulseris.

XCI. [XCII.]

TRAIANUS PLINIO.

Ut coepisti, Secunde carissime, explora diligenter, an locus ille, quem suspectum habes, sustinere opus aquae ductus possit. Neque enim dubitandum puto, quin aqua perducenda sit in coloniam Sinopensem, si modo et viribus suis adsequi potest, cum plurimum ea res et salubritati et voluptati eius collatura sit.

XCII. [XCIII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Amisenorum civitas libera et foederata beneficio indulgentiae tuae legibus suis utitur. In hac datum mihi libellum ad eranos pertinentem his litteris subieci, ut tu, domine, dispiceres, quid et quatenus aut permittendum aut prohibendum putares.

---

11 passuum *Catan.*, *K.II*, passibus a, K.I, om. A. 23 *id vir. Catan.*, et vir. suis ipsa id ads. a, ipsa vir. ?

XCIII. [XCIV.]

TRAIANUS PLINIO.

Amisenos, quorum libellum epistulae tuae iunxeras, si legibus ipsorum, quibus beneficio foederis utuntur, concessum est eranum habere, possumus, quo minus habeant, non impedire, eo facilius, si tali collatione non ad turbas et ad inlicitos coetus, sed ad sustinendam tenuiorum inopiam utuntur. In ceteris civitatibus, quae nostro iure obstrictae sunt, res huius modi prohibenda est.

XCIV. [XCV.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Suetonium Tranquillum, probissimum, honestissimum, eruditissimum virum, et mores eius secutus et studia iam pridem, domine, in contubernium adsumpsi tantoque magis diligere coepi, quanto nunc propius
2 inspexi. Huic ius trium liberorum necessarium faciunt duae causae; nam et iudicia amicorum promeretur et parum felix matrimonium expertus est impetrandumque a bonitate tua per nos habet, quod illi fortunae
3 malignitas denegavit. Scio, domine, quantum beneficium petam, sed peto a te, cuius in omnibus desideriis meis indulgentiam experior. Potes enim colligere, quanto opere cupiam, quod non rogarem absens, si mediocriter cuperem.

XCV. [XCVI.]

TRAIANUS PLINIO.

Quam parce haec beneficia tribuam, utique, mi Secunde carissime, haeret tibi, cum etiam in senatu adfirmare soleam non excessisse me numerum, quem apud amplissimum ordinem suffecturum mihi professus sum. Tuo tamen desiderio subscripsi et dedisse me

4 ipsorum *Orell.*, *Madr. adv. III 217*, istorum *vulg.* — ...neficio *Madr.*, de officio *vulg.* 14 intuitus ? 16 nunc *Winterfeld sched. crit.* 1895 p. 33. hunc *vulg.*, [hunc] K. II. ...ssimam indulg. *a.*

ius trium liberorum Suetonio Tranquillo ea condicione, qua adsuevi, referri in commentarios meos iussi.

XCVI. [XCVII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Sollemne est mihi, domine, omnia, de quibus du- 1
bito, ad te referre. Quis enim potest melius vel cun-
ctationem meam regere vel ignorantiam instruere?
Cognitionibus de Christianis interfui numquam. Ideo
nescio, quid et quatenus aut puniri soleat aut quaeri.
Nec mediocriter haesitavi, sitne aliquod discrimen 2
aetatum, an quamlibet teneri nihil a robustioribus
differant, detur paenitentiae venia, an ei, qui omnino
Christianus fuit, desisse non prosit, nomen ipsum, si
flagitiis careat, an flagitia cohaerentia nomini punian-
tur. Interim *in* iis, qui ad me tamquam Christiani
deferebantur, hunc sum secutus modum. Interrogavi 3
ipsos, an essent Christiani. Confitentes iterum ac ter-
tio interrogavi supplicium minatus. Perseverantes duci
iussi. Neque enim dubitabam, qualecumque esset, quod
faterentur, pertinaciam certe et inflexibilem obstinatio-
nem debere puniri. Fuerunt alii similis amentiae; quos, 4
quia cives Romani erant, adnotavi in urbem remitten-
dos. Mox ipso tractatu, ut fieri solet, diffundente se
crimine plures species inciderunt. Propositus est li- 5
bellus sine auctore multorum nomina continens. Qui
negabant esse se Christianos aut fuisse, cum praeeunte
me deos appellarent et imagini tuae, quam propter hoc
iusseram cum simulacris numinum adferri, ture ac vino
supplicarent, praeterea male dicerent Christo, quorum
nihil posse cogi dicuntur, qui sunt re vera Christiani,
dimittendos esse putavi. Alii ab indice nominati esse 6
se Christianos dixerunt et mox negaverunt; fuisse qui-
dem, sed desisse, quidam ante triennium, quidam ante

---

7 instruere *a*, *K.II*, extruere A, K.I. 33 ante triennium, *quidam ante om.* *K.I.*

plures annos, non nemo etiam ante viginti. *Hi* quoque
omnes et imaginem tuam deorumque simulacra vene-
7 rati sunt et Christo male dixerunt. Adfirmabant autem
hanc fuisse summam vel culpae suae vel erroris, quod
essent soliti stato die ante lucem convenire carmenque
Christo quasi deo dicere secum invicem seque sacra-
mento non in scelus aliquod obstringere, sed ne furta,
ne latrocinia, ne adulteria committerent, ne fidem fal-
lerent, ne depositum appellati abnegarent. Quibus
peractis morem sibi discedendi fuisse rursusque coeundi
ad capiendum cibum, promiscuum tamen et innoxium;
quod ipsum facere desisse post edictum meum, quo
8 secundum mandata tua hetaerias esse vetueram. Quo
magis necessarium credidi ex duabus ancillis, quae
ministrae dicebantur, quid esset veri, et per tormenta
quaerere. Nihil aliud inveni quam superstitionem pra-
vam immodicam. Ideo dilata cognitione ad consulen-
9 dum te decucurri. Visa est enim mihi res digna con-
sultatione, maxime propter periclitantium numerum.
Multi enim omnis aetatis, omnis ordinis, utriusque
sexus etiam vocantur in periculum et vocabuntur.
Neque civitates tantum, sed vicos etiam atque agros
superstitionis istius contagio pervagata est; quae vide-
10 tur sisti et corrigi posse. Certe satis constat prope iam
desolata templa coepisse celebrari, et sacra sollemnia diu
intermissa repeti, passimque venire victimas, quarum
adhuc rarissimus emptor inveniebatur. Ex quo facile est
opinari, quae turba hominum emendari possit, si sit pae-
nitentiae locus.

XCVII. [XCVIII.]

TRAIANUS PLINIO.

1 Actum, quem debuisti, mi Secunde, in excutiendis
causis eorum, qui Christiani ad te delati fuerant, se-

---

1 Hi quoque omnes *K.II,* viginti quoque. Omnes *A, K.I.* *10 coeundi a, K.II, om. A, K.I.* 26 passimque venire victimas, *quarum a,* passumque venire victimarum: cuius A, pa*stumque ven.* victimarum, cuius Beroald., K.

cutus es. Neque enim in universum aliquid, quod quasi certam formam habeat, constitui potest. Conquirendi 2
non sunt; si deferantur et arguantur, puniendi sunt, ita tamen, ut, qui negaverit se Christianum esse idque re ipsa manifestum fecerit, id est supplicando dis nostris, quamvis suspectus in praeteritum, veniam ex paenitentia impetret. Sine auctore vero propositi libelli *in* nullo crimine locum habere debent. Nam et pessimi exempli nec nostri saeculi est.

XCVIII. [XCIX.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Amastrianorum civitas, domine, et elegans et ornata 1
habet inter praecipua opera pulcherrimam eandemque longissimam plateam; cuius a latere per spatium omne porrigitur nomine quidem flumen, re vera cloaca foedissima ac sicut turpis immundissimo aspectu ita pestilens odore taeterrimo. Quibus ex causis non minus 2
salubritatis quam decoris interest eam contegi; quod fiet, si permiseris, curantibus nobis, ne desit † quoque pecunia operi tam magno quam necessario.

XCIX. [C.]

TRAIANUS PLINIO.

Rationis est, mi Secunde carissime, contegi aquam istam, quae per civitatem Amastrianorum fluit, si intecta salubritati obest. Pecunia ne huic operi desit, curaturum te secundum diligentiam tuam certum habeo.

C. [CI.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Vota, domine, priorum annorum nuncupata alacres laetique persolvimus novaque rursus certante commilitonum et provincialium pietate suscepimus precati deos, ut te remque publicam florentem et incolumem ea

17 teterr. *K. I.* 19 † add., quoque displicuit Gierigio *quoque*.

benignitate servarent, quam super magnas plurimasque virtutes praecipua sanctitate, obsequio, deorum honore meruisti.

CI. [CII.]

TRAIANUS PLINIO.

Solvisse vota dis immortalibus te praeeunte pro mea incolumitate commilitones cum provincialibus laetissimo consensu et in futurum nuncupasse libenter, mi Secunde carissime, cognovi litteris tuis.

CII. [CIII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Diem, quo in te tutela generis humani felicissima successione translata est, debita religione celebravimus commendantes dis imperii tui auctoribus et vota publica et gaudia.

CIII. [CIV.]

TRAIANUS PLINIO.

Diem imperii mei debita laetitia et religione commilitonibus et provincialibus praeeunte te celebratum libenter cognovi litteris tuis.

CIV. [CV.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Valerius, domine, Paulinus excepto Paulino ius Latinorum suorum mihi reliquit; ex quibus rogo tribus interim ius Quiritium des. Vereor enim, ne sit immodicum pro omnibus pariter invocare indulgentiam tuam, qua debeo tanto modestius uti, quanto pleniorem experior. Sunt autem, pro quibus peto, C. Valerius Astraeus, C. Valerius Dionysius, C. Valerius † Axer.

CV. [CVI.]

TRAIANUS PLINIO.

Cum honestissime iis, qui apud fidem tuam a Valerio Paulino depositi sunt, consultum velis, matura per

29 Aper a, K.I. 33 mature per me, iis Beroald., K.I.

me. Iis interim, quibus nunc petisti, dedisse me ius Quiritium referri in commentarios meos iussi idem facturus in ceteris, pro quibus petieris.

CVI. [CVII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Rogatus, domine, a P. Accio Aquila, centurione cohortis sextae equestris, ut mitterem tibi libellum, per quem indulgentiam pro statu filiae suae implorat, durum putavi negare, cum scirem, quantam soleres militum precibus patientiam humanitatemque praestare.

CVII. [CVIII.]

TRAIANUS PLINIO.

Libellum P. Acci Aquilae, centurionis cohortis sextae equestris, quem mihi misisti, legi; cuius precibus motus dedi filiae eius civitatem Romanam. Libellum rescripti, quem illi redderes, misi tibi.

CVIII. [CIX.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Quid habere iuris velis et Bithynas et Ponticas 1
civitates in exigendis pecuniis, quae illis vel ex locationibus vel ex venditionibus aliisve causis debeantur, rogo, domine, rescribas. Ego inveni a plerisque proconsulibus concessam iis protopraxian, eamque pro lege valuisse. Existimo tamen tua providentia constituen- 2
dum aliquid et sanciendum, per quod utilitatibus eorum in perpetuum consulatur. Nam, quae sunt ab illis instituta, sint licet sapienter indulta, brevia tamen et infirma sunt, nisi illis tua contingit auctoritas.

CIX. [CX.]

TRAIANUS PLINIO.

Quo iure uti debeant Bithynae vel Ponticae civitates in iis pecuniis, quae ex quaque causa rei publi-

6 *Attio K. I.* 13 Accii K. II, Attii K. I. 28 contingat *Catan. a.*

cae debebuntur, ex lege cuiusque animadvertendum est. Nam, sive habent privilegium, quo ceteris creditoribus anteponantur, custodiendum est, sive non habent, in iniuriam id dari a me non oportebit.

CX. [CXI.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Ecdicus, domine, Amisenorum civitatis petebat apud
me a Iulio Pisone denariorum circiter quadraginta
milia donata ei publice ante viginti annos bule et
ecclesia consentiente utebaturque mandatis tuis, quibus
2 eius modi donationes vetantur. Piso contra plurima se
in rem publicam contulisse ac prope totas facultates
erogasse dicebat. Addebat etiam temporis spatium
postulabatque, ne id, quod pro multis et olim accepis-
set, cum eversione reliquae dignitatis reddere cogere-
tur. Quibus ex causis integram cognitionem differen-
dam existimavi, ut te, domine, consulerem, quid se-
quendum putares.

CXI. [CXII.]

TRAIANUS PLINIO.

Sicut largitiones ex publico fieri mandata prohibent, ita, ne multorum securitas subruatur, factas ante aliquantum temporis retractari atque in inritum vindicari non oportet. Quidquid ergo ex hac causa actum ante viginti annos erit, omittamus. Non minus enim hominibus cuiusque loci quam pecuniae publicae consultum volo.

CXII. [CXIII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Lex Pompeia, domine, qua Bithyni et Pontici
utuntur, eos, qui in bulen a censoribus leguntur, dare
pecuniam non iubet; sed ii, quos indulgentia tua
quibusdam civitatibus super legitimum numerum adi-
cere permisit, et singula milia denariorum et bina in-
2 *tulerunt. Anicius* deinde Maximus proconsul eos etiam,

qui a censoribus legerentur, dumtaxat in paucissimis
civitatibus aliud aliis iussit inferre. Superest ergo, ut 3
ipse dispicias, an in omnibus civitatibus certum ali-
quid omnes, qui deinde buleutae legentur, debeant pro
introitu dare. Nam, quod in perpetuum mansurum
est, a te constitui decet, cuius factis dictisque debetur
aeternitas.

CXIII. [CXIV.]

TRAIANUS PLINIO.

Honorarium decurionatus omnes, qui in quaque civitate Bithyniae decuriones fiunt, inferre debeant necne, in universum a me non potest statui. Id ergo quod semper tutissimum est, sequendam cuiusque civitatis legem puto scilicet adversus eos, qui inviti fiunt decuriones . . . id existimo acturos, ut † praefatio ceteris praeferatur.

CXIV. [CXV.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Lege, domine, Pompeia, permissum Bithynicis civi- 1
tatibus adscribere sibi, quos vellent, cives, dum ne
quem earum civitatum, quae sunt in Bithynia. Eadem
lege sancitur, quibus de causis e senatu a censoribus
eiciantur. Inde me quidam ex censoribus consulendum 2
putaverunt, an eicere deberent eum, qui esset alterius
civitatis. Ego, quia lex sicut adscribi civem alienum 3
vetabat, ita eici e senatu ob hanc causam non iubebat,
praeterea, *quia a* quibusdam adfirmabatur mihi in omni
civitate plurimos esse buleutas ex aliis civitatibus, fu-
turumque ut multi homines multaeque civitates con-

---

4 legentur *Schaefer, K. II,* leguntur *vulg.* 14 sqq. decuriones: id exist. act.: ut erogatio cet. praef. *Catan. a,* decuriones. ceteros exist. id act., ut erogatio praef. *Schaefer,* decuriones. eos qui super legitimum numerum adiecti sunt, id exist. act., ut pretio dato cet. praef. *coni. K.* 27 quia a quibusdam adf. *scr.,* quibus adf. *A,* quia ab aliquibus adf. *a,* quod adf. *Beroald., K.*

cuterentur, ... ea pars legis, quae iam pridem consensu quodam exolevisset, necessarium existimavi consulere te, quid servandum putares. Capita legis his litteris subieci.

CXV. [CXVI.]

TRAIANUS PLINIO.

Merito haesisti, Secunde carissime, quid a te rescribi oporteret censoribus consulentibus, an .... in senatum aliarum civitatum, eiusdem tamen provinciae cives. Nam et legis auctoritas et longa consuetudo usurpata contra legem in diversum movere te potuit. Mihi hoc temperamentum eius placuit, ut ex praeterito nihil novaremus, sed manerent quamvis contra legem adsciti quarumcumque civitatum cives, in futurum autem lex Pompeia observaretur; cuius vim si retro quoque velimus custodire, multa necesse est perturbari.

CXVI. [CXVII.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Qui virilem togam sumunt vel nuptias faciunt vel ineunt magistratum vel opus publicum dedicant, solent totam bulen atque etiam e plebe non exiguum numerum vocare binosque denarios vel singulos dare. Quod
2 an celebrandum et quatenus putes, rogo scribas. Ipse enim sicut arbitror, praesertim ex sollemnibus causis, concedendum ius invitationis, ita vereor, ne ii, qui mille homines, interdum etiam plures vocant, modum excedere et in speciem dianomes incidere videantur.

---

1 ea parte legis quae *a,* si revocaretur ea p. l. quae *Catan.,* eaque pars legis iam pr. *Beroald.,* ea p. l. cum iam pr. *Orelli,* cum ea p. l. iam pr. *K.I.* 8 an legerent in sen. *a,* an in sen. — cives adscriberentur *Beroald.,* an in senatu manere possent aliarum *Catan.* 26 concedendum ius invitationis *Scheffer, K.II,* conc. iussi immutationes A, concedendas esse invitationes *Orelli, K.I.*

CXVII. [CXVIII.]

TRAIANUS PLINIO.

Merito vereris, ne in speciem dianomes incidat invitatio, quae et in numero modum excedit et quasi per corpora, non viritim singulos ex notitia ad sollemnes sportulas contrahit. Sed ego ideo prudentiam tuam elegi, ut formandis istius provinciae moribus ipse moderareris et ea constitueres, quae ad perpetuam eius provinciae quietem essent profutura.

CXVIII. [CXIX.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

Athletae, domine, ea, quae pro iselasticis certami- 1
nibus constituisti, deberi sibi putant statim ex eo die,
quo sunt coronati; nihil enim referre, quando sint
patriam invecti, sed quando certamine vicerint, ex quo
invehi possint. Ego contra servo iselastici nomine
data; quo fit, ut vehementer addubitem, an sit potius
id tempus, quo *εἰσήλασαν*, intuendum. Iidem obsonia 2
petunt pro eo agone, qui a te iselasticus factus est,
quamvis vicerint, ante quam fieret. Aiunt enim congruens esse, sicut non detur sibi pro iis certaminibus,
quae esse iselastica, postquam vicerunt, desierunt, ita
pro iis dari, quae esse coeperunt. Hic quoque non 3
mediocriter haereo, ne cuiusquam retro habeatur ratio,
dandaque, quae tunc, cum vincerent, non debebantur.
Rogo ergo, ut dubitationem meam regere, id est beneficia tua interpretari, ipse digneris.

CXIX. [CXX.]

TRAIANUS PLINIO.

Iselasticum tunc primum mihi videtur incipere deberi, cum quis in civitatem suam ipse *εἰσήλασεν*. Obsonia eorum certaminum, quae iselastica esse placuit

---

16 servo is. nom. data: quo fit ut *K.II*, scribo Isel. nomine: *itaque* eorum vehem. *A*, scribo 'isel. nom.' : + itaque *eorum veh. K.I.* 21 his *A*, K.I.

mihi, si ante iselastica non fuerunt, retro non debentur. Nec proficere pro desiderio athletarum potest, quod eorum, quae postea iselastica non esse constitui, quam vicerant, accipere desierunt. Mutata enim condicione certaminum nihilo minus, quae ante peregerant, non revocantur.

CXX. [CXXI.]

C. PLINIUS TRAIANO IMPERATORI.

1 Usque in hoc tempus, domine, neque cuiquam di-
plomata commodavi neque in rem ullam nisi tuam misi.
Quam perpetuam servationem meam quaedam necessi-
2 tas rupit. Uxori enim meae audita morte avi volenti
ad amitam suam excurrere usum eorum negare durum
putavi, cum talis officii gratia in celeritate consisteret,
sciremque te rationem itineris probaturum, cuius causa
erat pietas. Haec tibi scripsi, quia mihi parum gratus
fore videbar, si dissimulassem inter alia beneficia hoc
quoque me debere indulgentiae tuae, quod fiducia eius
quamquam inconsulto te non dubitavi facere, quae, si
consuluissem, sero fecissem.

CXXI. [CXXII.]

TRAIANUS PLINIO.

Merito habuisti, Secunde carissime, fiduciam animi mei, † nec dubitandum fuisse, si expectasses, donec me consuleres, an iter uxoris tuae diplomatibus, quae officio tuo dedi, adiuvandum esset, cum apud amitam suam uxor tua deberet etiam celeritate gratiam adventus sui augere.

---

3 quod eorum, q. p. isel. non esse const., quam vicerant *Schaefer, K.II,* quid eor., q. p. is. non lege const., quam qui ierant *A, cum cruce K.I.* 15 te *Catan. a, om. K.* 17 hoc quoque me *Gesner, K.II,* hoc uno quod me *A,* hoc unum quod me *a,* hoc unum quoq. me *K.I,* hoc novum *Orelli.* 24 *cruc. add., dub. fuit tibi* facere, quae sero fecisses, si exp. *Momms., K.II.*

C. PLINI CAECILI SECUNDI

PANEGYRICUS.

Bene ac sapienter, patres conscripti, maiores insti- 1
tuerunt ut rerum agendarum ita dicendi initium a pre-
cationibus capere, quod nihil rite, nihil providenter
homines sine deorum immortalium ope, consilio, honore
auspicarentur. Qui mos cui potius quam consuli aut 2
quando magis usurpandus colendusque est, quam cum
imperio senatus, auctoritate rei publicae ad agendas
optimo principi gratias excitamur? Quod enim prae- 3
stabilius est aut pulchrius munus deorum quam castus
et sanctus et dis simillimus princeps? Ac, si adhuc 4
dubium fuisset, forte casuque rectores terris an aliquo
numine darentur, principem tamen nostrum liqueret
divinitus constitutum. Non enim occulta potestate fa- 5
torum, sed ab Iove ipso coram ac palam repertus est,
electus quippe inter aras et altaria eodemque loci,
quem deus ille tam manifestus ac praesens quam cae-
lum ac sidera insedit. Quo magis aptum piumque est 6
te, Iuppiter optime maxime, antea conditorem, nunc
conservatorem imperii nostri, precari, ut mihi digna
consule, digna senatu, digna principe contingat oratio,
utque omnibus, quae dicentur a me, libertas, fides,
veritas constet, tantumque a specie adulationis absit
gratiarum actio mea, quantum abest a necessitate.

Equidem non consuli modo, sed omnibus civibus 2
enitendum reor, ne quid de principe nostro ita dicant,
ut idem illud de alio dici potuisse videatur. Quare 2

abeant ac recedant voces illae, quas metus exprimebat;
nihil quale ante dicamus; nihil enim quale antea pa-
timur; nec eadem de principe quae prius praedicemus;
3 neque enim eadem quae prius secreto loquimur. Dis-
cernatur orationibus nostris diversitas temporum, et
ex ipso genere gratiarum agendarum intellegatur, cui,
quando sint actae. Nusquam ut deo, nusquam ut
numini blandiamur; non enim de tyranno, sed de cive,
4 non de domino, sed de parente loquimur. Et hoc ma-
gis excellit atque eminet, quod unum ille se ex nobis
putat nec minus hominem esse quam hominibus prae-
5 esse meminit. Intellegamus ergo bona nostra dignos-
que nos illis usu probemus atque identidem cogitemus,
quam sit indignum, si maius principibus praestemus
obsequium, qui servitute civium quam qui libertate
6 laetantur. Et populus quidem Romanus dilectum prin-
cipum servat, quantoque paulo ante concentu formosum
alium, hunc fortissimum personat, quibusque aliquando
clamoribus gestum alterius et vocem, huius pietatem,
7 abstinentiam, mansuetudinem laudat. Quid? nos ipsi
divinitatem principis nostri an humanitatem, tempe-
rantiam, facilitatem, ut amor et gaudium tulit, celebrare
universi solemus? Iam quid tam civile, tam senato-
rium quam illud additum a nobis 'Optimi' cognomen?
quod peculiare huius et proprium arrogantia priorum
8 principum fecit. Enimvero quam commune, quam ex
aequo, quod felices nos, felicem illum praedicamus al-
ternisque votis 'Haec faciat, haec audiat' quasi non
dicturi, nisi fecerit, conprecamur'! Ad quas ille voces
lacrimis etiam ac multo pudore suffunditur. Agnoscit
enim sentitque sibi, non principi dici.

---

9 loquimur. Et h. m. exc. a. em., quod unum ille se ex n. *Reiffersch. mus. Rhen. XVI 17 n. 2 et nisi quod* eminet ille quod unum se *Baehr.*, loquimur. Unum ille se ex nobis, et hoc m. exc. a. *em., quod unum* ex nobis *vulg.* 11 esse *Baehr.*, se *vulg.*, esse se ? *14 quam sit indignum Cuspin.*, *vulg.*, K.I, Baehr., om. K.*II*. *22 celebr. univ. Baehr. ex suis*, univ. praedicare K. ex suo A.

Igitur, quod temperamentum omnes in illo subito 3
pietatis calore servamus, hoc singuli quoque medita-
tique teneamus sciamusque nullum esse neque sincerius
neque acceptius genus gratiarum, quam quo illas ac-
clamationes aemulemur, quae fingendi non habent tem-
pus. Quantum ad me pertinet, laborabo, ut orationem 2
meam ad modestiam principis moderationemque sub-
mittam, nec minus considerabo, quid aures eius pati
possint, quam quid virtutibus debeatur. Magna et in- 3
usitata principis gloria, cui gratias acturus non tam
vereor, ne me in laudibus suis parcum quam ne
nimium putet. Haec me cura, haec difficultas sola 4
circumstat; nam merenti gratias agere facile est, patres
conscripti. Non enim periculum est, ne, cum loquar
de humanitate, exprobrari sibi superbiam credat, cum
de frugalitate, luxuriam, cum de clementia, crudelita-
tem, cum de liberalitate, avaritiam, cum de benignitate,
livorem, cum de continentia, libidinem, cum de labore,
inertiam, cum de fortitudine, timorem. Ac ne illud 5
quidem vereor, ne gratus ingratusve videar, prout satis
aut parum dixero. Animadverto enim etiam deos
ipsos non tam accuratis adorantium precibus quam
innocentia et sanctitate laetari, gratioremque existimari,
qui delubris eorum puram castamque mentem quam
qui meditatum carmen intulerit. Sed parendum est 4
senatus consulto, quo ex utilitate publica placuit, ut
consulis voce sub titulo gratiarum agendarum boni
principes, quae facerent, recognoscerent, mali, quae
facere deberent. Id nunc eo magis sollemne ac ne- 2
cessarium est, quod parens noster privatas gratiarum
actiones cohibet et comprimit intercessurus etiam
publicis, si permitteret sibi vetare, quod senatus iube-
ret. Utrumque, Caesar Auguste, moderate, et quod 3
alibi tibi gratias agi non sinis, et quod hic sinis.

---

2 *servavimus K. I ex* ς. 4 quo — aemulemur Baehr., quod — *aemulemur codd.,* quod — aemuletur Cusp., vulg. fort. recte.

Non enim a te ipsi tibi honor iste, sed agentibus
habetur. Cedis affectibus nostris, nec nobis munera
tua praedicare, sed audire tibi necesse est.
4 Saepe ego mecum, patres conscripti, tacitus agitavi,
qualem quantumque esse oporteret, cuius dicione nu-
tuque maria, terrae, pax, bella regerentur; cum interea
fingenti formantique mihi principem, quem aequata
dis immortalibus potestas deceret, numquam voto sal-
tem concipere succurrit similem huic, quem videmus.
5 Enituit aliquis in bello, sed obsolevit in pace; alium
toga, sed non et arma honestarunt; reverentiam ille
terrore, alius amorem humilitate captavit; ille quaesi-
tam domi gloriam in publico, hic in publico partam
domi perdidit; postremo adhuc nemo extitit, cuius vir-
6 tutes nullo vitiorum confinio laederentur. At principi
nostro quanta concordia quantusque concentus omnium
laudum omnisque gloriae contigit! Ut nihil severitati
eius hilaritate, nihil gravitati simplicitate, nihil maie-
7 stati humanitate detrahitur! Iam firmitas, iam pro-
ceritas corporis, iam honor capitis et dignitas oris, ad
hoc aetatis indeflexa maturitas nec sine quodam mu-
nere deum festinatis senectutis insignibus ad augendam
maiestatem ornata caesaries nonne longe lateque prin-
5 cipem ostentant? Talem esse oportuit, quem non bella
civilia nec armis oppressa res publica, sed pax et
2 adoptio et tandem exorata terris numina dedissent. An
fas erat nihil differre inter imperatorem, quem homines
et quem di fecissent? quorum quidem in te, Caesar
Auguste, iudicium et favor tunc statim, cum ad exer-
citum proficiscereris, et quidem inusitato *omine* eno-
3 tuit. Nam ceteros principes aut largus cruor hostiarum

---

1 ipsi — sed agent. *Schwarz, K. II, Baehr.*, ipso — sed ab agent. *codd., K. I.* 5 ditione *K. I, item 32. 1, 38 ex.* 21 *inflexa Beroald.*, indefessa *Patarol.*, indevexa *Momms.*, indefecta *Baehr.* 29 studium et favor *Baehr., prob. Burkhard p. 162.* *30 omine enot. coni. K., prob.* Burkh. p. 162, omine notuit Baehr., *enotuit v.* innotuit *codd.*, indicio enotuit K. I.

aut sinister volatus avium consulentibus nuntiavit, tibi
ascendenti de more Capitolium quamquam non id agen-
tium civium clamor ut iam principi occurrit, siquidem 4
omnis turba, quae limen insederat, ad ingressum tuum
foribus reclusis illa quidem, ut tunc arbitrabatur, deum,
ceterum, ut docuit eventus, te consalutavit imperatorem.
Nec aliter a cunctis omen acceptum est. Nam ipse 5
intellegere nolebas; recusabas enim imperare, recusabas,
quod bene erat imperaturi. Igitur cogendus fuisti. 6
Cogi porro non poteras nisi periculo patriae et nuta-
tione rei publicae. Obstinatum enim tibi non suscipere
imperium, nisi servandum fuisset. Quare ego illum 7
ipsum furorem motumque castrensem reor extitisse,
quia magna vi magnoque terrore modestia tua vincenda
erat. Ac, sicut maris caelique temperiem turbines 8
tempestatesque commendant, ita ad augendam pacis
tuae gratiam illum tumultum praecessisse crediderim.
Habet has vices condicio mortalium, ut adversa ex 9
secundis, ex adversis secunda nascantur. Occultat
utrorumque semina deus, et plerumque bonorum malo-
rumque causae sub diversa specie latent. Magnum **6**
quidem illud saeculo dedecus, magnum rei publicae
vulnus impressum est, imperator et parens generis
humani obsessus, captus, inclusus, ablata mitissimo
seni servandorum hominum potestas ereptumque prin-
cipi illud in principatu beatissimum, quod nihil cogitur.
Si tamen haec sola erat ratio, quae te publicae salutis 2
gubernaculis admoveret, prope est, ut exclamem tanti
fuisse. Corrupta est disciplina castrorum, ut tu cor-
rector emendatorque contingeres, inductum pessimum
exemplum, ut optimum opponeretur, postremo coactus
princeps, quos nolebat, occidere, ut daret principem,
qui cogi non posset. Olim tu quidem adoptari me- 3
rebare; sed nescissemus, quantum tibi deberet imperium,
si ante adoptatus esses. Expectatum est tempus, quo
liqueret non tam accepisse te beneficium quam dedisse.
Confugit in sinum tuum concussa res publica, ruens-

que imperium super imperatorem imperatoris tibi voce
4 delatum est. Imploratus adoptione et accitus es, ut
olim duces magni a peregrinis externisque bellis ad
opem patriae ferendam revocari solebant. Ita filius ac
parens uno eodemque momento rem maximam invicem
praestitistis; ille tibi imperium dedit, tu illi reddidisti.
5 Solus ergo ad hoc aevi pro munere tanto paria acci-
piendo fecisti, immo ultro dantem obligasti; communi-
cato enim imperio sollicitior tu, ille securior factus est.
7 O novum atque inauditum ad principatum iter! Non
te propria cupiditas, proprius metus, sed aliena utili-
2 tas, alienus timor principem fecit. Videaris licet, quod
est amplissimum, consecutus inter homines, felicius
tamen erat illud, quod reliquisti, sub bono principe
3 privatus esse desisti. Assumptus es in laborum cu-
rarumque consortium, nec te prospera et laeta stationis
istius, sed aspera et dura ad capessendam eam com-
pulerunt; suscepisti imperium, postquam alium suscepti
4 paenitebat. Nulla adoptati cum eo, qui adoptabat,
cognatio, nulla necessitudo, nisi quod uterque optimus
erat, dignusque alter eligi, alter eligere. Itaque adopta-
tus es non ut prius alius atque alius in gratiam uxoris.
Adscivit enim te filium non vitricus, sed princeps,
eodemque animo divus Nerva pater tuus factus est,
5 quo erat omnium. Nec decet aliter filium adsumi, si
adsumatur a principe. An senatum populumque Ro-
manum, exercitus, provincias, socios transmissurus uni
successorem e sinu uxoris accipias summaeque potesta-
tis heredem tantum intra domum tuam quaeras? non
totam per civitatem circumferas oculos et hunc tibi
proximum, hunc coniunctissimum existimes, quem
6 optimum, quem dis simillimum inveneris? Imperaturus
omnibus eligi debet ex omnibus. Non enim servulis
tuis dominum, ut possis esse contentus quasi necessa-
rio herede, sed principem civibus daturus es imperator.
Superbum istud et regium, nisi adoptes eum, quem
constet imperaturum fuisse, etiamsi non adoptasses.

Fecit hoc Nerva nihil interesse arbitratus, genueris an 7
elegeris, si perinde sine iudicio adoptentur liberi, ac
nascuntur; nisi quod tamen aequiore animo ferunt
homines, quem princeps parum feliciter genuit, quam
quem male elegit. Sedulo ergo vitavit hunc casum 8
nec modo iudicium hominum, sed deorum etiam in
consilium adsumpsit. Itaque non in cubiculo, sed in
templo, nec ante genialem torum, sed ante pulvinar
Iovis optimi maximi adoptio peracta est; qua tandem
non servitus nostra, sed salus et libertas et secu-
ritas fundabatur. Sibi enim gloriam illam di vin- 2
dicaverunt; horum opus illud, horum imperium. Nerva
tantum minister fuit adiutorque; cum adoptaret, tam
paruit quam tu, qui adoptabaris. Adlata erat ex
Pannonia laurea id agentibus dis, ut invicti im-
peratoris exordium victoriae insigne decoraret. Hanc 3
imperator Nerva in gremio Iovis collocarat, cum
repente solito maior et augustior advocata contione
hominum deorumque te filium sibi, hoc est unicum
auxilium fessis rebus, adsumpsit. Inde quasi depositi 4
imperii qua securitate qua gloria laetus (nam quan-
tulum refert, deponas an partiaris imperium? nisi quod
difficilius hoc est), non secus ac praesenti tibi innixus,
tuis umeris se patriamque sustentans tua iuventa, tuo
robore invaluit. Statim consedit omnis tumultus. Non 5
adoptionis opus istud, sed adoptati fuit; atque adeo
temere fecerat Nerva, si adoptasset alium. Oblitine

---

6 modo iudicium *R, K. II (ind. p. XII sqq.), Baehr.*, iudicia *ex suo A K. I*, iudicio *pleriq. codd.* 7 non *RA, K. II*, non tu *M*, non tum *Baehr.*, non tua *Burkh. 164*, tui non *Schaefer, K. I.* 10 salus et libertas *R*, libertas et salus *vulg.* 12 opus illud, horum *R, K. II (ind. p. XV), Baehr.*, opus, horum illud *rell. codd., K. I.* 13 adiutorque: cum *Burkh. 164*, adiutorque: qui cum *Baehr.*, uterque *v.* utrique *v.* utque *v.* ut qui *codd.*, utique qui *Ernesti, K.*, teque qui *K. disp. II 15 ex.* 16 exordium *R, K. II (ind. p. XII)*, Baehr., exortum vulg. 18 *cont. hom. R, Baehr.*, hom. cont. vulg. 26 sed adopt. fuit *RA, K. II, Baehr.*, fuit, sed adopt. rell. codd., K. I.

sumus, ut nuper post adoptionem non desierit seditio,
sed coeperit? Inritamentum istud irarum et fax tumul-
6 tus fuisset, nisi incidisset in te. An dubium est, ut
dare posset imperium imperator, qui reverentiam
amiserat, auctoritate eius effectum, cui dabatur? Simul
filius, simul Caesar, mox imperator et consors tribu-
niciae potestatis et omnia pariter et statim factus es, quae
proxime parens verus tantum in alterum filium contulit.

9 Magnum hoc tuae moderationis indicium, quod non
solum successor imperii, sed particeps etiam sociusque
placuisti. Nam successor, etiamsi nolis, habendus est,
2 non est habendus socius, nisi velis. Credentne posteri
patricio et consulari et triumphali patre genitum, cum
fortissimum, amplissimum, amantissimum sui exerci-
tum regeret, imperatorem non ab exercitu factum?
eidem, cum Germaniae praesideret, Germanici nomen
hinc missum? nihil ipsum, ut imperator fieret, agi-
3 tasse, nihil fecisse, nisi quod meruit et paruit? Paru-
isti enim, Caesar, et ad principatum obsequio per-
venisti, nihilque magis a te subiecti animo factum est,
quam quod imperare coepisti iam Caesar, iam impe-
rator, iam Germanicus, absens et ignarus et post tanta
4 nomina, quantum ad te pertinet, privatus. Magnum
videretur, si dicerem: 'Nescisti te imperatorem futurum';
eras imperator et esse te nesciebas. Ut vero ad te
fortunae tuae nuntius venit, malebas quidem hoc esse,
quod fueras, sed non erat liberum. An non obseque-
reris principi civis, legatus imperatori, filius patri?
5 Ubi deinde disciplina, ubi mos a maioribus traditus,
quodcumque imperator munus iniungeret, aequo animo
paratoque subeundi? Quid enim, si provincias ex pro-
vinciis, ex bellis bella mandaret? Eodem illo † uti

9 iudicium *Baehr.* 20 subiecti animo *pleriq. codd.*, *K. I*, subiecti animi *Catan.*, *K. II*, subiecto animo *deterr. codd.*, *Baehr.* *32 illum uti Duebner*, *K. I*, illum uti iure posse putes *Cuspin.*, *illo uti iure posse* putes *Catan.*, adparet eodem illo u. i. Haupt *Herm. VI 26*, claret eodem illum u. i. Baehr.

iure, cum ad imperium revocet, quo sit usus, cum ad
exercitum miserit, nihilque interesse, ire legatum an
redire principem iubeat, nisi quod maior sit obsequii
gloria in eo, quod quis minus velit. Augebat aucto- **10**
ritatem iubentis in summum discrimen auctoritas eius
adducta, utque magis parendum imperanti putares, ef-
ficiebatur eo, quod ab aliis minus parebatur. Ad hoc 2
audiebas senatus populique consensum. Non unius
Nervae iudicium illud, illa electio fuit. Nam, qui ubi-
que sunt homines, hoc idem votis expetebant; ille
tantum iure principis occupavit primusque fecit, quod
facturi omnes erant. Nec hercule tanto opere cunctis
factum placeret, nisi placuisset, ante quam fieret. At 3
quo, di boni, temperamento potestatem tuam fortu-
namque moderatus es! Imperator tu titulis et imagi-
nibus et signis, ceterum modestia, labore, vigilantia
dux et legatus et miles, cum iam tua vexilla, tuas
aquilas magno gradu anteires neque aliud tibi ex illa
adoptione quam filii pietatem, filii obsequium adsereres
longamque huic nomini aetatem, longam gloriam pre-
carere. Iam te providentia deorum primum in locum 4
provexerat, tu adhuc in secundo resistere atque etiam
senescere optabas; privatus tibi videbaris, quam diu
imperator et alius esset. Audita sunt vota tua, sed in
quantum optimo illi et sanctissimo seni utile fuit,
quem di ideo caelo vindicaverunt, ne quid post illud
divinum et immortale factum mortale faceret. Deberi 5
quippe maximo operi hanc venerationem, ut novissimum
esset, auctoremque eius statim consecrandum, ut quan-
doque inter posteros quaereretur, an illud iam deus
fecisset. Ita ille nullo magis nomine publicus parens, 6
quam quia tuus. Ingens gloria ingensque fama; cum
abunde expertus esset, quam bene umeris tuis sederet
imperium, tibi terras, te terris reliquit eo ipso carus om-
nibus ac desiderandus, quod prospexerat, ne desideraretur.

---

1 te vocet *Baudius*, Baehr. 24 non sunt Schnelle p. 27. 26 ideo *Baehr.*, de *codd.*, del. vulg.

11 Quem tu lacrimis primum, ita ut filium decuit, mox
templis honestasti non imitatus illos, qui hoc idem, sed
alia mente fecerunt. Dicavit caelo Tiberius Augustum,
sed ut maiestatis crimen induceret, Claudium Nero, sed
ut irrideret, Vespasianum Titus, Domitianus Titum, sed
2 ille, ut dei filius, hic, ut frater videretur. Tu sideribus
patrem intulisti non ad metum civium, non in contu-
meliam numinum, non in honorem tuum, sed quia deum
3 credis. Minus est hoc, cum fit ab iis, qui et sese deos
putant. Sed, licet illum turibus, aris, pulvinaribus,
flamine colas, non alio tamen magis deum et facis et
probas, quam quod ipse talis es. In principe enim,
qui electo successore fato concessit, una eademque cer-
4 tissima divinitatis fides est bonus successor. Num ergo
tibi ex immortalitate patris aliquid arrogantiae acces-
sit? num hos proximos divinitate parentum desides ac
superbos potius quam illos veteres et antiquos aemu-
leris? qui hoc ipsum imperium . . . .

cuius pulsi fugatique non aliud maius habebatur
5 indicium, quam si triumpharet. Ergo sustulerant ani-
mos et iugum excusserant nec iam nobiscum de sua
libertate, sed de nostra servitute certabant ac ne indu-
tias quidem nisi aequis condicionibus inibant legesque,
12 ut acciperent, dabant. At nunc rediit omnibus terror
et metus et votum imperata faciendi. Vident enim Ro-
manum ducem unum ex illis veteribus et priscis, quibus
imperatorium nomen addebant contecti caedibus campi
2 et infecta victoriis maria. Accipimus obsides ergo, non
emimus nec ingentibus damnis immensisque muneribus
paciscimur, ut vicerimus. Rogant, supplicant; largimur,
negamus, utrumque ex imperii maiestate. Agunt gra-
tias, qui impetraverunt, non audent queri, quibus ne-
3 gatum est. An audeant, qui sciant te adsedisse fero-
cissimis populis eo ipso tempore, quod amicissimum

---

9 his Baehr. 10 turibus *Baehr. p. XXI,* turis *A, om. rell.* *11 tamen magis K.II,* Baehr., magis tamen M, *K.I.* *20 quam quod triumph. cod. Livin.,* Baehr.

illis, difficillimum nobis, cum Danubius ripas gelu
iungit duratusque glacie ingentia tergo bella transportat,
cum ferae gentes non telis magis quam suo caelo, suo
sidere armantur? Sed, ubi in proximo tu, non secus 4
ac si mutatae temporum vices essent, illi quidem latibulis suis clausi tenebantur, nostra agmina percursare
ripas et aliena occasione, si permitteres, uti ultroque
hiemem suam barbaris inferre gaudebant.

Haec tibi apud hostes veneratio. Quid? apud mi- **13**
lites quam admirationem quem ad modum comparasti?
cum tecum inediam, tecum ferrent sitim, cum in illa
meditatione campestri militaribus turmis imperatorium
pulverem sudoremque misceres, nihil a ceteris nisi robore ac praestantia *diversus* libero Marte nunc eminus
tela vibrares, nunc vibrata susciperes, alacer virtute
militum et laetus, quotiens aut cassidi tuae aut clipeo
gravior ictus incideret (laudabas quippe ferientes, hor- 2
tabarisque, ut auderent, et audebant iam), cum spectator moderatorque ineuntium certamina virorum arma
componeres, tela temptares ac, si quod durius accipienti
videretur, ipse vibrares. Quid cum solacium fessis, 3
aegris opem ferres? Non tibi moris tua inire tentoria,
nisi commilitonum ante lustrasses, nec requiem corpori
nisi post omnes dare. Hac mihi admiratione dignus 4
imperator *vix* videretur, si inter Fabricios et Scipiones
et Camillos talis esset. Tunc enim illum imitationis
ardor semperque melior aliquis accenderet. Postquam 5
vero studium armorum a manibus ad oculos, ad voluptatem a labore translatum est, postquam exercitationibus nostris non veteranorum aliquis, cui decus muralis

1 *et infra* Danuu. *Baehr.* 12 velitatione *Momms. probab.* 13 nihilque ceteris *K. I.* 14 diversus *add. Baehr.*, dispar *(K. I)*, differens, distans *all.*, * libero *K. II.* 15 librares—vibrata *pleriq. codd.*, librares—librata *all.*, *K. I (Cort. Luc. IV 386)*, vibr. *omn. 21.* 25 vix *add.*, non *dett. codd.*, *K. I*, nec mihi admir. *K. II*, haut m. adm. Baehr., minus dignus *Momms.*, *Burkh. 165 sq.*, hac mihi—talis esset? Schnelle 27.

aut civica, sed Graeculus magister assistit, quam magnum est unum ex omnibus patrio more, patria virtute laetari et sine aemulo, sine exemplo secum certare, secum contendere ac, sicut imperare solum, ita solum esse, qui debeat imperare!

14 Non incunabula haec tibi, Caesar, et rudimenta,
cum puer admodum Parthica lauro gloriam patris au-
geres nomenque Germanici iam tum mererere, cum fe-
rociam superbiamque Parthorum ex proximo auditus
magno terrore cohiberes Rhenumque et Euphratem ad-
mirationis tuae societate coniungeres? cum orbem ter-
rarum non pedibus magis quam laudibus peragrares
apud eos semper maior et clarior, quibus postea con-
tigisses? Et necdum imperator, necdum dei filius eras.
2 Germaniam *Hispaniam*que cum plurimae gentes ac prope
infinita vastitas interiacentis soli tum Pyrenaeus, Alpes
immensique alii montes, nisi his comparentur, muniunt
3 dirimuntque. Per hoc omne spatium cum legiones
duceres seu potius (tanta velocitas erat) raperes, non
vehiculum umquam, non equum respexisti. Levis hic,
non subsidium itineris, sed decus † et cum subseque-
batur, ut cuius nullus tibi usus, nisi cum die stativorum
proximum campum alacritate discursus pulvere attol-
4 leres. Initium laboris mirer an finem? Multum est,
quod perseverasti, plus tamen, quod non timuisti, ne
5 perseverare non posses. Nec dubito, quin ille, qui te
inter illa Germaniae bella ab Hispania usque ut vali-
dissimum praesidium exciverat, iners ipse alienisque
virtutibus tunc quoque invidus imperator, cum ope
earum indigeret, tantam admirationem tui non sine
quodam timore conceperit, quantam ille genitus Iove

---

4 imperare solum, ita solum *Baehr.*, imperaret solus solum ita *codd.*, imperat solus, solum ita *vulg.* 9 barbarorum *pro* Parth. *Schwarz, K.I.* 10 Euphraten *K.* 21 et cum *pleriq. codd.*, et cum ceteris *edd. antiquiss.*, *K.I*, et cum *del. Haupt Herm. V 26 sq., Burkh. 167 sq.*, et tutamen *Baehr. cf. Verg. A. V 262, et ornamentem coni. K.II*, equitatum ? 23 discursus *Baehr.*, *discursu vulg.* 27 inter ipsa A.

post saevos labores duraque imperia regi suo indomitus
semper indefessusque referebat, cum aliis super alias
expeditionibus itinere illo dignus invenireris. Tribunus **15**
vero disiunctissimas terras teneris adhuc annis viri fir-
mitate lustrasti iam tunc praemonente fortuna, ut diu
penitusque perdisceres, quae mox praecipere deberes.
Neque enim prospexisse castra brevemque militiam 2
quasi transisse contentus ita egisti tribunum, ut dux
esse statim posses nihilque discendum haberes tempore
docendi. Cognovisti per stipendia decem mores gentium, 3
regionum situs, opportunitates locorum et diversam
aquarum caelique temperiem ut patrios fontes patri-
umque sidus ferre consuesti. Quotiens equos, quotiens
emerita arma mutasti! Veniet ergo tempus, quo posteri 4
visere visendumque tradere minoribus suis gestient,
quis sudores tuos hauserit campus, quae refectiones
tuas arbores, quae somnum saxa praetexerint, quod
denique tectum magnus hospes impleveris, ut tunc ipsi
tibi ingentium ducum sacra vestigia isdem in locis
monstrabantur. Verum haec olim; in praesentia quidem, 5
quisquis paulo vetustior miles, hic te commilitone cen-
setur. Quotus enim quisque, cuius tu non ante com-
milito quam imperator? Inde est, quod prope omnes
nomine appellas, quod singulorum fortia facta comme-
moras; nec habent adnumeranda tibi pro re publica
vulnera, quibus statim et laudator et testis contigisti.

Sed tanto magis praedicanda moderatio tua, quod **16**
innutritus bellicis laudibus pacem amas nec, quia vel
pater tibi triumphalis vel adoptionis tuae die dicata
Capitolino Iovi laurus, idcirco ex occasione omni quaeris
triumphos. Non times bella nec provocas. Magnum 2
est, imperator Auguste, magnum est stare in Danubii
ripa, si transeas, certum triumphi nec decertare cupere
cum recusantibus; quorum alterum fortitudine, alterum

---

8 transilisse *Arntzen*, K. II, Baehr. — dux esse ex suo A *K. II, Baehrensi W*, esse dux *alii*, K. I, Baehr., esse statim dux all.

3 moderatione efficitur. Nam, ut ipse nolis pugnare,
moderatio, fortitudo tua praestat, ut neque hostes tui
velint. Accipiet ergo aliquando Capitolium non mimi-
cos currus nec falsae simulacra victoriae, sed impera-
torem veram ac solidam gloriam reportantem tranquilli-
tatem et tam confessa hostium obsequia, ut vincendus
4 nemo fuerit. Pulchrius hoc omnibus triumphis. Neque
enim umquam nisi ex contemptu imperii nostri factum
5 est, ut vinceremus. Quodsi quis barbarus rex eo in-
solentiae furorisque processerit, ut iram tuam indigna-
tionemque mereatur, ne ille, sive interfuso mari seu
fluminibus immensis seu praecipiti monte defenditur,
omnia haec tam prona tamque cedentia virtutibus tuis
sentiet, ut subsedisse montes, flumina exaruisse, inter-
ceptum mare illatasque sibi non classes nostras, sed
terras ipsas arbitretur.

17 Videor iam cernere non spoliis provinciarum et
extorto sociis auro, sed hostilibus armis captorumque
2 regum catenis triumphum gravem, videor ingentia du-
cum nomina nec indecora nominibus corpora noscitare,
videor intueri immanibus ausis barbarorum onusta fer-
cula et sua quemque facta vinctis manibus sequentem,
mox ipsum te sublimem instantemque curru domitarum
gentium tergo, ante currum autem clipeos, quos ipse
3 perfoderis. Nec tibi opima defuerint, si quis regum
venire in manus audeat nec modo telorum tuorum, sed
oculorum etiam minarumque coniectum toto campo
4 totoque exercitu opposito perhorrescat. Meruisti proxima
moderatione, ut, quandocumque te vel inferre vel pro-
pulsare bellum coëgerit imperii dignitas, non ideo vicisse
videaris, ut triumphares, sed triumphare, quia viceris.

18 Aliud ex alio mihi occurrit. Quam speciosum est
enim, quod disciplinam castrorum lapsam extinctamque
refovisti depulso prioris saeculi malo, inertia et con-

14 *subsedisse e deterr. codd. K. II, Baehr.*, subsid. *pleriq. codd., K. I; p. 155. 12.* 23 curru inst. *Heumann*, Baehr. 26 nec non modo *Gesner, K. I.* 33 extinctamque *e deterr.* codd. K., et ext. Baehr.

tumacia et dedignatione parendi! Tutum est reveren- 2
tiam, tutum caritatem mereri, nec ducum quisquam
aut non amari a militibus aut amari timet; [et] inde
offensae pariter gratiaeque securi instant operibus, as-
sunt exercitationibus, arma, moenia, viros aptant. Quippe 3
non is princeps, qui sibi imminere, sibi intendi putet,
quod in hostes paretur; quae persuasio fuit illorum,
qui, hostilia cum facerent, timebant. Iidem ergo tor-
pere militaria studia nec animos modo, sed et corpora
ipsa languescere, gladios etiam incuria hebetari retun-
dique gaudebant. Duces porro nostri non tam regum
exterorum quam suorum principum insidias nec tam
hostium quam commilitonum manus ferrumque metue-
bant. Est haec natura sideribus, ut parva et exilia **19**
validiorum exortus obscuret; similiter imperatoris ad-
ventu legatorum dignitas inumbratur. Tu tamen maior 2
omnibus quidem eras, sed sine ullius deminutione maior;
eandem auctoritatem praesente te quisque quam absente
retinebat; quin etiam plerisque ex eo reverentia acces-
serat, quod tu quoque illos reverebare. Itaque perinde 3
summis atque infimis carus sic imperatorem commili-
tonemque miscueras, ut studium omnium laboremque
et tamquam exactor intenderes et tamquam particeps
sociusque relevares. Felices illos, quorum fides et in- 4
dustria non per internuntios et interpretes, sed ab ipso
te nec auribus tuis, sed oculis probabantur! Consecuti
sunt, ut absens quoque de absentibus nemini magis
quam tibi crederes.

Iam te civium desideria revocabant, amoremque **20**
castrorum superabat caritas patriae. Iter inde placidum
ac modestum et plane a pace redeuntis. Nec vero ego 2
in laudibus tuis ponam, quod adventum tuum non pater
quisquam, non maritus expavit; affectata aliis castitas,
tibi ingenita et innata interque ea, quae imputare non
possis. Nullus in exigendis vehiculis tumultus, nullum 3

---

3 [et] K. II, Burkh. 168, exinde Baehr.

circa hospitia fastidium; annona quae ceteris; ad hoc
comitatus accinctus et parens. Diceres magnum aliquem
ducem ac te potissimum ad exercitus ire; adeo nihil
aut certe parum intererat inter imperatorem factum et
4 futurum. Quam dissimilis nuper alterius principis trans-
itus! si tamen transitus ille, non populatio fuit, cum
† abactus hospitium exerceret, omniaque dextra laeva-
que perusta et attrita, ut si vis aliqua vel ipsi illi bar-
bari, quos fugiebat, inciderent. Persuadendum provinciis
5 erat illud iter Domitiani fuisse, non principis. Itaque
non tam pro tua gloria quam pro utilitate communi
edicto subiecisti, quid in utrumque vestrum esset im-
pensum. Assuescat imperator cum imperio calculum
ponere; sic exeat, sic redeat tamquam rationem reddi-
6 turus; edicat, quid absumpserit. Ita fiet, ut non absu-
mat, quod pudeat edicere. Praeterea futuri principes,
velint nolint, sciant † tanti tuum constat, propositisque
duobus exemplis meminerint perinde coniecturam de
moribus suis homines esse facturos, prout hoc vel illud
elegerint.

21 Nonne his tot tantisque meritis novos aliquos ho-
nores, novos titulos merebare? At tu etiam patris pa-
triae recusabas. Quam longa nobis cum modestia tua
2 pugna! quam tarde vicimus! Nomen illud, quod alii
primo statim principatus die ut imperatoris et Caesaris
receperunt, tu usque eo distulisti, donec tu quoque,
beneficiorum tuorum parcissimus aestimator, iam te
3 mereri fatereris. Itaque soli omnium contigit tibi, ut
pater patriae esses, ante quam fieres. Eras enim in
animis, in iudiciis nostris, nec publicae pietatis intererat,

---

7 abactus hospitium exerceret *v.* execeret *v.* exereret *(A B C, Haupt Herm. V 27) codd.*, exederet *Baehr.*, abactus hospitum exerceret *antiq. edd., K.* 9 inciderint *Schwarz, Baehr.* 16 edicere *Lips., K. II, Baehr.*, dicere *codd., K. I.* 17 † tanti *tuum e codd. plerisq. K. II,* Tanti [tuum] *K. I,* tuum tanti *Haupt l. l., tanti* constare, quantum constat Momms., tanti sua *itinera constare* debere, quanti tuum constat Baehr.

quid·vocarere, nisi quod ingrata sibi videbatur, si te
imperatorem potius vocaret et Caesarem, cum patrem
experiretur. Quod quidem nomen qua benignitate, qua 4
indulgentia exerces! ut cum civibus tuis quasi cum
liberis parens vivis! ut reversus imperator, qui privatus
exieras, agnoscis, agnosceris! Eosdem nos, eundem te
putas, par omnibus et hoc tantum ceteris maior, quod
melior.

Ac primum quidem qui dies ille, quo expectatus 22
desideratusque urbem tuam ingressus es! Iam hoc
ipsum, quod ingressus es, quam mirum laetumque!
Nam priores invehi et importari solebant, non dico
quadriiugo curru et albentibus equis, sed umeris hominum, quod arrogantius erat. Tu sola corporis pro- 2
ceritate elatior aliis et excelsior non de patientia nostra
quendam triumphum, sed de superbia principum egisti.
Ergo non aetas quemquam, non valetudo, non sexus
retardavit, quo minus oculos insolito spectaculo impleret.
Te parvuli noscere, ostentare iuvenes, mirari senes, 3
aegri quoque neglecto medentium imperio ad conspectum tui quasi ad salutem sanitatemque prorepere. Inde
alii se satis vixisse te viso, te recepto, alii nunc magis
esse vivendum praedicabant. Feminas etiam tunc fecunditatis suae maxima voluptas subiit, cum cernerent, cui
principi cives, cui imperatori milites peperissent. Vi- 4
deres referta tecta ac laborantia ac ne eum quidem
vacantem locum, qui non nisi suspensum et instabile
vestigium caperet, oppletas undique vias angustumque
tramitem relictum tibi, alacrem hinc atque inde popu-
lum, ubique par gaudium paremque clamorem. Tam 5
aequalis ab omnibus ex adventu tuo laetitia percepta
est, quam omnibus venisti; quae tamen ipsa cum ingressu tuo crevit ac prope in singulos gradus adaucta
est. Gratum erat cunctis, quod senatum osculo exci- 23

---

9 *quidem qui dies Schwarz*, Baehr., quidem v. quid (ABC) *v. qui dies (K.) codd.* 11 quomodo Baehr.; v. Burkh. 170.

peres, ut dimissus osculo fueras, gratum, quod equestris
ordinis decora honore nominum sine monitore signares,
gratum, quod tantum *non* ultro clientibus salutatis
2 quasdam familiaritatis notas adderes, gratius tamen,
quod sensim et placide, et quantum respectantium turba
pateretur, incederes, quod occursantium populus te quo-
que, te immo maxime artaret, quod primo statim die
3 latus tuum crederes omnibus. Neque enim stipatus sa-
tellitum manu, sed circumfusus undique nunc senatus,
nunc equestris ordinis flore, prout alterutrum frequen-
tiae genus invaluisset, silentes quietosque lictores tuos
subsequebare; nam milites nihil a plebe habitu, tran-
4 quillitate, modestia differebant. Ubi vero coepisti Ca-
pitolium ascendere, quam laeta omnibus adoptionis
tuae recordatio, quam peculiare gaudium eorum, qui
te primi eodem loco salutaverant imperatorem! Quin
etiam deum ipsum *patrem* tuum praecipuam voluptatem
5 operis sui percepisse crediderim. Utque isdem vestigiis
institisti quibus parens tuus ingens illud deorum pro-
laturus arcanum, quae circumstantium gaudia, quam
recens clamor, quam similis illi diei, qui hunc genuit,
dies! ut plena altaribus, angusta victimis cuncta, ut in
unius salutem collata omnium vota! cum sibi se ac
liberis suis intellegerent precari, quae pro te precaren-
6 tur. Inde tu in palatium quidem, sed eo vultu, ea
moderatione, ut si privatam domum peteres; ceteri ad
penates suos quisque iteraturus gaudii fidem, ubi nulla
necessitas gaudendi est.

24 Onerasset alium eius modi introitus, tu cotidie admirabilior et melior, talis denique, quales alii principes futuros se tantum pollicentur. Solum ergo te commen-

---

17 ipsum patrem tuum *Beroald.*, *K. II*, *Baehr.*, ipsum tuum *codd.*, ipsum tum *Livin.*, ipsum tunc *K. I.* 18 Utque *Burkh. 170 sq.*, ut quidem *codd.*, *K.*, utque dein *Baehr.* 21 illi diei *qui hunc genuit* dies *Livin.*, illi dies, qui hunc gen. diem *codd.*, *K.*, *illi* qui hunc gen. dies Haupt Herm. V 27, illi dies *qui hunc genuit Baehr.*

dat augetque temporis spatium. Iunxisti enim ac mis-
cuisti res diversissimas, securitatem olim imperantis et
incipientis pudorem. Non tu civium amplexus ad pedes 2
tuos deprimis nec osculum manu reddis; manet impe-
ratori quae prius oris humanitas. Incedebas pedibus,
incedis; laetabaris labore, laetaris, eademque alia omnia
circa te, nihil *in* ipso te fortuna mutavit. Liberum est 3
ingrediente per publicum principe subsistere, occurrere,
comitari, praeterire. Ambulas inter nos, non quasi con-
tingas, et copiam tui, non ut imputes, facis. Haeret
lateri tuo, quisquis accessit, finemque sermoni suus
cuique pudor, non tua superbia facit. Regimur quidem 4
a te et subiecti tibi, sed quem ad modum legibus sumus.
Nam et illae cupiditates nostras libidinesque mode-
rantur, nobiscum tamen et inter nos versantur. Emines,
excellis ut honor, ut potestas, quae super homines
quidem, hominum sunt tamen. Ante te principes fa- 5
stidio nostri et quodam aequalitatis metu usum pedum
amiserant. Illos ergo umeri cervicesque servorum super
ora nostra, te fama, te gloria, te civium pietas, te li-
bertas super ipsos principes vehunt; te ad sidera tollit
humus ista communis et confusa principis vestigia.

Nec vereor, patres conscripti, ne longior videar, cum 25
sit maxime optandum, ut ea, pro quibus aguntur prin-
cipi gratiae, multa sint; quae quidem reverentius fuerit
integra inlibataque cogitationibus vestris reservari quam
carptim breviterque perstringi, quia fere sequitur, ut
illa quidem, de quibus taceas, tanta, quanta sunt, esse
videantur . . . ., nisi vero leviter attingi placet locuple- 2
tatas tribus datumque congiarium populo et datum

---

5 quae prius *A, Baehr. p. XXII,* quae prior *vulg.,* quoque prior *Baehr.* 6 eademque alia omnia *scr.,* eademq. illa omnia (omnia illa) *codd.,* eadem quae omnia illa *Gesn., K. I,* eademque illa quae omnia *K. II,* eadem illa quae omnia *Baehr.* 7 nihil ipsum *Livin., Baehr.* 9 non quasi non *Baehr.* 11 sermonis *Baehr. Cf. ep. III 18. 4 ex., V 21* ex. 21 super priores princ. *Baehr.* 28 haut tanta *Baehr.,* impr. Burkh. 166, non *videantur Novak Ztschr. f. d.* oest. G. 1891. 1068, alii alia.

totum, cum donativi partem milites accepissent. An
mediocris animi est his potius repraesentare, quibus
magis negari potest? quamquam in hac quoque di-
versitate aequalitatis ratio servata est. Aequati sunt
enim populo milites eo, quod partem, sed priores, po-
pulus militibus, quod posterior, sed totum statim ac-
3 cepit. Enimvero qua benignitate divisum est, quan-
taeque curae tibi fuit, ne quis expers liberalitatis tuae
fieret! Datum est his, qui post edictum tuum in lo-
cum erasorum subditi fuerant, aequatique sunt ceteris
4 illi etiam, quibus non erat promissum. Negotiis aliquis,
valetudine alius, hic mari, ille fluminibus distinebatur;
expectatus est, provisumque, ne quis aeger, ne quis
occupatus, ne quis denique longe fuisset, veniret quis-
5 que, cum vellet, veniret quisque, cum posset. Magni-
ficum, Caesar, et tuum disiunctissimas terras munificen-
tiae ingenio velut admovere immensaque spatia libe-
ralitate contrahere, intercedere casibus, occursare for-
tunae atque omni ope adniti, ne quis e plebe Romana
dante congiarium te hominem se magis sentiret fuisse
quam civem.

26 Adventante congiarii die observare principis egres-
sum in publicum, insidere vias examina infantium fu-
turusque populus solebat. Labor parentibus erat osten-
tare parvulos impositosque cervicibus adulantia verba
2 blandasque voces edocere. Reddebant illi, quae mone-
bantur; ac plerique irritis precibus surdas principis
aures obstrepebant ignarique, quid rogassent, quid non
3 impetrassent, donec plane scirent, differebantur. Tu ne
rogari quidem sustinuisti et, quamquam laetissimum
oculis tuis esset conspectu Romanae sobolis impleri,
omnes tamen, ante quam te viderent adirentve, recipi,
incidi iussisti, ut iam inde ab infantia parentem publi-
cum munere educationis experirentur, crescerent de tuo,

---

9 *dat.* et (*v.* etiam) iis *Schnelle* p. 28. — iis K. 27 *atqui Baehr.*, at *Gesner*. 28 erogass. Schenkl.

qui crescerent tibi, alimentisque tuis ad stipendia tua
pervenirent, tantumque omnes uni tibi, quantum pa-
rentibus suis quisque deberet. Recte, Caesar, quod spem 4
Romani nominis sumptibus tuis suscipis. Nullum est
enim magno principe immortalitatemque merituro im-
pendii genus dignius, quam quod erogatur in posteros.
Locupletes ad tollendos liberos ingentia praemia et 5
pares poenae adhortantur, pauperibus educandi una
ratio est bonus princeps. Hic fiducia sui procreatos 6
nisi larga manu fovet, auget, amplectitur, occasum im-
perii, occasum rei publicae accelerat frustraque pro-
ceres plebe neglecta ut desectum corpore caput nuta-
turumque instabili pondere tuetur. Facile est coniectare, 7
quod perceperis gaudium, cum te parentum, liberorum,
senum, infantium, puerorum clamor exciperet. Haec pri-
ma parvulorum civium vox aures tuas imbuit, quibus tu
daturus alimenta hoc maximum praestitisti, ne rogarent.

Super omnia est tamen, quod talis es, ut sub te 27
liberos tollere libeat, expediat. Nemo iam parens filio
nisi fragilitatis humanae vices horret, nec inter insana-
biles morbos principis ira numeratur. Magnum quidem
est educandi incitamentum tollere liberos in spem ali-
mentorum, in spem congiariorum, maius tamen in spem
libertatis, in spem securitatis. Atque adeo nihil largiatur 2
princeps, dum nihil auferat, non alat, dum non occi-
dat; nec deerunt, qui filios concupiscant. Contra lar-
giatur et auferat, alat et occidat; ne ille idem brevi
tempore effecerit, ut omnes non posterorum modo, sed
sui parentumque paeniteat. Quocirca nihil magis in 3
tua tota liberalitate laudaverim, quam quod congiarium
das de tuo, alimenta de tuo, neque a te liberi civium
ut ferarum catuli sanguine et caedibus nutriuntur;

12 defectum *mell. codd., K.I.* 15 pueror., puellarum *H. Sauppe Phil. XXX 134sqq.*, puerorum *om. A, del. Baehr. p. XXII.* 27 idem *scr.*, in tam *v.* uitam codd., etiam Schwarz, *K.I,* iam *Gesner, K.II,* quam Buchner, mihi iam Baehr., ita *Schnelle 28.* 30 tuta *Baehr.*

4 quodque gratissimum est accipientibus, sciunt dari sibi,
quod nemini est ereptum, locupletatisque tam multis
pauperiorem esse factum principem tantum; quamquam
ne hunc quidem. Nam, cuius est, quidquid est omnium,
tantum ipse quantum omnes habet.

28 Alio me vocat numerosa gloria tua. Alio autem?
quasi vero iam satis veneratus miratusque sim, quod
tantam pecuniam profudisti, non ut flagitii tibi con-
scius ab insectatione eius averteres famam, nec ut tri-
stes hominum maestosque sermones laetiore materia
2 detineres. Nullam congiario culpam, nullam alimentis
crudelitatem redemisti, nec tibi bene faciendi fuit causa,
ut, quae male feceras, impune fecisses. Amor impendio
isto, non venia quaesita est, populusque Romanus obli-
3 gatus a tribunali tuo, non exoratus recessit. Obtulisti
enim congiarium gaudentibus gaudens securusque se-
curis; quodque antea principes ad odium sui leniendum
tumentibus plebis animis obiectabant, id tu tam inno-
4 cens populo dedisti, quam populus accepit. Paulo
minus, patres conscripti, quinque milia ingenuorum
fuerunt, quae liberalitas principis nostri conquisivit,
invenit, adscivit. Hi subsidium bellorum, ornamentum
pacis publicis sumptibus aluntur patriamque non ut
patriam tantum, verum ut altricem amare condiscunt,
5 ex his castra, ex his tribus replebuntur, ex his quan-
6 doque nascentur, quibus alimentis opus non sit. Dent
tibi, Caesar, aetatem di, quam mereris, serventque
animum, quem dederunt; et quanto maiorem infantium
7 turbam iterum atque iterum iubebis incidi! Augetur enim
cotidie et crescit, non quia cariores parentibus liberi, sed
quia principi cives. Dabis congiaria, si voles, praestabis
alimenta, si voles; illi tamen propter te nascuntur.

29 Instar ego perpetui congiarii reor affluentiam an-
nonae. Huius aliquando cura Pompeio non minus ad-

---

29 iubebis Baehrensi BV, *Livin.*, K.II, Baehr., videbis *e suis ABcd K.I.*

didit gloriae quam pulsus ambitus campo, exactus hostis
mari, oriens triumphis occidensque lustratus. Nec vero 2
ille civilius quam parens noster auctoritate, consilio,
fide reclusit vias, portus patefecit, itinera terris, lito-
ribus mare, litora mari reddidit diversasque gentes ita
commercio miscuit, ut, quod genitum esset usquam,
id apud omnes natum esse videretur. Nonne cernere 3
datur, ut sine ullius iniuria omnis usibus nostris annus
exuberet? Quippe non ut ex hostico raptae periturae-
que in horreis messes nequiquam quiritantibus sociis
auferuntur. Devehunt ipsi, quod terra genuit, quod 4
sidus aluit, quod annus tulit, nec novis indictionibus
pressi ad vetera tributa deficiunt. Emit fiscus, quid- 5
quid videtur emere. Inde copiae, inde annona, de qua
inter licentem vendentemque conveniat, inde hic sa-
tietas nec fames usquam.

Aegyptus alendis augendisque seminibus ita gloriata **30**
est, ut nihil imbribus caeloque deberet, siquidem proprio
semper amne perfusa nec alio genere aquarum solita
pinguescere, quam quas ipsa devexerat, tantis segetibus
induebatur, ut cum feracissimis terris quasi numquam
cessura certaret. Haec inopina siccitate usque in iniuriam 2
sterilitatis exaruit, quia piger Nilus cunctanter alveo sese
ac languide extulerat ingentibus ille quidem tunc quoque
fluminibus, fluminibus tamen conferendus. Hinc pars 3
magna terrarum mergi repararique amne consueta alto
pulvere incanduit. Frustra tunc Aegyptus nubila optavit
caelumque respexit, cum ipse fecunditatis parens con-
tractior et exilior isdem ubertatem eius anni angustiis
quibus abundantiam suam cohibuisset. Neque enim 4

4 itineribus terras, itin. terris *Momms.*, [litora mari] *Schnelle 28.* 7 nonne nunc *Schnelle.* 10 querit. *codd. praeter A, L. Mueller Fleckeis. ann. XCVII 427.* 14 videtur ei e re *coni. Baehr.*, venditur *Stangl 679.* 22 ad ini. *ex suis Ac K.* 24 ille quidem tunc quoque *K. II, Baehr.*, quidem tunc quoq. ille *(sic. K. I) v.* quidem quoq. tunc ille *v. sim. codd.* 29 anni *vulg., om. Baehr.,* ubertatis eius ang. mell. *codd.*

solum vagus ille, cum expanditur, amnis intra usurpa-
tam saepem collium substiterat atque haeserat, sed
supino etiam ac declivi solo non placido se mollique
lapsu refugum abstulerat necdum satis umentes terras
5 addiderat arentibus. Igitur inundatione, id est ubertate,
regio fraudata sic opem Caesaris invocavit, ut solet
amnem suum; nec longius illi adversorum fuit spatium,
quam dum nuntiat. Tam velox, Caesar, potentia tua
est tamque in omnia pariter intenta bonitas et accincta,
ut tristius aliquid saeculo tuo passis ad remedium sa-
31 lutemque sufficiat, ut scias. Omnibus equidem gentibus
fertiles annos gratasque terras precor; crediderim tamen
per hunc Aegypti statum tuas fortunam vires experiri
tuamque vigilantiam spectare voluisse. Nam, cum
omnia ubique secunda merearis, nonne manifestum est,
si quid adversi cadat, tuis laudibus tuisque virtutibus
materiam campumque praesterni, cum secunda felices,
2 adversa magnos probent? Percrebruerat antiquitus ur-
bem nostram nisi opibus Aegypti ali sustentarique non
posse. Superbiebat ventosa et insolens natio, quod
victorem quidem populum pasceret tamen, quodque in
suo flumine, in suis navibus vel abundantia nostra vel
3 fames esset. Refudimus Nilo suas copias; recepit fru-
menta, quae miserat, deportatasque messes revexit.
Discat igitur Aegyptus credatque experimento non ali-
menta se nobis, sed tributa praestare, sciat se non esse
4 populo Romano necessariam et tamen serviat. Post
haec, si volet, Nilus amet alveum suum et fluminis
modum servet; nihil hoc ad urbem ac ne ad Aegyptum
quidem, nisi ut inde navigia inania et vacua et similia
redeuntibus, hinc plena et onusta, et qualia solent venire,

1 expandatur *e suis codd. Baehr.* — usurpatam (semper) saepem *Madv. adv. III 217 sq.*, usurpata semper *codd.*, *vulg.*, *usurpata* semper vallium *Baehr.* 3 declivi *scr.*, detinenti *vulg.*, *clementi K. I,* non detinenti solo plac. *Baehr.* 4 refugus *Baehr.* 5 indeque ubertate *Baehr.* 15 sec. ubiq. K. I ex Ac. *18 percrebuerat K. I, Baehr.* tac.; cf. ep. VI 2. 5.

mittantur, conversoque munere maris hinc potius venti
ferentes et brevis cursus optentur. Mirum, Caesar, vi- 5
deretur, si desidem Aegyptum cessantemque Nilum
non sensisset urbis annona; quae tuis opibus, tua cura
usque illuc redundavit, ut simul probaretur et nos
Aegypto posse et nobis Aegyptum carere non posse.
Actum erat de fecundissima gente, si libera fuisset; 6
pudebat sterilitatis insolitae, nec minus erubescebat
fame quam torquebatur, cum pariter a te necessitatibus
eius pudorique subventum est. Stupebant agricolae
plena horrea, quae non ipsi refersissent, quibus de cam-
pis illa subvecta messis, quave in Aegypti parte alius
amnis. Ita beneficio tuo nec maligna tellus, et obse-
quens Nilus Aegypto quidem saepe, sed gloriae nostrae
numquam largior fluxit.

Quam nunc iuvat provincias omnes in fidem no- **32**
stram dicionemque venisse, postquam contigit princeps,
qui terrarum fecunditatem nunc huc, nunc illuc, ut
tempus et necessitas posceret, transferret referretque,
qui diremptam mari gentem ut partem aliquam populi
plebisque Romanae aleret ac tueretur! Et caelo quidem 2
numquam benignitas tanta, ut omnes simul terras uber-
tet foveatque; hic omnibus pariter, si non sterilitatem,
at mala sterilitatis exturbat, hic, si non fecunditatem,
at bona fecunditatis importat, hic alternis commeatibus
orientem occidentemque conectit, ut, quae ferunt quae-
que expetunt, omnes gentes invicem capiant et discant,
quanto libertati discordi servientibus sit utilius unum
esse, cui serviant. Quippe discretis quidem bonis om- 3
nium sua cuiusque ad singulos mala, sociatis autem

14 Nilus: is Aeg. *Baehr.* 27 opes gentes discant inv. cap. quanto *codd.,* quae ubique feruntur (seruntur *Livin.*) quaeque expetuntur omnes gent. inv. capiant et disc. *Catan., Livin.,* quae feruntur quaeq. exp. opes invic. cap. gent. et disc. *K.II,* quae seruntur *(Livin.)* quaeque emetuntur omnes invic. cap. gent. discantque *Haupt. Herm. V 28,* quae ferunt quaeq. exportant orae, inv. cap. gentes discantque Baehr. 28 libertati Gesn., *Haupt, Baehr.* libertate *vulg.*

atque permixtis singulorum mala ad neminem, ad omnes omnium bona pertinent. Sed, sive terris divinitas quaedam sive aliquis amnibus genius, et solum illud et flumen ipsum precor, ut hac principis benignitate contentum molli gremio semina recondat, multiplicata
4 restituat. Non quidem reposcimus fenus; putet tamen esse solvendum fallacemque unius anni fidem omnibus annis omnibusque postea saeculis tanto magis, quia non exigimus, excuset.

33 Satis factum qua civium qua sociorum utilitatibus. Visum est spectaculum inde non enerve nec fluxum, nec quod animos virorum molliret et frangeret, sed quod ad pulchra vulnera contemptumque mortis accenderet, cum in servorum etiam noxiorumque corporibus
2 amor laudis et cupido victoriae cerneretur. Quam deinde in edendo liberalitatem, quam iustitiam exhibuit omni affectione aut intactus aut maior! Impetratum est, quod postulabatur, oblatum, quod non postulabatur. Instituit ultro et, ut concupisceremus, admonuit, ac sic
3 quoque plura inopinata, plura subita. Iam quam libera spectantium studia, quam securus favor! Nemini impietas, ut solebat, obiecta, quod odisset gladiatorem, nemo e spectatore spectaculum factus miseras voluptates
4 unco et ignibus expiavit. Demens ille verique honoris ignarus, qui crimina maiestatis in harena colligebat ac se despici et contemni, nisi etiam gladiatores eius veneraremur, sibi male dici in illis, suam divinitatem, suum numen violari interpretabatur, cumque se idem
34 quod deos, idem gladiatores quod se putabat. At tu, Caesar, quam pulchrum spectaculum pro illo nobis exsecrabili reddidisti! Vidimus delatorum iudicium quasi grassatorum, quasi latronum. Non solitudinem illi, non iter, sed templum, sed forum insederant; nulla iam testamenta secura, nullus status certus; non orbitas, non
2 liberi proderant. Auxerat hoc malum partim ... avaritia.

35 malum principum avar. *vulg.*, K.1.

Advertisti oculos atque ut ante castris ita postea pacem
foro reddidisti; excidisti intestinum malum et provida
severitate cavisti, ne fundata legibus civitas eversa le-
gibus videretur. Licet ergo cum fortuna tum libera- 3
litas tua visenda nobis praebuerit, ut praebuit, nunc
ingentia robora virorum et pares animos, nunc imma-
nitatem ferarum, nunc mansuetudinem incognitam, nunc
secretas illas et arcanas ac sub te primum communes
opes, nihil tamen gratius, nihil saeculo dignius, quam
quod contigit desuper intueri delatorum supina ora re-
tortasque cervices. Agnoscebamus et fruebamur, cum 4
velut piaculares publicae sollicitudinis victimae supra
sanguinem noxiorum ad lenta supplicia gravioresque
poenas ducerentur. Congesti sunt in navigia raptim 5
conquisita ac tempestatibus dediti; abirent, fugerent
vastatas delationibus terras, ac, si quem fluctus ac pro-
cellae scopulis reservassent, hic nuda saxa et inhospi-
tale litus incoleret, ageret duram et anxiam vitam re-
lictaque post tergum totius generis humani securitate
maereret. Memoranda facies, delatorum classis permissa **35**
omnibus ventis coactaque vela tempestatibus pandere
iratosque fluctus sequi, quoscumque in scopulos detu-
lissent. Iuvabat prospectare statim a portu sparsa na-
vigia et apud illud ipsum mare agere principi gratias,
qui clementia sua salva ultionem hominum terrarum-
que dis maris commendasset. Quantum diversitas tem- 2
porum posset, tum maxime cognitum est, cum isdem
quibus antea cautibus innocentissimus quisque tunc
nocentissimus adfigeretur, cumque insulas omnes, quas
modo senatorum, iam delatorum turba compleret; quos
quidem non in praesens tantum, sed in aeternum re-
pressisti mille poenarum indagine inclusos. Ereptum 3
alienas pecunias eunt, perdant, quas habent; expellere
penatibus gestiunt, suis exturbentur neque ut antea

14 Congesti — dediti *aut post* terras *coll. aut del.* Haase *misc. phil. V p. 7 sqq.* 27 nunc K. I *ex suo* A. 32 in illa poen. *e suo A K. I.*

exsanguem illam et ferream frontem nequiquam convulnerandam praebeant punctis et notas suas rideant, sed expectent paria praemio damna nec maiores spes quam metus habeant timeantque, quantum timebantur.
4 Ingenti quidem animo divus Titus securitati nostrae
ultionique prospexerat ideoque numinibus aequatus est;
sed quanto tu quandoque dignior caelo, qui tot res
illis adiecisti, propter quas illum deum fecimus! Id hoc
magis arduum fuit, quod imperator talis Nerva te filio,
te successore dignissimus perquam magna quaedam
edictis Titi adstruxerat nihilque reliquisse nisi tibi videbatur, qui tam multa excogitasti, ut si ante te nihil
5 esset inventum; quae singula quantum tibi gratiae dispensata adiecissent! At tu simul omnia profudisti, ut sol et dies non parte aliqua, sed statim totus nec uni aut alteri, sed omnibus in commune profertur.

36 Quam iuvat cernere aerarium silens et quietum, et
quale ante delatores erat! Nunc templum illud, nunc
vere aedes, non spoliarium civium cruentarumque praedarum saevum receptaculum ac toto in orbe terrarum
adhuc locus unus, in quo optimo principe boni malis
2 impares essent. Manet tamen honor legum, nihilque
ex publica utilitate convulsum, nec poena cuiquam remissa, sed addita est ultio, solumque mutatum, quod
3 iam non delatores, sed leges timentur. At fortasse non
eadem severitate fiscum qua aerarium cohibes. Immo
tanto maiore, quanto plus tibi licere de tuo quam de
publico credis. Dicitur actori atque etiam procuratori
4 tuo: 'In ius veni, sequere ad tribunal'. Nam tribunal
quoque excogitatum principatui est par ceteris, nisi illud litigatoris amplitudine metiaris. Sors et urna fisco iudicem assignat; licet reicere, licet exclamare: 'Hunc nolo, timidus est et bona saeculi parum intellegit;

---

9 imperator talis *Baehr. p. XXII,* imperialis *A,* talis *om. rell.* 11 edictis *Baehr. p. XXII,* edicti *A,* edicto *vulg.* 19 *aedes Gron., K. II, Baehr.,* deus codd., K. I, dei sedes Schwarz, *deum Stangl 679.*

illum volo, quia Caesarem fortiter amat'. Eodem foro
utuntur principatus et libertas, quae*que* praecipua tua
gloria est, saepius vincitur fiscus; cuius mala causa
numquam est nisi sub bono principe. Ingens hoc me- 5
ritum, maius illud, quod eos procuratores habes, ut
plerumque cives tui non alios iudices malint. Liberum
est autem discrimini suo locum eligere. Neque enim
ullam necessitatem muneribus tuis addis, ut qui scias
hanc esse beneficiorum principalium summam, si illis
et non uti licet.

Onera imperii pleraque vectigalia instituit ut pro **37**
utilitate communi ita *sine* singulorum iniuriis coëgerunt.
His vicesima reperta est, tributum tolerabile et facile
heredibus dumtaxat extraneis, domesticis grave. Itaque 2
illis irrogatum est, his remissum, videlicet quod mani-
festum erat, quanto cum dolore laturi seu potius non
laturi homines essent destringi aliquid et abradi bonis,
quae sanguine, gentilitate, sacrorum denique societate
meruissent, quaeque numquam ut aliena et speranda,
sed ut sua semperque possessa ac deinceps proximo
cuique transmittenda cepissent. Haec mansuetudo legis 3
veteribus civibus servabatur; novi, seu per Latium in
civitatem seu beneficio principis venissent, nisi simul
cognationis iura impetrassent, alienissimi habebantur,
quibus coniunctissimi fuerant. Ita maximum beneficium 4
vertebatur in gravissimam iniuriam, civitasque Romana
instar erat odii et discordiae et orbitatis, cum carissima
pignora salva ipsorum pietate distraheret. Inveniebantur 5
tur tamen, quibus tantus amor nominis nostri inesset,
ut Romanam civitatem non vicesimae modo, verum

1 nolo *Baehrensi B Vur, Sauppe Phil. XXX 136.* 2 quaeque *Lips., K.II, Baehr.,* quae *codd., K.I.* 7 discrimini suo locum elig. *Madv. adv. III 218,* discriminis 'nolo eum eligere' *vulg.* 12 sine *add. Madv. adv. III 218 sq., om. cett.,* sing. cum iniur. *Baehr.* — coegere. in his Baehr., cogerent *v.* cogerent his *codd.,* coegerunt. in his K.II, impr. *Burkhard p. 174.*

etiam affinitatum damno bene compensari putarent;
sed iis maxime debebat gratuita contingere, a quibus
6 tam magno aestimabatur. Igitur pater tuus sanxit, ut,
quod ex matris ad liberos, ex liberorum bonis perve-
nisset ad matrem, etiamsi cognationum iura non rece-
pissent, cum civitatem adipiscerentur, eius vicesimam
7 ne darent. Eandem immunitatem in paternis bonis
filio tribuit, si modo reductus esset in patris potesta-
tem, ratus improbe et insolenter ac paene impie his
nominibus inseri publicanum, nec sine piaculo quodam
sanctissimas necessitudines velut intercedente vicesima
scindi, nullum tanti esse vectigal, quod liberos ac pa-
38 rentes faceret extraneos. Hactenus ille parcius fortasse,
quam decuit optimum principem, sed non parcius quam
optimum patrem, qui adoptaturus hoc quoque parentis
indulgentissimi fecit, quod delibasse quaedam seu po-
tius demonstrasse contentus largam ac prope intactam
2 bene faciendi materiam filio reservavit. Statim ergo
muneri eius liberalitas tua astruxit, ut, quem ad modum
in patris filius, sic in hereditate filii pater esset im-
munis nec eodem momento, quo pater esse desisset,
3 hoc quoque amitteret, quod fuisset. Egregie, Caesar,
quod lacrimas parentum vectigales esse non pateris.
Bona filii pater sine deminutione possideat, nec socium
hereditatis accipiat, qui non habet luctus; nemo recen-
tem et attonitam orbitatem ad computationem vocet
4 cogatque patrem, quid reliquerit filius, scire. Augeo,
patres conscripti, principis munus, cum ostendo libe-
ralitati eius inesse rationem. Ambitio enim et iactantia
et effusio et quidvis potius quam liberalitas existimanda
5 est, cui ratio non constat. Dignum ergo, imperator,
mansuetudine tua minuere orbitatis iniurias nec pati
quemquam filio amisso insuper affici alio dolore. Sic
quoque abunde misera res est, pater filio solus heres;

---

15 optimum ante adopt. inscr. Cataneo auct. edd., impr. *Schnelle p. 29.*

quid si coheredem non a filio accipiat? Adde, quod, 6
cum divus Nerva sanxisset, ut in paternis bonis liberi
necessitate vicesimae solverentur, congruens erat eandem immunitatem parentes in liberorum bonis obtinere.
Cur enim posteris amplior honor quam maioribus ha- 7
beretur, curve non retro quoque recurreret aequitas
[non] eadem? Tu quidem, Caesar, illam exceptionem removisti, si modo filius in potestate patris fuisset, intuitus, opinor, vim legemque naturae, quae semper in dicione parentum esse liberos iussit nec uti inter pecudes sic inter homines potestatem et imperium va-
lentioribus dedit. Nec vero contentus primum cogna- 39
tionis gradum abstulisse vicesimae secundum quoque exemit cavitque, ut in sororis bonis frater et contra in fratris soror, utque avus et avia in neptis nepotisque,
et invicem illi servarentur immunes. His quoque, quibus 2
per Latium civitas Romana patuisset, idem indulsit omnibusque inter se cognationum iura commisit simul et pariter et more naturae, quae priores principes a singulis rogari gestiebant non tam praestandi animo
quam negandi. Ex quo intellegi potest, quantae beni- 3
gnitatis, quanti spiritus fuerit sparsas atque, ut ita dicam, laceras gentilitates colligere atque conectere et quasi renasci iubere, deferre, quod negabatur, atque id praestare cunctis, quod saepe singuli non impetrassent, postremo ipsum sibi eripere tot beneficiorum occasiones, tam numerosam obligandi imputandique materiam.
Indignum, credo, ei visum ab homine peti, quod di 4
dedissent. Soror estis et frater, avus et nepotes; quid est ergo, cur rogetis, ut sitis? † vobis est is, qui pro cetera sua moderatione non minus invidiosum putat
dare hereditatem quam auferre. Laeti ergo adite ho- 5

6 aequitas? an non eadem? *Baehr.* 16 Iis *e suo A K.* 18 concessit *K.II,* permisit '*primum*' *Schwarz,* '*verum non necesse est*'. 29 soror *Livin., K.I, Baehr.*, sorores codd., K.II. 30 vobis estis. Quid? *K.I,* vobis estis. quippe K.II, vobis adest *is qui Baehr.* Testis vobis est is, qui ?

nores, capessite civitatem; neminem hoc necessitudini-
bus abruptum velut truncum amputatumque destituet;
isdem omnes quibus ante pignoribus, sed honestiores
perfruentur.

Ac ne remotioris quidem iamque deficientis affini-
tatis gradus a qualibet quantitate vicesimam ut prius
inferre cogentur. Statuit enim communis omnium pa-
40 rens summam, quae publicanum pati posset. Carebit
onere vicesimae parva et exilis hereditas et, si ita gra-
tus heres volet, tota sepulcro, tota funeri serviet; nemo
observator, nemo castigator adsistet. Cuicumque modica
pecunia ex hereditate alicuius obvenerit, securus habeat
2 quietusque possideat. Ea lex vicesimae dicta est, ut
ad periculum eius perveniri nisi opibus non possit.
Conversa est iniquitas in gratulationem, iniuria in vo-
3 tum; optat heres, ut vicesimam debeat. Additum est,
ut, qui eius modi ex causis in diem edicti vicesimam
deberent, nondum tamen intulissent, non inferrent. At
in praeteritum subvenire ne di quidem possunt; tu
tamen subvenisti cavistique, ut desineret quisque de-
bere, quod *non* esset postea debiturus, id est effecisti,
4 ne malos principes habuissemus. Quo ingenio, si na-
tura pateretur, quam libenter tot spoliatis, tot trucidatis
5 sanguinem et bona refudisses! Vetuisti exigi, quod de-
beri non tuo saeculo coeperat. Alius ut contumaci-
bus irasceretur tarditatemque solvendi dupli vel etiam
quadrupli irrogatione multaret, tu nihil referre ini-
quitatis existimas, exigas, quod deberi non oportuerit,
an constituas, ut debeatur.

41 Feres, Caesar, curam et sollicitudinem consularem.
Nam mihi cogitanti eundem te collationes remisisse,

---

1 necessitudinibus *Madv. adv. III 219,* necessitudinis *vulg.* 5 remotioris *A, Baehr. p. XXII,* remotius *cett. codd.,* remotus *vulg.,* remoti—cogentur *Baehr.,* cogetur (*v.* cogeretur) *dett. codd., vulg.* 6 *ut prius A, om. cett. codd. et edd.* 8 posset *Livin., K. II, Baehr.,* possit *vulg.* 26 vel etiam A, vett. edd., Baehr., *vel et M, K.*

donativum reddidisse, congiarium obtulisse, delatores
abegisse, vectigalia temperasse, interrogandus videris,
satisne computaveris imperii reditus. An tantas vires
habet frugalitas principis, ut tot impendiis, tot eroga-
tionibus sola sufficiat? Nam quid est causae, cur aliis 2
quidem, cum omnia raperent et rapta retinerent, ut si
nihil rapuissent, nihil retinuissent, defuerint omnia, tibi,
cum tam multa largiaris et nihil auferas, ut si nihil
largiaris et auferas *omnia*, omnia supersint? Numquam 3
principibus defuerunt, qui fronte tristi et gravi super-
cilio utilitatibus fisci contumaciter adessent. Et erant
principes ipsi sua sponte avidi et rapaces, et qui ma-
gistris non egerent; plura tamen semper a nobis contra
nos didicerunt. Sed ad tuas aures cum ceteris omni-
bus tum vel maxime avaris adulationibus obstructus
est aditus. Silent ergo et quiescunt, et, postquam non 4
est, cui suadeatur, qui suadeant, non sunt. Quo evenit,
ut, cum plurimum tibi pro tuis, plus tamen pro nostris
moribus debeamus.

Locupletabant et fiscum et aerarium non tam Vo- **42**
coniae et Iuliae leges quam maiestatis singulare et
unicum crimen eorum, qui crimine vacarent. Huius tu
metum penitus sustulisti contentus magnitudine, qua
nulli magis caruerunt, quam qui sibi maiestatem vin-
dicabant. Reddita est amicis fides, liberis pietas, obse- 2
quium servis; verentur et parent et dominos habent.
Non enim iam servi nostri principis amici, sed nos 3
sumus, nec pater patriae alienis se mancipiis cariorem
quam civibus suis credit. Omnis accusatore domestico
liberasti unoque salutis publicae signo illud, ut sic
dixerim, servile bellum sustulisti. In quo non minus
servis quam dominis praestitisti; nos enim securos,
illos bonos fecisti. Non vis in te ea laudari; nec for- 4

7 nihil retinuissent *A, Livin., om. vulg.* 8 ut si nihil larg. et auf. *A B V, Baehr., om. C W, K.* 9 omnia duplic. *Schwarz, Baehr.* 29 omnes ex suis Ad K. 32 hos vett. edd., *K. I.* 33 in te ea *K. II, Baehr.*, interea v. in terra codd., K. I.

tasse laudanda sint, grata sunt tamen recordantibus principem illum in capita dominorum servos subornantem monstrantemque crimina, quae tamquam delata puniret, magnum et inevitabile ac totiens cuique experiendum malum, quotiens quisque similes principi servos haberet.

43 In eodem genere ponendum est, quod testamenta
nostra secura sunt, nec unus omnium, nunc quia scriptus,
nunc quia non scriptus, heres. Non tu falsis, non tu
iniquis tabulis advocaris. Nullius ad te iracundia, nul-
lius impietas, nullius furor confugit, nec quia offendit
2 alius, nuncuparis, sed quia ipse meruisti. Scriberis ab
amicis, ab ignotis praeteriris, nihilque inter privatum
et principem interest, nisi quod nunc a pluribus ama-
3 ris; nam et plures amas. Tene, Caesar, hunc cursum,
et probabitur experimento, sitne feracius et uberius
non ad laudem modo, sed ad pecuniam principi, si
herede illo homines mori velint, quam si cogantur.
4 Donavit pater tuus multa, *multa* et ipse donasti. † Ces-
serit parum gratus; manent tamen hi, qui bonis eius,
nihilque ex illis ad te nisi gloria redit. Nam libera-
litatem iucundiorem debitor gratus, clariorem ingratus
5 facit. Sed quis ante te laudem istam pecuniae prae-
tulit? quotus quisque principum ne id quidem in pa-
trimoniis nostris suum duxit, quod esset de suo? Nonne
ut regum ita Caesarum munera illitos cibis hamos,
opertos praeda laqueos aemulabantur, cum privatis fa-
cultatibus velut aucta et multiplicata retro secum,
quidquid attigerant, referrent?

44 Quam utile est ad usum secundorum per adversa

---

15 et tu plures ? 16 probabitur *A, Cuspin., K.*, probetur *B V, Baehr.*, probiter *C W.* 19 multa *repet. Ernesti, Baehr.* — † *add.*, Decesserit *Madv. adv. II 220,* cesserint par. gratis *Livin., Baehr.*, ceperit p. gratus *Lips.* 20 bonis eius fruantur *Catan.*, fruuntur *K. I,* bonis eius * *K. II*, tamen aeque in bonis *eius Momms.*, digni bonis eis *Baehr.* 28 post velut *add.* fautores *Baehr.* — aucta *Livin., Baehr.*, hausta *codd., vulg.*

venisse! Vixisti nobiscum, periclitatus es, timuisti, quae
tunc erat innocentium vita. Scis et expertus es, quanto
opere detestentur malos principes, etiam qui malos fa-
ciunt. Meministi, quae optare nobiscum, quae sis queri
solitus. Iam privato iudicio principem geris, meliorem 2
immo te praestas, quam tibi alium precabare. Itaque
sic imbuti sumus, ut, quibus erat summa votorum me-
lior pessimo princeps, iam non possimus nisi optimum
ferre. Nemo est ergo tam tui, tam ignarus sui, ut 3
locum istum post te concupiscat. Facilius est, ut esse
aliquis successor tuus possit, quam ut velit. Quis enim 4
curae tuae molem sponte subeat? quis comparari tibi
non reformidet? Expertus et ipse es, quam sit onero-
sum succedere bono principi, et afferebas excusationem
adoptati. An parva pronaque sunt ad aemulandum, 5
quod nemo incolumitatem turpitudine rependit? Salva
est omnibus vita et dignitas vitae, nec iam consideratus
ac sapiens, qui aetatem in tenebris agit. Eadem quippe 6
sub principe virtutibus praemia quae in libertate, nec
bene factis tantum ex conscientia merces. Amas con-
stantiam civium rectosque ac vividos animos non ut
alii contundis ac deprimis, sed foves et attollis. Prod- 7
est bonos esse, cum sit satis abundeque, si non nocet;
his honores, his sacerdotia, his provincias offers, hi
amicitia tua, hi iudicio florent. Acuuntur isto integri-
tatis et industriae pretio similes, dissimiles alliciuntur;
nam praemia bonorum malorumque bonos ac malos
faciunt. Pauci adeo ingenio valent, ut non turpe ho- 8
nestumque, prout bene aut secus cessit, expetant fugi-
antve; ceteri, ubi laboris inertiae, vigilantiae somno,
frugalitatis luxuriae merces datur, eadem ista, quibus
alios artibus assecutos vident, consectantur, qualesque
sunt illi, tales esse et videri volunt et, dum volunt, fiunt.

---

5 Iam *Madv. adv. III 220,* nunc *Livin.*, nam *vulg.* — privati *Lips.*, *Baehr.* 16 rependit, salva — agit? K.II. 18 et sap. *A.* 21 et rectos *Baehr.* p. XXIII, que om. AW. 27 *[malorumque]* bonos ec malis *Baehr.* 30 somni Baehr.

45 Et priores quidem principes excepto patre tuo,
praeterea uno aut altero, et nimis dixi, vitiis potius
civium quam virtutibus laetabantur, primum quod in
alio sua quemque natura delectat, deinde quod patien-
tiores servitutis arbitrabantur, quos non deceret esse
2 nisi servos. Horum in sinum omnia congerebant, bonos
autem otio ac situ abstrusos et quasi sepultos non nisi
delationibus et periculis in lucem ac diem proferebant.
3 Tu amicos ex optimis *sumis*, et hercule aequum est
esse eos carissimos bono principi, qui invisissimi malo
fuerint. Scis, ut sunt diversa natura dominatio et prin-
cipatus, ita non aliis esse principem gratiorem, quam
4 qui maxime dominum graventur. Hos ergo provehis
et ostentas quasi specimen et exemplar, quae tibi secta
vitae, quod hominum genus placeat; et ideo non cen-
suram adhuc, non praefecturam morum recepisti, quia
tibi beneficiis potius quam remediis ingenia nostra ex-
periri placet. Et alioqui nescio an plus moribus con-
ferat princeps, qui bonos esse patitur, quam qui cogit.
5 Flexibiles quamcumque in partem ducimur a principe
atque, ut ita dicam, sequaces sumus. Huic enim cari,
huic probati esse cupimus, quod frustra speraverint
dissimiles, eoque obsequii continuatione pervenimus,
ut prope omnes [homines] unius moribus vivamus.
Porro non tam sinistre constitutum est, ut, qui malum
6 principem possumus, bonum non possimus imitari. Perge
modo, Caesar, et vim effectumque censurae tuum pro-
positum, tui actus obtinebunt. Nam vita principis cen-
sura est eaque perpetua; ad hanc dirigimur, ad hanc
convertimur, nec tam imperio nobis opus est quam
exemplo. Quippe infidelis recti magister est metus.
Melius homines exemplis docentur, quae in primis hoc

2 nec nimis *Baehr.* 4 deinde *Ald., K. II (disp. I p. 14), Baehr.*, denique *codd.*, ... denique *K. I.* 9 sumis *K. coni., Baehr.*, *legis Catan., K. I,* optimis * *K. II.* — hercle *A.* 10 invisissimi *Baehr. p. XXIII,* in mus (*superscr.* z) si in A, invisi vulg. 18 alio-*quin Baehr.* 24 [homines] Schaefero auct. K. II, hominis Baehr.

in se boni habent, quod approbant, quae praecipiunt,
fieri posse. Et quis terror valuisset efficere, quod re- 46
verentia tui effecit? Obtinuit aliquis, ut spectaculum
pantomimorum populus Romanus tolli pateretur, sed
non obtinuit, ut vellet. Rogatus es tu, quod cogebat 2
alius, coepitque esse beneficium, quod necessitas fuerat.
Neque enim a te minore concentu, ut tolleres panto-
mimos, quam a patre tuo, ut restitueret, exactum est.
Utrumque recte; nam et restitui oportebat, quos sustu- 3
lerat malus princeps, et tolli restitutos. In iis enim,
quae a malis bene fiunt, hic tenendus est modus, ut
appareat auctorem displicuisse, non factum. Idem ergo 4
populus ille aliquando scaenici imperatoris spectator
et plausor nunc in pantomimis quoque aversatur et
damnat effeminatas artes et indecora saeculo studia. Ex 5
quo manifestum est principum disciplinam capere etiam
vulgus, cum rem, si ab uno fiat, severissimam fecerint
omnes. Macte hac gravitatis gloria, Caesar, qua con-
secutus es, ut, quod antea vis et imperium, nunc mores
vocarentur. Castigaverunt vitia sua ipsi, qui castigari 6
merebantur, idemque emendatores qui emendandi fue-
runt. Itaque nemo de severitate tua queritur, et libe-
rum est queri. Sed, cum ita comparatum sit, ut de 7
nullo minus principe querantur homines, quam de quo
maxime licet, tuo in saeculo nihil est, quo non omne
hominum genus laetetur et gaudeat. Boni provehuntur, 8
mali, qui est tranquillissimus status civitatis, nec timent
nec timentur. Vitiorum paenitentiam expectas, mederis
erroribus, sed implorantibus, omnibusque, quos bonos
facis, hanc astruis laudem, ne coëgisse videaris.

Quid? vitam, quid? mores iuventutis quam princi- 47
paliter formas! quem honorem dicendi magistris, quam
dignationem sapientiae doctoribus habes! ut sub te
spiritum et sanguinem et patriam receperunt studia!

---

10 his *Baehr*. 17 a bono Baehr. 21 iidemq. K. 28 *Vitiorum poenitentiam expectas* A, Cuspin., om. rell.

quae priorum temporum immanitas exiliis puniebat,
cum sibi vitiorum omnium conscius princeps inimicas
vitiis artes non odio magis quam reverentia relegaret.
2 At tu easdem artes in complexu, oculis, auribus habes.
Praestas enim, quaecumque praecipiunt, tantumque eas
3 diligis, quantum ab illis probaris. An quisquam studia
humanitatis professus non cum omnia tua tum vel in
primis laudibus ferat admissionum tuarum facilitatem?
4 Magno quidem animo parens tuus hanc ante vos prin-
cipes arcem publicarum aedium nomine inscripserat,
frustra tamen, nisi adoptasset, qui habitare ut in pu-
5 blicis posset. Quam bene cum titulo isto moribus tuis
convenit, quamque omnia sic facis, tamquam non alius
inscripserit! Quod enim forum, quae templa tam re-
serata? Non Capitolium ipsaque illa adoptionis tuae
sedes magis publica, magis omnium. Nullae obices,
nulli contumeliarum gradus superatisque iam mille li-
6 minibus ultra semper aliqua dura et obstantia. Magna
ante te, magna post te, iuxta te tamen maxima quies;
tantum ubique silentium, tam altus pudor, ut ad par-
vos penates et larem angustum ex domo principis mo-
48 destiae et tranquillitatis exempla referantur. Ipse autem
ut excipis omnes, ut expectas! ut magnam partem
dierum inter tot imperii curas quasi per otium trans-
igis! Itaque non alienati et attoniti nec ut periculum
capitis adituri tardi ad te, sed securi et hilares, cum
2 commodum est, convenimus. Et admittente principe,
si interdum est aliquid, quod nos domi quasi magis
necessarium teneat, excusati semper tibi nec umquam
excusandi sumus. Scis enim sibi quemque praestare,
quod te videat, quod frequentet, ac tanto liberalius ac

---

16 Nulli *K.I e suo A et Mediol.* 25 alienati *scr.*, alii *codd.*, *K.*, anxii *e K. coni. Baehr.*, albi *Madv. adv. III 220.* 26 tardi ad te *Lips.*, *Baehr.*, tarditate *codd.*, *vulg.* — et cum *comm. coni. K.*, *scr. Baehr.* 27 et adm. princ. si *Baehr. p. XXIII*, principes *A*, et si adm. Burkh. 175, sin adm. *Baehr.*, *si om. vulg.*, *K.*

diutius voluptatis huius copiam praebes. Nec salutati- 3
ones tuas fuga et vastitas sequitur. Remoramur, resi-
stimus ut in communi domo, quam nuper illa imma-
nissima belua plurimo terrore munierat, cum velut
quodam specu inclusa nunc propinquorum sanguinem
lamberet, nunc se ad clarissimorum civium strages
caedesque proferret. Obversabantur foribus horror et 4
minae et par metus admissis et exclusis. Ad hoc ipse
occursu quoque visuque terribilis; superbia in fronte,
ira in oculis, femineus pallor in corpore, in ore impu-
dentia multo rubore suffusa. Non adire quisquam, non 5
alloqui audebat tenebras semper secretumque captantem
nec umquam ex solitudine sua prodeuntem, nisi ut
solitudinem faceret. Ille tamen, quibus sibi parietibus 49
et muris salutem suam tueri videbatur, dolum secum
et insidias et ultorem scelerum deum inclusit. Dimovit
perfregitque custodias poena angustosque per aditus et
obstructos non secus ac per apertas fores et invitantia
limina irrupit; longeque tunc illi divinitas sua, longe
arcana illa cubilia saevique secessus, in quos timore et
superbia et odio hominum agebatur. Quanto nunc tu- 2
tior, quanto securior eadem domus, postquam erus non
crudelitatis, sed amoris excubiis, non solitudine et clau-
stris, sed civium celebritate defenditur! Ecquid ergo 3
discimus experimento fidissimam esse custodiam prin-
cipis ipsius innocentiam? Haec arx inaccessa, hoc inex-
pugnabile munimentum, munimento non egere. Frustra
se terrore succinxerit, qui saeptus caritate non fuerit;
armis enim arma irritantur. Num autem serias tantum 4
partes dierum in oculis nostris coetuque consumis? non
remissionibus tuis eadem frequentia eademque illa so-
cialitas interest? non tibi semper in medio cibus sem- 5
perque mensa communis? non ex convictu nostro mutua
voluptas? non provocas reddisque sermones? non ipsum

---

3 in communi in domo Schnelle 29. 22 erus Lips., Baehr., *eius codd., del. vulg.* 28 sept. K.

tempus epularum tuarum, cum frugalitas contrahat,
6 extendit humanitas? Non enim ante medium diem
distentus solitaria cena spectator adnotatorque convivis
tuis immines nec ieiunis et inanibus plenus ipse et
ructans non tam apponis quam obicis cibos, quos de-
digneris attingere, aegreque perpessus superbam illam
convictus simulationem rursus te ad clandestinam ga-
7 neam occultumque luxum refers. Ergo non aurum nec
argentum nec exquisita ingenia cenarum, sed suavitatem
tuam iucunditatemque miramur, quibus nulla satietas
adest, quando sincera omnia et vera et ornata gravitate.
8 Neque enim aut peregrinae superstitionis ministeria
aut obscaena petulantia mensis principis oberrat, sed
benigna invitatio et liberales ioci et studiorum honor.
Inde tibi parcus et brevis somnus, nullumque amore
nostri tempus angustius, quam quod sine nobis agis.

50 Sed, cum rebus tuis ut participes perfruamur, quae
habemus ipsi, quam propria, quam nostra sunt! Non
enim exturbatis prioribus dominis omne stagnum, om-
nem lacum, omnem etiam saltum immensa possessione
circumvenis, nec unius oculis flumina, fontes, maria
2 deserviunt. Est, quod Caesar non suum videat, tandem-
que imperium principis quam patrimonium maius est.
Multa enim ex patrimonio refert in imperium, quae
priores principes occupabant, non ut ipsi fruerentur,
3 sed ne quis alius. Ergo in vestigia sedesque nobilium
immigrant pares domini, nec iam clarissimorum viro-
rum receptacula habitatore servo teruntur aut foeda
4 vastitate procumbunt. Datur intueri pulcherrimas aedes
deterso situ auctas ac vigentes. Magnum hoc tuum
non erga homines modo, sed erga tecta ipsa meritum,
sistere ruinas, solitudinem pellere, ingentia opera eodem,
quo extructa sunt, animo ab interitu vindicare. Muta
quidem illa et anima carentia sentire tamen et laetari
videntur, quod niteant, quod frequententur, quod ali-
5 quando coeperint esse domini scientis. Circumfertur
sub nomine Caesaris tabula ingens rerum venalium,

quo sit detestanda avaritia illius, qui tam multa concupiscebat, cum haberet supervacua tam multa. Tum exitialis erat apud principem huic laxior domus, illi
amoenior villa; nunc princeps in haec eadem dominos 6
quaerit, ipse inducit; ipsos illos magni aliquando imperatoris hortos, illud numquam nisi Caesaris suburbanum licemur, emimus, implemus. Tanta benignitas 7
principis, tanta securitas temporum est, ut ille nos principalibus rebus existimet dignos, nos non timeamus, quod esse digni videmur. Nec vero emendi tantum civibus tuis copiam praebes, sed amoenissima quaeque largiris et donas, ista, inquam, donas, in quae electus, in quae adoptatus es. Transfers, quod iudicio accepisti, ac nihil magis tuum credis, quam quod per amicos habes.

Idem tam parcus in aedificando quam diligens in 51
tuendo. Itaque non ut ante immanium transvectione saxorum urbis tecta quatiuntur; stant securae domus nec iam templa nutantia. Satis est tibi nimiumque,
cum successeris frugalissimo principi, magnum recidere 2
aliquid et amputare ex his, quae princeps tamquam necessaria reliquit. Praeterea pater tuus usibus suis detrahebat, quae fortuna imperii dederat, tu tuis, quae
pater. At quam magnificus in publicum es! Hinc por- 3
ticus, inde delubra occulta celeritate properantur, ut non consummata, sed tantum conmutata videantur. Hinc immensum latus circi templorum pulchritudinem provocat, digna populo victore gentium sedes nec minus ipsa visenda, quam quae ex illa spectabuntur, visenda autem cum cetera specie, tum quod aequatus plebis ac
principis locus, siquidem per omne spatium una facies, 4
omnia continua et paria, nec magis proprius spectanti
Caesari suggestus quam propria, quae spectet. Licebit 5

---

1 sit *codd.*, fit *Periz.*, *K.*, *Baehr.* 3 latior *Baehr.* 10 digni esse *ex uno suo B K.I.* 19 magnum vero *Baehr.* — recidere *Gron.*, *Baehr.*, reicere *vulg.* 20 iis K. 31 spectandi *codd.*, *K.I.*

ergo civibus tuis te invicem contueri; dabitur non cu-
biculum principis, sed ipsum principem cernere in pu-
blico, in populo sedentem, populo, cui locorum quinque
milia adiecisti. Auxeras enim numerum eius congiarii
facilitate maioremque in posterum suscipi liberalitatis
tuae fide iusseras.
52 Horum unum si praestitisset alius, iam dudum illi
radiatum caput et media inter deos sedes auro staret,
aut ebore augustioribusque aris et grandioribus victimis
2 invocaretur. Tu delubra non nisi adoraturus intras,
tibi maximus honor excubare pro templis postibusque
praetexi. Sic fit, ut *tibi* di summum inter homines
3 fastigium servent, cum deorum ipse non adfectes. Ita-
que tuam statuam in vestibulo Iovis optimi maximi
unam alteramve et hanc aeream cernimus. At paulo
ante aditus omnes, omnes gradus totaque area hinc
auro, hinc argento relucebat seu potius polluebatur,
cum incesti principis statuis permixta deorum simula-
4 cra sorderent. Ergo istae quidem aereae et paucae
manent manebuntque quam diu templum ipsum, illae
autem *aureae* et innumerabiles strage et ruina publico
gaudio litaverunt. Iuvabat illidere solo superbissimos
vultus, instare ferro, saevire securibus, ut si singulos
5 ictus sanguis dolorque sequeretur. Nemo tam temperans
gaudii seraeque laetitiae, quin instar ultionis videretur
cernere laceros artus, truncata membra, postremo truces
horrendasque imagines obiectas excoctasque flammis,
ut ex illo terrore et minis in usum hominum ac vo-
6 luptates ignibus mutarentur. Simili reverentia, Caesar,
non apud genium tuum bonitati tuae gratias agi, sed
apud numen Iovis optimi maximi pateris; illi debere
nos, quidquid tibi debeamus, illius, quod bene facias,

---

1 tibi et civibus tuis inv. *Baehr.*, tuis et invicem *Kroll diss. Vrat. 1891 thes. 9 probab., nihil mut. Schnelle p. 29.* *12 tibi add. K.II* (di tibi), dei tibi *Baehr.* 13 adfectes *scr.*, *adeptus codd.*, appetas *Livin.*, K.II, Baehr., adoptes Lips., *K.I.* 27 flammis excoctasque K.II, Baehr.

muneris esse, qui te dedit. Ante quidem ingentes ho- 7
stiarum greges per Capitolinum iter magna sui parte
velut intercepti devertere via cogebantur, cum saevis-
simi domini atrocissima effigies tanto victimarum cruore
coleretur, quantum ipse humani sanguinis profundebat.

Omnia, patres conscripti, quae de aliis principibus 53
a me aut dicuntur aut dicta sunt, eo pertinent, ut
ostendam, quam longa consuetudine corruptos depra-
vatosque mores principatus parens noster reformet et
corrigat. Alioquin nihil non parum grate sine com-
paratione laudatur. Praeterea hoc primum erga opti- 2
mum imperatorem piorum civium officium est, insequi
dissimiles. Neque enim satis amarit bonos principes,
qui malos [satis] non oderit. Adice, quod imperatoris 3
nostri non aliud amplius ac diffusius meritum est, quam
quod insectari malos principes tutum est. An excidit 4
dolori nostro modo vindicatus Nero? Permitteret, credo,
famam vitamque eius carpi, qui mortem ulciscebatur,
nec ut in se dicta interpretaretur, quae de simillimo
dicerentur. Quare † ego te, Caesar, muneribus tuis 5
omnibus comparo, multis antepono, quod licet nobis
et in praeteritum de malis imperatoribus cotidie vin-
dicari et futuros sub exemplo praemonere nullum locum,
nullum esse tempus, quo funestorum principum manes
a posterorum execrationibus conquiescant. Quo con- 6
stantius, patres conscripti, et dolores nostros et gaudia
proferamus, laetemur his, quibus fruimur, ingemiscamus
illis, quae patiebamur. Simul utrumque faciendum est
sub bono principe. Hoc secreta nostra, hoc sermones,
hoc ipsae gratiarum actiones agant memineríntque sic
maxime laudari incolumem imperatorem, si priores
secus meriti reprehendantur. Nam, cum malos principes

10 et alioquin *Livin.*, *Baehr.*, (alioqui) *K.II.* 14 satis *del. Madv. adv. III 220.* 20 ego [te] *K.I*, ego vero *K.II*, ego in te *Baehr.*, circa te *Schnelle 29*, ergo te *codd. Baehrensi*, equidem *?* 27 laet.—fruimur *A*, *Cuspin.*, K.I tamq. insitic., *Baehr.*, *om. K.II.* 32 malos principes Baehr., malo principe *codd.*, de malo pr. *vulg.*

posteri tacent, manifestum est eadem facere praesentem.
54 Ecquis iam locus miserae adulationis manebat ignarus,
cum laudes imperatorum ludis etiam et commissionibus
celebrarentur, saltarentur atque in omne ludibrium ef-
feminatis vocibus, modis, gestibus frangerentur? Sed
illud indignum, quod eodem tempore in senatu et in
2 scaena, ab histrione et a consule laudabantur. Tu procul
a tui cultu ludicras artes removisti. Seria ergo te car-
mina honorque aeternus annalium, non haec brevis et
pudenda praedicatio colit; quin etiam tanto maiore
consensu in venerationem tui theatra ipsa consurgent,
3 quanto magis de te scaenae silebunt. Sed quid ego
istud admiror, cum eos quoque honores, qui tibi a
nobis offeruntur, aut delibare parcissime aut omnino
soleas recusare? Nihil ante tam vulgare, tam parvum
in senatu agebatur, ut non laudibus principum immo-
rarentur, quibuscumque censendi necessitas accidisset.
4 De ampliando numero gladiatorum aut de instituendo
collegio fabrorum consulebamur et quasi prolatis im-
perii finibus nunc ingentes arcus excessurosque tem-
plorum fastigium titulos, nunc menses etiam nec hos
singulos nomini Caesarum dicabamus. Patiebantur illi
5 et, quasi meruissent, laetabantur. At nunc quis nostrum
tamquam oblitus eius, de quo refertur, censendi officium
principis honore consumit? Tuae moderationis laus
haec constantia nostra est. Tibi obsequimur, quod in
curiam non ad certamen adulationum, sed ad usum
munusque iustitiae convenimus hanc simplicitati tuae
veritatique gratiam relaturi, ut te, quae vis, velle, quae
6 non vis, nolle credamus. Incipimus inde, desinimus
ibi, a quo incipi, in quo desini sub alio principe non
posset. Nam plerosque ex decretis honoribus et alii
non receperunt; nemo ante *te* tantus fuit, ut crederetur

2 Ecquis *Cuspin., Stangl 675 sqq.,* Et quis *vulg.* 4 salta-*renturque all., Baehr.* 25 laus haec const. nostra est *Gesn., K. II (om.* est *K. I), Baehr.,* haec laus const. n. et codd. 33 *te Livin., K. II, Baehr., om. vulg.*

noluisse decerni; quod ego titulis omnibus speciosius 7
reor, quando non trabibus aut saxis nomen tuum, sed
monumentis aeternae laudis inciditur. Ibit in saecula 55
fuisse principem, cui florenti et incolumi numquam
nisi modici honores, saepius nulli decernerentur. Et 2
sane, si velimus cum priorum temporum necessitate
certare, vincemur; ingeniosior est enim ad excogitandum
simulatio veritate, servitus libertate, metus amore. Si- 3
mul, cum iam pridem novitas omnis adulatione con-
sumpta sit, non alius erga te novus honor superest,
quam si aliquando de te tacere audeamus. Age, si 4
quando pietas nostra silentium rupit et verecundiam
tuam vicit, quae qualiaque aut decernimus nos aut tu
non recusas! ut appareat non superbia et fastidio te
amplissimos honores repudiare, qui minores non dedi-
gneris. Pulchrius hoc, Caesar, quam si recusares omnes; 5
nam recusare omnes ambitionis, moderationis est eligere
parcissimos. Quo temperamento et nobis et aerario
consulis, nobis quidem, quod omni liberas suspicione,
aerario autem, quod sumptibus eius adhibes modum,
ut qui exhaustum non sis innocentium bonis repleturus.
Stant igitur effigies tuae, quales olim ob egregia in 6
rem publicam merita privatis dicabantur; visuntur eadem
e materia Caesaris statuae qua Brutorum, qua Camillo-
rum. Nec discrepat causa. Illi enim reges hostemque 7
victorem moenibus depulerunt, hic regnum ipsum, quae-
que alia captivitas gignit, arcet ac summovet sedemque
obtinet principis, ne sit domino locus. Ac mihi intu- 8
enti sapientiam tuam minus mirum videtur, quod mor-
tales istos caducosque titulos aut depreceris aut tem-
peres. Scis enim, ubi vera principis, ubi sempiterna
sit gloria, ubi sint honores, in quos nihil flammis, nihil
senectuti, nihil successoribus liceat. Arcus enim et 9
statuas, aras etiam templaque demolitur et obscurat

17 moderationis est *V et om.* est *B*, *Baehr*., moderatio est *ACW*, *K*. 32 ubi sint *vulg*., hi sint (sunt) codd., gloria. hi *sinceri Baehr*.

oblivio, neglegit carpitque posteritas; contra contemptor ambitionis et infinitae potestatis domitor ac frenator animus ipsa vetustate florescit nec ab ullis magis laudatur, quam quibus minime necesse est. Praeterea, ut quisque factus est princeps, extemplo fama eius, incer-
10 tum bona an mala, ceterum aeterna est. Non ergo perpetua principi fama, quae invitum manet, sed bona concupiscenda est; ea porro non imaginibus et statuis,
11 sed virtute ac meritis prorogatur. Quin etiam leviora haec, formam principis figuramque, non aurum melius vel argentum quam favor hominum exprimat teneatque. Quod quidem prolixe tibi cumulateque contingit, cuius laetissima facies et amabilis vultus in omnium civium ore, oculis, animo sedet.

56 Adnotasse vos credo, patres conscripti, iam dudum me non eligere, quae referam. Propositum est enim mihi principem laudare, non principis facta. Nam laudabilia multa etiam mali faciunt, ipse laudari nisi optimus non potest. Quare non alia maior, imperator auguste, gloria tua, quam quod agentibus tibi gratias
2 nihil velandum est, nihil omittendum. Ecquid est enim in principatu tuo, quod cuiusquam praedicatio vel transsilire vel praetervehi debeat? Quod momentum, quod immo temporis punctum aut beneficio sterile aut vacuum laude? Non omnia eius modi, ut is optime te laudasse videatur, qui narraverit fidelissime? Quo fit, ut prope in immensum diffundatur oratio mea, et nec-
3 dum de biennio loquor. Quam multa dixi de moderatione, et quanto plura adhuc restant! ut illud, quod secundum consulatum recepisti, quia princeps et pater deferebat. At, postquam ad te imperii summam et cum omnium rerum tum etiam tui potestatem di transtulerunt, tertium consulatum recusasti, cum agere tam bo-

---

2 ac fr. *e suo B K.I, e suis codd. praeter W Baehr.*, et *Keili codd. praeter B, K.II; Ad p. 49. 23.* 4—6 Praeterea—aeterna est *A, Cuspin., K.I tamq. insitic., om. rell. codd., K.II, Baehr.* 21 omittendum. Ecquid *Livin., Baehr., om.* est. Quid *vulg.*

num consulem posses. Magnum est differre honorem, 4
gloriam maius. Gestum consulatum mirer an non re-
ceptum? gestum non in hoc urbis otio et intimo sinu
pacis, sed iuxta barbaras gentes, ut illi solebant, quibus
erat moris paludamento mutare praetextam ignotasque
terras victoria sequi. Pulchrum imperio, gloriosum tibi, 5
cum te socii atque amici sua in patria, suis in sedibus
adierunt. Decora facies, consulis multa post saecula tri- 6
bunal viridi caespite extructum nec fascium tantum, sed
pilorum signorumque honore circumdatum. Augebant
maiestatem praesidentis diversi postulantium habitus ac
dissonae voces raraque sine interprete oratio. Magni- 7
ficum est civibus iura, quid hostibus reddere? speciosum
certam fori pacem, quid immanes campos sella curuli
victorisque vestigio premere, imminere minacibus ripis
tutum quietumque, spernere barbaros fremitus hostilem-
que terrorem non armorum magis quam togarum osten-
tatione compescere? Itaque non te apud imagines, sed 8
ipsum praesentem audientemque consalutabant impe-
ratorem, nomenque, quod alii domitis hostibus, tu
contemptis merebare.

Haec laus acti consulatus, illa dilati, quod adhuc **57**
initio principatus ut iam exsatiatus honoribus et ex-
pletus consulatum recusasti, quem novi imperatores de-
stinatum aliis in se transferebant. Fuit etiam, qui in 2
principatus sui fine consulatum, quem dederat ipse,
magna ex parte iam gestum extorqueret et raperet. Hoc
ergo honore, quem et incipientes principes et desinentes
adeo concupiscunt, ut auferant, tu otioso ac vacante
privatis cessisti. Invidiosusne erat aut tibi tertius con- 3
sulatus aut principi primus? Nam secundum imperator
quidem, sub imperatore tamen inisti, nihilque imputari
in eo vel honori potest vel exemplo nisi obsequium.
Ita vero, quae civitas quinquies atque etiam sexies 4
consules vidit, non illos, qui expirante iam libertate

---

9 *cesp. K.* 23 exsatiatus A, Cuspin., Baehr. p. XXIV, *excusatus cett. codd., K.,* excuratus Baehr.

per vim ac tumultum creabantur, sed quibus sepositis
et absentibus in rura sua consulatus ferebantur, in hac
civitate tertium consulatum princeps generis humani
5 ut praegravem recusasti? Tantone Papiriis etiam et
Quintiis moderatior Augustus et Caesar et pater patriae?
At illos res publica ciebat. Quid? te non eadem res
publica, non senatus, non consulatus ipse, qui sibi tuis
58 umeris attolli et augescere videtur? Non te ad exem-
plar eius voco, qui continuis consulatibus fecerat lon-
gum quendam et sine discrimine annum, iis te confero,
quos certum est, quotiens consules fuerunt, non sibi
praestitisse. Erat in senatu ter consul, cum tu tertium
2 consulatum recusabas. Onerosum nescio quid verecun-
diae tuae consensus noster indixerat, ut princeps totiens
consul esses quotiens senator tuus; nimia modestia
3 istud etiam privatus recusasses. An consularis viri tri-
umphalisque filius, cum tertio consul creatur, ascendit?
non debitum hoc illi, non vel sola generis claritate
promeritum? Contigit ergo privatis aperire annum
fastosque reserare, et hoc quoque redditae libertatis
indicium fuit, quod consul alius quam Caesar esset. Sic
exactis regibus coepit liber annus, sic olim servitus
5 pulsa privata fastis nomina induxit. Miseros ambitionis,
qui ita consules semper ut semper principes erant!
Quamquam non tam ambitio quam livor et malignitas
videri potest omnes annos possidere summumque illud
purpurae decus non nisi praecerptum praefloratumque
6 transmittere. Tuam vero magnanimitatem an modestiam
an benignitatem prius mirer? Magnanimitatis fuit ex-
petito semper honore abstinere, modestiae cedere, be-
nignitatis per alios frui.

59 Sed iam tempus est te ipsi consulatui praestare, ut
maiorem eum suscipiendo gerendoque facias. Nam
saepius recusare ambiguam ac potius illam interpreta-

---

10 his Baehr. 25 tam amb. quam cod. Mediol., Baehr., tam *om. Baehrensi codd., Keili b c,* non amb. magis quam dett. codd., K.

tionem habet, tamquam minorem putes. Tu quidem
ut maximum recusasti; sed hoc persuadere nemini pot-
eris, nisi aliquando et non recusaveris. Cum arcus, 2
cum tropaea, cum statuas deprecaris, tribuenda est ve-
recundiae tuae venia; illa enim sane tibi dicantur. Nunc
vero postulamus, ut futuros principes doceas inertiae
renuntiare, paulisper delicias differre, paulisper et saltem
ad brevissimum tempus ex illo felicitatis somno velut
excitari, induere praetextam, quam, cum dare possent,
occuparint, ascendere curulem, quam detineant, esse
denique, quod concupierint, nec ideo tantum velle con-
sules fieri, ut fuerint. Gessisti alterum consulatum, 3
scio; illum exercitibus, illum provinciis, illum etiam
exteris gentibus poteris imputare, non potes nobis.
Audimus quidem te omne munus consulis obisse, sed
audimus; diceris iustissimus, humanissimus, patientissi-
mus fuisse, sed diceris. Aequum est aliquando nos iu-
dicio nostro, oculis nostris, non famae semper et ru-
moribus credere. Quousque absentes de absente gaude- 4
bimus? Liceat experiri, an aliquid superbiae tibi ille
ipse secundus consulatus attulerit. Multum in commu-
tandis moribus hominum medius annus valet, in prin-
cipum plus. Didicimus quidem, cui virtus aliqua con- 5
tingat, omnes inesse, cupimus tamen experiri, an nunc
quoque una eademque res sit bonus consul et bonus
princeps. Nam praeter id, quod est arduum, duas eas- 6
que summas potestates simul capere, tum inest utrique
non nulla diversitas, cum principem quam *simillimum
esse privato, consulem quam* dissimillimum deceat.

Atque ego video proximo anno consulatus recusandi **60**
hanc praecipuam fuisse rationem, quod eum absens

---

4 troph. *Baehr.* 9 excitari *A, Livin., Baehr.*, excitatos *dett., K.* 11 concupierint *e suo d K.II, Baehr.*, concupierunt *pleriq. codd., K.I.* 23 didicimus *A, Cuspin., Baehr.*, dicimus *rell. codd., K.* 26 duas — capere *A, Baehr.* p. XXIV, duas easq. sim. cap. pot. summ. *rell. codd.*, K., duas sim. cap. pot. *easque summ. Baehr.* 28 simill. — quam om. K.II.

gerere non poteras. Sed iam urbi votisque publicis redditus quid est, in quo magis sis approbaturus, quae quantaque fuerint, quae desiderabamus? Parum est, ut in curiam venias, nisi et convocas, ut intersis senatui, nisi et praesides, ut censentes audias, nisi et perrogas.
2 Vis illud augustissimum consulum aliquando tribunal maiestati suae reddere? ascende. Vis constare reverentiam magistratibus, legibus auctoritatem, modestiam
3 postulantibus? adi. Quod enim interesset rei publicae, si privatus esses, consulem te haberet tantum an et senatorem, hoc nunc scito interesse, principem te ha-
4 beat tantum an et consulem. His tot tantisque rationibus quamquam multum reluctata verecundia principis nostri tandem tamen cessit. At quem ad modum cessit? Non se ut privatis, sed ut privatos sibi pares faceret.
5 Recepit enim tertium consulatum, ut daret. Noverat moderationem hominum, noverat pudorem, qui non sustinerent tertio consules esse nisi cum ter consule. Bellorum istud sociis olim, periculorum consortibus, parce tamen tribuebatur, quod tu singularibus viris ac de te quidem bene ac fortiter, sed in toga meritis
6 praestitisti. Utriusque cura, utriusque vigilantia obstrictus es, Caesar. Sed in principe rarum ac prope insolitum est, ut se putet obligatum aut, si putet, amet. Debes ergo, Caesar, et solvis et, cum ter consules facis, non tibi magnus princeps, sed non ingratus amicus
7 videris; quin etiam perquam modica quaedam civium merita fortunae tuae viribus in maius extollis. Efficis enim, ut tantum tibi quisque praestitisse videatur, quantum a te recepit. Quid isti benignitati precer, nisi

---

4 sq. convoces — praesideas — perroges *dett.*, *K.* 6 tribun. aliq. *K.II*, *Baehr.* 9 postulatibus *Baehr.* — adi *vulg. edd.*, *K.I*, adire *codd.*, audi *Lips.*, *K.II*, adside *Baehr.*, adnitere *Schnelle 30.* 19 ut peric. *Baehr.* 21 in toga mer. praest. *A*, *Livin.*, *K.II*, *Baehr.*, praest. in toga mer. *cett. codd.*, *K.I.* *25 et cum Gruter.*, *K.II*, *Baehr.*, Sed cum codd., vulg. 30 re*cepit A*, *K.II*, *Baehr.*, recipit pleriq. codd., K.I.

ut semper obliges, obligeris incertumque facias, utrum
magis expediat civibus tuis debere tibi an praestitisse?

Equidem illum antiquum senatum contueri videbar, 61
cum ter consule adsidente tertio consulem designatum
rogari sententiam cernerem. Quanti tunc illi, quantus-
que tu! Accidit quidem, ut corpora quamlibet ardua 2
et excelsa procerioribus admota decrescant, item ut al-
tissimae civium dignitates collatione fastigii tui quasi
deprimantur, quantoque propius ad magnitudinem tuam
ascenderint, tantum etiam a sua descendisse videantur.
Illos tamen tu, quamquam non potuisti tibi aequare, 3
cum velles, adeo in edito collocasti, ut tantum super
ceteros quantum infra te cernerentur. Si unius tertium 4
consulatum eundem in annum in quem tuum contu-
lisses, ingentis animi specimen haberetur. Ut enim fe-
licitatis est, quantum velis, posse, sic magnitudinis velle,
quantum possis. Laudandus quidem et ille, qui consu- 5
latum tertium meruit, sed magis, sub quo meruit; magnus
memorandusque, qui tantum praemium cepit, sed maior,
qui capienti dedit. Quid, quod duos pariter tertio con- 6
sulatu, duos collegii tui sanctitate decorasti? ut sit
nemini dubium hanc tibi praecipuam causam fuisse
extendendi consulatus tui, ut duorum consulatus ample-
cteretur collegamque te non uni daret. Uterque nuper 7
consulatum alterum gesserat a patre tuo, id est quanto
minus quam a te, datum! utriusque adhuc oculis paulo
ante dimissi fasces oberrabant, utriusque sollemnis ille
lictorum et praenuntius clamor auribus insederat, cum
rursus curulis rursusque purpura; ut olim, cum hostis
in proximo et in summum discrimen adducta res pu-
blica expertum honoribus virum posceret, non consu-
latus hominibus isdem, sed idem homines consulatibus
reddebantur. Tanta tibi bene faciendi vis, ut indul- 8

---

17 tert. cons. *K*. 21 collegii *Lips., K.II, Baehr.*, collegit *A*, collegas *cett. codd., K.I.* 24 te collegam, quem te *non uni dare licuisse* claret: uterque Baehr., et collegam que *(quae) codd.* 32 iidem *K.II*.

gentia tua necessitates aemuletur. Modo praetextas
exuerant; resumant; modo lictores abire iusserant; revo-
cent; modo gratulantes amici recesserant; revertantur.
9 Hominisne istud ingenium est, hominis potestas, reno-
vare gaudia, redintegrare laetitiam nullamque requiem
gratulationibus dare neque alia repetendis consulatibus
10 intervalla permittere, nisi dum finiuntur? Facias ista
semper, nec umquam in hoc opere aut animus tuus
aut fortuna lassetur, des quam plurimis tertios consu-
latus, et, cum plurimis tertios consulatus dederis, semper
tamen plures, quibus debeas dare, supersint.

62 Omnium quidem beneficiorum, quae merentibus tri-
buuntur, non ad ipsos gaudium maius quam ad similes
redundat; praecipue tamen ex horum consulatu non
ad partem aliquam senatus, sed ad totum senatum
tanta laetitia pervenit, ut eundem honorem omnes sibi
2 et dedisse et accepisse videantur. Nempe enim hi sunt,
quos senatus, cum publicis sumptibus minuendis opti-
mum quemque praeficeret, elegit, et quidem primos.
Hoc est igitur, hoc est, quod penitus illos animo Cae-
3 saris insinuavit. An parum saepe experti sumus hanc
esse rerum condicionem, ut senatus favor apud princi-
pem aut *non* prosit aut noceat? Nonne paulo ante nihil
magis exitiale erat quam illa principis cogitatio: 'hunc
senatus probat, hic senatui carus est'? Oderat, quos
4 nos amaremus, sed et nos, quos ille. Nunc inter prin-
cipem senatumque dignissimi cuiusque caritate certatur.
Demonstramus invicem, credimus invicem, quodque
maximum amoris mutui signum est, eosdem amamus.
5 Proinde, patres conscripti, favete aperte, diligite con-
stanter. Non iam dissimulandus est amor, ne noceat,
non premendum odium, ne prosit. Eadem Caesar quae
senatus probat improbatque. Vos ille praesentes, vos
etiam absentes in consilio habet. Tertio consules fecit,

---

5 *que om. aliquott codd., K.I.* 23 non *add.* (*an* parum *?*), *haut prosit, at* noc. *Baehr.*, aut pros. aut del. Novak Ztschr. f. *d. oest. G. XLII 1068,* aut—aut defend. Burkh. p. 166 sq.

quos vos elegeratis, et fecit hoc ordine, quo electi a
vobis erant. Magnus uterque honor vester, sive eosdem 6
maxime diligit, quos scit vobis esse carissimos, sive
illis neminem praefert, quamvis aliquem magis amet.
Proposita sunt senioribus praemia, iuvenibus exempla. 7
Adeant, frequentent securas tandem ac patentes domos.
Quisquis probatos senatui viros suscipit, hic maxime
principem promeretur. Sibi enim accrescere putat, 8
quod cuique adstruatur, nullamque in eo gloriam ponit,
quod sit omnibus maior, nisi maximi fuerint, quibus
maior est. Persta, Caesar, in ista ratione propositi 9
talesque nos crede, qualis fama cuiusque est. Huic
aures, huic oculos intende; ne respexeris clandestinas
existimationes nullisque magis quam audientibus insidiantes susurros. Melius omnibus quam singulis creditur. Singuli enim decipere et decipi possunt, nemo
omnes, neminem omnes fefellerint.

Praevertor iam ad consulatum tuum, etsi sunt 63
quaedam ad consulatum quidem pertinentia, ante consulatum tamen, in primis quod comitiis tuis interfuisti
candidatus non consulatus tantum, sed immortalitatis
et gloriae et exempli, quod sequerentur principes boni,
mali mirarentur. Vidit te populus Romanus in illa 2
vetere potestatis suae sede; perpessus es longum illud
carmen comitiorum nec iam irridendam moram consulque sic factus es ut unus ex nobis, quos facis consules. Quotus quisque principum antecedentium hono- 3
rem istum aut consulatui habuit aut populo? Non
alii marcidi somno hesternaque cena redundantes comitiorum suorum nuntios opperiebantur, alii sane pervigiles et insomnes, sed intra cubilia sua illis ipsis
consulibus, a quibus consules renuntiabantur, exilia et

---

2 utique *Lips.*, *K.I.* 7 suspicit *Livin.*, *K.*, *Baehr.* *V. Schwarz*, *Hofmann Cic. ep. sel. V 20 (fam. X 11) 1 ex.* 17 fefellerint *'maluisset legere' Schwarz*, scr. K.II, Baehr., fefellerunt *codd.*, *vulg.* 18 Revertor dett. codd., K.I. K.II cf. V 14.7. 22 *etiam glor. Baehr.*, etiam et gl. coni. K. 28 Nam ex Ad. K.

4 caedes machinabantur. O prava et inscia verae maie-
statis ambitio, concupiscere honorem, quem dedigneris,
dedignari, quem concupieris, cumque ex proximis hor-
tis campum et comitia prospectes, sic ab illis abesse,
5 tamquam Danubio Rhenoque dirimare! Averseris tu
honori tuo sperata suffragia renuntiarique te consulem
iussisse contentus liberae civitatis ne simulationem qui-
dem serves, abstineas denique comitiis abstrusus atque
abditus, quasi illic tibi non consulatus detur, sed abro-
6 getur imperium? Haec persuasio superbissimis domi-
nis erat, ut sibi viderentur principes esse desinere, si
quid facerent tamquam senatores. Plerique tamen non
7 tam superbia quam metu quodam submovebantur. An
stuprorum sibi incestarumque noctium conscii auspicia
polluere sacratumque campum nefario auderent conta-
minare vestigio? Non adeo deos hominesque contem-
pserant, ut in illa speciosissima sede hominum deorum-
que coniectos in se oculos ferre ac perpeti possent.
8 Tibi contra et moderatio tua suasit et sanctitas, ut te
64 et religioni deorum et iudiciis hominum exhiberes. Alii
consulatum, ante quam acciperent, tu, et dum accipis,
meruisti. Peracta erant sollemnia comitiorum, si prin-
cipem cogitares, iamque se omnis turba commoverat,
cum tu mirantibus cunctis accedis ad consulis sellam,
adigendum te praebes in verba principibus ignota, nisi
cum iurare cogerent alios. Vides, quam necessarium
fuerit consulatum non recusare. Non putassemus istud
2 te facturum fuisse, si recusasses. Stupeo, patres con-
scripti, necdum satis aut oculis meis aut auribus credo
atque identidem me, an audierim, an viderim, interrogo.
Imperator ergo et Caesar et Augustus *et* pontifex maxi-
mus stetit ante gremium consulis, seditque consul prin-
cipe ante se stante et sedit inturbatus, interritus, et
3 tamquam ita fieri soleret. Quin etiam sedens stanti

1 caedes Keil cod. Monac., Baehr., caedem vulg. 34 *stanti A, Gron., K. II post* sedens, ante Baehr., om. K. I.

praeiit ius iurandum, et ille iuravit, expressit explanavitque verba, quibus caput suum, domum suam, si sciens fefellisset, deorum irae consecraret. Ingens, Caesar, et par gloria tua, sive fecerint istud postea principes sive non fecerint. Ullane satis digna prae- 4
dicatio est idem tertio consulem fecisse quod primo, idem principem quod privatum, idem imperatorem quod sub imperatore? Nescio iam, nescio, pulchriusne sit illud, quod praeeunte nullo, an hoc, quod alio praeeunte iurasti. In rostris quoque simili religione 65
ipse te legibus subiecisti, legibus, Caesar, quas nemo principi scripsit. Sed tu nihil amplius vis tibi licere quam nobis. Sic fit, ut nos tibi plus velimus. Quod ego nunc primum audio, nunc primum disco, non est princeps supra leges, sed leges supra principem, idemque Caesari consuli quod ceteris non licet. Iurat in 2
leges attendentibus dis (nam cui magis quam Caesari attendant?), iurat observantibus his, quibus idem iurandum est, non ignarus alioqui nemini religiosius, quod iuraverit, custodiendum, quam cuius maxime interest non peierari. Itaque et abiturus consulatu iurasti te nihil contra leges fecisse. Magnum hoc erat, cum promitteres, maius, postquam praestitisti. Iam totiens pro- 3
cedere in rostra inascensumque illum superbiae principum locum terere, hic suscipere, hic ponere magistratus quam dignum te quamque diversum consuetudini illorum, qui pauculis diebus gestum consulatum, immo non gestum abiciebant per edictum! Hoc pro contione, pro rostris, pro iure iurando, scilicet ut primis extrema congruerent, utque hoc solo intellegerentur ipsi consules fuisse, quod alii non fuissent.

---

1 praeiit (preiit) *A*, prebuit *cett. codd.*, praeivit *edd.* 9 istud *K.* 15 supra — supra *vulg.*, *Baehr.*, super — supra *codd.*, super — super *K.* 17 leges *Lips.*, *K. II*, *Baehr.*, legem *codd.*, *K. I.* 18 iis *K.* 19 *et infra* alioquin Baehr. 24 que *om. Keili A*, *Baehrensi* W, K. 26 consuetudini Baehr., *Madv. adv. III 221*, consuetudine vulg.

66 Non transilui, patres conscripti, principis nostri
consulatum, sed eundem in locum contuli, quidquid
de iure iurando dicendum erat. Neque enim ut in ste-
rili ieiunaque materia eandem speciem laudis diducere
2 ac spargere atque identidem tractare debemus. Illuxe-
rat primus consulatus tui dies, quo tu curiam ingressus
nunc singulos, nunc universos adhortatus es resumere
libertatem, capessere quasi communis imperii curas,
3 invigilare publicis utilitatibus et insurgere. Omnes
ante te eadem ista dixerunt, nemini tamen ante te cre-
ditum est. Erant sub oculis naufragia multorum, quos
insidiosa tranquillitate provectos improvisus turbo per-
culerat. Quod enim tam infidum mare quam blanditiae
principum illorum, quibus tanta levitas, tanta fraus, ut
facilius esset iratos quam propitios habere? Te vero
4 securi et alacres, quo vocas, sequimur. Iubes esse li-
beros; erimus; iubes, quae sentimus, promere in medium;
proferemus. Neque enim adhuc ignavia quadam et
insito torpore cessavimus; terror et metus et misera
illa ex periculis facta prudentia monebat, ut a re pu-
blica (nulla erat autem omnino res publica) oculos,
5 aures, animos averteremus. At nunc tua dextera tuis-
que promissis freti et innixi obsaepta diutina servitute
ora reseramus frenatamque tot malis linguam resolvi-
mus. Vis enim tales esse nos, quales iubes, nihilque
exhortationibus tuis fucatum, nihil subdolum, nihil
denique, quod credentem fallere paret non sine peri-
culo fallentis. Neque enim umquam deceptus est
princeps, nisi qui prius ipse decepit.

67 Equidem hunc parentis publici sensum cum ex
oratione eius tum pronuntiatione ipsa perspexisse vi-

1 transilui *A V, K.* (transsilui *K. I*), transilivi *B C, Baehr. Cf. 73. 2.* 15 felicius *Lips.*, securius *Baehr.* 21 nulla erat autem *dett. codd.* (nulla aut. erat, erat autem omn. nulla *all.*), *K.*, *erat autem M*, aberat autem *Baehr.* 22 dextera *codd.*, *Baehr.*, *dextra K.* 23 obsepta *K.* 26 nihil denique K. diss. I 14, *Baehr.*, denique nihil *K. I ex suo* A, denique om. M, K. II.

deor. Quae enim illa gravitas sententiarum, quam inaf-
fectata veritas verborum, quae adseveratio in voce,
quae affirmatio in vultu, quanta in oculis, habitu, ge-
stu, toto denique corpore fides! Tenebit ergo semper, 2
quid suaserit, scietque nos, quotiens libertatem, quam
dedit, experiemur, sibi parere. Nec verendum est, ne 3
incautos putet, si fidelitate temporum constanter uta-
mur, quos meminit sub malo principe aliter vixisse.
Nuncupare vota et pro aeternitate imperii et pro sa-
lute principum, immo pro salute principum ac propter
illos pro aeternitate imperii solebamus. Haec pro im- 4
peratore nostro in quae sint verba suscepta, operae
pretium est adnotare: 'Si bene rem publicam et ex
utilitate omnium . . .'. Digna vota, quae semper sus-
cipiantur semperque solvantur. Egit cum dis ipso te 5
auctore, Caesar, res publica, ut te sospitem incolumem-
que praestarent, si tu ceteros praestitisses; si contra,
illi quoque a custodia tui capitis oculos dimoverent
teque relinquerent votis, quae non palam susciperentur.
Alii se superstites rei publicae optabant faciebantque, 6
tibi salus tua invisa est, si non sit cum rei publicae
salute coniuncta. Nihil pro te pateris optari, nisi ex-
pediat optantibus, omnibusque annis in consilium de
te deos mittis exigisque, ut sententiam suam mutent,
si talis esse desieris, qualis electus es. Sed ingenti 7
conscientia, Caesar, quasi pacisceris cum dis, ut te, si
merueris, servent, cum scias, an merearis, neminem
magis quam deos scire. Nonne vobis, patres conscripti, 8
haec diebus ac noctibus agitare secum videtur: 'Ego
quidem in me, si omnium utilitas ita posceret, etiam
praefecti manum armavi; sed ne deorum quidem aut

---

1 quae quam *ex suo Monac. K.II.* 2 verborum! tum quae *Baehr.*, verbo rerum quae *v.* que *codd.* 11 imperatore *Periz., Gesn., K.II, Baehr.*, imperio *vulg., K.I.* 14 rexeris *ex antiq. edd. add. K.I.* 25 tu talis esse *Baehr.*, tulisse *codd.* — el. es, et ing. *Baehr. probab.* 26 quasi *Baehr.*, qua *codd.*, *om. vulg.* 27 merueris *K.II*, *Baehr.*, mereberis *codd.*, *K.I.*

iram aut neglegentiam deprecor; quaeso immo et ob-
testor, ne umquam pro me vota res publica invita
68 suscipiat aut, si susceperit invita, ne debeat'? Capis
ergo, Caesar, salutis tuae gloriosissimum fructum ex
consensu deorum. Nam, cum excipias, ut ita demum
te dei servent, si bene rem publicam et ex utilitate
omnium rexeris, certus es bene te rem publicam regere,
2 cum servent. Itaque securus tibi et laetus dies exit,
qui principes alios cura et metu distinebat, cum sus-
pensi et attoniti parumque confisi patientia nostra
hinc atque inde publicae servitutis nuntios expectarent.
3 Ac, si forte aliquos flumina, nives, venti praepedissent,
statim hoc illud esse credebant, quod verebantur; nec
erat discrimen ullum pavoris, propterea quod, cum a
malo principe tamquam successor timeatur, quisquis
est dignior, cum sit nemo non dignior, omnes timen-
4 tur. Tuam securitatem non mora nuntiorum, non lit-
terarum tarditas differt. Scis tibi ubique iurari, cum
ipse iuraveris omnibus. Nemo hoc non sibi praestat.
5 Amamus quidem te, in quantum mereris; istud tamen
non tui facimus amore, sed nostri, nec umquam illu-
cescat dies, quo pro te nuncupet vota non utilitas
6 nostra, sed fides, Caesar. Turpis tutela principis, cui
potest imputari. Queri libet, quod in secreta nostra
7 non inquirant principes, nisi quos odimus. Nam, si
eadem cura bonis ac malis esset, quam ubique admi-
rationem tui, quod gaudium exultationemque deprehen-
deres, quos omnium cum coniugibus ac liberis, quos
etiam cum domesticis aris focisque sermones! Scires
mollissimis istis auribus parci. Et alioqui, cum sint
odium amorque contraria, hoc perquam simile habent,
quod ibi intemperantius amamus bonos principes, ubi
liberius malos odimus.

---

6 dii *K. I*, di *K. II*. 7 bene te *K. II, Baehr. e suis codd. praeter C*, te bene *C, K. I*. 13 vereb. *Baehr.*, mer. *vulg*. 19 *sibi non unus Baehrensi* W, Keili A, K. I. 26 ac mal. *A (?) B W, Baehr.*, et mal. C V, K. II, quae mal. edd. ant., K. I.

Cepisti tamen et affectus nostri et iudicii experimen- 69
tum, quantum maximum praesens capere potuisti, illo
die, quo sollicitudini pudorique candidatorum ita con-
suluisti, ne ullius gaudium alterius tristitia turbaret.
Alii cum laetitia, alii cum spe recesserunt, multis gra-
tulandum, nemo consolandus fuit. Nec ideo segnius 2
iuvenes nostros exhortatus es, senatum circumirent, se-
natui supplicarent atque ita a principe sperarent ho-
nores, si a senatu petissent. Quo quidem in loco, si 3
quibus opus exemplo, adiecisti, ut te imitarentur. Ar-
duum, Caesar, exemplum, et quod imitari non magis
quisquam candidatorum quam principum possit. Quis
enim vel uno die reverentior senatus candidatus quam
tu cum omni vita tum illo ipso tempore, quo iudicas
de candidatis? An aliud a te quam senatus reverentia 4
obtinuit, ut iuvenibus clarissimae gentis debitum generi
honorem, sed ante quam deberetur, offerres? Tandem 5
ergo nobilitas non obscuratur, sed illustratur a prin-
cipe, tandem illos ingentium virorum nepotes, illos
posteros libertatis nec terret Caesar nec pavet, quin
immo festinatis honoribus amplificat atque auget et
maioribus suis reddit. Si quid usquam stirpis antiquae,
si quid residuae claritatis, hoc amplexatur et refovet
et in usum rei publicae promit. Sunt in honore ho- 6
minum et in ore famae magna nomina ex tenebris
oblivionis indulgentia Caesaris, cuius haec intentio
est, ut nobiles et conservet et efficiat.

Praefuerat provinciae quaestor unus ex candidatis 70
inque ea civitatis amplissimae reditus egregia consti-
tutione fundaverat. Hoc senatui allegandum putasti. 2
Cur enim te principe, qui generis tui claritatem virtute
superasti, deterior esset condicio eorum, qui posteros

---

17 et anteq. *Baehr.* 22 maiores maioribus *Eussner Fleckeis. ann. 1886. 114.* 25 ore *Liv., Baehr., Eussn.,* honore *vulg.* 26 Caes. asserta *Baehr.,* extracta *Lips.,* excitata ex tenebr. *coni. K. prob.* — haec intentio est A, haec vis K.II, Baehr., *haec (hec, hoc) cett. codd.,* hoc est Schwarz, K.I.

habere nobiles mererentur, quam eorum, qui parentes
habuissent? O te dignum, qui de magistratibus nostris
semper haec nunties nec poenis malorum, sed bonorum
3 praemiis bonos facias! Accensa est iuventus erexitque
animos ad aemulandum, quod laudari videbat, nec fuit
quisquam, quem non haec cogitatio subiret, cum scires,
quidquid a quoque in provinciis bene fieret, omnia te
4 scire. Utile est, Caesar, et salutare praesidibus provin-
ciarum hanc habere fiduciam, paratum esse sanctitati
et industriae suae maximum praemium, iudicium prin-
5 cipis, suffragium principis. Adhuc autem quamlibet
sincera rectaque ingenia, etsi non detorquebat, hebe-
6 tabat tamen misera, sed vera reputatio, † 'vides enim:
si quid bene fecero, sciet Caesar? aut, si scierit, testi-
7 monium reddet'? Ita eadem illa seu neglegentia seu
malignitas principum, cum male consultis impunitatem,
recte factis nullum praemium polliceretur, nec illos a
8 crimine et hos deterrebat a laude. At nunc, si bene
aliquis provinciam rexerit, huic quaesita virtute dignitas
offertur. Patet enim omnibus honoris et gloriae campus.
Ex hoc quisque, quod concupiit, petat et assecutus
sibi debeat. Provinciis quoque in posterum et iniuri-
arum metum et accusandi necessitatem remisisti. Nam,
si profuerint, quibus gratias egerint, de nullo queri
cogentur. *Dec*et alioquin nihil magis prodesse candi-
dato ad sequentes honores quam peractos. Optime
9 magistratus magistratu, honore honor petitur. Volo
ego, qui provinciam rexerit, non tantum codicillos ami-
corum nec urbana coniuratione eblanditas preces, sed
decreta coloniarum, decreta civitatum alleget. *Be*ne
suffragiis consularium virorum urbes, populi, gentes in-
seruntur. Efficacissimum pro candidato genus est ro-

6 scires *K. II,* sciret *vulg.,* [cum sciret] *Baehr.* 9 sanct. suae, ind. *Baehr.* 13 *multi multa coniecerunt,* nihil mutat *Schnelle 27,* cui rest? num si *Baehr. Quiescendi verbum subesse suspicor.* *21 concupiit A,* cupiit *B V W,* cupit C, edd. 25 Decet *Duebner, K. I, . . . et* alioqui *K. II,* . . et alioquin (sic codd.) Baehr.

gandi gratias agere. Iam quo assensu senatus, quo 71
gaudio exceptum est, cum candidatis, ut quemque no-
minaveras, osculo occurreres devexus quidem in planum
et quasi unus ex gratulantibus! Te mirer magis an 2
improbem illos, qui effecerunt, ut istud magnum vide-
retur, cum velut adfixi curulibus suis manum tantum
et hanc cunctanter et pigre et imputantibus similes
promerent? Contigit ergo oculis nostris † ante facies, 3
princeps aequatus candidatis et † simul stantis intueri
parem accipientibus honorem, qui dabat. Quod factum 4
tuum a cuncto senatu quam vera acclamatione celebra-
tum est: 'Tanto maior, tanto augustior'! Nam, cui
nihil ad augendum fastigium superest, hic uno modo
crescere potest, si se ipse summittat securus magnitu-
dinis suae. Neque enim ab ullo periculo fortuna prin- 5
cipum longius abest quam humilitatis. Mihi quidem
non tam humanitas tua quam intentio eius admirabilis
videbatur. Quippe, cum orationi oculos, vocem, manum 6
commodares, ut si alii eadem ista mandasses, omnes
comitatis numeros obibas. Atque etiam, cum suffra-
gatorum nomina honore, quo solent, exciperentur, tu
quoque inter excipientes eras, et ex ore principis ille
senatorius assensus audiebatur, quodque apud principem 7
perhibere testimonium merentibus gaudebamus, perhi-
bebatur a principe. Faciebas ergo, cum diceres opti-
mos; nec ipsorum modo vita a te, sed iudicium sena-
tus comprobabatur, ornarique se, non illos magis, quos
laudabas, laetabatur.

Iam, quod precatus es, ut illa ipsa ordinatio comi- 72

---

8 insolita ante *vulg. edd. post Iuntin;* invisa ante *Baehr. C. 35. 1 est* memoranda facies. 9 princeps aequatus candidatis *Schwarz, K. II,* pr. cand. aeq. *Baehr.,* pr. equitus candidatus *A W,* pr. candidatus equitus *B C V,* — simul stans; *contigit* intueri *K. II,* similis sectantis; *licuit* intueri *Baehr.,* principem aequatum candidatis et simul stantem intueri *K. I,* simulatus intuenti *v. sim.?* 10 accipientibus qui honorem *Livin., Baehr.* 20 nomina suffr. *Schaefer, K. I.* 27 ornari qui se Schwarz., qui *orn. se Baehr.* 29 Iam *Hearn.,* K. II, Baehr., Nam codd., vulg.

tiorum bene ac feliciter eveniret nobis, rei publicae,
tibi, nonne tale est, ut nos hunc ordinem votorum con-
vertere debeamus deosque obsecrare, ut omnia, quae
facis, quaeque facies, prospere cedant tibi, rei publicae,
nobis, vel, si brevius sit optandum, ut uni tibi, in quo
2 et res publica et nos sumus? Fuit tempus, ac nimium
diu fuit, quo alia adversa, alia secunda principi et no-
bis; nunc communia tibi nobiscum tam laeta quam
tristia, nec magis sine te nos esse felices quam tu sine
3 nobis potes. An, si posses, in fine votorum adiecisses,
ut ita precibus tuis di annuerent, si iudicium nostrum
mereri perseverasses? Adeo nihil tibi amore civium
antiquius, ut ante a nobis, deinde a dis atque ita ab
4 illis amari velis, si a nobis ameris. Et sane priorum
principum exitus docuit ne a dis quidem amari, nisi
quos homines ament. Arduum erat has precationes tuas
5 laudibus adaequare; adaequavimus tamen. Qui amoris
ardor, qui stimuli, quae faces illas nobis exclamationes
subiecerunt! Non nostri, Caesar, ingenii, sed tuae vir-
tutis tuorumque meritorum voces fuerunt, quas nulla
umquam adulatio invenit, nullus cuiusquam terror ex-
6 pressit. Quem sic timuimus, ut haec fingeremus? quem
sic amavimus, ut haec fateremur? Nosti necessitatem
servitutis; ecquando simile aliquid audisti, ecquando
7 dixisti? Multa quidem excogitat metus, sed quae appa-
reant quaesita ab invitis. Aliud sollicitudinis, aliud se-
curitatis ingenium est; alia tristium inventio, alia gau-
dentium; neutrum simulationes expresserint. Habent
sua verba miseri, sua verba felices, utque iam maxime
73 eadem ab utrisque dicantur, aliter dicuntur. Testis ipse
es, quae in omnium ore laetitia. Non amictus cuiquam,
non habitus, quem modo extulerat. Inde resultantia
vocibus tecta, nihilque tantis clamoribus satis clausum.

3 deosque *Livin.*, *Burkh.* *176 sq.*, eos *v.* deos denique *(sic K. I) v.* eosdemque *codd.*, deosque enixe *Baehr.* 29 atqui *iam max.* — *dicuntur del.* aliter dicuntur *Baehr.* 31 es. Quae *in omn. o.* laetitia! *Mad. adv.* III 221.

Quis tunc non e vestigio suo exiluit? quis exiluisse *se* 2
sensit? Multa fecimus sponte, plura instinctu quodam
et imperio; nam gaudio quoque cogendi vis inest. Num 3
ergo modum ei tua saltem modestia inposuit? Non,
quanto magis a te reprimebatur, exarsimus? non con-
tumacia, Caesar; sed, ut in tua potestate est, an gaude-
amus, ita, in quantum, nec in nostra. Comprobasti et 4
ipse acclamationum nostrarum fidem lacrimarum tu-
arum veritate. Vidimus humescentes oculos tuos demis-
sumque gaudio vultum tantumque sanguinis in ore
quantum in animo pudoris. Atque hoc magis incensi 5
sumus, ut precaremur, ne quando tibi non eadem causa
lacrimarum, utque numquam frontem tuam .... Hoc 6
ipsum has sedes nos quasi responsuras interrogemus,
viderintne umquam principis lacrimas. At senatus saepe
viderunt. Onerasti futuros principes, sed et posteros
nostros. Nam et hi a principibus suis exigent, ut eadem
audire mereantur, et illi, quod non audiant, indigna-
buntur. Nihil magis possum proprie dicere, quam quod 74
dictum est a cuncto senatu: 'O te felicem'! Quod
cum diceremus, non opes tuas, sed animum mirabamur.
Ea enim demum vera felicitas, felicitate dignum videri.
Sed, cum multa illo die dicta sunt sapienter et graviter 2
tum vel in primis: 'Crede nobis, crede tibi'. Magna
hoc fiducia nostri, maiore tamen tui diximus. Alius
enim fortasse alium, ipsum se nemo deceperit, intro- 3
spiciat modo vitam seque, quid mereatur, interroget.
Proinde dabat vocibus nostris fidem apud optimum
principem, quod apud malos detrahebat. Quamvis enim
faceremus, quae amantes solent, illi tamen non amari
se credebant sibi. Super haec precati sumus, ut sic te 4
amarent di quem ad modum tu nos. Quis hoc aut de
se aut principi diceret mediocriter amanti? Pro nobis
ipsis quidem haec fuit summa votorum, ut nos sic

---

1 se *add. Madv.* 4 saltim *Baehr.* 9 umesc. *K.* 19 pro re *Baehr.* 22 Ea enim coni. K., scr. Est enim cum *vulg., est enim* haec *Baehr.*

amarent di quo modo tu. Estne verum, quod inter
ista clamavimus: 'O nos felices'? Quid enim felicius
nobis, quibus non iam illud optandum est, ut nos dili-
5 gat princeps, sed *ut* di quem ad modum princeps? Civitas
religionibus dedita semperque deorum indulgentiam
pietate merita nihil felicitati suae putat astrui posse,
nisi ut di Caesarem imitentur.

75 Sed quid singula consector et colligo? quasi vero
aut oratione complecti aut memoria consequi possim,
quae vos, patres conscripti, ne qua interciperet oblivio,
et in publica acta mittenda et incidenda in aere cen-
2 suistis. Ante orationes principum tantum eius modi
genere monumentorum mandari aeternitati solebant,
acclamationes quidem nostrae parietibus curiae claude-
bantur. Erant enim, quibus nec senatus gloriari nec
3 principes possent. Has vero et in vulgus exire et
posteris prodi cum ex utilitate tum ex dignitate publica
fuit, primum ut orbis terrarum pietatis nostrae adhi-
beretur testis et conscius, deinde ut manifestum esset
audere nos de bonis malisque principibus non tantum
post ipsos iudicare, postremo ut experimento cognosce-
retur et ante nos gratos, sed miseros fuisse, quibus
4 esse nos gratos probare antea non licuit. At qua con-
tentione, quo nisu, quibus clamoribus expostulatum est,
ne affectus nostros, ne tua merita supprimeres, denique
5 ut in posterum exemplo provideres! Discant et prin-
cipes acclamationes veras falsasque discernere habeant-
que muneris tui, quod iam decipi non poterunt. Non
instruendum illis iter ad bonam famam, sed non dese-
rendum, non submovenda adulatio, sed non reducenda
est. Certum est, et quae facere et quae debeant audire,
6 si faciant. Quid nunc ego super ea, quae sum cum
toto senatu precatus, pro senatu precer, nisi ut haereat
animo tuo gaudium, quod tunc oculis protulisti, ames

---

4 *ut add. K. II, Baehr.* 12 Ante te coni. Keil. prob.
22 *mis. eos Baehr.* 29 struend. ?

illum diem, et tamen vincas, nova merearis, nova au-
dias? eadem enim dici nisi *ob eadem* facta non possunt.
Iam quam antiquum, quam consulare, quod triduum 76
totum senatus sub exemplo patientiae tuae sedit, cum
interea nihil praeter consulem ageres! Interroga*tus cen*- 2
*s*uit quisque, quod placuit; *licuit* dissentire, discedere
et copiam iudicii sui rei publicae facere; consulti
omnes atque etiam dinumerati sumus, vicitque sen-
tentia non prima, sed melior. At quis antea loqui, 3
quis hiscere audebat praeter miseros illos, qui primi
interrogabantur? Ceteri quidem defixi et attoniti ipsam
illam mutam ac sedentariam assentiendi necessitatem
quo cum dolore animi, quo cum totius corporis hor-
rore perpetiebantur! Unus solusque censebat, quod se- 4
querentur omnes et omnes improbarent, in primis ipse,
qui censuerat. Adeo nulla magis omnibus displicent,
quam quae sic fiunt, tamquam omnibus placeant. For- 5
tasse imperator in senatu ad reverentiam eius compo-
nebatur; ceterum egressus statim se recipiebat in prin-
cipem omniaque consularia officia abicere, neglegere,
contemnere solebat. Ille vero ita consul, ut si tantum 6
consul foret, nihil infra se putabat, nisi quod infra
consulem esset. Ac primum ita domo progrediebatur, 7
ut illum nullus apparatus arrogantiae principalis, nul-
lus praecursorum tumultus detineret. Una erat in li-
mine mora consultare aves revererique numinum mo-
nitus. Nemo proturbabatur, nemo submovebatur; tanta 8
viatoribus quies, tantus pudor fascibus, ut plerumque
aliena turba subsistere et consulem et principem coge-
ret. Ipsius quidem officium tam modicum, tam tem- 9
peratum, ut antiquus aliquis magnusque consul sub

2 ob eadem *add. Catan., K. I, II coni.* nisi facta sint eadem, *ed.* facta . . ., facta nova assunt *Baehr.* 4 patientiae tuae *A, Cusp.*, tui (*v.* tuo) *rell., edd.* 5 interrogatus censuit *scr.*, interrogavit *codd., vulg.*, interrogatus oravit *Baehr.* 6 licuit add. Haupt *ind. Ber. aest. 1866. 12, Baehr.*, . . . dissentire K. II coni.: *interrogatus — placuit* sentiebat, licuit dissent., K. I facere totum fuit.

bono principe incedere videretur. Iter illi saepius in
77 forum, frequenter tamen et in campum. Nam comitia
consulum obibat ipse; tantum ex renuntiatione eorum
voluptatis quantum prius ex destinatione capiebat.
2 Stabant candidati ante curulem principis, ut ipse ante
consulis steterat, adigebanturque in verba, in quae
paulo ante ipse iuraverat princeps, qui tantum putat
esse in iure iurando, ut illud et ab aliis exigat. Reliqua
3 pars diei tribunali dabatur. Ibi vero quanta religio
aequitatis, quanta legum reverentia! Adibat aliquis ut
principem; respondebat se consulem esse. Nullius ab
eo magistratus ius, nullius auctoritas imminuta est,
aucta etiam, siquidem pleraque ad praetores remittebat,
atque ita ut collegas vocaret, non quia populare gra-
5 tumque audientibus, sed quia ita sentiebat. Tantum
dignationis in ipso honore ponebat, ut non amplius
esse censeret, quod aliquis collega appellaretur a prin-
cipe, quam quod praetor esset. Ad hoc tam assiduus
6 in tribunali, ut labore refici ac reparari videretur. Quis
nostrum idem curae, idem sudoris insumit? quis adeo
7 expetitis honoribus aut deservit aut sufficit? Et sane
aequum est tantum ceteris praestare consulibus ipsum,
qui consules facit. Quippe etiam fortuna videatur in-
dignum, si possit honores dare, qui gerere non possit.
8 Facturus consules doceat accepturisque amplissimum
honorem persuadeat scire se, quid sit, quod dabit. Sic
fit, ut illi quoque sciant, quid acceperint.

78 Quo iustius senatus, ut susciperes quartum consu-
latum, et rogavit et iussit. Imperii hoc verbum, non
adulationis esse obsequio tuo crede, quod non alia in
re magis aut senatus exigere a te aut tu praestare se-
2 natui debes. Ut enim ceterorum hominum ita principum,
illorum etiam, qui di sibi videntur, aevum omne et

---

23 videatur—possit—possit *Madv. adv. III 221*, videbatur—*posset*—posset *vulg.*, possit—possit *partim codd.*, possit—*posset Baehrensi mell. omnes.* 31 tu tamq. insit. K.II, *Baehr., habet A.* 33 sibi dii A.

breve et fragile est. Itaque optimum quemque niti et
contendere decet, ut post se quoque rei publicae prosit,
moderationis scilicet iustitiaeque monumentis, quae
plurima statuere consul potest. Haec nempe intentio 3
tua, ut libertatem revoces ac reducas. Quem ergo ho-
norem magis amare, quod nomen usurpare saepius
debes, quam quod primum invenit recuperata libertas?
Non est minus civile et principem esse pariter et con- 4
sulem quam tantum consulem. Habe etiam rationem 5
verecundiae collegarum tuorum, collegarum inquam;
ita enim et ipse loqueris et nos loqui vis. Onerosa 6
erit modestiae illorum tertii consulatus sui recordatio,
donec te saepius consulem videant. Neque enim potest
non nimium esse privatis, quod principi satis est.
Adnuas, Caesar, optantibus, quibusque apud deos adesse
consuesti, quorum potes ipse votorum, compotes facias.
Tibi fortasse sufficiat tertius consulatus, sed nobis tanto 79
minus sufficit. Ille nos instituit et induxit, ut te iterum
iterumque consulem habere cupiamus. Remissius istud 2
contenderemus, si adhuc nesciremus, qualis esses fu-
turus. Tolerabilius fuit experimentum tui nobis quam
usum negari. Dabiturne rursus videre consulem illum? 3
Audiet, reddet quas proxime voces praestabitque gau-
dium, quantum ipse percipiet? Praesidebit laetitiae
publicae auctor eius et causa temptabitque affectus no-
stros, ut solet, cohibere? non poterit. *Erit* pietati sena- 4
tus cum modestia principis felix speciosumque certamen,
seu fuerit victa seu vicerit. Equidem incognitam quan-
dam proximaque maiorem praesumo laetitiam. Quis
enim est tam imbecilli ingenii, qui non tanto meliorem
consulem speret, quanto saepius fuerit? Alius se a 5

---

9 Habe *Livin., K. II, Baehr.*, Habes *codd., vulg.* 20 nescir. *R., K. II (ind. p. XII), Baehr.*, non scir. *vulg.* 26 non *RA, Baehr.*, nec poterit? *dett. codd., K.* — Erit *Lips., Baehr.* 30 imbecilli ingenii *A*, imbecilli ingenio *vulg. vet., Baehr.*, imbecili, modicello, modicilli, indocili *codd.* (v. ep. I 12. 12, III 19. 6, *IV 7. 4, 17. 6)*, imbecillo ingenio *K.* 31 se a continuo labore etsi *R, K. II (ind. p. IX sq.), Baehr.*, Alius labores si cett. *codd., vulg.*

continuo labore, etsi non desidiae ac voluptatibus dedis-
set, otio tamen et quiete recreasset, hic consularibus curis
exsolutus principales resumpsit tam diligens tempera-
menti, ut nec consulis officium princeps nec principis
6 consul adpeteret. Videmus, ut provinciarum desideriis,
ut singularum etiam civitatum precibus occurrat. Nulla
in audiendo difficultas, nulla in respondendo mora.
Adeunt statim, dimittuntur statim, tandemque principis
80 fores exclusa legationum turba non obsidet. Quid? in
omnibus cognitionibus quam mitis severitas, quam non
dissoluta clementia! Non tu locupletando fisco opera-
tus sedes, nec aliud tibi sententiae tuae pretium quam
2 bene iudicasse. Stant ante te litigatores non de for-
tunis suis, sed de tua existimatione solliciti nec tam
verentur, quid de causa sua quam quid de moribus
3 sentias. O veras principis atque etiam dei curas recon-
ciliare aemulas civitates tumentesque populos non im-
4 perio magis quam ratione compescere, intercedere ini-
quitatibus magistratuum infectumque reddere, quidquid
fieri non oportuerit, postremo velocissimi sideris more
omnia invisere, omnia audire et undecumque invocatum
5 statim velut *numen* adesse et assistere! Talia esse cre-
diderim, quae ille mundi parens temperat nutu, si
quando oculos demisit in terras et fata mortalium inter
6 divina opera numerare dignatus est; qua nunc parte
liber solutusque tantum caelo vacat, postquam te dedit,
qui erga omne hominum genus vice sua fungereris.
Fungeris enim sufficisque mandanti, cum tibi dies
omnis summa cum utilitate nostra, summa cum tua
laude condatur.

---

1 voluptati *vulg., K.I, Baehr.,* voluntatibus *R.* 6 civitatium *R, Baehr., alibi nusq. nisi VIII 24. 2 et 7, X 114. 1, 115 bis a.* 11 clementia tua *K. ind. p. X.* — Non tu loc. f. operatus *R, K.II (ind. p. X), Baehr.,* tu *et* operatus *om. rell., K.I.* *16* O veras princ. atq. et. dei curas *K.II (ind. p. Xsq.), Baehr., o veras princ.* atque ... *R,* o vere pr. atq. et. decoris *rell. codd.,* — *atq. etiam* consulis *Catan.,* K.I. 22 numen vett. edd., K.I, *Baehr., om. K.II.* 23 ille A, ipse vulg.

Quodsi quando cum influentibus negotiis paria fe- 81
cisti, instar refectionis existimas mutationem laboris.
Quae enim remissio tibi nisi lustrare saltus, excutere
cubilibus feras, superare immensa montium iuga et hor-
rentibus scopulis gradum inferre nullius manu, nullius
vestigio adiutum atque inter haec pia mente adire lu-
cos et occursare numinibus? Olim haec experientia 2
iuventutis, haec voluptas erat, his artibus futuri duces
imbuebantur, certare cum fugacibus feris cursu, cum
audacibus robore, cum callidis astu; nec mediocre pacis
decus habebatur submota campis irruptio ferarum et
obsidione quadam liberatus agrestium labor. Usurpa- 3
bant gloriam istam illi quoque principes, qui obire non
poterant; usurpabant autem ita, ut domitas fractasque
claustris feras ac deinde in ipsorum quidem ludibrium
emissas mentita sagacitate colligerent. Huic par capiendi
quaerendique sudor summusque et idem gratissimus
labor invenire. Enimvero, si quando placuit idem cor- 4
poris robur in maria proferre, non ille fluitantia vela
aut oculis sequitur aut manibus, sed nunc gubernaculis
assidet, nunc cum valentissimo quoque sodalium certat
frangere fluctus, domitare ventos reluctantes remisque
transfretare obstantia freta quantum dissimilis illi, qui
non Albani lacus otium Baianique torporem et silen- 82
tium ferre, non pulsum saltem fragoremque remorum
perpeti poterat, quin ad singulos ictus turpi formidine
horresceret! Itaque procul ab omni sono inconcussus 2
ipse et immotus religato revinctoque navigio non secus
ac piaculum aliquod trahebatur. Foeda facies, cum populi 3
Romani imperator alienum cursum alienumque rectorem
velut capta nave sequeretur. Nec deformitate ista sal-
tem flumina carebant, atque etiam Danubius ac Rhenus 4

---

14 ita *habet A, tamq. insit. edd.* 23 transfretare *Catan.*, transferre *codd.*, transilire *K.*, transnare *Baehr.*, transforare *?* 25 et 31 saltim *Baehr.* 28 et iam inmotus *Baehr.*, etiam motus *codd.* 31 ista *extera* Baehr. 32 atqui etiam Danuuius *Baehr.* — Rhen. ostentum illum nostri Baehr.

tantum illud nostri dedecoris vehere gaudebant non minore cum pudore imperii, quod haec Romanae aquilae, Romana signa, Romana denique ripa, quam quod
5 hostium prospectaret, hostium, quibus moris est eadem illa nunc rigentia gelu flumina aut campis superfusa, nunc liquida ac deferentia lustrare navigiis nandoque
6 superare. Nec vero per se magnopere laudaverim duritiam corporis ac lacertorum; sed, si his validior toto corpore animus imperitet, quem non fortunae indulgentia emolliat, nec copiae principales ad segnitiem luxumque detorqueant, tunc ego, seu montibus seu mari exerceatur, et laetum opere corpus et crescentia labori-
7 bus membra mirabor. Video enim iam inde antiquitus maritos dearum ac deorum liberos .... nec dignitate
8 nuptiarum magis quam his artibus inclaruisse. Simul cogito, cum sint ista ludus et avocamentum, quae quantaeque sint huius curae seriae et intentae, et a quibus se in tale otium recipit. Voluptates sunt enim, voluptates, quibus optime de cuiusque gravitate, sanctitate,
9 temperantia creditur. Nam quis adeo dissolutus, cuius non occupationibus aliqua species severitatis insideat? Otio prodimur. An non plerique principes hoc idem tempus in aleam, stupra, luxum conferebant, cum seriarum laxamenta curarum vitiorum contentione supplerent?

83 Habet hoc primum magna fortuna, quod nihil tectum, nihil occultum esse patitur; principum vero non domus modo, sed cubicula ipsa intimosque secessus recludit omniaque arcana noscenda famae proponit atque explicat. Sed tibi, Caesar, nihil accommodatius fuerit ad

---

4 hostium *turba Baehr.* 6 defer. *plaustris Baehr.* 7 per se magnop. laud. *A,* laud. per se magnop. (magno op. *K.*) *vulg.* 10 emoll. *Baehr. p. XXV,* indulgentie moll. *A,* ind. molliat *vulg.* — nec *A,* non *vulg.* 14 nec divinitate parentum *add. Schnelle 30 cf. 11. 4.* 16 cuius sint *Baehr.* — quae quantaeque sint huius curae ser. *scr.,* que quantaque sint huius ille *serie A,* avoc. huius .... illae seriae *K., Baehr.,* avoc., cuius *modi sint illa* seria *Madv. adv.* III. 221 sq. 26 domus modo *A,* m. *domus Baehr.,* m. domos K.

gloriam quam penitus inspici. Sunt quidem praeclara, 2
quae in publicum profers, sed non minora ea, quae
limine tenes. Est magnificum, quod te ab omni con-
tagione vitiorum reprimis ac revocas, sed magnificen-
tius, quod tuos. Quanto enim magis arduum est alios 3
praestare quam se, tanto laudabilius, quod, cum ipse
sis optimus, omnes circa te similes tui effecisti. Multis 4
illustribus dedecori fuit aut inconsultius uxor assumpta
aut retenta patientius; ita foris claros domestica de-
struebat infamia, et, ne maximi cives haberentur, hoc
efficiebat, quod mariti minores erant. Tibi uxor in 5
decus et gloriam cedit. Quid enim illa sanctius, quid
antiquius? Nonne, si pontifici maximo eligenda sit
coniunx, aut hanc aut similem (ubi est autem similis?)
elegerit? Quam illa nihil sibi ex fortuna tua nisi gau- 6
dium vindicat, quam constanter non potentiam tuam,
sed ipsum te reveretur! Idem estis invicem, quod fu-
istis, probati ex aequo, nihilque vobis felicitas addidit,
nisi quod scire coepistis, quam bene uterque vestrum
felicitatem ferat. Eadem quam modica cultu, quam 7
parca comitatu, quam civilis incessu! Mariti hoc opus,
qui ita imbuit, ita instituit; nam uxori sufficit obsequii
gloria. An, cum videat, quam te nullus terror, nulla 8
comitetur ambitio, non et ipsa cum silentio incedat
ingredientemque pedibus maritum, in quantum patitur
sexus, imitetur? Decuerit hoc illam, etiamsi diversa
tu facias. Sub hac vero modestia viri quantam debet
verecundiam uxor marito, femina sibi! Soror autem 84
tua ut se sororem esse meminit! ut in illa tua simpli-
citas, tua veritas, tuus candor agnoscitur! ut, si quis
eam uxori tuae conferat, dubitare cogatur, utrum sit
efficacius ad recte vivendum bene institui an feliciter
nasci. Nihil est tam pronum ad simultates quam ae- 2
mulatio, in feminis praesertim; ea porro maxime na-
scitur ex coniunctione, alitur aequalitate, exardescit in-

7 *fecisti A.* 14 coniux K.II *tac.* 16 quam illa A.
34 maxime K.I, Baehr. e suis codd., *om.* K.II.

3 vidia, cuius finis est odium. Quo quidem admirabilius
existimandum est, quod mulieribus duabus in una domo
parique fortuna nullum certamen, nulla contentio est.
4 Suspiciunt invicem, invicem cedunt, cumque te utraque
effusissime diligat, nihil sua putant interesse, utram tu
magis ames. Idem utrique propositum, idem tenor vitae,
5 nihilque, ex quo sentias duas esse. Te enim imitari,
te subsequi student. Ideo utraque mores eosdem, quia
utraque tuos habet. Inde moderatio, inde etiam per-
petua securitas. Neque enim umquam periclitabuntur
6 esse privatae, quae non desierunt. Obtulerat illis se-
natus cognomen Augustarum, quod certatim deprecatae
sunt, quam diu appellationem patris patriae tu recu-
sasses, seu quod plus esse in eo iudicabant, si uxor
7 et soror tua quam si Augustae dicerentur. Sed, quae-
cumque illis ratio tantam modestiam suasit, hoc magis
dignae sunt, quae in animis nostris et sint et habeantur
8 augustae, quia non vocantur. Quid enim laudabilius
feminis, quam si verum honorem non in splendore
titulorum, sed in iudiciis hominum reponant magnisque
nominibus pares se faciant, et dum recusant?

85 Iam etiam in privatorum animis exoleverat priscum
mortalium bonum, amicitia, cuius in locum migraverant
adsentationes, blanditiae et peior odio amoris simulatio.
Etenim in principum domo nomen tantum amicitiae
2 inane scilicet irrisumque remanebat. Nam qui poterat
esse inter eos amicitia, quorum sibi alii domini, alii
servi videbantur? Tu hanc pulsam et errantem re-
3 duxisti; habes amicos, quia amicus ipse es. Neque enim
ut alia subiectis ita amor imperatur, neque est ullus
affectus tam erectus et liber et dominationis impatiens,
4 nec qui magis vices exigat. Potest fortasse princeps

---

13 seu quamdiu *Schnelle p. 30.* 14 vel quod *Baehr.* 15 dicerentur ... sed *K. II,* Seu quaec. *coni. mus. Rhen. 1865. 156; sed v. 'Über den Gebrauch von sive' Berl. 1871. 28.* 22 Iam et in *Livin., Baehr.,* iam etiam et in *codd.* 26 quae K. 27 domini alii *W, Baehr.* 32 princeps fort. *coni.* K., scr. Baehr.

inique, potest tamen odio esse non nullis, etiamsi ipse
non oderit; amari, nisi ipse amet, non potest. Diligis 5
ergo, cum diligaris, et in eo, quod utrimque honestissimum est, tota gloria tua est; qui superior factus descendis in omnia familiaritatis officia et in amicum ex imperatore submitteris, immo tunc maxime imperator, cum amicum agis. Etenim, cum plurimis ami- 6
citiis fortuna principum indigeat, praecipuum est principis opus amicos parare. Placeat tibi semper haec 7
secta, et cum reliquas virtutes tuas tum hanc constantissime teneas, nec umquam tibi persuadeatur humile esse principi nisi odisse. Iucundissimum est in rebus humanis amari, sed non minus amare. Quorum utroque ita frueris, ut, cum ipse ardentissime diligas, adhuc tamen ardentius diligaris, primum quia facilius est 8
unum amare quam multos, deinde quia tibi amicos tuos obligandi adest facultas tanta, ut nemo te possit nisi ingratus non magis amare. Operae pretium est referre, **86**
quod tormentum tibi iniunxeris, ne quid amico negares. Dimisisti optimum virum tibique carissimum invitus et tristis, et quasi retinere non posses. Quantum amares eum, desiderio expertus es distractus separatusque, dum cedis et vinceris. Ita, quod fando inauditum, cum prin- 2
ceps et principis amicus diversa velletis, id potius factum est, quod amicus volebat. O rem memoriae litterisque mandandum! praefectum praetorio non ex ingerentibus se, sed ex subtrahentibus legere eundemque otio, quod pertinaciter amet, reddere, cumque sis ipse distentus imperii curis, non quietis gloria cuiquam invidere. Intellegimus, Caesar, quantum tibi pro labo- 3

---

1 [potest] tamen *Baehr.* 6 imperatorem *K.II, Baehr.*, imperator es *Livin.* 10 reliquas *R, K.II (ind. p. XII), Baehr.*, alias *vulg.* 11 tibi *R, K.II, Baehr., om. cett.* 17 tanta fac. inest *R, Schnelle p. 30; v. K. ind. p. IX.* 21 quantumque *R, Baehr.; v. K. ind. IX.* 27 ex *R, K.II, Baehr.*, e *vulg.* 29 quietis gratiam '*vellet in codd. MSS. reperisset*' Schwarz, scr. *Baehr.*, gloria *unus Keili* d, K. II, gloriam vulg. Cf. ep. I 10. 12, *II 10. 2, 20. 8, III 8. 2,* VII 28. 2, IX 13. 5; Keil disp. II p. 6.

riosa ista statione et exercita debeamus, cum otium a
te tamquam res optima et petatur et detur. Quam ego
audio confusionem tuam fuisse, cum digredientem pro-
sequereris! Prosecutus es enim nec temperasti tibi, quo
minus exeunti in litore amplexus, in litore osculum
4 ferres. Stetit Caesar in illa amicitiae specula, stetit
precatusque est abeunti prona maria celeremque, si
tamen ipse voluisset, recursum nec sustinuit recedentem
5 non etiam atque etiam votis et lacrimis sequi. Nam
de liberalitate taceo. Quibus enim muneribus aequari
haec cura principis, haec patientia potest, qua meruisti,
ut ille sibi nimium fortis ac prope durus videretur?
Nec dubito, quin agitaverit secum, an gubernacula re-
torqueret, et fecisset, nisi quod paene ipso contubernio
principis felicius iucundiusque est desiderare principem
6 desiderantem. Et ille quidem ut maximo fructu sus-
cepti ita maiore depositi officii gloria fruitur, tu autem
facilitate ista consecutus es, ne quem retinere videaris
87 invitum. Civile hoc et parenti publico convenientissi-
mum, nihil cogere semperque meminisse nullam tantam
potestatem cuiquam dari posse, ut non sit gratior po-
2 testate libertas. Dignus es, Caesar, qui officia mandes
deponere optantibus, qui petentibus vacationem invitus
quidem, sed tamen tribuas, qui ab amicis orantibus
requiem non te relinqui putes, qui semper invenias, et
3 quos ex otio revoces et quos otio reddas. Vos quoque,
quos parens noster familiariter inspicere dignatur, fo-
vete iudicium eius, quod de vobis habet; hic vester
4 labor est. Princeps enim, cum in uno probavit amare
se scire, vacat culpa, si alios minus amat. Ipsum qui-
dem quis mediocriter diligat, cum leges amandi non

---

4 es *in ras. R, K. II, Baehr., om. cett.* 5 ampl., in litore osc. *R, K. II,* ampl., oscul. *vulg.* 7 est abeunti prona *R, K. II, Baehr.,* precatusque est prona *K. I, om. vulg.* 9 votis et lacr. *R, K. II (ind. p. XI),* votis lacrimisque *dett. codd.,* votis, *lacr. pleriq. codd., K. I, Baehr.* 19 hoc erat codd. praeter *A et edd.*

det, sed accipiat? Hic praesens, ille mavult absens
amari; uterque amatur, ut mavult; nemo in taedium prae-
sentia, nemo in oblivionem absentia venit. Tenet quisque 5
locum, quem semel meruit, faciliusque est, ut oculis
eius vultus absentis quam ut animo caritas excidat.

Plerique principes, cum essent civium domini, liber- 88
torum erant servi; horum consiliis, horum nutu rege-
bantur, per hos audiebant, per hos loquebantur, per
hos praeturae etiam et sacerdotia et consulatus, immo
ab his petebantur. Tu libertis tuis summum quidem 2
honorem, sed tamquam libertis habes abundeque suf-
ficere his credis, si probi et frugi existimentur. Scis
enim praecipuum esse indicium non magni principis
magnos libertos. Ac primum neminem in usu habes 3
nisi aut tibi aut patri tuo aut optimo cuique princi-
pum dilectum spectatumque † hos ipsos cotidie, deinde
ita formas, ut se non tua fortuna, sed sua metiantur;
et tanto magis digni, quibus honor omnis praestetur
a nobis, quia non est necesse. Iustisne de causis sena- 4
tus populusque Romanus optimi tibi cognomen adiecit?
Paratum id quidem et in medio positum, novum tamen.
Scias neminem ante meruisse, quod non erat excogi-
tandum, si quis meruisset. An satius fuit felicem vo- 5
care? quod non moribus, sed fortunae datum est, satius
magnum? cui plus invidiae quam pulchritudinis inest.
Adoptavit te optimus princeps in suum, senatus in
optimi nomen. Hoc tibi tam proprium quam paternum; 6
nec magis distincte definiteque designat, qui Traianum
quam qui optimum appellat, ut olim frugalitate Pisones,
sapientia Laelii, pietate Metelli monstrabantur; quae
simul omnia uno isto nomine continentur. Nec videri
potest optimus, nisi qui est omnibus optimis in sua

---

2 amatur *Schaefer, Baehr.*, ametur *vulg.* 3 venit *dett. codd., K. II, Baehr.*, veniat *vulg., K. I.* 10 et ab his *codd. praeter A, edd.* 12 iis *ex suo A K.* 16 spectatumque *Gesn., Baehr.*, statimque *codd., K.*, probatumque *Burkh.* p. 178 sq. — † add., cotidie; hos ipsos *Baehr.*, deinde hos ita formas *Burkh.* 18 digni sunt *A.*

7 cuiusque laude praestantior. Merito tibi ergo post ce-
teras appellationes haec est addita ut maior. Minus
est enim imperatorem et Caesarem et Augustum quam
omnibus imperatoribus et Caesaribus et Augustis esse
8 meliorem. Ideoque ille parens hominum deorumque
optimi prius, deinde maximi nomine colitur. Quo prae-
clarior laus tua, quem non minus constat optimum
9 esse quam maximum. Assecutus es nomen, quod ad
alium transire non possit, nisi ut appareat in bono
principe alienum, in malo falsum, quod licet omnes
postea usurpent, semper tamen agnoscetur ut tuum.
10 Etenim, ut nomine Augusti admonemur eius, cui pri-
mum dicatum est, ita haec optimi appellatio numquam
memoriae hominum sine te recurret, quotiensque posteri
nostri optimum aliquem vocare cogentur, totiens re-
cordabuntur, quis meruerit vocari.

89 Quanto nunc, dive Nerva, gaudio frueris, cum vides
et esse optimum et dici, quem tamquam optimum ele-
gisti! quam laetum tibi, quod comparatus filio tuo vin-
ceris! Neque enim alio magis approbatur animi tui
magnitudo, quam quod optimus ipse non timuisti eli-
2 gere meliorem. Sed et tu, pater Traiane, (nam tu
quoque, si non sidera, proximam tamen sideribus ob-
tines sedem) quantam percipis voluptatem, cum illum
tribunum, illum militem tuum tantum imperatorem,
tantum principem cernis cumque eo, qui adoptavit,
amicissime contendis, pulchrius fuerit genuisse talem
3 an elegisse! Macte uterque ingenti in rem publicam
merito, cui hoc tantum boni contulistis! Licet alteri
vestrum filii virtus triumphalia, caelum alteri dederit,
non minor tamen vestra laus, quod ista per filium,
quam si ipsi meruissetis.

90 Scio, patres conscripti, cum ceteros cives tum prae-
cipue consules oportere sic affici, ut se publice magis
2 quam privatim obligatos putent. Ut enim malos prin-

---

6 *optimi nomine*, deinde max. colitur A.

cipes rectius pulchriusque est ex communibus iniuriis
odisse quam propriis, ita boni speciosius amantur ob
ea, quae generi humano quam quae hominibus praestant.
Quia tamen in consuetudinem vertit, ut consules pu- 3
blica gratiarum actione perlata, suo quoque nomine
quantum debeant principi, profiteantur, concedite me
non pro me magis munere isto quam pro collega meo
Cornuto Tertullo, clarissimo viro, fungi. Cur enim non 4
pro illo quoque gratias agam, pro quo non minus de-
beo? praesertim cum indulgentissimus imperator in con-
cordia nostra ea praestiterit ambobus, quae si tantum
in alterum contulisset, ambos tamen aequaliter obli-
gasset. Utrumque nostrum ille optimi cuiusque spoliator 5
et carnifex stragibus amicorum et in proximum iacto
fulmine adflaverat. Isdem enim amicis gloriabamur,
eosdem amissos lugebamus, ac sicut *nunc* spes gaudi-
umque ita tunc communis nobis dolor et metus erat.
Habuerat hunc honorem periculis nostris divus Nerva, 6
ut nos, etsi minus ut bonos, promovere vellet, quia
mutati saeculi signum et hoc esset, quod florerent,
quorum praecipuum votum ante fuerat, ut memoriae
principis elaberentur. Nondum biennium complevera- **91**
mus in officio laboriosissimo et maximo, cum tu nobis,
optime principum, fortissime imperatorum, consulatum
obtulisti, ut ad summum honorem gloria celeritatis ac-
cederet. Tantum inter te et illos principes interest, 2
qui beneficiis suis commendationem ex difficultate
captabant gratioresque accipientibus honores arbitra-
bantur, si prius illos desperatio et taedium et similis
repulsae mora in notam quandam pudoremque ver-
tissent. Obstat verecundia, quo minus percenseamus, 3
quo utrumque nostrum testimonio ornaris, ut amore
recti, amore rei publicae priscis illis consulibus aequa-
veris. Merito necne, neutram in partem decernere 4

5 peracta *Ernest.*, perorata *coni. Baehr.*, *impr.* Burkh. p. 179. 25 *gratia celerit. Baehr.* 29 desp. in taedium Baehr. 30 *vertisset B V, Baehr.*

audemus, quia nec fas est affirmationi tuae derogare
et onerosum confiteri vera esse, quae de nobis, prae-
5 sertim tam magnifica, dixisti. Tu tamen dignus es,
qui eos consules facias, de quibus ista possis praedicare.
Tribuas veniam, quod inter haec beneficia tua gratissi-
mum est nobis, quod nos rursus collegas esse voluisti.
6 Ita caritas mutua, ita congruens tenor vitae, ita una
eademque ratio propositi postulabat, cuius ea vis, ut
morum similitudo concordiae nostrae gloriam minuat,
ac perinde sit mirum, si alter nostrum a collega ac
7 si a se ipse dissentiat. Non ergo temporarium et su-
bitum est, quod uterque collegae consulatu tamquam
iterum suo gaudet, nisi quod tamen, qui rursus consules
fiunt, bis quidem, sed temporibus diversis obligantur,
nos duos consulatus accepimus simul, simul gerimus,
alterque in altero consules et iterum et pariter sumus.
92 Illud vero quam insigne, quod nobis praefectis ae-
rario consulatum ante quam successorem dedisti! Aucta
est dignitas dignitate, nec continuatus tantum, sed ge-
minatus est honor, finemque potestatis alterius, tamquam
2 parum esset excipere, praevenit *altera*. Tanta tibi inte-
gritatis nostrae fiducia fuit, ut non dubitares te salva
diligentiae tuae ratione facturum, si nos post maximum
officium privatos esse non sineres. Quid, quod eundem
in annum consulatum *tuum et* nostrum contulisti? Ergo
non alia nos pagina quam te consulem accipiet, et
nostra quoque nomina addentur fastis, quibus ipse
3 praescriberis. Tu comitiis nostris praesidere, tu nobis
sanctissimum illud carmen praeire dignatus es, tuo
iudicio consules facti, tua voce renuntiati sumus, ut

---

1 audemus *A*, audeamus *vulg.* — ne fas *A*. 15 accipimus *vett. edd.*, *K. I.* 16 consules et *Baehr. p. XXV*, cons. sed *A*, consul sed *C W*, *K.*, consules *B V*, *Baehr.*, consules sed *Lips.* 21 altera *ante* praev. *add. Livin.*, *Baehr.*, *post* alterius *K. II.* 25 tuum et *add. Sauppe Phil. XXX 136*, *Baehr.*, *Madv. adv. III 222*, in quem tuum consul., nostrum *Schnelle 30 cf. 61. 4.* *26* quam quae *ex uno cod. Paris. Schwarz*, *Baehr.*

idem honoribus nostris suffragator in curia, in campo
declarator existeres. Nam, quod ei nos potissimum 4
mensi attribuisti, quem tuus natalis exornat, quam
pulchrum nobis! quibus edicto, quibus spectaculo cele-
brare continget diem illum triplici gaudio laetum; qui
principem abstulit pessimum, dedit optimum, meliorem
optimo genuit. Nos sub oculis tuis augustior solito 5
currus accipiet, nos inter secunda omina et vota cer-
tantia, quae praesenti tibi conferentur, vehemur alacres
et incerti, ex utra parte maior auribus nostris accidat
clamor. Super omnia tamen praedicandum videtur, **93**
quod pateris consules esse, quos fecisti; quippe nullum
periculum, nullus ex principe metus consulares animos
debilitat et frangit, nihil invitis audiendum, nihil co-
actis decernendum erit. Manet manebitque honori ve-
neratio sua, nec securitatem auctoritate perdemus. Ac, 2
si quid forte ex consulatus fastigio fuerit diminutum,
nostra haec erit culpa, non saeculi. Licet enim, quan-
tum ad principem, licet tales consules agere, quales
ante principes erant. Ullamne tibi pro beneficiis referre 3
gratiam parem possumus? nisi tamen illam, ut semper
nos meminerimus consules fuisse et consules tuos, ea
sentiamus, ea censeamus, quae consularibus digna sunt,
ita versemur in re publica, ut credamus esse rem pu-
blicam, non consilium nostrum, non operam subtraha- 4
mus nec defunctos nos et quasi dimissos consulatu, sed
quasi astrictos et devinctos putemus eundemque locum
laboris et curae quem reverentiae dignitatisque teneamus.

In fine orationis praesides custodesque imperii divos **94**
ego consul pro rebus humanis ac te praecipue, Capi-
toline Iuppiter, precor, ut beneficiis tuis faveas tantis-
que muneribus addas perpetuitatem. Audisti, quae malo 2

---

2 Iam *K. II, Baehr.* — ei nos *Schwarz, K., Baehr.,* eos *codd.* 17 demin. *K. II tac., A.* 21 tantum *K.* 26 defunctos *codd., K. II, Baehr.,* deiunctos *Duebn., K. I.* 29 divos (dives) *codd., Baehr.,* deos *vulg., K.* 32 malo principi *ant. edd., K. I, Baehr.,* malo principe *mell. codd.,* pro m. principe *dett. codd., K. II.*

principi precabamur, exaudi, quae pro dissimillimo
optamus. Non te distringimus votis; non enim pacem,
non concordiam, non securitatem, non opes oramus,
non honores; simplex cunctaque ista complexum om-
3 nium votum est, salus principis. Nec vero novam tibi
iniungimus curam. Tu enim iam tunc illum in tutelam
recepisti, cum praedonis avidissimi faucibus eripuisti.
Neque enim sine auxilio tuo, cum altissima quaeque
quaterentur, hic, qui omnibus excelsior erat, inconcussus
stetit. Praeteritus est a pessimo principe, qui praeteriri
4 ab optimo non poterat. Tu clara iudicii tui signa mi-
sisti, cum proficiscenti ad exercitum tuo nomine, tuo
5 honore cessisti. Tu voce imperatoris, quid sentires, lo-
cutus filium illi, nobis parentem, tibi pontificem maxi-
mum elegisti. Quo maiore fiducia isdem illis votis,
quae ipse pro se nuncupari iubet, oro et obtestor, si
bene rem publicam, si ex utilitate omnium regit, pri-
mum ut illum nepotibus nostris ac pronepotibus serves,
deinde ut quandoque successorem ei tribuas, quem ge-
nuerit, quem formaverit similemque fecerit adoptato,
aut, si hoc fato negatur, in consilio sis eligenti mon-
stresque aliquem, quem adoptari in Capitolio deceat.

95 Vobis, patres conscripti, quantum debeam, publicis
etiam monumentis continetur. Vos mihi in tribunatu
quietis, in praetura modestiae, vos in istis etiam officiis,
quae studiis nostris circa tuendos socios iniunxeratis,
cum *fidei* tum constantiae antiquissimum testimonium
2 perhibuistis. Vos proxime destinationem consulatus
mei his acclamationibus approbavistis, ut intellegam
etiam atque etiam enitendum mihi, ut hunc consensum

5 novam — curam *A, Cuspin., Gierig,* novam *M,* nova *vulg.* 11 poterat *Keili cod. Mediol., K.II, Baehr.,* poterit *pleriq. codd.,* potuit *vulg., K.I.* 21 monstresque *pleriq. codd., K.II, Baehr. tac.,* monstres *K.I ex suis Ad.* 24 mŏnim. *Baehr.* 25 etiam officiis *A,* off. etiam *vulg.* 26 studiis *Madv. adv. III 222,* e studiis *pleriq. Keili codd., K.,* et e stud. *AM,* ex stud. *Baehr.* 27 fidei *K.II cf. ep. III 9. 23, I 7. 2, II 9. 4, V 13. 2, Baehr., om. codd.,* cuncti const. *vulg., K.I.*

vestrum complectar et teneam et in dies augeam.
Etenim memini tunc verissime iudicari, meruerit quis 3
honorem necne, cum adeptus est. Vos modo favete 4
huic proposito et credite, si cursu quodam provectus
ab illo insidiosissimo principe, ante quam profiteretur
odium bonorum, postquam professus est, substiti, cum 5
viderem, quae ad honores compendia paterent, longius
iter malui, si malis temporibus inter maestos et pa-
ventes, bonis inter securos gaudentesque numeror, si
denique in tantum diligo optimum principem, in quan-
tum invisus pessimo fui. Ego reverentiae vestrae sic 6
semper inserviam, non ut me consulem et mox con-
sularem, sed ut candidatum consulatus putem.

---

6 si, cum vid. *Heumann, Baehr. fort. non necess.,* et cum vid. *K.I.*

INDEX NOMINUM.

